

Giới thiệu Thượng Vị

Lý Nam là một sinh viên có lý tưởng khát vọng quan trường, trước khi tốt nghiệp đại học hắn có tham gia cuộc thi tuyển nhân viên nhà nước của thành phố Vũ Dương do phòng tổ chức thị ủy Vũ Dương tổ chức để tìm những cán bộ trẻ, những dòng máu mới cho các đơn vị ban ngành cấp ủy chính quyền thành phố.

Đáng lý ra Lý Nam đạt thành tích cao nhất trong cuộc thi tuyển nhân viên nhà nước thành phố Vũ Dương, hơn nữa những đơn vị ban ngành đăng ký tiếp nhận những sinh viên trúng tuyển lần này đều rất tốt, nhưng vì gia cảnh khó khăn, không có quan hệ và bị người ta giở trò thế nên không được phân phối đến những đơn vị này, kết quả lại bị phân phối đến công tác ở phòng văn thư, vốn không nằm trong danh sách những đơn vị ban ngành tuyển chọn sinh viên trúng tuyển đợt này.

Lý Nam phải làm sao để cố gắng phát triển trong quan trường, phải làm sao để rửa mối oan bị người ta hãm hại cho người bố vì uất ức mà chết từ rất sớm, phải làm sao để cho người thân trong gia đình có cuộc sống tốt đẹp hơn, phải làm sao để thực hiện lý tưởng và khát vọng của mình?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chấp niệm

- Thiên đạo thù cần, cuối cùng tôi cũng thành công.

Lý Nam đặt điện thoại xuống rồi kích động nói.

- Thành công cái gì?

Tiểu Ba ngủ chung phòng bắt mẩn nhíu mày ngẩng đầu hỏi.

- Phòng tổ chức thành phố Vũ Dương đã gọi điện thoại cho tôi, cuối cùng tôi cũng có thành tích đứng đầu, sẽ trúng tuyển, thứ ba sẽ đến bệnh viện Vũ Dương kiểm tra sức khỏe.

Lý Nam cười rất tươi, lại còn đứng lên vung vẩy tay chân, cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng. Chỉ cần kiểm tra sức khỏe không có vấn đề, hắn sẽ trở thành một nhân viên nhà nước.

Từ nhỏ Lý Nam luôn có một chấp niệm chính là nhất định phải làm quan, phải trở thành người nổi bật. Đầu năm nay hắn không do dự ghi danh thi công chức thành phố Vũ Dương, thế là từ chối tất cả những lời mời công tác khác, toàn lực ứng phó với cuộc thi này. Khi đó nhiều người bạn trong lớp cảm thấy hắn quá ngốc nghếch, đi đến một địa phương kém phát triển như thành phố Vũ Dương để làm công chức, thật sự quá kém, đồng thời chưa chắc Lý Nam có thể thi đậu.

Nhưng Lý Nam lại có quyết tâm, khoảng thời gian trước hắn cố gắng tìm tài liệu, cố gắng làm bài thi cho tốt, thật sự còn chăm chỉ hơn cả khi đi thi đại học. Cuối cùng hắn đạt thành tích cao nhất trong thi viết, sau đó lại phát huy không tồi trong quá trình phỏng vấn, thành tích chỉ kém người cao nhất một điểm, nhưng điểm phỏng vấn chỉ chiếm ba mươi phần trăm tổng điểm, thế nên thành tích cuối cùng của Lý Nam vẫn hơn tám điểm so với người thứ hai.

- Ha ha, tôi nghĩ mình là biển, là biển yên lặng nhưng sâu lắng, không cần ai phải hiểu cả...

Sau khi có được kết quả tốt thì Lý Nam tỏ ra rất vui, hắn vừa khê hát lên một đoạn nhạc vừa thu dọn những tư liệu học tập trên bàn.

- Chúc mừng cậu, tối nay tôi mời cậu ăn cơm để chúc mừng.

Tạ Tiểu Ba thả quyền sách lịch sử trong tay ra nói:

- Cậu có thành tích đứng đầu, nhất định sẽ được phân phối đến đơn vị tốt.

- Bây giờ còn không biết, trường phòng Vương phòng tổ chức có nói cuộc thi lần này là do vài ban ngành trong thành phố yêu cầu, nhưng phương án phân phối cụ thể thì cần phải được xác định sau báo danh. Nhưng lần này những ban ngành yêu cầu tổ chức thi công chức đều là rất tốt, có văn phòng thị ủy, phòng tổ chức, phòng tài chính, phòng giao thông, phòng nhân sự, phòng lao động... Những đơn vị này đều tốt cả.

- À, thật sự đều rất tốt.

Tạ Tiểu Ba gật đầu nói:

- Nhưng vẫn còn có chút khác nhau, điều này còn phải nhìn vào khát vọng của cậu.

Lý Nam chợt dừng sò, hấn dùng giọng nghi hoặc hỏi:

- Có gì khác nhau sao?

Tuy Lý Nam lập chí làm quan thế nhưng cũng không hiểu nhiều về quan trường, hấn cảm thấy những phòng ban kia của thành phố Vũ Dương đều rất tốt, dù đến nơi nào cũng sẽ được mọi người hâm mộ, tương lai sẽ tươi sáng. Hấn là sinh viên đại học Thiên Đô, đến một thành phố kém phát triển như Vũ Dương nhất định sẽ được trọng dụng, chỉ cần hấn cố gắng có thể tạo ra thành tích, nhất định sẽ có thể được thăng chức.

Tạ Tiểu Ba cười nói:

- Có sự khác nhau rất lớn, nếu như cậu muốn tích lũy được nhiều mối quan hệ và nhanh chóng thăng quan thì nên đến văn phòng thị ủy, phòng tổ chức hoặc phòng kế hoạch đầu tư, những đơn vị khác dù vẫn tốt thế nhưng lại kém hơn một chút. Tuy những đơn vị phía sau này sẽ có chút tiền, chút quyền, có thể làm cho cuộc sống gia đình thoải mái hơn, nhưng nếu so về tốc độ thăng quan, khẳng định sẽ kém ba vị trí đứng đầu. Ví dụ như văn phòng thị ủy, khi công tác tốt được lọt vào mắt lãnh đạo thì sẽ có cơ hội được sử dụng, nếu như cậu có thể hành văn tốt, làm ra vài bài phát biểu tốt đẹp, sẽ có thể được lãnh đạo chọn làm thư ký, thế là con đường phát triển sau này không cần phải lo nghĩ nhiều. Còn phòng tổ chức lại là nơi chuyên quản lý cán bộ, có mối quan hệ và liên hệ rộng khắp, chỉ cần biết làm người, nhất định sẽ nhanh chóng tích lũy nhân mạch và trở hết tài năng...

Lý Nam tròn trừng mắt dùng giọng sợ hãi nói:

- À, còn như vậy nữa sao? Thế nào mà cậu biết được?

- Ha ha, tôi biết được là nhờ đọc sách.

Tạ Tiểu Ba tự hào chỉ lên những chồng sách của mình rồi cười nói:

- Đọc nhiều thì sẽ hiểu nhiều, rất có lợi đấy.

- Tiểu Ba, vậy thì cậu phải đề cử cho tôi vài quyển, tôi cũng phải bù đắp một chút, nếu không đi đến đơn vị mà hai mắt tối đen chẳng biết gì.

Lý Nam tiến lên giữ lấy cánh tay của Tiểu Ba rồi dùng giọng cọt nhả nói.

- Hừ!

Tạ Tiểu Ba chợt nổi giận:

- Muốn được đề cử mà cọt nhả vậy sao?

- Mong đại ca chỉ giáo.

Lý Nam buông tay Tạ Tiểu Ba ra rồi ôm quyền nghiêm mặt nói.

- Tôi cũng không có gì để chỉ giáo, quan hệ trong quan trường rắc rối phức tạp, tôi làm sao có quyền sách nào giải nghĩa hết được? Quan trọng là cần phải biết cách làm người, biết cách làm việc, chỉ cần có người thương thức thì sẽ phát triển tốt, nếu không thì rất khó. Không phải tôi đang đả kích cậu, đừng nghĩ rằng mình là nhân viên tài cao thì sẽ phát triển tốt, chỉ sợ cả đời khó thế nào đạt đến cấp ban, đừng nói là cán bộ cấp sở cấp bộ...

Lý Nam bị tạt một gáo nước lạnh, hấn trừng mắt lớn tiếng nói:

- Theo như ý của cậu thì tôi tuy đã đậu nhưm cũng không có mấy tương lai sao?

- Điều này còn chưa nhất định, vì con người phát triển như thế nào rất khó nói rõ được, tương lai đều do chính mình tạo ra, không phải người khác đến cho.

- Sao tôi thấy cậu càng ngày càng giống cao nhân đắc đạo như vậy?

- Hừ, cậu mới là cao nhân, cậu không phải nói ở quê mình có một đạo quan trăm năm, trong đó có một vị đạo sĩ khen cậu có tuệ căn, muốn thu nhận làm đồ đệ sao?

Lý Nam cười hi hi nói:

- Đây là sự thật, nhưng tôi không muốn làm đạo sĩ, tôi còn đủ thứ cần phải lo lắng ở hồng trần.

Tạ Tiểu Ba nói:

- Quan trường giống như chiến trường, cậu cần phải chuẩn bị tư tưởng mới được.

- Cho dù khổ sở thế nào thì tôi vẫn sẽ kiên trì, cho dù đầu rơi máu chảy cũng không nuốt tiếc.

Lý Nam kiên định nói, trong mắt bùng phát hào quang nóng bỏng, cho thấy niềm tin và sự kiên định của mình.

Tạ Tiểu Ba lắc đầu dùng giọng khó hiểu nói:

- Tôi thật sự không hiểu nổi vì sao cậu lại về thành phố Vũ Dương, còn tiến vào trong quan trường, thậm chí còn không tiếc chia tay với bạn gái hoa hậu giảng đường.

Nụ cười trên mặt Lý Nam chợt tan biến, trong mắt lóe lên vài phần thương cảm, nhưng sau đó lại trở nên kiên định cố chấp, hắn nói:

- Cậu tất nhiên không hiểu được rồi, tuy chúng ta là anh em, thế nhưng thực tế lại là người của hai thế giới, khi tôi còn nhỏ...

Lý Nam nói đến đây thì dừng lại một chút, sau đó nở nụ cười tự chế giễu nói:

- Thôi bỏ đi, tôi không muốn làm người lăm chuyen, có một số việc sau này từ từ cậu sẽ hiểu, tóm lại tôi tuyệt đối không hối hận với những lựa chọn của mình.

Thực tế Lý Nam sở dĩ chọn thành phố Vũ Dương làm nơi tham chính, nguyên nhân chủ yếu đến từ bố của hắn, năm xưa bố của hắn Lý Thành Hán phó giám đốc công ty rượu Hồng Tinh ở huyện Kiến Ân thành phố Vũ Dương, là một chuyên gia kỹ thuật. Khi đó công ty rượu Hồng Tinh có hiệu quả và lợi ích rất cao, là doanh nghiệp nhà nước đứng đầu huyện Kiến Ân. Lý Thành Hán được bí thư huyện tán thưởng, sau một năm làm phó giám đốc thì được tiến lên làm giám đốc chủ trì công tác công ty, có thể nói là xuân phong đắc ý. Nhưng không lâu sau trong quan trường huyện Kiến Ân chợt xuất hiện thông tin Lý Thành Hán phong lưu với nữ cấp dưới trong phòng làm việc, sau đó nữ cấp dưới kia còn nhảy lầu tự tử. Sự việc ồn ào cả huyện, nếu như không phải được bí thư huyện ủy che chở thì Lý Thành Hán thiếu chút nữa sẽ phải đi tù, nhưng cuối cùng chỉ bị miễn chức, trở thành bảo vệ công ty.

Ấn tượng của Lý Nam với bố mình thật sự rất sâu sắc, đó là một người đàn ông thường hay thờ dài, bóng lưng còng xuống, bộ dạng cô đơn, chán nản mà chết.

Tuy Lý Nam chưa từng hỏi mẹ về chuyện của bố nhưng từ trong những lời nói của hàng xóm láng giềng thì hiểu rõ vài phần những gì đã xảy ra. Tuy hắn không biết phía sau sự việc có bao nhiêu tranh đấu, nhưng hắn nghĩ đến gương mặt tâm tởi của bố, những tiếng thờ dài não nề, hắn không khỏi sinh ra một nguyện vọng, đó là hắn nhất định sẽ phải điều tra rõ ràng sự việc, rửa sạch oan cho bố, để cho bố mình ở dưới suối vàng nở nụ cười mãn nguyện.

Những tiếng thờ dài, bóng lưng còng và gương mặt hậm hực của bố đã trở thành chấp niệm trong lòng Lý Nam.

Lý Nam chưa từng tiết lộ với người ngoài về chấp niệm này của mình, nhưng đó luôn là động lực để hắn tiến lên.

- Tốt, vậy thì cậu nên cố gắng cho tương lai của mình, tôi ủng hộ cậu.

Tạ Tiểu Ba vỗ vỗ lên vai Lý Nam:

- Tôi đề nghị cậu nên tìm quan hệ, tranh thủ để bản thân được phân phối đến văn phòng thị ủy hoặc là phòng tổ chức, vào thời điểm mấu chốt không thể chờ đợi được, cơ hội đều là do chính mình tranh thủ mà thôi. Cậu cũng đừng nên cảm thấy xấu hổ, vì việc quan trọng nhất trong quan trường chính là sáng tạo quan hệ, vì tương lai của bản thân thì những thứ như lòng tự trọng đều phải vứt đi, không cần để lộ ra bên ngoài.

Lý Nam gật đầu mà cái hiểu cái không, trong lòng có vài phần áp lực. Lời nói của Tạ Tiểu Ba làm cho hắn sinh ra ý nghĩ mình còn quá không hiểu về quan trường, còn phải học tập thêm nhiều.

- Nhưng nhà tôi không có quan hệ gì cả.

Lý Nam vì tương lai của mình nên tình nguyện thực hện lời nói của Tạ Tiểu Ba, nhưng trong nhà hắn thật sự không có quan hệ nào tốt, bây giờ muốn sáng tạo quan hệ thì cũng không còn kịp nữa rồi.

- Cậu nên nghĩ lại mà xem, trong nhà còn có ai ở trong quan trường Vũ Dương, hoặc là điện thoại về hỏi người nhà xem, có người nào sinh sống lâu năm ở Vũ Dương hay không, biết đâu bọn họ sẽ quen biết được ai đó thì sao? Cũng đừng lo lắng hai bên không quen biết, chỉ cần có chút quan hệ bắc cầu thì cần phải đi thử, cho dù chỉ là cơ hội nhỏ bé cũng không nên buông tay, vì nó có liên quan đến tương lai của cậu, dù thế nào cũng phải tranh thủ từng chút một.

- Để tôi xem thế nào.

Sau khi nghe xong lời cổ vũ của Tạ Tiểu Ba thì Lý Nam cảm thấy toàn thân bùng bùng ý chí chiến đấu, hắn cố gắng cân não suy nghĩ, cố gắng suy tư về mạng lưới quan hệ ở nhà mình.

Tạ Tiểu Ba khoanh tay trước ngực, hắn mỉm cười nhìn bộ dạng cau mày suy tư của Lý Nam.

Một lúc lâu sau Lý Nam chợt ngẩng đầu lên dùng giọng mừng rỡ nói:

- Tôi nhớ rồi, anh rể của em họ mẹ tôi hình như công tác ở phòng giáo dục thành phố Vũ Dương...

- Mọi quan hệ này hình như... Có hơi xa đấy.

Tạ Tiểu Ba dùng giọng chế nhạo nói.

- Có quan hệ này cũng không tệ.

Lý Nam đỏ mặt:

- Nhưng ông ấy hình như chỉ là phó phòng, có lẽ cũng quen biết vài người.

- Cũng tốt, con cái của lãnh đạo cũng phải học, cậu lấy danh nghĩa người thân cũng có cơ hội được tiếp cận bọn họ.

Tạ Tiểu Ba cười nói:

- Hơn nữa biết đâu bọn họ thật sự có quan hệ thì sao?

- Cứ quyết định như vậy đi, ngày mai tôi sẽ mua vé xe về nhà.

Lý Nam cho ra quyết định, vì tương lai của mình, dù là thân thích bán tám phát đại bác còn chưa tới cũng không có vấn đề, hắn vẫn muốn đi thử vận may của mình.

[/SIZE]

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Còn nhân tính hay không?

Đến lúc dùng cơm tối Lý Nam và Tạ Tiểu Ba đi đến quán cơm ở trước cổng trường, nơi đây có một con phố cổ, những ngôi nhà ngói thấp bé hai bên đường làm cho người ta sinh ra cảm giác tang thương. Con đường nhỏ này được sinh viên gọi là phố ăn uống, một con đường dài chưa đến một kilomet nhưng có rất nhiều quán cơm, hàng rong, quán nước lớn nhỏ. Mỗi khi đến giờ cơm thì các nhóm sinh viên tốp năm tốp ba và những đôi tình nhân đều xuất hiện trên con đường này, bọn họ tỏa ra khắp các quán xá bên đường.

Tạ Tiểu Ba mời cơm, Lý Nam cũng không khách khí. Hai người bọn họ là bạn tốt của nhau, điều kiện kinh tế của Tạ Tiểu Ba cũng rất tốt, Lý Nam nếu khách khí với Tạ Tiểu Ba thì là đối trá. Hai người Lý Nam và Tạ Tiểu Ba cũng không gọi theo sáu người khác chung phòng ký túc xá, vì trong số các bạn bè cùng lớp thì Lý Nam và Tạ Tiểu Ba có quan hệ tốt nhất, tuy bối cảnh hai gia đình có sự chênh lệch không nhỏ, nhưng những gì xảy ra trong ngày nhập học những năm trước làm cho hai người bọn họ trở thành bạn bè tốt của nhau.

Ngày mười ba tháng chín bốn năm trước Lý Nam một mình đeo ba lô đến thành phố Thiên Đô báo danh nhập học, sau khi hân báo danh xong chuẩn bị nhận những vật dụng của mình, hắn chợt thấy ở bên cạnh có một người bạn học có gương mặt tái nhợt, người này vừa dùng một tay đỡ lấy lan can, tay còn lại ôm lấy bụng, thế là hắn tiến lên dùng giọng ân cần hỏi bị làm sao?

Khi đó Tạ Tiểu Ba cảm thấy rất đau bụng, giống như có người đang dùng sức kéo ruột bản thân mình ra, trên trán vã mồ hôi như tắm. Hắn nói ra được hai chữ "đau bụng" xong thì cắn răng ngồi luôn xuống đất.

Lý Nam thấy thế thì cũng không nói nhiều, hắn cõi ba lô ngồi xuống cổng lấy Tạ Tiểu Ba, sau đó hỏi những người chung quanh xem phòng y tế ở nơi nào và vội vàng chạy đi. Địa điểm sinh viên báo danh nhập học ở khu văn phòng phía bắc, phòng y tế lại ở bên cạnh căn tin khu phía nam, cũng không có con đường thẳng để kết nối hai bên, khoảng cách một kilomet. Lý Nam cõng Tạ Tiểu Ba hơn sáu mươi cân chạy như điên, chỉ mất vài phút đã đến phòng y tế, khi đặt Tạ Tiểu Ba xuống giường bệnh cũng chính là lúc hắn mệt mỏi đặt mông ngồi xuống đất thở phì phò.

Sau khi được bác sĩ chuẩn đoán thì Tạ Tiểu Ba bị viêm ruột thừa cấp, cũng không có vấn đề gì lớn, bất kỳ bệnh viện gì cũng có thể giải phẫu được. Tuy Tạ Tiểu Ba rất đau bụng nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, hắn cực kỳ cảm kích với hành động cõng mình chạy như điên của Lý Nam. Sau khi hai người trò chuyện mới biết là bạn học cùng lớp, tuy điều kiện gia đình Lý Nam có chút khó khăn nhưng lại là người hiền lành hào sảng và chân thành, thế nên hai người nhanh chóng là bạn tốt của nhau.

Trong bốn năm đại học hai người trở thành bạn thân, Tạ Tiểu Ba là người Thiên Đô, hắn đã giúp đỡ Lý Nam trong rất nhiều việc.

- Tiểu Ba, sao tôi thấy cậu quen thuộc quan trường như vậy? Bố mẹ cậu chỉ là nhân viên nhà nước bình thường sao?

Lý Nam dùng giọng tò mò hỏi, sau đó gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén của Tạ Tiểu Ba.

- Đừng nịnh hót như vậy.

Tạ Tiểu Ba tức giận nói:

- Cậu cho rằng bố tôi là ai? Chủ tịch thành phố? Hay là chủ tịch tỉnh sao?

- Nếu là chủ tịch tỉnh thì quá tốt, sẽ nhờ bố cậu chào hỏi phía thành phố Vũ Dương, như vậy công tác của tôi không phải sẽ được tùy tiện sắp xếp sao?

Lý Nam cười ha ha, gương mặt rất khoa trương:

- Sau này tôi hoàn toàn có thể bò ngang Vũ Dương, muốn diệt ai thì diệt, ha ha.

- Cậu nghĩ hay lắm, cậu cho rằng mình là cua sao? Mà bò ngang? Cho dù bố tôi là chủ tịch tỉnh, cũng sẽ không thể nào mở miệng chào hỏi một cách trực tiếp được.

Tạ Tiểu Ba nghiêm mặt nói:

- Có một vài quan hệ không thể dễ dàng biểu hiện cho người khác nhìn thấy.

- Đáng tiếc.

Lý Nam thở dài một hơi, sau đó khua tay phấn chấn tinh thần nói:

- Dù thế nào thì bây giờ tôi đã có một bước đầu tiên tốt đẹp, tôi còn trẻ, chỉ cần phấn đấu thì nhất định sẽ có cơ hội phát triển.

- Như vậy mới được, quan hệ tuy quan trọng nhưng căn bản là dựa vào chính bản thân mình, không phải Mark đã nói rồi sao? Nhân tố bên ngoài phải thông qua nguyên nhân bên trong mới có thể phát huy hết tác dụng. Chỉ khi nào bản thân vượt qua thử thách, người khác mới có thể yên tâm sử dụng và đề bạt cậu được.

- Đúng là nghe vua nói chuyện một buổi hơn đọc sách mười năm. Tiểu Ba, cảm ơn cậu, cậu cứ chờ đó mà xem, tôi nhất định sẽ làm được.

Lý Nam tỏ ra cực kỳ có khí thế, hân hân ly rượu lên nói:

- Cạn ly.

- Đàn ông không nên nói không được.

Tạ Tiểu Ba cười ha ha:

- Tôi có lòng tin với cậu.

Sang ngày hôm sau khi các bạn học trong phòng còn đang ngủ say sưa, Lý Nam đã thức dậy, hân hân mặt xong và đi ra bến xe, ngồi lên tuyến xe đến thành phố Vũ Dương sớm nhất.

Từ Thiên Đô đến thành phố Vũ Dương mất bốn giờ đường. Lý Nam ngồi gần bên cửa sổ, ánh mắt thông qua cửa kính để nhìn những dãy nhà hai bên đường, cây cối liên tục bị bỏ lại sau lưng, tâm tình của hân cũng dần bành trướng. Bắt đầu từ bây giờ hân phải cố gắng phấn đấu vì tương lai của mình, Tạ Tiểu Ba nói đúng, dù có bất kỳ cơ hội gì cũng không được bỏ qua, nếu đã dấn thân vào quan trường thì phải cố gắng thăm dò, học tập quy tắc quan trường để bản thân nhanh chóng trưởng thành.

- Chỉ có thể trở thành người có địa vị mới nắm giữ được vận mệnh của mình, mới có thể thay đổi được vận mệnh của người khác.

Mặc dù có kiến thức nửa vời về quan trường, thế nhưng Lý Nam tin tưởng mình cũng sẽ nhanh chóng thích ứng.

Lý Nam có lòng tin như vậy.

Lý Nam chỉ có thể thành công mà không thể thất bại, nếu không thì sao có thể báo oan cho bố, sao có thể làm cho tâm tình bản thân mình được yên?

- Những người trong ban lãnh đạo công ty với bố mình năm xưa bây giờ đều đã thăng quan tiến chức, không biết đang giữ vị trí cụ thể là gì, những sự việc liên quan đến bố mình năm xưa, đám người này khó tránh khỏi liên quan.

Lý Nam thầm nghĩ, mục đích thứ nhất hân tiến vào thành phố Vũ Dương chính là muốn làm cho đám người ám toán bố mình phải trả giá, đây là chấp niệm của hân từ trước đến nay, nếu như không hoàn thành thì hân cực kỳ bất an.

Ánh mặt trời bừng sáng từ phía đông, ánh nắng vàng chiếu qua cửa sổ xe phủ đầy lên người Lý Nam, cảm giác rất áp áp.

Lý Nam đang suy nghĩ thì đột nhiên phía trước vang lên một tiếng ầm rất lớn, ngay sau đó là những âm thanh sắc nhọn, xe hơi đang chạy chọt khựng lại, dưới lực quán tính cơ thể hân đổ ầm về phía trước. Mặc dù hân nhanh chóng đưa hai tay ra chống thế nhưng vẫn húc người vào hàng ghế phía trước.

Trong xe chọt vang lên những tiếng kêu kinh hoàng, có người chửi ầm lên, còn có tiếng khóc của trẻ con.

Lý Nam quay đầu nhìn ra ngoài xe, nơi này là ngoại thành của thành phố Vũ Dương, phía trước có một khúc cua, một chiếc xe tải nhỏ và một chiếc xe khách ba mươi chỗ đầu đầu nhau, chiếc xe ba mươi chỗ lật ngang giữa đường, chiếc xe tải thì lật sang bên vệ đường, hàng hóa trên xe rơi vãi đầy đất.

- Phía trước có tai nạn.

- Còn tưởng rằng xe của chúng ta gặp tai nạn chứ?

- Đúng là hù chết người.

Hành khách trong xe lúc này đã phục hồi tinh thần trong cảm giác kinh hãi, lúc này bọn họ cũng hiểu có chuyện gì xảy ra bên ngoài, bọn họ đứng lên nhìn ra, cũng không quên liên tục nghị luận, thậm chí còn có người đi xuống xe thăm dò tình hình.

Lý Nam cũng xuống xe, hắn thấy đã có nhiều người đèn vây quanh hiện trường vụ tai nạn, đại bộ phận là những người bị vụ tai nạn này chặn đường không tiếp tục đi được nữa. Đám người vây quanh hiện trường khoa chân múa tay và liên tục nghị luận, thế nhưng lại không có ai tiến lên hỗ trợ cứu giúp người bị thương.

Trong chiếc xe khách ba mươi chỗ liên tục vang lên những tiếng kêu cứu, có người bị thương nhẹ đã bò ra khỏi xe, có người tuy chui ra được nhưng toàn thân đầy máu, sau đó cố gắng cứu những người còn lại ở bên trong.

- Vợ, vợ...

Một người đàn ông trẻ tuổi trên mặt đầy máu chui nửa người vào trong một chiếc cửa sổ đã biến dạng, cố gắng cứu người bên trong, thế nhưng chiếc xe đã biến hình, hắn thử vài lần và không thành công. Lúc này hắn rất nôn nóng, thế là xoay người nói với đám người đang đứng xem bên cạnh:

- Tôi cầu xin mọi người, làm ơn cứu vợ con của tôi ra, tôi cầu xin mọi người...

Nhưng đám người chung quanh lại tỏ ra lạnh lùng, thậm chí còn có người đang mở miệng nói đùa.

- Mọi người nhanh chóng giúp đỡ bọn họ đi.

Lý Nam lớn tiếng nói, sau đó là người tiến lên đầu tiên. Hắn nhanh chóng chạy đến bên cạnh chiếc xe ba mươi chỗ, đi đến trước mặt người đàn ông trẻ tuổi đang kêu cứu, hắn nhìn vào trong cửa sổ và không khỏi hít vào một hơi thật sâu, bên trong có một người phụ nữ có thai bị kẹt trên ghế ngồi. Cũng may vì có hàng ghế phía sau chống đỡ nên người phụ nữ này không bị thương, nhưng cơ thể bị kẹt giữa hai hàng ghế, nửa người nghiêng về phía trước, bụng dán chặt lên hai đùi. Người phụ nữ này cố gắng dùng hai tay đẩy hàng ghế phía trước, hai cánh tay nổi lên gân xanh, nàng ngửa đầu cắn chặt môi nhìn Lý Nam ngoài cửa sổ bằng ánh mắt cầu khẩn.

Lý Nam thò người vào trong xe cố gắng giúp đỡ người phụ nữ này đẩy hàng ghế phía trước, đồng thời quay sang nói với người đàn ông trên mặt đầy máu:

- Anh còn đứng đó làm gì, mau giúp tôi.

Người đàn ông lên tiếng rồi tranh thủ tiến lên, hắn cố gắng hỗ trợ, dùng sức đẩy hàng ghế phía sau người phụ nữ có thai.

Dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của hai người đàn ông thì áp lực lên người phụ nữ trong xe cũng không còn nhiều, nàng cố gắng khống chế cơ thể, hai hàng chân mày nhú lại đã giãn ra, những giọt máu đỏ thẫm

- Vợ...

Người đàn ông trẻ tuổi hô lên một tiếng kinh hoàng, hắn tiến lên ôm lấy người phụ nữ có thai, muốn nhấc nàng ra, nhưng lúc này hắn cũng đã bị thương, tâm thần lại kích động, cơ thể người phụ nữ lại khá nặng, thế nên không thể nhấc ra khỏi xe được.

Lý Nam thấy thế thì nhủ mày quát:

- Đổ đó cho tôi.

Lý Nam tiến lên cúi người cắn răng nhấc người phụ nữ ra khỏi xe, sau đó nhanh chóng chạy đi, đám người vây quanh nhanh chóng tránh đường.

- Lên xe mau, tôi đưa các người đến bệnh viện.

Có hai người trên một chiếc Santana đi xuống nói, yêu cầu Lý Nam đưa người trên lưng lên xe, sau đó người lái xe chở người phụ nữ có thai và người đàn ông trẻ tuổi đến bệnh viện. Người đàn ông trung niên trên chiếc xe Santana ở lại hiện trường, hắn nhìn lướt qua vụ tai nạn xe hơi giữa đường rồi khẽ nhủ mày. Người này khoảng hơn ba mươi tuổi, gương mặt chữ điền, cặp mắt sáng rực có thần.

- Cảm ơn nhiều!

Tuy người này không phải giúp chính mình, nhưng hắn vẫn nói ra lời cảm ơn, sau đó hắn xoay người, lại đi đến bên chiếc xe ba mươi chỗ giúp đỡ những người khác.

Có khoảng một phần ba số người trên chiếc xe khách ba mươi chỗ bị thương, trong đó có hai người bị thương nặng, được người ta đưa ra đặt nằm trên mặt đất, những người còn lại bị thương nhẹ khác nhau, thế nhưng đều không quá nghiêm trọng.

Lúc này phía trước truyền đến tiếng xe cứu thương, Lý Nam thở dài một hơi, nhưng hấn lại nhanh chóng nhủ mảy.

Đám người đứng quan sát ở bên cạnh không những không ra sức giúp đỡ, thậm chí còn có người tiến lên lấy những món hàng từ trên xe tải vương vãi ra bên ngoài. Chiếc xe tải chở những món hàng tạp hóa, có kẹo, khăn mặt, bột giặt, xà phòng, dầu gội, bánh ngọt, bánh mì... Những người kia nhặt những món hàng vương vãi trên mặt đất giống như bắt ngò gặp phải tình huống phát tài, sau đó muốn vội vã rời khỏi hiện trường.

Lý Nam thấy như vậy thì không khỏi oán giận, hấn nhìn không được phải hét lên:

- Này, đều đứng lại đó cho tôi.

Lý Nam vốn cảm thấy rất khó chịu vì thái độ lạnh lùng của người bên cạnh, bây giờ thấy hành vi của những người này, hấn lại càng tức giận, hấn không khỏi lớn tiếng nói:

- Các người còn có lương tâm sao?

- Người ta gặp tai nạn, các người không giúp đỡ còn muốn hôi của sao?

- Như vậy có khác gì cường đạo?

- Có khác gì cướp bóc?

- Các người còn có nhân tính không?

- Nếu như là bản thân các người, hoặc là người thân của các người xảy ra chuyện như vậy, các người sẽ nghĩ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Không cho khách vào nhà

Lý Nam cố gắng lên tiếng thể hiện sự oán giận của mình với những người đang tiếp hành hỏi của.

Hiện trường chợt trở nên yên tĩnh, mặc dù có không ít người mang tâm tính xem náo nhiệt nhưng gương mặt dần trở nên nghiêm túc, bọn họ cũng nhanh chóng phụ họa theo Lý Nam:

- Đúng vậy, lấy đồ của người khác lúc tai nạn thế này là không được.

- Người ta gặp tai nạn đã rất thảm thương, còn lấy đồ của người ta nữa sao? Đúng là hạng người sẽ bị ông trời trừng phạt.

Tiếng nghị luận ngày càng lớn, có hai người vừa rời tranh thủ cầm lấy vài món hàng định bỏ đi, lúc này bị người chung quanh công khai lên án, thế là đó mặt đặt những thứ vừa lấy được xuống.

Có người bắt đầu thì những người còn lại đề thả lại những thứ trong tay về vị trí cũ.

Trong quá trình này Lý Nam đứng yên lặng ở một bên, hấn nhìn đám người kia, không nói một lời.

Đám người bị Lý Nam nhìn vào chằm chằm đều cúi đầu xấu hổ, tất nhiên sẽ ra sức tránh né ánh mắt của hấn.

Sau khi mọi người trả lại tất cả những gì đã lấy, Lý Nam thở dài một hơi, hấn đưa mắt nhìn chung quanh một lượt, sau đó chuẩn bị về lại xe của mình.

Lúc này cảnh sát giao thông đã chạy đến, tiến hành mở đường, những chiếc xe đã có thể bắt đầu di chuyển.

- Tiểu tử, làm rất tốt.

Người đàn ông trung niên vừa rời cho lái xe của mình đưa người phụ nữ có thai đến bệnh viện thấy Lý Nam đi qua bên cạnh, hấn tiến lên vỗ vai Lý Nam rồi mỉm cười dùng giọng tán thưởng nói.

Lý Nam nói không mấy biểu cảm:

- Cũng không có gì, chỉ là những người có chút lương tri đều phải làm như vậy.

Người đàn ông trung niên mỉm cười nói:

- Đúng vậy, nên có lương tri mới được.

Lý Nam thấy chiếc xe khách mình bên kia đã khởi động, thế là cũng không muốn nhiều lời với người đàn ông này, hắn nói một tiếng cảm ơn, sau đó nhanh chóng chạy lên xe.

Người đàn ông trung niên đưa mắt nhìn theo Lý Nam, gương mặt mỉm cười, sau đó lẩm bẩm:

- Tiểu tử kia rất nhiệt tình, người tốt thế này không còn nhiều.

Vì tri hoãn nhiều thời gian trong vụ tai nạn thế nên khi Lý Nam về đến bến xe thì đã là mười một giờ, mẹ hắn là Phạm Tuệ Trân, anh họ của mẹ hắn là Phạm Tuệ Minh đã đợi ở nơi này khá lâu rồi.

- Tiểu Nam, mau chào bác đi.

Phạm Tuệ Trân dùng giọng cảm kích nói:

- Vì chuyện của con mà tối qua bác trai đặc biệt gọi điện thoại cho trưởng phòng Chu, vì trưởng phòng Chu rất bận rộn, cũng không nhất định có mặt ở nhà.

Lý Nam cảm kích nói:

- Cảm ơn bác trai.

- Cảm ơn cái gì, là người một nhà mà.

Phạm Tuệ Minh tùy tiện nói:

- Không phải là người một nhà thì bác cũng không quan tâm như vậy làm gì, cháu không biết đó thôi, trưởng phòng Chu rất bận rộn, cũng không thêm quan tâm đến việc của những người bình thường khác.

Phạm Tuệ Minh cũng không xưng hô là anh rể mà gọi là trưởng phòng Chu, làm cho người ta nghe vào tai cảm thấy là lạ, còn có chút buồn cười.

Phạm Tuệ Trân cười làm lành nói:

- May mà có anh, nếu không chúng tôi sao có thể liên hệ với một lãnh đạo như trưởng phòng Chu cho được? Lý Nam, con nên nhớ kỹ, sau này có tương lai nhất định không được quên bác trai đây nhé...

- Vâng.

Lý Nam gật đầu nói.

- Thằng nhỏ này rất có tương lai, thành tích thi cao nhất, lại có được sự quan tâm của trưởng phòng Chu, nhất định sẽ được phân phối vào đơn vị tốt.

Phạm Tuệ Minh đưa tay xoa đầu Lý Nam:

- Học tập nhiều có khác, mặt mũi rất sáng láng.

Lý Nam cảm thấy không được tự nhiên nhưng lại không nói gì hơn, vì hôm nay hắn có việc cần cầu cạnh người ta.

Lý Nam biết rõ nhà mình và bác trai này cũng không thường xuyên đi lại, Phạm Tuệ Minh ý vào mối quan hệ với người anh rể làm phó phòng giáo dục thế nên tỏ ra rất tài giỏi, cần bản xem thường những người thân thích còn lại, bình thường luôn tỏ ra hung hăng vênh váo giống như bản thân mình là phó phòng giáo dục vậy. Nếu như lần này không phải vì công tác của mình, chỉ sợ mẹ cũng không thêm nhờ người này hỗ trợ.

- Đi thôi, chúng ta bắt taxi, nơi này đến khu nhà dành cho cán bộ phòng giáo dục còn khá xa, anh rể của tôi đang chờ, chúng ta mau đi thôi.

Phạm Tuệ Minh nói, sau đó vẫy một chiếc taxi, chu vào ngồi ở vị trí ghế lái phụ.

Trong huyện Kiến Ân chỉ cần là người có chút thân phận và địa vị thì lên xe thích ngồi ở vị trí tay lái phụ, giống như chỉ ngồi ở trên chiếc ghế này mới có thể sinh ra cảm giác nắm giữ tất cả.

Lý Nam mở cửa cho mẹ lên xe, sau đó mới chui vào trong xe. Lúc này mẹ hắn lấy từ trong túi áo ra một phong bì, cẩn thận đem lại, đều là tiền một trăm đồng.

Lý Nam biết rõ mẹ mình nhất định là đang cảm thấy cực kỳ tiếc tiền.

Sau khi đến cổng khu ký túc xá của phòng giáo dục, nhóm người Lý Nam bị bảo vệ chặn lại.

- Tôi đến tìm anh rể, anh ấy là trưởng phòng Chu của các anh. Các anh có biết trưởng phòng Chu không? Anh ấy là anh rể của tôi.

Phạm Tuệ Minh dùng giọng cẩn thận giải thích cho đám bảo vệ, lời nói giống như có lực uy hiếp rất lớn.

- Tất nhiên tôi biết trưởng phòng Chu, nhưng tôi không biết anh...

Bảo vệ rất có trách nhiệm công tác, cũng không cố gắng làm khó xử Phạm Tuệ Minh, hấn cho ra biện pháp giải quyết cụ thể:

- Chỗ này của tôi có điện thoại, anh gọi điện thoại xác nhận với trưởng phòng Chu đi, sau đó tôi sẽ cho các người đi vào.

- Không có vấn đề, tôi sẽ đi gọi điện.

Phạm Tuệ Minh lấy một tờ giấy ghi số điện thoại trong túi áo ra, lại dùng điện thoại đến nhà anh rể, lại liên tục nói:

- Khu nhà dành cho cán bộ phòng giáo dục này có cấp bậc khá cao, người bình thường cũng không thể vào được.

Nhưng Phạm Tuệ Minh gọi mãi không ai nghe máy, hấn không khỏi gấp gáp nói:

- Tối qua tôi gọi điện thoại và anh ấy còn nói sẽ ở nhà chờ cơ mà?

Phạm Tuệ Minh tiếp tục gọi đi nhưng không ai nghe máy, thế là gương mặt chột đỏ bừng lên.

Gương mặt Phạm Tuệ Trân từ chờ mong chuyển sang thất vọng.

Lý Nam đứng yên lặng một bên nhưng cũng hiểu rõ chân tướng sự việc, chỉ sợ Phạm Tuệ Minh cũng không là gì trong lòng người anh rể kia.

- Anh rể của tôi có lẽ là có việc gì đó, thế nên mới không thể nghe máy, để lát nữa gọi lại.

Phạm Tuệ Minh ảo não đặt điện thoại xuống nói.

Tên bảo vệ cổng khu dân cư đưa mắt nhìn nhóm người Phạm Tuệ Minh rồi khua tay nói:

- Các người cũng đừng chờ ở đây, đừng cản lối vào, đi sang bên cạnh mà đứng.

Lý Nam đứng ở bên cạnh cổng khu nhà dành cho cán bộ phòng giáo dục và cảm thấy chán nản, những người ra vào nơi đây đều dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ, ánh mắt có vài phần cảnh giác, còn có chút khinh thường.

Trong mắt những người này bộ dạng của Lý Nam và Phạm Tuệ Trân rõ ràng là nông dân, có biểu hiện hèn mọn bi ối, thuộc hạng người khả nghi.

Lý Nam có lòng tự trọng rất mạnh, sau khi bị đám người nơi đây dùng ánh mắt dò xét nhìn vài lượt, hấn cảm thấy rất ngột ngạt, gương mặt dần căng thẳng khó chịu.

Tâm tình của Phạm Tuệ Trân cũng không tốt, bà đứng yên nơi đó, lưng hơi gù, mái tóc hoa râm, nếp nhăn trên mặt khá nhiều, nhìn qua giống như một người gần bảy mươi tuổi. Thực tế thì Phạm Tuệ Trân mới năm mươi hai tuổi, nhưng vì nhiều năm vất vả làm cho bản thân già hơn độ tuổi thật sự rất nhiều.

Lý Nam nhìn bộ dạng già nua của mẹ, hấn cảm thấy rất khó chịu:

"Con nhất định sẽ cố gắng, sẽ cho mẹ cuộc sống khá giả hơn!"

Phạm Tuệ Minh hút xong thuốc và đi vào trong phòng bảo vệ gọi điện thoại, lần này cũng không có ai nghe máy, sau đó quay lại dùng giọng ngại ngùng nói:

- Anh của tôi chắc đang bận rộn gì đó, chúng ta chờ thêm một lát nữa.

Tên bảo vệ nhắc nhở:

- Anh có thể gọi điện thoại cho trưởng phòng Chu.

Phạm Tuệ Minh có chút xấu hổ, hấn lắc đầu nói:

- Tôi cũng không muốn quấy rầy công tác của anh ấy, chúng tôi ở đây đợi cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chỉ có thể dựa vào chính mình

Lý Nam hiểu có lẽ sự kiện đến gặp trưởng phòng Chu lần này là không thành công, chị gái của Phạm Tuệ Minh cố ý đóng chặt cửa không gặp mặt, có lẽ biết Phạm Tuệ Minh đến nên rút dây điện thoại trong nhà ra, thái độ này rất rõ ràng. Phạm Tuệ Minh cũng không dám gọi điện thoại cho trưởng phòng Chu, như vậy càng nói rõ vấn đề, dù chính mình có được vào nhà của trưởng phòng Chu cũng không có kết quả gì tốt.

- Bác trai, nếu như bác gái của bác không có ở nhà, chúng ta về trước cũng được.

Phạm Tuệ Minh trừng mắt nói:

- Như vậy sao được? Tối qua bác đã gọi điện thoại nói rõ rồi, trưa nay trưởng phòng Chu sẽ về nhà ăn cơm, vừa đúng lúc có thể nói chuyện của cháu, vì buổi tối anh ấy không có thời gian rảnh. Chuyện của cháu là đại sự, cháu nên chờ thêm một chút.

Lý Nam không nói gì thêm, hần đi đến đứng bên cạnh mẹ, sau đó cầm lấy túi nhựa trên tay của mẹ, bên trong là một chai rượu Ngũ Lương và một cây thuốc Trung Hoa. Rượu Ngũ Lương chính là quà thưởng của bố khi trở thành chiến sĩ thi đua nhiều năm trước, bố hần mãi không nỡ uống, mãi đến khi bố chết đi thì chai rượu vẫn chưa động vào. Tuy loại rượu này khi đó chỉ hơn mười đồng một chai, nhưng cũng gần bằng tiền lương của công nhân trong một tháng, để đến bây giờ càng thêm đáng giá. Cây thuốc Trung Hoa đặc biệt mua để biếu cho trưởng phòng Chu, tất nhiên cũng phải bỏ ra một khoản tiền không nhỏ.

- Không sao, chúng ta chờ thêm một lát nữa.

Phạm Tuệ Trân kéo tay áo của Lý Nam rồi nói, bà chỉ sợ Lý Nam vì sĩ diện mà không chịu được, sẽ lỡ chuyện lớn. Sĩ diện chỉ là chuyện nhỏ, chẳng qua chỉ chờ nơi đây thêm một lát mà thôi, chỉ cần thành công thì tất cả mọi việc đều không quan trọng. Vì tương lai phát triển của con sau này, dù gặp phải uất ức thế nào cũng đáng.

Lúc này đã gần đến giờ cơm, những cán bộ công tác ở phòng giáo dục đã lục tục quay về nhà dùng cơm, Phạm Tuệ Minh nói:

- Chờ lát nữa trưởng phòng Chu về nhà dùng cơm, chúng ta có thể đi vào.

Phạm Tuệ Trân nghe nói như vậy thì gương mặt dần trở nên nghiêm túc, bà nghĩ đến phương diện sắp gặp mặt trưởng phòng Chu, gặp mặt vị quan lớn, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác bất an không yên.

Tâm tình của Lý Nam đã bình tĩnh trở lại, hần hiểu lần này gặp mặt trưởng phòng Chu không chỉ sợ sẽ không được chào đón, còn việc nhờ cậy giúp đỡ, có lẽ không có hy vọng gì.

Bảo vệ cổng luôn dùng ánh mắt cảnh giác nhìn vào nhóm người Lý Nam bên này, bây giờ hần đã hoài nghi lời nói của Phạm Tuệ Minh, cho rằng nhóm người này có tâm tư bất lương khi muốn trà trộn vào trong khu nhà, thế nên càng không đơn giản cho bọn họ đi vào.

Chờ mãi đến mười hai giờ rưỡi vẫn không thấy trưởng phòng Chu đi về, Phạm Tuệ Minh dày mặt đến nhờ điện thoại phòng bảo vệ gọi vào nhà trưởng phòng Chu, thế nhưng kết quả vẫn như trước, vẫn không có ai nghe máy.

- Có lẽ lúc này không có ai ở nhà, chúng ta đi ăn cơm thôi.

Phạm Tuệ Trân trầm mặt nói, mặc dù sự việc nhờ Phạm Tuệ Minh hỗ trợ không có kết quả tốt, thế nhưng cơm thì không thể không ăn.

- Vậy cũng được, chúng ta đi ăn cơm, bên kia có một quán thịt dê rất ngon, tôi đưa mọi người đi.

Nhắc đến việc ăn cơm thì tinh thần Phạm Tuệ Minh chợt phấn chấn trở lại:

- Mọi người yên tâm, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ chuyện của Tiểu Nam, tôi không giúp nó thì giúp ai? Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại đến nhà chị gái, lần này chúng ta cũng không nói đến nhiều người, chờ khi gọi điện thoại được, cháu đi theo chú vào là được.

Quán thịt dê cách khu nhà dành cho cán bộ phòng giáo dục ba trăm mét, buổi trưa cũng không có mấy người ăn, khi đi đến cổng đã nghe thấy mùi thơm ngát. Phạm Tuệ Minh ngồi xuống bàn, hần cũng không khách khí mà gọi một cân thịt dê, vài món xào, món luộc, gọi thêm nửa cân rượu, sau đó còn nói với ông chủ quán:

- Tạm thời như vậy thôi, không đủ sẽ gọi thêm, anh mau đi chuẩn bị đi, buổi chiều chúng tôi còn có chuyện.

Lý Nam thấy mẹ lại đưa tay vào trong túi quần, thế là không khỏi cảm thấy căm tức, xem ra nhờ Phạm Tuệ Minh hỗ trợ là sai lầm, người này không giúp được gì nhưng phương diện ăn uống lại không khách khí. Số tiền trong nhà mình có được đều là nhờ mẹ làm lụng vất vả và tiết kiệm từng đồng, nếu bỏ tiền ra chiều đãi Phạm Tuệ Minh ăn uống, không bằng để lại mua thực phẩm dinh dưỡng cho mẹ.

Thế nên bữa cơm lần này không được tự nhiên, Lý Nam đã thấy rõ bộ mặt của Phạm Tuệ Minh, biết rõ không có hy vọng. Nhưng Phạm Tuệ Minh vẫn ăn uống vui vẻ như thường, còn sát son khăng định sẽ giúp đỡ Lý Nam, buổi chiều sẽ cố gắng liên lạc với chị gái và trưởng phòng Chu.

"Với điều kiện của gia đình mình thì rất khó có quen biết với những người có quyền lực, chuyện phân phối công tác nên để thuận theo ý trời, vì những phòng ban cần tuyển nhân viên trong đợt thi tuyển công chức lần này cũng không tệ. Đợi đến khi mình đến đơn vị, sẽ cố gắng công tác, biểu hiện thật tốt,

tìm cơ hội kết bạn với những người khác."

Lý Nam vừa ăn cơm vừa trầm nghĩ như vậy, từ lượng của hắn rất tốt nhưng hắn không uống rượu, hắn khá bất mãn với Phạm Tuệ Minh và nhin không phát tác là tốt lắm rồi, sao có thể uống rượu cùng người này được?

Sau khi dùng cơm xong thì Phạm Tuệ Minh mượn nhờ điện thoại của quán thịt dê để gọi điện thoại đến nhà chị gái, vẫn không có ai nghe máy. Lúc này hắn cảm thấy thật sự mất mặt, gương mặt trở nên cực kỳ khó coi, hắn dùng giọng đầy mùi rượu nói:

- Xem ra hôm nay không được rồi, chỉ có thể để hôm khác mà thôi. Dù sao thì vẫn còn sớm, không phải đến tháng bảy Tiểu Nam mới phải báo danh sao? Tôi sẽ ghi nhớ chuyện này, nhất định sẽ giúp đỡ thật tốt. Thế này đi, lát nữa mọi người về trước, tôi sẽ đi đến phòng giáo dục, nếu như gặp mặt trưởng phòng Chu, tôi sẽ nói ra chuyện của Tiểu Nam, lần sau Tiểu Nam đến sẽ dễ dàng hơn.

Phạm Tuệ Trân vừa mới đi thanh toán tiền cơm, đang xốt vài chục đồng, sau khi nghe Phạm Tuệ Minh nói như vậy thì lên tiếng:

- Vậy thì làm phiền anh.

- Cái gì mà làm phiền, đây là việc của người nhà, thật sự nên làm. Mọi người về đi thôi, tôi sẽ đi đến phòng giáo dục, tối nay mới về.

Phạm Tuệ Minh thật sự không giúp được, ngay cả việc đến nhà chị họ cũng không xong, thế nên cực kỳ mất mặt với mẹ con Lý Nam, cũng không muốn cùng bọn họ quay về. Thế nên hắn lấy lý do phải đi đến phòng giáo dục để chuẩn bị tối nay tự bắt xe đi về.

Lý Nam cùng mẹ đi đến bến xe, mặc dù phải đi một đoạn khá xa mới đến bến xe nhưng hai người không bắt taxi, chỉ cần tiết kiệm được đồng nào thì tốt đồng ấy. Sự việc lần này không hoàn thành nhưng lại tốn không ít tiền, thậm chí khi quay về cũng phải bán lại cây thuốc Trung Hoa vừa mua.

- Tiểu Nam à, điều kiện của chúng ta chỉ được như vậy mà thôi, không thể trông cậy vào người khác được, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Phạm Tuệ Trân lên tiếng phá vỡ trầm mặc, giọng điệu trầm trọng:

- Sau này con nhất định phải biểu hiện tốt, làm quan cũng không còn phải đi cầu cạnh người khác, khi đó người ta sẽ phải cầu cạnh con.

- Con biết rồi, không tìm được quan hệ cũng không sao, lần này những phòng ban tuyển nhân viên đều rất tốt, con lại là sinh viên, có ưu thế khá lớn, khi đó chỉ cần chịu khó một chút, sẽ không khó để phát triển tốt, tương lai sẽ có thể mua nhà ở thành phố cho mẹ đến ở.

Lý Nam nói làm cho Phạm Tuệ Trân cảm thấy vui vẻ, gương mặt lộ ra nụ cười.

Phạm Tuệ Trân dùng giọng hiền hậu nói:

- Mẹ thì không sao, chỉ cần con phát triển tốt là được, con phát triển tốt thì chúng ta lại có thể diện. Con xem, có một vài người thật sự không có bản lĩnh gì, ngay cả thân thích họ hàng làm quan cũng không được nể mặt, biểu hiện thì tốt nhưng kết quả thì...

Phạm Tuệ Trân tốn tiền đi lại ăn uống nhưng lại không có kết quả, bà cảm thấy không được thoải mái, thế nên mới nói vài câu phát tiết.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Người quen xa lạ

Mặc dù không hoàn thành tâm nguyện nhưng Lý Nam vẫn nhanh chóng nghĩ thông suốt, đó là mọi việc trên thế gian này không thể nào không tốt đẹp mãi như vậy được, hắn tin tưởng chỉ cần mình cố gắng thì tương lai nhất định không kém người khác. Trên đường đi hắn liên tục an ủi mẹ, làm cho mẹ tin tưởng cho dù không tìm được quan hệ thì chính bản thân mình cũng không có vấn đề. Sau khi đến bến xe Lý Nam đưa mẹ lên xe, chính mình thì mua vé quay về thành phố Thiên Đô.

Khoảng thời gian trước Lý Nam bận rộn chuẩn bị thi viết, sau đó lại bận rộn việc phỏng vấn, thế nên còn chưa sửa chữa lại bản thảo luận văn tốt nghiệp, hắn còn phải nhanh chóng quay về liên hệ với thầy giáo, nhanh chóng làm xong luận văn. Đầu tháng sáu sẽ phải bảo vệ luận văn, chuyện này không thể kéo dài mãi được, nếu như không hoàn thành luận văn, như vậy sẽ không lấy được bằng, không có bằng tốt nghiệp thì không thể đi báo danh công tác được, như vậy có nghĩa là những gì cố gắng trước đó sẽ đổ sông đổ biển.

Lý Nam ngồi trên xe quay về thành phố Thiên Đô với tâm tình khá trầm thấp. Lúc này mặt trời nóng hừng hực đang thiêu đốt mặt đất, những hàng cây hai bên đường héo úa dưới ánh nắng gay gắt, bên dưới thân cây là lá vàng cùng cỏ úa. Trong xe có điều hòa mát mẻ sẽ khác biệt rất nhiều so với bên ngoài, nhưng Lý Nam thông qua cửa sổ nhìn ra, vẫn cảm thấy nhiệt độ bên ngoài làm cho người ta hoảng hốt.

Hành khách trên xe nói chuyện ầm ĩ làm cho người ta cảm thấy rất buồn ngủ, Lý Nam dựa lưng lên ghế, ánh mắt nhìn cảnh vật bên ngoài, vô tình ngủ quên đi mất, khi tỉnh lại thì xe đã vào trong nội thành Thiên Đô. Lúc này là thời điểm tan tầm buổi chiều, khắp thành phố đầy xe hơi, xe máy, xe đạp rất

chen chúc, dòng người như những đàn kiến khổng lồ chậm chạp di chuyển. Xe cứ đi lại dừng, đến bến xe đúng bảy giờ tối, Lý Nam mua một cái bánh mì và một chai nước khoáng bên ngoài bến xe, hần vừa ăn vừa đi đến trạm xe buýt, khi ăn xong bánh mì thì xe buýt số 113 đến trạm. Lý Nam đã khôi phục lại sức lực, hần leo lên xe buýt, lúc này bên thành phố bên ngoài đã lên đèn rực rỡ.

- Thành phố Thiên Đô mặc dù là thành phố lớn nhưng cuộc sống của mọi người vẫn rất vất vả.

Lý Nam nhìn những dòng người rộn rã di chuyển bên ngoài, trong lòng không khỏi cảm khái. Ý nghĩ của hần không giống như những người bạn khác, hần cũng không biết ở lại thành phố lớn thì sẽ tốt, hần nghĩ rằng nếu mình giống như những người này, mỗi ngày đi làm rồi lại tan tầm và nhận lương tháng cuộc sống như vậy có khác gì loài kiến, có gì hạnh phúc đáng nói?

Quan điểm này của Lý Nam tất nhiên nhận lấy không ít nụ cười nhạt của bạn học, bọn họ đều là những người trẻ tuổi, tràn đầy hy vọng cho tương lai, đều mơ ước có cuộc sống xa hoa hạnh phúc ở thành phố lớn. Dù bọn họ thấy thành phố xa hoa xinh đẹp ra sao, cũng chỉ thấy mọi người vì cuộc sống mà buồn ba vất vả, nhưng tâm tính của bọn họ quá cao, cho rằng mình ở lại thành phố lớn sẽ sáng tạo ra lịch sử, được người ta hâm mộ, tương lai rực sáng. Còn phải làm sao để dưng nhập vào trong thành phố này? Rất nhiều người đã tỏ ra bất lực.

"Mình đến Vũ Dương tuy kém hơn Thiên Đô, cạnh tranh cũng kém hơn, cơ hội phát triển sẽ có nhiều hơn so với việc ở lại Thiên Đô. Hơn nữa Vũ Dương lại ở gần nhà hơn, có thể quan tâm chăm sóc người nhà.

Lý Nam trầm nghĩ như vậy.

Xe dừng lại ở khu vực trung tâm, có vài người xuống xe và lên xe. Lý Nam thừa kịp ở bên cạnh có chỗ trống để khẽ vận vẹo cơ thể, trên người phát ra âm thanh xương cốt kêu răng rắc. Trước đó có quá nhiều người trên xe buýt, hần luôn đứng thẳng người giữ chặt tay cầm, cảm thấy cơ thể đông cứng một mội.

- Lý Nam!

Một giọng nói kinh ngạc vang lên bên cạnh, một mùi hương thơm truyền vào trong mũi Lý Nam. Lý Nam có vài phần quen thuộc mùi hương này, vì hần đã từng có lúc si mê, nhưng sau khi tốt nghiệp đại học thì mùi hương này sẽ rời đi, làm cho hần cảm thấy tinh thần chán nản.

- Chào em, Giang Mộng Thu!

Sau khi chào hỏi xong thì hai người Lý Nam và Giang Mộng Thu lại rơi vào trầm mặc.

Giang Mộng Thu đứng bên cạnh Lý Nam, một tay giữ lấy tay cầm, một tay còn lại vuốt những sợi tóc bên trán. Đứng ở bên cạnh nhìn sang thấy làn da non mềm trắng mịn của nàng, làn da bóng loáng như lụa, xinh đẹp làm cho người ta mê muội.

Giang Mộng Thu là mối tình đầu của Lý Nam, là suối nguồn hạnh phúc và điểm ký thác tinh thần lớn nhất của Lý Nam trong bốn năm đại học. Giang Mộng Thu cũng là người thành phố Vũ Dương, vào năm đại học thứ hai Lý Nam ngẫu hứng làm một bài thơ ở một buổi tụ họp sinh viên trong trường làm cho nàng chú ý. Sau đó Lý Nam điên cuồng theo đuổi, hai người nhanh chóng trở thành một cặp. Sau khi hai người rơi vào biển tình, tài tử và giai nhân nhanh chóng trở thành một cặp được cả trường chú ý, được rất nhiều nam nữ sinh viên hâm mộ.

Khi người ta yêu nhau thì tình yêu là tất cả, nhưng tình yêu lại không thể thay đổi tất cả. Giang Mộng Thu là người có lý tưởng muốn ở lại thành phố lớn, muốn có cuộc sống thoải mái ở chốn phồn hoa, ý nghĩ này phát sinh xung đột với Lý Nam. Vì cứu vãn tình yêu Lý Nam cũng thử tìm việc làm ở thành phố Thiên Đô, cho dù chỉ cần làm một việc làm tương đối tốt thì vẫn phải cố gắng. Kỳ nghỉ đông hần về nhà, khi thấy mái tóc hoa râm của mẹ, lại nghĩ đến bố buồn bực mà chết, còn có những người chủ nợ thỉnh thoảng đến nhà đòi nợ, đó là những khoản vay mà anh trai đã mượn khi xây dựng sự nghiệp, thế là hần dứt khoát bỏ qua cơ hội ký hợp đồng làm việc ở Thiên Đô, ghi danh cuộc thi công chức ở thành phố Vũ Dương.

Dưới bức điều khắc "Thanh Xuân" nổi tiếng trong trường, Giang Mộng Thu rơi nước mắt nói ra lời chia tay, nàng bỏ tất cả những bức thư tình của Lý Nam vào trong túi bóng và trả lại, giống như muốn xóa bỏ tất cả tình yêu trước kia, vật quay về nguyên chủ.

Lý Nam nhìn bóng lưng cô gái mặc váy trắng nhanh nhẹn rời đi, hần cảm thấy lòng đau như cắt, nhưng không thể nào giữ lại được.

"Em có phương hướng của em, anh có hướng đi của anh.

Em nhớ cũng được.

Tốt nhất nên quên đi,

Khi hai chúng ta quen nhau, yêu nhau và rồi xa nhau!"

Lý Nam chợt nhớ đến một bài thơ, hần ngẩng đầu nhìn bức điều khắc "Thanh Xuân" trong trường, đó là hai người nam nữ nhìn về hai hướng đông tây khác biệt, hần không khỏi chợt nhớ đến lời giới thiệu của giảng viên khi mới bắt đầu học tập ở trường:

- Đây là bức điều khắc Thanh Xuân, là câu chuyện về hai người nam nữ yêu nhau, sau khi tốt nghiệp thì đành chia ly...

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Vỡ lòng

- Bộp.

Lý Nam bị người ta vỗ lên vai, đúng lúc một giọng nói vang lên bên tai:

- Này, Lý Nam, cậu đứng ngây ra nơi này làm gì vậy?

Lý Nam phục hồi tinh thần lại, hần quay sang nhìn người bên cạnh, sau đó trợn mắt nói:

- Cao Hiến Quý, cậu đi du lịch quay lại rồi à? Không bị rám đen sao?

- Hi hi, tôi là ai chứ, là Tiểu Bạch Long mặt ngọc, dù phơi nắng cũng còn trắng hơn cậu.

Cao Hiến Quý cố ý ngừng đầu lên nói. Một cô nữ sinh đeo ba lô du lịch rực rỡ màu sắc đứng bên cạnh hần, nàng kéo cánh tay của Cao Hiến Quý, sau đó hỏi:

- Hiến Quý, đây là người bạn nhà quê mà anh nói đến sao?

- Đúng vậy, chính là cậu ấy, tên là Lý Nam, là tài tử nổi danh của trường Thiên Đô, có một giai thoại tình yêu với Giang Mộng Thu. Nghe nói năm nay cậu ấy ghi danh thi công chức ở thành phố Vũ Dương, còn đạt được danh hiệu đệ nhất, quả nhiên là danh xứng thực, tương lai rộng lớn, biết đâu sau này anh còn phải nhờ cậy cậu ấy giúp đỡ.

Cao Hiến Quý nói tuy là những lời tán thưởng Lý Nam, thế nhưng biểu hiện khoa trương và giọng điệu trêu chọc, ý nghĩa rõ ràng không phải là như vậy.

Cao Hiến Quý cũng là người thành phố Vũ Dương, là bạn học phổ thông với Giang Mộng Thu, từ khi còn học phổ thông đến đại học thì hần luôn theo đuổi Giang Mộng Thu, nhưng mãi không thành. Sau này Cao Hiến Quý trơ mắt nhìn Lý Nam có được tình cảm của Giang Mộng Thu, thế là cảm thấy không công bằng, hần xem Lý Nam là địch nhân của mình, tìm mọi cách để trêu chọc. Gia đình hần có điều kiện tốt, có người thân công tác trong chính quyền thành phố Vũ Dương, cuối năm vừa rồi hần thông qua quan hệ gia đình dùng danh nghĩa "tiền cử nhân tài" để sắp xếp công tác trong chính quyền thành phố.

Sau khi biết một người nhà quê như Lý Nam đăng ký thi công chức ở thành phố Vũ Dương, Cao Hiến Quý không khỏi cười nhạo, hần biết rõ những người không có quan hệ trong quan trường thì cả đời chỉ có thể làm nhân viên nhỏ nhoi, mặc dù là tài tử giai nhân cũng có kết quả tương tự mà thôi.

Lý Nam cũng từng nghe qua những lời nói của Cao Hiến Quý, nhưng hần không so đo với người này, đường của mình do chính mình đi, không bối cảnh cũng không nhất định không thành công. Ngược lại có nhiều người phú quý bức người nhưng con cháu đời sau cũng có thể làm cho lụn bại, cho dù Cao Hiến Quý có quan hệ mạnh mẽ ở thành phố Vũ Dương, Lý Nam cũng có lòng tin vượt qua người này.

- Ái chà, đệ nhất sao? Thật sự lợi hại.

Nữ sinh kia chợt bày ra biểu hiện cực kỳ khoa trương.

- Phần trên mặt cô phải đến nửa cân đấy nhỉ?

Lý Nam lên tiếng cười nhạo, lúc này hần cũng không muốn nói nhiều với Cao Hiến Quý, nhanh chóng bước đi.

Sau lưng chợt vang lên tiếng hét chói tai tức giận của cô nữ sinh.

Sau khi quay lại phòng ngủ, chỉ có Tạ Tiểu Ba đang ở trong phòng đọc sách "lịch sử thế giới", khi thấy lý nam đi vào thì đứng lên nói:

- Cậu đã quay lại rồi à? Thế nào rồi, mọi việc ra sao?

Lý Nam nằm lên giường ngửa đầu nhìn trần nhà, cố gắng nói những việc đã diễn ra hôm nay, sau đó giận dữ nói:

- Sớm biết như vậy tôi không cần phải đi làm gì cho mệt, lãng phí hơn trăm đồng tiền xe.

Trước đó Lý Nam đã suy nghĩ thông suốt, nhưng đi xe lại gặp Giang Mộng Thu, sau đó còn gặp Cao Hiến Quý, thế là tâm tình lại kích động. Hần nhớ đến chuyến đi không công trong ngày, không khỏi tỏ ra cực kỳ tức giận.

Tạ Tiểu Ba an ủi:

- Đừng nản chí, những chuyện vấp vả trắc trở là thường tình trong quan trường, như vậy cũng xem như gia tăng kinh nghiệm. Cậu phải hiểu rõ tầm quan trọng của các mối quan hệ, tương lai cần phải làm tốt công tác tạo dựng các mối quan hệ cho mình, sau này sẽ có được trợ lực rất lớn.

Lý Nam ngồi dậy, hần dùng ngón trỏ và ngón cái sờ lên cằm, sau đó dùng giọng tự giễu nói:

- Đúng vậy, tôi chỉ là một tên dân đen không có gì trong quan trường Vũ Dương, tất cả bắt đầu từ con số không. Thật ra tôi cảm thấy hôm nay chạy đi một chuyến không bằng ở lại nghe cậu nói khoác, như vậy sau này còn có lợi nhiều hơn. Tiểu Ba, cậu cũng đừng che giấu, mau nói rõ những gì cậu biết cho tôi, biết đâu có ích cho tương lai sau này?

- Cậu nghĩ rằng tôi là bách khoa toàn thư trong quan trường sao? Kiến thức của tôi chỉ là nửa vơi nhờ góp mặt trong sách báo mà thôi, cụ thể thể nào thì người trong quan trường mới biết rõ được. Nói nhiều cũng không có lợi ích thực tế, ngược lại sẽ tạo nên gông cùm cho bản thân cậu, ảnh hưởng tương lai phát triển sau này.

- Sao lại là gông cùm được? Biết nhiều dù sao cũng hơn không biết gì, cậu cũng không thể bỏ mặc tôi được, cậu nói tôi xem nào.

- Tôi cũng không có gì, tóm lại một câu, chỉ cần cậu cố gắng học làm người, giỏi làm việc, sau này sẽ có hồi báo.

Ánh mắt Lý Nam chợt sáng lên, tinh thần phấn chấn hơn, hần khua tay nói:

- Nói cho cùng thì vẫn là học làm người và giỏi làm việc, hai điểm này là đủ, nghĩ nhiều làm gì chứ? Tôi cũng không tin quan trường là đầm rồng hang hổ, dù thật sự là như vậy thì tôi vẫn xông vào.

Tạ Tiểu Ba vỗ tay cười nói:

- Như vậy thì tốt, quan trọng là không mất đi hy vọng, rất nhiều cán bộ cơ quan như ông chủ nhụt chí, vì không còn hy vọng, không có tâm tư tiến thủ nên cả ngày không làm được gì, lãng phí thời gian và sức trẻ.

Lý Nam dùng giọng nghi hoặc hỏi:

- Cái gì là ông chủ nhụt chí?

- Chính là những người công nhân viên hơn bốn mươi tuổi, công tác lười nhác, không có lý tưởng. Quản lý những người này rất khó khăn, bọn họ có lý lịch, lại không yêu cầu phát triển, không quan tâm đến sự đánh giá của lãnh đạo cho mình, cậu phải đập gậy vào đầu thì bọn họ mới không tình nguyện tỏ ra chần chừ. Nhưng những người này cũng không dễ đắc tội, không nên gây náo loạn với bọn họ, vì người cuối cùng cảm thấy khó khăn nhất là bản thân mình mà thôi. Thế nên sau này nếu cậu có tham gia công tác gặp phải những người như vậy thì nên cố gắng làm tốt quan hệ với bọn họ, nếu có thể thì cố gắng yêu cầu bọn họ giúp đỡ mình, nếu không thì cũng đừng để cho bọn họ làm ngược lại.

- Tôi thấy mình nên lấy vở ghi chép lại thì hơn.

Lý Nam cười nói, lời này hần nói ra từ tận đáy lòng. Tạ Tiểu Ba nói ra những phương diện quá mới mẻ, có lợi ích rất lớn cho công tác của hần sau này:

- Tôi thấy nếu như cậu tiến vào trong quan trường, khẳng định sẽ như cá gặp nước, phát triển cao độ.

- Ha ha, tất cả chỉ là lý luận suông, có thật sự có tác dụng trong quan trường hay không còn chưa biết được, hơn nữa tôi cũng không muốn bị gò bó, muốn làm những gì mình thích hơn.

- Cậu thích đọc sách lịch sử sao?

- Đây chỉ là sở thích của bản thân mà thôi, đọc sử lấy làm gương có thể học được nhiều tri thức. Thật ra lịch sử có tác dụng rất lớn với người tham chính, vì thời đại thay đổi nhưng nhân tâm vẫn như cũ, thế nhưng những câu chuyện từ xưa đến nay luôn có ý nghĩa tham khảo.

Tạ Tiểu Ba thấy Lý Nam chăm chú lắng nghe thì càng tỏ ra tinh táo:

- Người trong quan trường phải có tri thức, tuy không nhất định trở thành chuyên gia nhưng lại phải thành tạp gia. Cậu là người viết văn tốt, đây là ưu thế lớn, nhưng cũng đừng chìm đắm quá sâu, làm cho người ta sinh ra ấn tượng chỉ biết viết văn, bị gắn nhãn hiệu không dễ phát triển. Hơn nữa sau này cậu sẽ phát hiện văn trong quan trường khác với thơ ca và văn vẻ cậu đang học đang viết.

Lý Nam gật đầu nói:

- Đúng vậy, còn nhiều thứ tôi cần phải học, lợi dụng khoảng thời gian này tôi phải học hỏi cậu thêm nhiều vấn đề mới được.

- Tôi cũng không có gì hay cho cậu học, tương lai cậu đến đơn vị công tác cần chú ý học tập càng nhiều càng tốt, bên cạnh cậu sẽ có nhiều con người và sự việc đáng giá học tập.

- Cậu không cần khiêm tốn, tôi cảm thấy những gì cậu nói, thật sự là kiến thức vỡ lòng với tôi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bước đầu tiên tích lũy quan hệ

Lý Nam và Tạ Tiểu Ba ăn cơm xong và quay lại phòng, lúc này những người bạn học khác còn chưa quay về. Thời gian này sắp ra trường, thế nên có rất nhiều buổi gặp mặt hội tụ, nào là gặp mặt đồng hương, bạn bè tụ hội, họp đoàn hội, những sự việc thế này cũng không phải là cá biệt, thế nên khoảng thời gian này mọi người đều có cuộc sống về đêm vô cùng phong phú, dù là đêm khuya vẫn có người đi lại trong sân trường, thậm chí có người không về ngủ. Nhà trường cũng nhắm mắt mở mắt cho qua, chỉ cần không tụ tập đánh nhau gây náo loạn là được.

Khoảng thời gian trước vì Lý Nam muốn tập trung cho cuộc thi công chức ở thành phố Vũ Dương thế nên từ chối nhiều lời mời tụ hội, sau đó người đến mời ngày càng ít đi, hẳn cũng vui vẻ vì được thoải mái. Tạ Tiểu Ba cũng không phải người thích đi chơi, bình thường chỉ thích ở nhà đọc sách, trong đó sách lịch sử là thể loại yêu thích nhất, là thói quen được bố rèn luyện từ khi còn nhỏ tuổi. Nếu so sánh với những sinh viên khác thì Lý Nam và Tạ Tiểu Ba giống như có hơi khác loại, nhưng hai người bình thân chịu đựng gian khổ, cũng là hai người bạn thường xuyên ti tê tâm sự với nhau.

- Tiểu Ba, công tác của cậu sắp xếp thế nào rồi?

Lý Nam ngồi xếp bằng trên giường hỏi Tạ Tiểu Ba.

- Là nhân viên sở thương mại hoặc vào tập đoàn Thiên Năng, thật ra tôi cũng không hiểu rõ ràng mình thích cái gì.

Tạ Tiểu Ba không nhanh không chậm thu dọn đồng sách vở vứt lung tung. Công tác của hắn được gia đình sắp xếp, nhưng cũng không phải sở thích của hắn, nhưng tốt nghiệp có một phần công tác dù sao cũng tốt, hắn không có mục tiêu rõ ràng nên cũng chuẩn bị đi theo hướng sắp xếp của gia đình, nếu không được thì đổi lại cũng không muộn.

Lý Nam thật sự hâm mộ, hắn nói:

- Thật sự là trong phúc không biết phúc, nếu là tôi có đơn vị tốt như vậy, tôi còn mong tương gì hơn được nữa?

Sở thương mại của tỉnh là một cơ quan nhiều người muốn chen nhau đi vào, tập đoàn Thiên Năng chính là xí nghiệp quốc hữu lớn nhất tỉnh, tiền lương cao, đãi ngộ lớn, chỉ là người bình thường muốn vào công tác nơi này thì rất khó khăn. Tạ Tiểu Ba có điều kiện gia đình rất tốt, bố công tác trong chính quyền tỉnh, thế nên hắn có thể thoải mái lựa chọn đơn vị công tác sau khi tốt nghiệp. Lý Nam chỉ là một dân đen, tất cả phải dựa vào cố gắng của bản thân, thế nên sự chênh lệch giữa hai người là rất lớn.

Tạ Tiểu Ba lắc đầu nói:

- Đây là cậu chỉ biết nhìn một mặt, không thấy rõ mặt thứ hai, nhìn qua thì cuộc sống của tôi thoải mái hơn, khá giả hơn cậu, quần áo cơm nước đưa tận miệng, công tác không cần tìm, tương lai lại bùng sáng. Nhưng đó cũng không phải là tôi muốn, những thứ này không phải là bản thân tôi cố gắng có được...

Lý Nam cười cười, đây là sự khác nhau giữa người và người, vì bọn họ có điểm xuất phát khác biệt nên những gì truy cầu cũng khác biệt. Tạ Tiểu Ba không phải truy cầu một công tác ổn định đãi ngộ cao, mà là một phần công tác phù hợp với sở thích bản thân, có thể thực hiện được lý tưởng nhân sinh của mình, đây là nhu cầu cao nhất của một con người. Rất nhiều con cháu gia đình không có bối cảnh sau khi tốt nghiệp thì gặp vấn đề lớn nhất chính là tìm một công tác để nuôi sống bản thân, chủ yếu là giải quyết được vấn đề cơ bản của một con người như ăn ở đi lại mà thôi...

"Còn mình thì sao đây? Thật sự là vất vả khổ cực nhưng kết quả không tốt."

Lý Nam không khỏi trầm nghĩ, hắn nghĩ đến tình huống đến thành phố Vũ Dương vừa rồi, thế là cười khổ nói:

- Có lẽ truy cầu của tôi là nhiều loại nhu cầu dung hợp lại làm một rồi.

Sau khi nhờ người tìm quan hệ ở thành phố Vũ Dương nhưng không đạt được kết quả và quay về trao đổi với Tạ Tiểu Ba, tâm tình của Lý Nam đã bình tĩnh lại, hắn quyết định phải dựa vào lực lượng của mình để công tác ở Vũ Dương, phải tạo ra sự nghiệp cho riêng mình. Vì gần đến tốt nghiệp thế nên khoảng thời gian này hắn nắm chặt thời gian viết luận văn, lúc nghỉ ngơi thì nói chuyện với Tạ Tiểu Ba, cố gắng tìm hiểu thêm nhiều thông tin hữu dụng từ người bạn của mình.

Một tuần lễ nhanh chóng trôi qua, buổi trưa hắn phải quay về thành phố Vũ Dương, sáng mai còn phải đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Đây là khâu cuối cùng của những người tham gia thi công chức, rất nhiều người vì không thông qua khâu cuối cùng này mà bị loại. Lý Nam cần phải rèn luyện một chút, sức khỏe gần đây của hắn rất tốt nhưng cũng không dám coi thường. Chiều qua hắn cũng không quay về huyện Kiến Ân mà thuê phòng khách sạn ở lại bên cạnh bệnh viện thành phố, như vậy hắn sẽ không cần phải bốn ba đi lại, cũng không lo lắng có sự việc gì ảnh hưởng đến chỉ tiêu kiểm tra sức khỏe của mình.

Bây giờ rười sáng hôm sau Lý Nam đi vào trong phòng tổ chức thị ủy, nơi đó đã có vài người đứng chờ. Phó trưởng khoa Vương Gia Dân của khoa cán bộ số hai phòng tổ chức thị ủy mang theo một nữ nhân viên tóc ngắn phụ trách đánh dấu và thu phí kiểm tra sức khỏe. Vương Gia Dân có ấn tượng khá sâu sắc với một người xếp hạng đứng đầu là Lý Nam, hắn vỗ vỗ vai của Lý Nam rồi nói:

- Tiểu Lý, xem ra sức khỏe của cậu rất tốt, hẳn là không có vấn đề gì.

Lý Nam cười nói:

- Cảm ơn trường khoa quan tâm, tôi nghĩ là không có vấn đề gì, vì trước nay tôi luôn cố gắng rèn luyện sức khỏe của mình.

Vương Gia Dân cười ha hả, hắn thấy sinh viên đều trẻ tuổi, sau này phát triển thế nào rất khó nói, nhưng hắn là một vị trưởng khoa của phòng tổ chức, hắn cũng nên cố gắng kết thiện duyên, thế là hắn nói:

- Mọi người không nên tỏ ra căng thẳng, công tác kiểm tra sức khỏe lần này không khác gì những lần kiểm tra sức khỏe trước đó mọi người từng trải qua, thế nên yêu cầu mọi người thả lỏng, cố gắng làm cho bản thân mình bình thường nhất có thể, như vậy mới có thể cho ra số liệu sức khỏe tốt được. Căn cứ vào tình hình kiểm tra sức khỏe những năm trước, kết quả đều rất tốt, thế nên mọi người cứ yên tâm.

Sau khi nghe rõ lời nói của Vương Gia Dân thì mọi người thoải mái hơn một chút, có không ít người tụ tập nói chuyện với nhau. Những người có thể đi đến bước này đều có tố chất không tệ, cũng là những sinh viên trong các trường đại học trọng điểm của tỉnh, thế nên nói chuyện với nhau rất hợp ý.

Lý Nam thấy Vương Gia Dân ngồi bên kia rãnh rồi không có việc gì, thế là đi qua trò chuyện. Trong quá trình thi công chức lần này Vương Gia Dân là một trong những nhân viên công tác cốt cán, là người tiếp xúc với mọi người nhiều nhất, cũng là người cho ra thông báo phỏng vấn và kiểm tra sức khỏe. Lý Nam còn nhớ kỹ những lời nói của Tạ Tiểu Ba, đó là mối quan hệ cần do mình sáng tạo ra, bây giờ tuy chưa được phân vào đơn vị nào nhưng có cơ hội tiếp xúc với người của phòng tổ chức thì cũng khó thể bỏ qua, cần phải có bước đi đầu tiên của mình ở phương diện tích lũy quan hệ. Vì hắn là người có kinh nghiệm xã hội kém, thế nên hắn luôn cố gắng học hỏi, cũng muốn biểu hiện một chút để Vương Gia Dân chú ý.

- Trưởng khoa Vương, khi nào thì có thông báo kết quả kiểm tra sức khỏe?

- Nhanh thôi, nửa tháng sau sẽ cho ra thông báo.

Vương Gia Dân cười nói. Hắn hiểu rõ tâm tư của Lý Nam, biết Lý Nam đến nói chuyện làm quen, thăm nghĩ người thanh niên này cũng không tệ, không giống như những người còn lại, chỉ biết phối hợp bản luận như còn đang đi học ở nhà trường:

- Bây giờ các cậu cũng không quá bận rộn, không biết đã làm xong luận văn tốt nghiệp chưa?

Lý Nam nở nụ cười ngại ngùng nói:

- Luận văn của tôi còn chưa xong, khoảng thời gian trước vì phải tham gia thi, tiến hành phỏng vấn nên tiến độ có hơi chậm, đầu tuần vừa rồi tôi đã cố gắng sửa chữa luận văn để giao cho giảng viên, có lẽ tuần này sẽ xong.

Vương Gia Dân nói:

- Thế thì cậu phải đẩy nhanh tiến độ, nếu như không vượt qua, không có được bằng đại học, sao có thể đi báo danh? Cậu không làm luận văn từ trước đó sao?

Lý Nam cười nói:

- Đáng lý kế hoạch là sau kỳ nghỉ đông sẽ phải làm luận văn, trước đó tôi cũng chuyên tâm xử lý, nhưng sau khi thấy quảng cáo tuyển chọn nhân viên nhà nước của thành phố Vũ Dương, thế là quyết tâm đến Vũ Dương, tiến hành ghi danh và làm công tác chuẩn bị, vì vậy không còn mấy thời gian làm luận văn.

- À, trước đó có đơn vị nào tiếp thu cậu không?

Vương Gia Dân dần dần thấy hứng thú với chủ đề của Lý Nam.

- Có vài nơi như xí nghiệp công hữu, ngân hàng, nhưng tôi lập chí về quê phát triển, cũng không ký hợp đồng với bọn họ.

Lý Nam nói nửa giả nửa thật, vì thật sự có xí nghiệp muốn tiếp nhận hắn, đồng thời còn có một vài công ty bên ngoài, nhưng không có ngân hàng. Hắn sở dĩ nói như vậy chủ yếu là biểu hiện sự vĩ đại của mình, đồng thời cho thấy sự lựa chọn công tác ở thành phố Vũ Dương là rất trọng đại.

Vương Gia Dân dùng giọng tiếc hận nói:

- Đầu là những đơn vị tốt mà cậu lại bỏ qua, thật sự rất tiếc. Nhưng cậu là sinh viên tài cao của đại học Thiên Đô, trở lại Vũ Dương cũng không tồi, tương lai phát triển hẳn là không kém thành phố Thiên Đô. Năm ngoái thành phố Vũ Dương không tổ chức thi tuyển nhân viên nhà nước, năm trước nữa có chiêu mộ ba người, bọn họ có biểu hiện không tệ, một người trong số đó chính là cán bộ được bồi dưỡng trọng điểm. Lần này cậu có thành tích cao nhất, cơ hội tương lai là rất lớn.

Lý Nam khiêm tốn nói:

- Thành tích là quá khứ mà thôi, sau này đến đơn vị công tác còn phải học tập nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Không vững vàng

- Tiểu tử này khá tốt, rất hiểu chuyện.

Vương Gia Dân thăm tán thưởng một câu, sau đó cười nói:

- Vậy thì tốt, tri thức trong sách vở và ngoài xã hội khác biệt rất lớn, sau khi đến đơn vị công tác thì cần phải chú ý học tập, cách ăn nói cũng phải tốt hơn một chút...

Lý Nam cảm thấy thái độ của Vương Gia Dân với mình đã tốt hơn một chút, nếu không sẽ chẳng nói ra những lời như vậy, thế là hắn không khỏi cảm thấy vui vẻ, bày ra gương mặt tiếp nhận chỉ dạy nói:

- Cảm ơn trưởng khoa Vương, tôi trước nay chỉ học tập ở trường, thiếu tiếp xúc với xã hội, sau này còn cần trưởng khoa Vương chỉ giáo nhiều hơn.

- Ha ha.

Vương Gia Dân cười lên hai tiếng, cũng không nhận lời nói của Lý Nam. Sau đó hắn đứng lên nhìn mọi người chung quanh rồi cất cao giọng nói:

- Mọi người đã đến đông đủ, bây giờ chúng ta đến bệnh viện. Tôi sẽ đọc tên, mọi người xếp thành hàng theo thứ tự, lát nữa kiểm tra sức khỏe cũng dựa theo thứ tự này, không cần làm loạn lên. Mọi người về sau là dòng máu mới của đơn vị, cần phải nghiêm túc chấp hành kỷ luật tổ chức. Cam Cự Hoa...

- Có!

Một tên nam sinh khỏe mạnh tóc cắt ngắn tiến lên đứng trước mặt Vương Gia Dân, người thứ hai được Vương Gia Dân đọc tên chính là Lý Nam, Lý Nam đứng sau lưng Cam Cự Hoa, hắn cao hơn Cam Cự Hoa một cái đầu, ánh mắt nhìn qua đỉnh đầu của Cam Cự Hoa, vừa vận đối diện với Vương Gia Dân.

Cam Cự Hoa quay đầu lại hỏi:

- Lý Nam, cậu chưa ăn sáng phải không?

Lý Nam gật đầu nói:

- Chưa, trưởng khoa Vương có thông báo và nhấn mạnh không nên ăn sáng khi đi kiểm tra sức khỏe, như vậy có ai dám ăn chứ?

Cam Cự Hoa hạ giọng hỏi:

- Trước kia cậu có quen biết trưởng khoa Vương sao?

Lý Nam khẽ cười nói:

- Có tiếp xúc vài lần trong quá trình thi, như vậy không phải thành quen sao? Trưởng khoa là người rất tốt, rất kiên nhẫn.

- À, tôi thấy cậu trò chuyện rất vui vẻ với trưởng khoa Vương!

Trong mắt Cam Cự Hoa có chút nghi hoặc, hắn cảm thấy Lý Nam cũng không nói thật:

- Lần này cậu thi có thành tích tốt, nhất định sẽ được phân phối đến đơn vị tốt.

- Tất cả các đơn vị tuyển chọn nhân viên lần này đều rất tốt, thật ra tất cả mọi người cũng như nhau, mong rằng sau này sẽ còn giữ liên lạc.

Lý Nam nhìn ra sự hoài nghi của Cam Cự Hoa với mình, nhưng người này không nói ra, như vậy cũng là việc tốt. Không phải Tạ Tiểu Ba đã nói rồi sao, các mối quan hệ trong quan trường thường là thật thật giả giả, không thể nào cho người khác nhìn thấu được.

Sau khi điểm danh xong Vương Gia Dân đưa mọi người lên một chiếc xe ba mươi chỗ, khoảng mười phút sau thì chạy đến bệnh viện nhân dân thành phố Vũ Dương. Trước đó phòng tổ chức thị ủy đã liên hệ tốt với bệnh viện, lúc này phía bệnh viện đặc biệt mở đường, sắp xếp y tá đi theo phục vụ đặc biệt. Vương Gia Dân nói vài câu với viên y tá phụ trách tiếp đãi, kiểm tra đối chiếu đại khái trình tự, sau đó y tá cầm theo danh sách để điểm danh kiểm tra sức khỏe. Mọi người được yêu cầu để lại điện thoại và máy nhắn tin ở quầy, sau khi tiến hành kiểm tra tổng quát, viên y tá đưa mọi người đi lấy máu.

Trong quá trình này Vương Gia Dân và nữ nhân viên tóc ngắn luôn đi theo, một là duy trì trật tự, cũng tiến hành giám sát quá trình kiểm tra sức khỏe, không để xuất hiện tình huống gian dối.

Sau khi lấy máu thì y tá đưa mọi người ra ngoài, cho mọi người ăn bánh mì, trứng gà luộc và sữa đậu nành. Sau khi mọi người ăn xong lại đưa mọi người đi thực hiện các hạng mục kiểm tra sức khỏe khác. Cuối cùng đến phương diện kiểm tra thể trọng và chiều cao, dựa theo yêu cầu thì nhân viên nam phải cao trên mét sáu, nữ thì phải cao trên mét năm lăm.

Khi kiểm tra không những phải cởi giày, còn phải cởi cả bít tất. Cam Cự Hoa là người kiểm tra đầu tiên, hắn cởi giày cởi tất đi đến đứng bên cạnh thước đo chiều cao và ngừng thở hóp bụng, y tá ở bên cạnh dùng tay di chuyển thước đo.

Lúc này Lý Nam phát hiện ống quần của Cam Cự Hoa kéo dài xuống đến tận mặt đất, che kín bàn chân, đồng thời hai đùi Cam Cự Hoa chột run lên.

"Cam Cự Hoa đang nhón chân, nếu không hắn sẽ chẳng thể cao được mét sáu!"

Lý Nam chột hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lý Nam cảm thấy nếu như bình thường nhìn Cam Cự Hoa cao khoảng mét sáu, nhưng nếu cởi giày cởi tất, biết đâu sẽ kém đi một chút và không đạt chỉ tiêu, cho nên mới cố ý làm như vậy. Lý Nam quay sang nhìn Vương Gia Dân, Vương Gia Dân cũng không chú ý đến phương diện này, thế nên hắn cũng không lên tiếng. Hắn cảm thấy công tác và chiều cao không có mấy liên hệ với nhau, Cam Cự Hoa làm như vậy cũng không có gì là đáng trách. Hơn nữa nếu bây giờ hắn vạch trần sự dối trá của Cam Cự Hoa, ngoài đắc tội với người này, căn bản không mang lại cho mình lợi ích gì, biết đâu sẽ tạo nên ấn tượng xấu trong đơn vị của mình. Có đôi khi nhiều việc thiếu sự công bằng, sự việc không liên quan đến mình cũng đừng quá chú tâm, đây cũng là một pháp tắc sinh tồn trong quan trường.

- Một mét sáu ba, sáu mươi hai kilogam.

Y tá phụ trách đo đạc lớn tiếng nói ra thể trọng và chiều cao của Cam Cự Hoa, một vị y tá khác ghi chép lại thông tin này.

- Cảm ơn.

Cam Cự Hoa tiếp nhận kiểm tra sức khỏe và nở nụ cười với cô y tá, nhưng có lẽ chỉ có Lý Nam là hiểu được ý nghĩa của nụ cười này.

Sau khi kiểm tra xong thì mọi người nộp lại hồ sơ cho y tá, cầm lấy điện thoại và máy nhắn tin của mình, sau đó ký tên lên hồ sơ, quá trình kiểm tra sức khỏe coi như hoàn thành. Sự kiện kiểm tra sức khỏe này phải hoàn thành trong một ngày, nếu như không có vấn đề gì thì chỉ cần chờ phòng tổ chức thị ủy cho ra thông báo nữa mà thôi.

Lý Nam đi ra ngoài nhận máy nhắn tin của mình, hắn đi đến trước mặt Vương Gia Dân rồi nói:

- Trưởng khoa Vương, còn có việc gì nữa không? Nếu không còn việc gì khác, tôi xin phép được quay về trường.

Vương Gia Dân gật đầu cười nói:

- Không còn việc gì nữa cả, cậu quay về nên cố gắng làm tốt luận văn, kết quả sẽ được tôi thông báo cho từng người.

Lần này có bảy người tham gia kiểm tra sức khỏe nhưng chỉ có một mình Lý Nam hỏi thông tin này. Tuy trước đây Vương Gia Dân tiến hành thông báo và có nói rõ sau khi kiểm tra xong thì mọi người ký tên và có thể rời đi, nhưng Lý Nam cố ý hỏi lại, làm cho Vương Gia Dân cảm thấy mình là người có quy củ. Cán bộ phòng tổ chức tất nhiên sẽ rất coi trọng quy củ, vì vậy mà Vương Gia Dân càng có thêm hảo cảm với Lý Nam.

- Thật sự cũng có vài phần hiểu biết, nếu như trước kia mình được như cậu ta, biết đâu bây giờ cũng không phải chỉ là một cán bộ phó khoa.

Vương Gia Dân trầm cảm thán một tiếng.

Lý Nam tiến hành chào hỏi Vương Gia Dân xong thì đi xuống dưới lầu, chợt thấy Cam Cự Hoa đi phía trước đang gọi điện thoại, hắn trầm nghĩ điều kiện gia đình của người này phải là rất tốt, vì điện thoại đang dùng kia là loại tốt nhất hiện nay. Bây giờ điện thoại còn chưa được phổ cập, phần lớn mọi người chỉ dùng máy nhắn tin mà thôi, Vương Gia Dân là cán bộ phòng tổ chức thế nhưng vẫn còn chưa có điện thoại riêng.

Lý Nam nghĩ đến Vương Gia Dân và không khỏi thở dài một hơi, buổi sáng nói chuyện với Vương Gia Dân và hắn có thù một chút, đáng tiếc là Vương Gia Dân quá trầm ổn, không có bất kỳ biểu hiện gì khác, xem ra chỉ có thể chậm rãi bù đắp vào mối quan hệ này mà thôi.

Cam Cự Hoa nói chuyện điện thoại xong thì tâm tình rất vui vẻ, vừa đi vừa hát, hắn đi đến cổng bệnh viện chờ bắt xe taxi.

Lý Nam nhìn ống quần dưới chân Cam Cự Hoa đã được xắn lên, hắn không khỏi khẽ cười, nhìn không được tiến lên vỗ vai Cam Cự Hoa nói:

- Cam Cự Hoa, anh lại xắn ống quần lên rồi sao?

- À...

Cam Cự Hoa chợt lấp bắp kinh ngạc, gương mặt biến đổi nhanh chóng, sau đó nở nụ cười miễn cưỡng nói:

- Sáng hôm nay ngủ dậy muộn, đi rất gấp, thế nên mặc quần hơi dài.

- Đúng vậy, trước đó tôi thấy quần anh quết đất.

Lý Nam nói xong câu này thì chợt hối hận, đây chính là bí mật của Cam Cự Hoa, chính mình phát hiện ra chỉ sợ đối phương sẽ tỏ ra bất an. Xem ra bản thân mình còn chưa đủ trầm ổn, tâm tư không vững vàng, nói ra những lời này là không có lợi cho bản thân mình.

Trong mắt Cam Cự Hoa lóe lên chút kinh hoàng rồi nhanh chóng biến mất, hắn nói:

- Ông quần quá dài dễ dẫm phải khi đi lại, vừa rồi kiểm tra sức khỏe tôi mới phát hiện ra điều này, thế nên bây giờ phải xắn lên.

Sau đó Cam Cự Hoa lấy điện thoại ra xem giờ rồi mỉm cười nói lời mời với Lý Nam:

- Bây giờ đã kiểm tra sức khỏe xong, cũng không có chuyện gì nữa, giữa trưa tôi mời anh dùng cơm. Sau này chúng ta xem như là người cùng chiến hào, cần phải liên lạc cảm tình nhiều hơn, có chuyện gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không thể không kết giao

- Đi thôi, chúng ta quen biết là có duyên phận, đây cũng là lần thứ ba chúng ta gặp mặt, sau này đều công tác ở thành phố Vũ Dương, bây giờ cùng ăn cơm cũng tốt cho việc liên hệ cảm tình.

Cam Cự Hoa tỏ ra rất nhiệt tình, hắn cầm lấy cánh tay của Lý Nam giống như hai người là bạn bè lâu năm không gặp lại, thế nhưng nụ cười trên mặt lại cất giấu một ý nghĩ khá sâu sắc.

Cam Cự Hoa căn cứ vào lời nói của Lý Nam để hiểu rõ vấn đề, đó là Lý Nam đã phát hiện ra hành vi gian dối của mình trong quá trình kiểm tra sức khỏe, nếu như Lý Nam cố tình viết thư tố cáo gửi lên phòng tổ chức thị ủy, sau đó lại tiến hành kiểm tra, như vậy tất cả công sức của hắn sẽ tan thành mây khói. Thế là hắn cho ra quyết định rất nhanh, hắn chuẩn bị mời Lý Nam dùng cơm, cố gắng nghĩ biện pháp bịt kín miệng người này. Nếu như trước đó đối phương không vạch trần sự việc, rất có thể sẽ mượn cơ hội này để uy hiếp chính mình.

Lý Nam lúc này cũng tỏ ra bất đắc dĩ, hắn thật sự phát hiện ra bí mật của Cam Cự Hoa, nhưng hắn không có ý nghĩ sẽ tố cáo Cam Cự Hoa, cũng không muốn dùng thứ này để uy hiếp. Chỉ là hắn thấy tình huống này, nhất thời nhận không thể không nói ra mà thôi. Bây giờ bộ dạng của Cam Cự Hoa giống như mèo bị giẫm phải đuôi, tỏ ra cực kỳ căng thẳng, Lý Nam cũng tỏ ra bất đắc dĩ, việc này chỉ sợ sẽ trở thành một cái gai trong lòng Cam Cự Hoa, cho dù mình có thể thuận lợi trúng tuyển, sau này cũng khó thể không sinh chuyện, nhưng khi đối mặt với mình thì người ta nhất định sẽ cảm thấy không thoải mái.

Lý Nam cũng không muốn dựng lên cho mình một kẻ địch, hắn nhất định phải tìm cách bỏ cứu những lo lắng vào lúc này của Cam Cự Hoa:

- Anh đã nói vậy thì tôi cũng không khách khí, lại nói tiếp chúng ta cũng coi như có duyên, có nhiều người tham gia thi nhưng chỉ có vài người chúng ta được tiến vào trong danh sách cuối cùng, sau này dù ở những đơn vị khác nhau nhưng cũng nên liên lạc nhiều hơn, giúp đỡ lẫn nhau.

- Đúng vậy, chúng ta là người mới, hai bên cần quan tâm giúp đỡ nhiều hơn, nhiều bạn sẽ có nhiều đường đi.

Cam Cự Hoa nói, sau đó vẫy một chiếc taxi, mở cửa xe cho Lý Nam lên trước, hắn lên xe ngồi bên cạnh Lý Nam rồi nói:

- Đi đến nhà hàng Hồng Quán.

Lý Nam thầm tính toán lát nữa sẽ nói rõ với Cam Cự Hoa hoặc là cho ra ám hiệu cũng được, mục đích cuối cùng chính là không thể để cho người này sinh ra oán hận với mình.

Cam Cự Hoa tỏ ra rất hào hứng, hắn hỏi:

- Lý Nam, chúng ta xem như đã quen biết khá lâu, anh là người ở nơi nào trong thành phố Vũ Dương?

Lý Nam nói:

- Nhà tôi ở huyện Kiến Ân, anh ở nội thành Vũ Dương sao?

Cam Cự Hoa gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhà tôi ở đường Quải Bàng, bố mẹ đều muốn tôi công tác ở thành phố Vũ Dương, đáng lý ra tôi sẽ ở lại trường nhưng đành phải bỏ qua và tham gia cuộc thi tuyển chọn nhân viên công tác của thành phố. May mà tôi có thể vượt qua kỳ thi viết đến vòng phỏng vấn và bây giờ là kiểm tra sức khỏe, chỉ tiếc là thành tích của tôi kém xa anh, chỉ xếp thứ năm mà thôi.

Lý Nam nói:

- Tôi cũng là may mắn mà thôi, thật ra mọi người có thể đi đến cuối cùng cũng là rất tốt, chút khác biệt chỉ là phương diện phát huy ở trường thi và may mắn một chút mà thôi. Hơn nữa sau này đến đơn vị thì cũng là như nhau, không có mấy phân biệt.
- Điều này còn không nhất định, người với người nhất định phải có sự khác biệt, thành tích của anh cao hơn rất nhiều so với người thứ hai, đây là sự thể hiện của thực lực. Cuộc thi viết hay phỏng vấn lần này đều rất công bình và nghiêm túc, kém một điểm cũng là sự thật, sau này tôi còn phải học tập anh nhiều hơn nữa mới được.
- Sau này chính thức đi làm thì nên liên lạc và trao đổi nhiều hơn.
- Anh nói đúng, sau này nếu có chuyện gì thì anh cứ nói với tôi, con người của tôi rất nhiệt tình với bạn bè, tuyệt đối không nói một đằng làm một nẻo.

Lý Nam tỏ ra vui vẻ nói:

- Được rồi, sau này tôi sẽ coi anh là bạn, lần sau tôi sẽ mời anh dùng cơm.

Tâm tính căng cứng khó chịu của Cam Cự Hoa đã thả lỏng hơn, hần cười nói:

- Ai mời ai cũng được, chờ đến khi tiếp nhận công tác, tôi sẽ giới thiệu cho anh vài người bạn.

Nhà hàng Hồng Quán ở phía tây cầu Ty Muội, được sơn đỏ, có một hàng cửa sổ thủy tinh đối diện bờ sông, từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy rõ cảnh tượng bên trong. Trước kia Lý Nam cũng từng nghe nói đến nhà hàng này, biết rõ nơi đây rất xa hoa, ăn uống rất tốn tiền, hần cũng chưa từng có ý sẽ đi vào, xem ra hôm nay Cam Cự Hoa sẽ phải tốn khá nhiều tiền.

Khi xuống xe thì Lý Nam nói với Cam Cự Hoa:

- Nghe nói giá cả ở nhà hàng Hồng Quán này rất đắt, hay là chúng ta đổi sang nơi khác đi? Chúng ta đều chưa có công tác, không cần phải tỏ ra phô trương, hơn nữa thức ăn trong này quá chính thức, cảm giác rất đè nén. Chúng ta nên tìm một quán cơm yên tĩnh, như vậy vừa ăn vừa nói chuyện sẽ hay hơn.

Cam Cự Hoa kiên quyết từ chối:

- Đây là lần đầu tiên chúng ta ăn cơm với nhau, nên đến nơi tốt một chút, lát nữa chúng ta chọn một phòng, sẽ không có ai quấy rầy. Tôi đã lâu không đến nơi này dùng cơm, nơi này có vài món đặc sản rất ngon, làm tôi thèm chảy cả nước miếng.

Cam Cự Hoa không cho Lý Nam phân trần, hần kéo Lý Nam đi lên lầu, hai nữ nhân viên phục vụ mặc sườn xám màu đỏ đứng hai bên cửa nhanh chóng cúi người mỉm cười chào hỏi.

Lý Nam biết rõ Cam Cự Hoa bây giờ nóng lòng muốn bịt miệng mình, thế nên hần cũng không từ chối, chỉ là nói không cần phải thuê phòng riêng, thế nên hai người tìm một bàn ở góc tường ngồi xuống.

- Đây là lần đầu tiên chúng ta ăn cơm với nhau, cũng nên uống chút rượu.

Cam Cự Hoa gọi món ăn, cũng không quên gọi một chai rượu Ngũ Lương.

Lý Nam tranh thủ nói:

- Không cần đâu, gọi hai chai bia thôi, chiều nay tôi còn phải đến trường, còn chưa làm xong luận văn tốt nghiệp, thế nên còn không yên lòng.
- Luận văn tốt nghiệp chỉ là chuyện nhỏ với anh mà thôi, hôm nay hai ta đều vui vẻ, nên gọi một chai rượu, nếu không uống hết thì tôi mang về.

Lý Nam yêu cầu Cam Cự Hoa không nên gọi rượu Ngũ Lương, món ăn ở nhà hàng Hồng Quán này rất đắt đỏ, nếu gọi thêm rượu Ngũ Lương thì bữa cơm hôm nay phải mất vài trăm đồng, nếu kết quả là như vậy thì không hay, thực tế hai bên vẫn còn hiềm nghi. Vì muốn vứt bỏ đi sự nghi kỵ của Cam Cự Hoa, Lý Nam quyết định nói rõ ràng:

- Cam Cự Hoa, tôi hiểu ý của anh, nhưng mong anh yên tâm, tôi không có ý gì khác. Nếu anh thật sự coi tôi là bạn, thì mong anh đừng nên có tâm tư như vậy.

Cam Cự Hoa chột đỏ mặt, sau đó nhanh chóng khôi phục như thường, hần nở nụ cười xấu hổ nói:

- Được rồi, tôi nghe lời anh, hai chúng ta là bạn bè tốt.

Sau đó Cam Cự Hoa gọi bốn chai bia, mỗi người hai chai, xem như không uống quá nhiều.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng dọn bia lên bàn, Cam Cự Hoa khui bia rót ra ly rồi nói:

- Hôm nay thật sự rất vui vì có một người bạn như anh, sau này chuyện của anh ở thành phố Vũ Dương này cũng là chuyện của tôi, tôi mời anh một ly.

Lý Nam và Cam Cù Hoa cụng ly với nhau, hân uống một ngụm, sau đó quệt miệng nói:

- Hôm nay tôi cũng không khách khí, chờ khi báo danh xong tôi sẽ mời anh, nhưng tôi nói trước sẽ không thể nào chịu nổi một nơi cao sang thế này đâu.

Cam Cù Hoa cười ha hả nói:

- Không có vấn đề, ngồi cùng bạn bè dù ở nơi nào cũng được, chỉ cần vui vẻ là tốt.

Lúc này còn sớm, người đến nhà hàng Hồng Tinh dùng cơm còn chưa nhiều, thế nên nhà bếp làm món ăn rất nhanh. Hai món chính Cam Cù Hoa gọi bốn món tôm cá và một món súp, tuy ít món nhưng tinh chất, giá cả xa xỉ. Cam Cù Hoa còn định gọi thêm nhưng Lý Nam cản lại, hân cảm thấy như vậy đã đủ cho hai người rồi.

Sau khi uống vài ly bia thì Lý Nam dùng giọng nghiêm túc nói:

- Là bạn bè thì phải nên nói cho rõ ràng, đó là sáng nay kiểm tra sức khỏe tôi vô tình nhìn thấy, tôi cảm thấy việc này không nên nói ra ngoài, vì các vị lãnh đạo năm xưa có cao được bao nhiêu? Nói ra thì cũng xấu hổ, tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn đùa một chút, nhưng anh lại quá xem trọng, cho nên tôi mới theo anh đến đây dùng cơm. Chủ yếu là tôi sợ anh quá lo lắng, dù sao thì chúng ta đều công tác ở thành phố Vũ Dương, tôi cũng không muốn anh lúc nào cũng nhớ thương tôi, nếu là mỹ nữ thì được...

Lý Nam nói đến câu sau thì không khỏi thêm vào một câu vui đùa, chủ yếu là muốn xóa bỏ cảm giác lo lắng của Cam Cù Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hành trình cáo biệt

Lý Nam phải suy tính thật kỹ càng, hân cho rằng nói càng rõ ràng càng có thể xóa bỏ lo lắng của Cam Cù Hoa, càng che giấu hàm hồ càng làm cho người ta lo lắng khó chịu hơn. Thế nên hân vẫn tỏ ra chân thành nói:

- Chuyện này của anh không là gì cả, cho dù tôi có nói ra thì không có gì hay, ngược lại còn để lại cho lãnh đạo ấn tượng xấu, vừa đắc tội với người lại vừa làm hại chính mình, việc này tôi cũng không muốn làm. Tôi không muốn rơi vào tình huống còn chưa tiếp nhận công tác đã bị người ta ghét hận, đồng thời có thêm bạn sẽ có nhiều đường để đi...

Sau khi nghe Lý Nam nói xong thì cảm giác lo lắng của Cam Cù Hoa giảm đi vài phần, hân thở dài một hơi nói:

- Anh nói rất đúng, thực tế tôi cũng chỉ là quá lo lắng mà thôi, tôi vừa vận cao mệt sáu, nếu như khi kiểm tra mà lỡ y tá nhìn không chuẩn, rất có thể sẽ thiếu đi một chút. Vì có thể công tác ở thành phố Vũ Dương, tôi đã bỏ qua nhiều cơ hội tốt, tuy điều kiện nhà tôi cũng không đến nỗi nào, nhưng tôi muốn chính mình cố gắng tạo ra bầu trời riêng. Anh đã nói rõ ràng và tôi cũng không muốn nói thêm, dù sao thì từ bây giờ chúng ta cũng là bạn bè, sau này có gì cần thì anh cứ nói, nhà tôi cũng có vài phần tài nguyên ở thành phố Vũ Dương này.

Lý Nam gật đầu nói:

- Tốt quá, sau này sẽ giúp đỡ lẫn nhau, biết đâu sau này thật sự có phương diện cần nhờ anh hỗ trợ.

Cam Cù Hoa vỗ ngực nói:

- Anh yên tâm, chỉ cần có thể giúp đỡ được, tôi sẽ tuyệt đối không chối từ. Nào, cạn ly.

Mặc dù Cam Cù Hoa vẫn còn chưa thật sự yên tâm, thế nhưng còn không lo lắng như trước đó. Lý Nam đã nói rõ ràng, tố cáo mình người này sẽ không có lợi, người thông minh sẽ không làm như vậy, ngược lại có thể nhận được nhiều sự trợ giúp của mình về sau này, nếu như vậy không phải là tốt hơn sao?

Sau khi dùng cơm xong thì Cam Cù Hoa cố gắng mời Lý Nam đi uống trà, nhưng Lý Nam từ chối, vì buổi chiều hân còn phải về trường. Hân đã nói rất rõ ràng, nếu như Cam Cù Hoa còn chưa yên tâm, hân cũng không còn biện pháp gì hơn. Chẳng lẽ vì muốn cho Cam Cù Hoa yên tâm, hân phải ăn uống và cầm tiền của Cam Cù Hoa sao? Hân không làm được điều này.

Lý Nam ngồi xe quay về thành phố Thiên Đô, trong lòng nghĩ về những gì xảy ra ngày hôm nay. Buổi sáng hân trò chuyện với trưởng khoa Vương Gia Dân để lưu lại ấn tượng tốt, nhưng sau đó thần xui quỷ khiến thế nào lại phát hiện ra bí mật của Cam Cù Hoa, thế là hai bên không thể không trở thành bạn bè. Điều kiện nhà Cam Cù Hoa rõ ràng là rất tốt, có thể nhìn vào chiếc điện thoại đời mới nhất của Cam Cù Hoa để thấy rõ điều này. Hơn nữa nhà Cam Cù Hoa còn có thể mua đứt viên y tá trong bệnh viện, chứng tỏ nhà người này không những có tiền, còn có quan hệ rộng rãi. Nếu như có thể mượn cơ hội này làm tốt quan hệ với Cam Cù Hoa, như vậy sẽ là niềm vui bất ngờ. Tất nhiên chuyện này còn phải xem Cam Cù Hoa suy nghĩ ra sao.

Trên xe có một nửa hành khách có gương mặt khá già cỗi, nhìn cách ăn mặc thì đoán chừng là công nhân, gương mặt bọn họ luôn tỏ ra cực kỳ nghiêm túc. Những người này nói chuyện với nhau giống như đã nhận phải đả ngộ không công bằng ở đâu đó, Lý Nam không có thói quen nghe lén câu chuyện của người khác, thế nên đành phải nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Sau khi quay lại trường thì Tạ Tiểu Ba không có trong phòng, sáu người còn lại cũng đã đi ra ngoài, Lý Nam nhàm chán lên giường đọc sách. Sau đó hắn mở máy tính của Tạ Tiểu Ba, nhập mật mã, mở QQ. Trong phòng có ba người có máy tính nhưng Lý Nam chủ yếu là dùng nhờ máy của Tạ Tiểu Ba, chủ yếu để tìm tư liệu, dùng QQ nói chuyện, có đôi khi cũng xem phim. Tạ Tiểu Ba thường xuyên về nhà ngủ, thế nên Lý Nam dùng máy tính của Tạ Tiểu Ba tương đối nhiều, mà trong phòng chỉ có một mình Lý Nam biết mật mã vào máy tính của Tạ Tiểu Ba.

Khi đăng nhập vào QQ thì đột nhiên có một tin nhắn xuất hiện, trông ngược của Lý Nam đập nhanh hơn, đó là tin nhắn của Giang Mộng Thu.

"Nhất định phải hạnh phúc đấy nhé!"

Lý Nam nhìn thời gian, chính là tám giờ tối qua, thế là hắn ngậy người ra một lúc lâu, trong đầu xuất hiện nhiều hình ảnh của chính mình và Giang Mộng Thu trong vài năm qua, nhưng hôm nay khoảng cách giữa hai người bọn họ đã là xa vời khó chạm vào.

Lý Nam và Giang Mộng Thu đều có giấc mộng của mình, bọn họ giống như hai đường thẳng tuy có một lần giao nhau nhưng cuối cùng lại tách ra mãi mãi.

- Thật ra cô ấy cũng còn chưa quên mình.

Lý Nam thì thảo nói, ngày đó Giang Mộng Thu còn ở bên ngoài chúc mừng hắn thi viết đạt được điểm số cao nhất, điều này nói rõ nàng vẫn còn chú ý đến hắn. Mà những lần hắn nghe được tin tức gì về Giang Mộng Thu thì đều tỏ ra cực kỳ chú ý.

- Chỉ cần em hạnh phúc thì tôi sẽ hạnh phúc.

Lý Nam nhấp vào một dòng chữ, ấn enter gửi đi, sau đó tắt QQ, tắt máy tính. Hắn đi ra ban công nhìn những người đang tập thể dục dưới sân, bên dưới là dòng nam nữ sinh viên nói cười vui vẻ.

Điện thoại trong phòng chợt vang lên, Lý Nam nghe thấy tiếng chuông nhưng không đi nghe, có lẽ cũng không phải tìm mình. Nhưng điện thoại đổ chuông xong lại tiếp tục vang lên inh ỏi, mãi mà không ngừng, cực kỳ quật cường, thế là Lý Nam đành phải bắt đắc đi đi vào nghe điện thoại.

- Sao lại nghe điện thoại lâu như vậy?

Giang Mộng Thu khẽ hỏi trong điện thoại.

Lý Nam cảm thấy máu nóng dồn lên đầu, hắn cố gắng bảo trì sự tỉnh táo, sau đó nói:

- Vừa rồi anh ở bên ngoài ban công, cũng không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

- À, ngày mai anh có rảnh không? Em muốn anh cùng đi dạo ở quảng trường Thiên Đò.

- Được.

Yêu cầu của Giang Mộng Thu có vài phần đột nhiên, tuy khi hai người yêu nhau thì thường đến quảng trường Thiên Đò, nhưng bây giờ không phải hai người chia tay rồi sao? Nhưng Lý Nam cũng không có lý do để từ chối yêu cầu này của Giang Mộng Thu.

Sau đó hai người rơi vào trạng thái im lặng, một lát sau Giang Mộng Thu mới nói:

- Vậy anh đi ngủ sớm đi, ngày mai phải đi dạo với em thật lâu đấy.

- Em cũng nên đi ngủ sớm.

Trước mặt Giang Mộng Thu thì Lý Nam cũng chỉ có thể cho ra một câu trả lời kém cỏi như vậy mà thôi.

Giang Mộng Thu cúp điện thoại, Lý Nam nắm chặt ống nghe một lúc lâu vẫn còn chưa buông.

Tâm tư của phụ nữ thật sự rất khó nắm bắt, không biết vì sao Giang Mộng Thu lại có thể cho ra yêu cầu như vậy, điều này làm cho Lý Nam cả đêm khó ngủ.

Chín giờ sáng hôm sau Lý Nam xuống lầu, Giang Mộng Thu đã chờ sẵn bên dưới. Lần này nàng mặc một chiếc váy màu trắng nhạt, mái tóc chỉnh tề, còn có một chiếc kẹp tóc nơ hình bướm giống như muốn bay đi, hai chân của nàng trắng trẻo thon dài, bên dưới là một đôi giày cao gót cũng màu trắng.

Tâm thần của Lý Nam chợt rung động mạnh, cách ăn mặc của Giang Mộng Thu vào lúc này là khiêu thả mỹ mà hắn thích nhất. Nàng rất duyên dáng yêu kiều, làm cho Lý Nam nghĩ đến khoảng thời gian khi hai người đang yêu nhau.

- Đi thôi, hành trình từ biệt của chúng ta bắt đầu.

Giang Mộng Thu dịu dàng nói, giọng điệu của nàng cũng có chút rung động.

Toàn thân Lý Nam chợt có hơi cứng đờ, gương mặt cố gắng nở nụ cười thoải mái:

"Kết thúc thì đã xong, bản thân mình không nên suy nghĩ quá nhiều!"

"Cáo biệt nhau thôi, sau này anh sẽ đi trên con đường mới, cũng mong em ở lại chốn phồn hoa tìm được người trong mộng của mình!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Người có dã tâm

Quảng trường Thiên Đô nằm ở trung tâm thành phố Thiên Đô, quảng trường này hình vuông, có cây cỏ xanh tươi, có cả hoa tươi nở rộ, là một khung cảnh xinh đẹp giữa chốn phồn hoa nhà cửa cao tầng san sát. Phía bắc quảng trường chính là khu văn phòng tỉnh ủy và ủy ban nhân dân tỉnh, những khu nhà văn phòng xử lý công việc này có niên đại từ rất lâu, chính giữa còn treo quốc huy, trên mái nhà là lá cờ đỏ tươi tung bay phất phới.

Lý Nam và Giang Mộng Thu chậm rãi đi bộ quanh quảng trường Thiên Đô, Giang Mộng Thu có mang theo một chiếc túi xách màu trắng, nàng bước đi khá chậm, trong đầu lại lóe lên nhiều hình ảnh trước kia. Hình bóng hai người hấp dẫn không ít ánh mắt người chung quanh, làm cho không ít thanh niên tỏ ra hâm mộ, nhưng bọn họ cũng không biết đây là hành trình cáo biệt của hai người đã từng yêu nhau.

- Đi một rồi, ngồi xuống một lát nhé.

Giang Mộng Thu dùng giọng yêu kiều nói.

Hai người tìm một chiếc ghế dài còn trống ngồi xuống, tuy hai người vẫn ngồi khá gần nhau thể nhưng tâm tư lại giống như xa rời vạn dặm.

Giang Mộng Thu nhìn về phía khu văn phòng tỉnh ủy và ủy ban nhân dân tỉnh cực kỳ nghiêm trang ở bên kia, nàng không khỏi dùng giọng u buồn nói:

- Khi nào thì phía thành phố Vũ Dương sẽ thông báo danh sách trúng tuyển?

Lý Nam lắc đầu nói:

- Ngày hôm qua mới đi kiểm tra sức khỏe, nghe nói là sau hai tuần nữa sẽ có kết quả...

Giang Mộng Thu trầm mặc giây lát, sau đó nàng quay đầu dùng ánh mắt dịu dàng sâu lắng như dòng nước xanh biêng biếc nhìn Lý Nam, nàng dịu dàng hỏi:

- Không thể ở lại được sao?

Lý Nam trầm mặc không nói, nếu như đã có lựa chọn, hẳn sẽ không thể nào thay đổi được. Khi hai người nói ra lời "chia tay", cảm tình giữa bọn họ căn bản không thể nào quay lại như trước được nữa.

- Khanh khách...Em biết anh sẽ không trả lời.

Giang Mộng Thu nở nụ cười tự chế giễu:

- Những gì anh đã cho ra quyết định sẽ không bao giờ thay đổi được, ba năm qua em đã sớm biết rõ điều này...

Giọng nói của Giang Mộng Thu khá thương cảm, nhưng Lý Nam không thể phản bác được.

Lúc này ngoài cổng khu văn phòng tỉnh ủy chợt xuất hiện một đám người, bọn họ vây quanh cổng tỉnh ủy và tỏ ra cực kỳ xúc động, liên tục la hét thứ gì đó. Lúc này có người lấy từ trong túi ra những tấm biểu ngữ đưa lên cao, bên trên có viết: "Chúng tôi cần phải ăn cơm, nhà máy dệt Vũ Dương không thể bán đi được!", "Chúng tôi sẽ lấy cái gì để đường lối?", "Chúng tôi cũng cần phải sinh tồn!"

Một nhóm người xuất hiện ồn ào thu hút những người đang đi lại dạo chơi trong quảng trường, thế là có thêm nhiều người đến xem náo nhiệt.

Có một nhóm cảnh sát từ phía đường bên kia chạy đến, nhưng khi đối diện với nhóm công nhân già cả lại rất kích động thì bọn họ cũng không dám đơn giản ra tay, chỉ là ngăn cản bọn họ không được đi quá sâu vào trong khu văn phòng tỉnh ủy.

Có người cầm loa phóng thanh lớn tiếng khuyên giải nhưng không hiệu quả, những người kia là công nhân nhà máy dệt Vũ Dương, bọn họ đặc biệt chạy từ thành phố Vũ Dương đến Thiên Đô chính là muốn cấp ủy chính quyền tỉnh phải chú ý đến việc của mình.

Lý Nam nhớ đến nhóm công nhân trên xe từ Vũ Dương về Thiên Đô, có lẽ là bọn họ đi đến kêu oan ở văn phòng tỉnh ủy. Hắn cảm thấy nhóm công nhân này chỉ là một quần thể yếu thế, chỉ sợ nếu không phải quá bất đắc dĩ sẽ chẳng đi đến bước đường này.

- Là công nhân nhà máy dệt Vũ Dương sao?

- Đúng vậy, mẹ của em trước kia cũng từng là công nhân nhà máy dệt Vũ Dương, nhà máy này đã lâu không thể phát lương, những người nào có biện pháp thì đều đã đi đường khác, nhưng đại bộ phận công nhân cả đời công tác trong nhà máy này, cũng không còn phương kế mưu sinh gì khác. Bây giờ nhà máy không thể phát triển, cuộc sống của bọn họ không được chăm lo, thành phố Vũ Dương lại không giải quyết vấn đề của bọn họ, thế nên bọn họ đành phải đến tỉnh gây náo loạn.

Giang Mộng Thu quệt miệng nói:

- Bây giờ làm quan có mấyng, quan tâm đến phương diện sống chết của dân chúng cơ chứ?

Lý Nam nói:

- Cũng không nên nói như vậy, chúng ta cũng đã học kinh tế học, cần phải thay đổi quy chế quốc hữu, chuyển đổi sang xã hội hóa, đây là xu thế phải làm. Trước kia nhà máy không những phải làm tốt công tác kinh doanh, còn phải chịu trách nhiệm về tiền lương hưu cho cán bộ công nhân về hưu, gánh chịu một phần chức trách xã hội, thế nên quá nặng nề, sẽ khó thể nào chịu nổi. Vì vậy vấn đề phải được giải quyết, hơn nữa còn phải giải quyết cho triệt để, phải trị tận gốc, phải thay đổi phương thức sản xuất, có sự biến hóa thích hợp, đây chính là điểm xuất phát của phương diện cải cách xí nghiệp nhà nước.

Giang Mộng Thu cười lạnh nói:

- Anh bây giờ còn chưa làm quan nhưng đã biết nói những lời rỗng tuếch, nhưng nếu như anh đối diện với nhóm công nhân kia, anh phải làm sao? Bọn họ đang có đầy đủ lý do của riêng mình, bọn họ đang có những nhu cầu cực kỳ bức thiết, thế nhưng cũng có thể là cô ý đến gây sự, hoặc bị người nào đó lợi dụng, anh nghĩ sao với những sự việc phức tạp này?

Lý Nam kiên định nói:

- Anh đã suy nghĩ về phương diện này, đó đều là những thứ sau này anh phải đối diện, nhưng dù là ở bất kỳ nơi đâu cũng sẽ có nhiều chuyện phức tạp, anh đã chọn lựa thì phải cố gắng làm cho tốt, chỉ cần có quyết tâm là được.

- Xem ra anh đã thật sự hạ quyết tâm, ngay cả em cũng không cần...

- Anh...

- Anh đừng nói nữa, em cũng không ép anh, sau này chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Giang Mộng Thu dùng giọng dứt khoát nói, tâm tình Lý Nam chợt âm đạm, xem như mối tình đầu đã kết thúc.

Lúc này Giang Mộng Thu lấy từ trong túi ra một quyển sổ nhỏ, nàng mở ra xé một tờ đưa cho Lý Nam rồi nói:

- Đây là số điện thoại một người bạn học thời phổ thông của em, tên cô ấy là Chu Đồng, em và cô ấy là bạn thân của nhau, anh cũng đã từng gặp cô ấy rồi. Bố của cô ấy công tác trong chính quyền thành phố Vũ Dương, sau này biết đâu sẽ có thể giúp đỡ cho anh được vài phần.

Lý Nam chợt ngây người, rõ ràng Giang Mộng Thu đã chuẩn bị tất cả, có lẽ đây là sự chuẩn bị cuối cùng của nàng, tuy nàng không thích lựa chọn của mình nhưng vẫn ra tay giúp đỡ.

- Anh còn ngây ra đó làm gì?

Giang Mộng Thu dùng giọng oán trách nói, sau đó nàng nhét tờ giấy vào trong tay của Lý Nam, bàn tay của nàng rất mềm mại, cảm giác như bóp lấy trái tim của hắn.

Lý Nam chậm rãi nói:

- Anh thật sự xin lỗi.

- Dù thế nào thì em hy vọng giấc mộng của anh sẽ thành hiện thực.

Giang Mộng Thu nói với nụ cười nhàn nhạt trên môi, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh bao la:

- Chia tay ít ra chúng ta vẫn là bạn, hy vọng anh phát triển thật tốt, sớm có cơ hội tiến lên.

Ánh mặt trời chiếu lên mặt Giang Mộng Thu, da của nàng hầu như là trong suốt, cực kỳ trắng trẻo, chiếc cổ dài như thiên nga cực kỳ xinh đẹp, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt nàng, làm cho người ta còn có thể nhìn thấy những sợi lông tơ.

Lý Nam chợt cảm động, hắn thật sự hận không thể nói rằng mình sẽ không đi, sẽ ở lại thành phố Thiên Đô với nàng. Nhưng tham chính và làm quan

chính là chấp niệm khó thể nào vứt bỏ của hắn, vì muốn xóa bỏ oan ức của bố, để bố mình có thể mỉm cười nơi chín suối; vì muốn làm nổi bật bản thân, muốn sáng tạo hoàn cảnh sống tốt hơn cho người nhà và mẹ mình. Hắn cảm thấy chỉ có quyền lực mới có thể làm cho người ta thực hiện được khát vọng nhân sinh, chỉ có quyền lực lớn mới có thể tiêu ngạo nhân sinh.

Trong đầu Lý Nam có ý nghĩ này, và nó đã ăn sâu vào trong óc, nhưng hắn chưa từng thổ lộ với ai. Kinh nghiệm sống từ nhỏ, những gì hắn đã từng gặp phải đã thôi thúc hắn phải tiến lên con đường làm quan nắm quyền lực. Đây là nguyên nhân hắn không muốn ở lại thành phố lớn, không muốn là thành phần tri thức cả ngày làm việc mệt mỏi đến tháng nhận lương, không nắm giữ được vận mệnh của mình, đừng nói là nắm trong tay vận mệnh của người khác.

- Anh muốn tham chính, chỉ có thể làm quan anh mới nắm giữ được vận mệnh của mình...

Khoảnh khắc này Lý Nam chợt thẳng thắn nói ra ý nghĩ chôn giấu trong lòng ra bên ngoài.

- Anh là người rất có dã tâm.

Giang Mộng Thu tổng kết:

- Vậy thì anh cần phải phấn đấu nhiều hơn, thế nhưng làm quan thì thậm chí còn vất vả khổ hơn làm một người lao động bình thường ở trong thành phố này.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Giao ước

Lý Nam và Giang Mộng Thu giống như hai đường thẳng chỉ giao nhau một lần rồi cách xa mãi mãi.

Hôm nay cáo biệt làm cho hai người đều rõ ràng sự lựa chọn của mình, khúc mắc trong lòng cũng mở ra, sau này mỗi người có phương trời của riêng mình, có lẽ vẫn ngẫu nhiên có liên lạc. Hai người đều yên lặng chúc phúc cho đối phương, ít nhất hai người cũng không biến thành kẻ địch.

Giữa trưa Lý Nam mời Giang Mộng Thu ăn KFC ở tầng cao nhất khách sạn trung tâm thành phố ở bên cạnh quảng trường Thiên Đô, hắn không thích thức ăn nhanh, hắn thấy những món ăn này ngoài việc đắt đỏ thì không có gì đặc biệt. Nhưng Lý Nam biết Giang Mộng Thu thích ăn KFC, uống coca cola, vì thế nên dù nghèo khó từng quần hần vẫn không do dự đưa Giang Mộng Thu đến nhà hàng KFC ở tầng cao nhất khách sạn trung tâm thành phố.

Lý Nam luôn luôn rộng lượng với các cô gái.

Giang Mộng Thu ngồi ở phía đối diện với Lý Nam, những ngón tay mảnh khảnh nắm mê miếng cánh gà, nàng đưa lên miệng ăn rất hăng say và có hương vị. Nàng khẽ cúi đầu, hai hàng mi rũ xuống, sau đó khẽ chớp một cái. Hôm nay nàng ăn rất chậm, tinh tế nhai nuốt giống như không nỡ nuốt xuống bụng.

Lý Nam thì ăn Hamburg, cũng cầm một ly coca uống khá chậm rãi.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh có thể thấy ở bên dưới chính là văn phòng cấp ủy chính quyền tỉnh, đó là những khu văn phòng trang nghiêm, quốc kỳ bay phấp phới, cảnh vệ đứng nghiêm ngoài cổng, từng chiếc xe con chậm rãi qua lại, người đi đường cũng không khỏi nhìn vào trong, về mặt ai cũng nghiêm túc.

Bầu không khí biểu hiện cực kỳ trang nghiêm, Lý Nam không nhận được phải trầm nghĩ:

"Vương hầu tương tương, ninh hữu chủng hồ(Vương hầu, tướng, tướng há cứ phải là con dòng cháu giống?) Minh sẽ bắt đầu từ thành phố Vũ Dương, tương lai chưa hẳn không thể đi đến nơi này. Mặc dù bản thân mình không có bối cảnh, thế nhưng bối cảnh cũng không phải là điều kiện tất yếu để làm quan. Mạng lưới quan hệ là do bản thân mình gây dựng lên, một ngày nào đó mình sẽ có mạng lưới quan hệ của riêng mình và nhất định sẽ thành công."

Khoảnh khắc này khu văn phòng cấp ủy chính quyền tỉnh thật sự là thánh địa với Lý Nam, là mục tiêu hắn sẽ tiến công, dã tâm của hắn đặt ở nơi này.

Giang Mộng Thu ngẩng đầu nhìn, nàng thấy Lý Nam nhìn qua cửa kính nhà hàng xuống bên dưới, nơi đó chính là khu văn phòng cấp ủy chính quyền tỉnh, trên mặt hắn đầy vẻ kiên nghị, trong ánh mắt sục sôi chiến đấu. Nàng không khỏi thở dài một tiếng, nàng đưa tay ra vung vẩy trước mặt Lý Nam, sau đó cười nói:

- Anh nhìn đã đủ chưa? Tương lai anh mà phấn đấu được đến nơi này thì thật sự không tồi.

Trong đầu Lý Nam lóe lên vài ý nghĩ, hắn nhìn Giang Mộng Thu rồi nghiêm mặt nói:

- Mộng Thu, nếu như tương lai anh có thể được điều động đến Thiên Đô, em có chờ anh không?

Giang Mộng Thu chột ngáy cả người, toàn thân như cứng lại, hai hàng lông mi rũ xuống, nàng không khỏi cắn răng khế từ một tiếng.

Lý Nam thấy Giang Mộng Thu như vậy thì tâm tình mềm nhũn ra, hần cười nói:

- Thôi được rồi, anh chỉ nói đùa mà thôi, anh...

Giang Mộng Thu ngẩng đầu lên dùng ánh mắt kiên định nhìn Lý Nam:

- Đây là lựa chọn của anh, em không thể trách móc gì anh được, em cho anh thời gian năm năm, nếu như anh có thể được điều đến Thiên Đô, em...Em sẽ đồng ý với anh.

- Được, một lời đã định.

Lý Nam vui vẻ nói, hần thấy năm năm có thể làm được rất nhiều chuyện, muốn được điều đến Thiên Đô cũng thật sự khó khăn, nhưng nghĩ lại thì thấy trong tỉnh có rất nhiều đơn vị, hần cần tìm được đường đi, sẽ có biện pháp để điều đến làm nhân viên công chức bình thường của một đơn vị nào đó.

"Bố của Tạ Tiểu Ba cũng là người trong thể chế, có lẽ cũng có chức vụ nhất định, khi đó mình có thể dựa mặt yêu cầu hỗ trợ!"

Mặc dù lý tưởng của Lý Nam chính là thành phố Vũ Dương, thế nhưng cũng không phải nói trong lòng hần không quý trọng cảm tình với Giang Mộng Thu. Hần là một người đàn ông nhiệt huyết, hần chỉ là khó khăn khi lựa chọn việc truy cầu sự nghiệp và tình yêu mà thôi. Nếu như có thể được cả đôi đường, cảm tình của hần và Giang Mộng Thu sẽ không xuất hiện vết rách như vậy.

Đến Vũ Dương tham chính, nơi đây là địa phương bắt đầu giấc mộng của Lý Nam, nhưng thật lòng thì hần cảm thấy thành phố Vũ Dương cũng không phải sân khấu cuối cùng của mình.

Lý Nam biết rõ nếu như được điều đến công tác trong đơn vị ban ngành ở tỉnh, như thế sẽ có lợi ích rất lớn với tương lai phát triển của mình, dù sao cũng tốt hơn và dễ dàng hơn công tác ở cơ sở.

Thế cho nên lời giao ước của Lý Nam với Giang Mộng Thu, thực tế cũng là một thúc giục với tương lai sự nghiệp của bản thân hần.

Trên mặt Giang Mộng Thu đã xuất hiện nụ cười, nàng duỗi bàn tay phải trắng nõn ra rồi nói:

- Chúng ta giao ước như vậy nhé.

- Giao ước như vậy.

Lý Nam duỗi tay bắt chặt tay của Giang Mộng Thu, bàn tay của nàng thật sự mềm mại không xương, làn da sáng bóng nhẵn nhụi, chỉ cần khẽ chạm vào đã làm lòng người mê say.

Lúc này tâm tình của Lý Nam đã tốt hơn rất nhiều, lời đề nghị đột nhiên phát sinh giống như dán hai mảnh tâm tư tan vỡ của hai người lại với nhau, lo lắng trong lòng cũng không còn, chỉ còn lại cảm giác chiến đấu vui sướng.

Khoảnh khắc này trong đầu Lý Nam có nhiều hơn một mục tiêu, nhưng mục tiêu này lại không xung đột với ý nghĩ tham chính của hần. Lúc này tâm tình của hần giống như đã giải được một bài toán khó trước nay không thể hoàn thành, cũng giống như cuối cùng đã tìm được đường ra trong một khoảng thời gian dài loay quanh ngõ cụt.

Rõ ràng tâm tình của Giang Mộng Thu bây giờ cũng tươi sáng hơn, Lý Nam thấy ánh mắt nàng lấy lại vẻ rạng rỡ, gương mặt trắng bệch cũng có thêm vài phần đỏ hồng.

"Vì tương lai, vì tình yêu, mình nhất định phải cố gắng tiến về phía trước!"

Lý Nam trầm nghĩ như vậy.

Khoảng thời gian trước tâm tư của Lý Nam luôn bị đè nén, khi hần cho ra lựa chọn thành phố Vũ Dương, tâm tình của hần chưa từng tươi sáng. Chủ yếu là vì lý tưởng của hần và Giang Mộng Thu có sự bất đồng, hai người có một điểm giống nhau, đều là người lý tưởng chủ nghĩa, luôn kiên trì lý tưởng của mình. Thế cho nên mỗi khi có phát sinh lựa chọn giữa tình cảm và lý tưởng, bọn họ không thể không nhìn đau tách ra.

- Mộng Thu, em yên tâm đi, anh sẽ cố gắng để được điều động đến Thiên Đô.

Lý Nam nắm chặt tay của Giang Mộng Thu, ánh mắt nhìn về phía khu văn phòng chính quyền bên dưới, giống như có một ngày hần sẽ thật sự nhập vào nơi này.

Giang Mộng Thu khẽ cười, nàng trở nên xinh đẹp như hoa phù dung, nàng khẽ nói:

- Em cũng sẽ cố gắng.

- Được, chúng ta cùng nhau cố gắng.

Lý Nam cảm thấy rất hưng phấn, hẳn vốn cho rằng hôm nay hai người sẽ tiến hành nghi thức cáo biệt, lại không ngờ lại trở thành nơi bắt đầu, làm cho trong lòng hắn bốc lên ngọn lửa nóng hừng hực:

- Đi thôi, anh đưa em đi dạo phố.

Giang Mộng Thu gật đầu đứng lên, để mặc cho Lý Nam nắm lấy tay mình, nàng theo hắn rời khỏi nhà hàng KFC, khi đứng bên cạnh hắn chờ thang máy đi lên, nàng khẽ dựa vào người hắn, cánh tay đặt vào cánh tay của hắn, cảm nhận được hơi ấm quen thuộc.

Ngay sau đó thang máy mở ra, Lý Nam chợt nhìn thấy Cao Hiền Quý và cô bạn gái trang điểm rất đậm của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chờ anh, em sẽ trong trắng không tì vết

Khi thấy Lý Nam tay trong tay với Giang Mộng Thu thì Cao Hiền Quý chợt ngây cả người, cô bạn gái trang điểm nồng đậm thì lại hừ một tiếng:

- Ô, đây không phải là đại tài tử và đại mỹ nữ của chúng ta sao? Khi nào thì gương vỡ lại lành rồi?

Ánh mắt của cô gái nhìn chăm chăm vào Giang Mộng Thu giống như có cừu hận gì đó rất lớn, hai hàng chân mày vênh lên, khóe miệng cũng cong cón hẳn lên.

Lúc này tâm tình của Lý Nam rất tốt, hắn cũng không muốn dây dưa với cô gái tục tũn này và phá hư tâm tình của mình vào lúc hiện tại.

Giang Mộng Thu thấy Cao Hiền Quý thì cánh tay càng xiết chặt, cơ thể càng thêm xích lại gần Lý Nam.

Cao Hiền Quý cười ha hả, hắn dùng sức vỗ lên vai của Lý Nam:

- Tiểu tử mày được đấy.

Lý Nam bị vỗ có hơi đau, rõ ràng là Cao Hiền Quý cố ý. Hắn biết rõ Cao Hiền Quý từng cố gắng theo đuổi Giang Mộng Thu, nhưng mãi mà không thành công, sau đó chính mình tiến lên ôm mỹ nhân về, thế là người này sinh ra địch ý với mình. Khoảng thời gian trước khi mình chia tay Giang Mộng Thu, Cao Hiền Quý lại càng bày ra thái độ châm chọc và khiêu khích.

- Các người cứ chậm rãi đi chơi, chúng tôi đi trước đây.

Lý Nam bình tĩnh nói, sau đó nắm tay Giang Mộng Thu đi vào trong thang máy.

- Hừ, không phải có câu ngựa hay không ăn cỏ cũ sao...

Khi thang máy đóng cửa lại thì bạn gái của Cao Hiền Quý chợt bĩu môi dùng giọng khinh thường nói:

- Còn tưởng rằng đó là đại phú trình tiết, không ngờ bây giờ lại quần lầy nhau.

- Đi thôi, không phải em muốn ăn kem ly sao?

Cao Hiền Quý nhú mày dùng sức kéo cánh tay của cô bạn gái, hắn kéo quá mạnh làm cô gái này lão đảo cả người.

Lúc này tâm tình của Cao Hiền Quý thật sự không tốt, khi thấy Lý Nam và Giang Mộng Thu hòa hảo với nhau, hắn cảm thấy cực kỳ ghen ghét. Lúc này hắn nhìn cô bạn gái của mình, nhìn ngang nhìn dọc đều cảm thấy không vừa mắt, đáng lý ra bên cạnh hắn phải là Giang Mộng Thu mới đúng.

Khi Lý Nam và Giang Mộng Thu đi xuống dưới lầu, khúc mắc giữa hai người đã mở ra, tâm tình ai cũng thoải mái hơn, giống như lấy được cuộc sống mới. Lúc này hai người đều có nhen nhóm hy vọng về tương lai, cả hai còn trẻ và đều có ý nghĩ của mình, đều có sự lựa chọn của chính mình về tương lai, thế nên khi lựa chọn thì phát sinh xung đột, mới tạo ra kết quả chia tay. Tình huống này cực kỳ bình thường khi các sinh viên tốt nghiệp, thế nên thắng tốt nghiệp thường được người ta gọi là thắng chia tay.

Nhưng hai người cuối cùng cũng phải trả giá cho cảm tình thật sự của mình, cho dù chia tay cũng khó dứt bỏ được hình bóng của đối phương, thế nên mới có giao ước hôm nay. Dù sau này hai người có kết hợp với nhau hay không, ít nhất bây giờ trong lòng cả hai đã gieo xuống hạt giống hy vọng, điều này làm cho tâm tình của bọn họ chợt tốt đẹp hẳn lên.

Sau khi đi dạo một vòng ở khu thương mại trong quảng trường Thiên Đô, Lý Nam mua cho Giang Mộng Thu một cái túi xách màu trắng, hắn nhét vào tay nàng rồi nói:

- Đây là quà tặng tốt nghiệp của anh, sau này anh không còn ở Thiên Đô, nó sẽ thay thế anh làm bạn với em.

Giang Mộng Thu thì đưa cho Lý Nam một quyển sách "Hậu Hắc Học" của Lý Tông Ngô, trước kia Lý Nam cũng có nghe nói về sách này, nhưng hẳn chưa từng xem qua, chỉ biết đại khái là dạy bảo về nhân tâm con người, trước kia trong lòng hẳn có mâu thuẫn, thế nên cũng không muốn đọc loại sách này. Giang Mộng Thu cùng hẳn đi một vòng quanh nhà sách Tân Hoa, vất vả lắm mới tìm được quyển sách này, Lý Nam thì không khỏi tỏ ra kinh ngạc, mua sách này thì được ích lợi gì?

- Đây là quà của em cho anh, anh là người thông minh, làm việc linh hoạt, nhưng tâm tư không mấy mặn cảm, da mặt quá mỏng, sau khi đến công tác ở cơ quan nhà nước rất dễ bị người ta hăm hại. Quyển sách này tuy có những lời khen chê không đồng nhất, thế nhưng cũng nên đọc, học thêm một chút cũng không có gì là xấu.

Giang Mộng Thu nói làm cho Lý Nam trầm mặc một lúc lâu, hẳn hiểu rõ chút ý nghĩ thanh cao trong lòng mình, cũng hiểu Giang Mộng Thu nói đến tình hình thực tế, tuy hẳn cảm thấy mất tự nhiên nhưng vẫn trịnh trọng nhận quyển sách này.

"Nhân tình thế thái thật sự là muôn vẻ, tuy mình tự xưng cũng có thể ghi chút văn chương, thế nhưng ở phương diện nhân tình là quá kém, còn kém xa Tạ Tiểu Ba."

Lý Nam trầm nghĩ:

"Nếu muốn giảm trừ trở về sau này, mình cũng nên đọc qua quyển Hậu Hắc Học này mới được!"

Lý Nam tất nhiên hiểu rõ ý nghĩ của Giang Mộng Thu, tuy hẳn tự xưng không ngốc so với người khác, nhưng hẳn vẫn hiểu rõ về mình, biết mình cần gì và thiếu gì. Hẳn cất bước vào rong quan trường cần phải học tập rất nhiều, bước đầu tiên phải là làm cho da mặt dày hơn, mặc dù không nhất định dày hơn tưởng thành, thế nhưng cũng phải đến mức độ vui buồn không biểu hiện trên gương mặt.

Khoảng thời gian này Lý Nam đã được Tạ Tiểu Ba truyền thụ không ít lý niệm quan trường, tuy hẳn không xác định được quan trường có giống như lời nói của Tạ Tiểu Ba hay không, thế nhưng cũng hiểu quan trường thật sự không giống như suy nghĩ trước kia của mình, thế nên hẳn cần phải quan sát và học tập nhiều hơn.

Thật sự giống như những lời nói của Tạ Tiểu Ba, đầu tiên khi tiến vào quan trường là phải học cách làm người, phải làm việc tốt, luôn tiến về phía trước. Lúc này Lý Nam đọc sách Hậu Hắc Học, xem như là bước đầu tiên trong quá trình học làm người.

Hai người xem như gương vỡ lại lành, bọn họ đi dạo cả buổi trưa ở quảng trường Thiên Đô, sau đó ngồi xe buýt về trường. Lý Nam và Giang Mộng Thu cũng không quay về phòng, bọn họ đi đến bên cạnh bức điêu khắc "Thanh Xuân" ở bên cạnh hòn non bộ trong trường, bọn họ ngồi lên chiếc ghế ở bên cạnh, nhìn bức điêu khắc bất động, hồi tưởng đến những gì xảy ra trong nửa năm qua, trong lòng không khỏi sinh ra cảm khái.

Rừng cây phía sau hòn non bộ này chính là nơi để các cặp đôi sinh viên nói chuyện yêu thương, khi màn đêm buông xuống sẽ có nhiều cặp tay trong tay hoặc kẻ vai sát cánh đi vào trong rừng, còn bọn họ đi làm gì, hầu như ai cũng có thể nghĩ ra được.

Lý Nam và Giang Mộng Thu ngồi ở đây, nghe trong rừng cây liên tục truyền ra những âm thanh ní non, bàn tay nắm chặt chột nóng lên, cơ thể cũng ngày càng xích lại gần nhau hơn.

Hai người ngồi cùng một chỗ có thể cảm nhận được hơi nóng của nhau, lúc này bàn tay của Lý Nam đã lặng lẽ bò lên một đỉnh núi tròn trịa mềm mại, tay còn lại thì siết chặt vòng eo của Giang Mộng Thu, giống như muốn ép sát nàng vào người mình, làm cho Giang Mộng Thu khó thể hít thở.

Một nụ hôn thật sâu làm cho Giang Mộng Thu ngây ngất, gương mặt nàng đỏ hồng, toàn thân mềm nhũn ra. Hai người yêu nhau vài năm ngoài sự việc đột phá phòng tuyến cuối cùng, hầu như việc gì cũng đã từng làm, hôm nay hai người đã trải qua một khoảng thời gian dài cô đơn vắng vẻ, bây giờ càng không kìm lòng được.

Lý Nam dùng sức ôm chặt Giang Mộng Thu vào trong lòng, đặt hai chân dài thon thả của nàng lên đùi mình, sau đó bàn tay khê chui vào giữa hai chân của nàng, dùng sức đi vào.

- U...

Giang Mộng Thu đẩy mạnh cánh tay của Lý Nam, bàn tay giữ chặt lấy váy, ánh mắt lóe sáng nhìn Lý Nam.

- Lý Nam, chúng ta đã nói rồi, em sẽ chờ anh năm năm, năm năm trong trắng không tí vết.

- Được.

Lý Nam hít vào một hơi thật sâu, lúc này toàn thân hẳn nóng hừng hực, bên dưới cứng rắn như sắt. Nhưng hẳn vấp phải một sự thật, đó là bây giờ hẳn còn chưa có gì, tương lai phải đi tường bước mới có được, hơn nữa đường còn quá dài. Nếu như Giang Mộng Thu đã tình nguyện chờ hẳn năm năm trong trắng không tí vết, hẳn còn cưỡng cầu gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Một loại tu hành

Trong phòng lúc này chỉ có một mình Tạ Tiểu Ba đang đọc sách, hắn đang ngồi dựa lưng lên ghế, hai chân trắng như chân của các cô gái đặt lên mặt bàn kê đung đưa qua lại, trong miệng thỉnh thoảng nhắc lại vài câu giống như đang cố gắng hấp thu tinh hoa bên trong. Có đôi khi Lý Nam cảm thấy kỳ quái, tiểu tử này tuy có bộ dạng linh tinh lang tang nhưng lại rất thích đọc sách, lại càng thích loại sách sử. Lý Nam cảm thấy những người có hứng thú với lịch sử đều có tư tưởng sâu sắc, nhưng bình thường Tạ Tiểu Ba lại có biểu hiện rất nông nổi và suồng sã.

- Con người thật sự không nên nhìn vào vẻ bề ngoài.

Lý Nam thầm than một tiếng, chỉ có những người tiếp xúc sâu với Tạ Tiểu Ba mới biết người này tỏ ra bất cần đời chỉ là một loại phóng thích bản thân mà thôi, điều này có liên quan rất lớn với hoàn cảnh xuất thân. Ngược lại bản thân Lý Nam là người có hoàn cảnh gia đình kém hơn, hắn không thể không nghiêm túc đi về phía trước cho được.

Sau khi thấy Lý Nam vừa hát vừa đi vào trong phòng, Tạ Tiểu Ba biết rõ tâm tình của Lý Nam rất tốt, thế là không khỏi hỏi:

- Có chuyện gì mà cậu vui vẻ như vậy? Chẳng lẽ là nhặt được một đồng sao?

- Hi hi, còn vui hơn cả nhặt được tiền.

Lý Nam cười ha hả nói:

- Nhưng không nói cho cậu biết đâu.

- À, như vậy nhặt được là nhặt được nhiều hơn một đồng tiền.

Tạ Tiểu Ba cười đùa nói:

Lý Nam nhếch miệng nói:

- Cậu chỉ có thể tục tằng như vậy thôi sao? Chỉ biết nhặt tiền thôi à? Tôi là người nhặt được hai đồng thì vui vẻ lên sao? Ít nhất phải là năm đồng nhé.

Tạ Tiểu Ba nhún nhún vai chế nhạo:

- Hừ, đừng lấp liếm nữa, bộ dạng của cậu hôm nay rõ ràng là xuân phong đắc ý, mau thành thật khai báo đi, hôm nay ra ngoài gây tai họa cho cô gái nhà nào rồi?

Lý Nam không khỏi thầm than tiểu tử Tạ Tiểu Ba này thật sự có ánh mắt tinh đời, hắn cười nói:

- Cơm có thể ăn bậy nhưng không được nói lung tung, tôi nào gây tai họa cho con gái nhà người khác chứ? Hôm nay tôi cùng Giang Mộng Thu đi dạo một ngày ở quảng trường Thiên Đô.

Tạ Tiểu Ba chột sững sờ, sau đó dùng giọng kinh ngạc hỏi:

- Cậu đã bình thường hóa quan hệ với Giang Mộng Thu rồi sao?

Lý Nam khẽ gật đầu nói:

- Cứ coi là như vậy đi, chúng tôi đã nói rằng sẽ chờ nhau năm năm, tôi sẽ tranh thủ đến thành phố Thiên Đô, dù là được điều động hay tạm thời điều động công tác đều được.

Sau khi nghe xong lời nói của Lý Nam, lại nhìn bộ dạng sục sôi ý chí chiến đấu của Lý Nam, thế là không khỏi cười nói:

- Chuyện này nói khó cũng không khó, nói dễ cũng chẳng dễ, nhưng Giang Mộng Thu mặc dù có vài tư tưởng khó chịu nhưng đáng người lại tốt, cũng có tâm tư với cậu, thế nên cậu cố gắng vì cô ấy cũng đáng giá.

Lý Nam gật đầu cảm thán:

- Đúng vậy, tình cảm của tôi và cô ấy cũng không phải là giả, nói thật là tôi nói buông thì buông, thế nhưng cũng không làm được. Hôm nay vốn là hành trình cáo biệt của hai người chúng tôi, nhưng khi ăn ở trong nhà hàng KFC, nhìn về phía văn phòng tỉnh ủy và ủy ban nhân dân tỉnh, hai chúng tôi lại cho ra giao ước như vậy.

- Văn phòng tỉnh ủy và ủy ban nhân dân tỉnh sao?

Tạ Tiểu Ba trừng mắt dùng giọng kinh ngạc nói:

- Tiểu tử cậu đã tâm rất lớn đấy nhé, trong vòng năm năm đến văn phòng tỉnh ủy và ủy ban nhân dân tỉnh sao? Xem ra vừa lớn gan vừa có dã tâm.

- Như vậy thì sao? Tôi cũng không nói mình sẽ làm chủ tịch tỉnh, mà cũng không nhất định sẽ đến văn phòng tỉnh ủy và ủy ban nhân dân tỉnh, chỉ cần đến thành phố Thiên Đô là được. Trong tỉnh có rất nhiều cơ quan ban ngành, tôi không lẽ không có chút cơ hội nào sao?

Lý Nam bất mãn nói.

- Tất nhiên là có cơ hội, nhưng nó rất nhỏ.

Tạ Tiểu Ba nghiêm mặt nói:

- Phải biết rằng khoảng cách giữa cơ quan ban ngành ở thành phố Vũ Dương và ở tỉnh khác nhau rất lớn, không phải năm năm là đi đến được, dù chỉ là thân phận củ một nhân viên công tác bình thường, cậu cho rằng điều động dễ dàng lắm sao? Cho dù tạm thời điều động thì cũng không phải người bình thường sẽ có được cơ hội này, cho dù cậu có làm ra được thành tích lớn cũng rất khó. Hơn nữa cậu còn là người mới trong quan trường, cậu sẽ có được bao nhiêu thành tích đây? Mà thành tích có rơi xuống đầu cậu hay không?

Lời nói của Tạ Tiểu Ba không khác nào tạt một gáo nước lạnh lên đầu người đang cực kỳ vui vẻ như Lý Nam.

Lý Nam tuy chịu đá kích nhưng biết Tạ Tiểu Ba thật sự nói đến tình hình thực tế, chính mình có thân phận nhà nghèo tay trắng, dựa vào cái gì mà chuyện tốt như vậy lại rơi lên đầu mình. Tuy trong tỉnh có nhiều cơ quan ban ngành, nhưng lại có quá nhiều người nhìn vào chăm chăm, rõ ràng là người nhiều mà chức vụ thì lại ít, có cơ hội thì chắc chắn sẽ dành cho những người có bối cảnh.

Tạ Tiểu Ba đứng lên vỗ vỗ vai Lý Nam rồi an ủi:

- Cậu cũng đừng nên ủ rũ nản chí, nên chịu đựng khổ sở và tôi luyện bản thân, như vậy sẽ không có hại. Nếu như cậu cứ mãi thuận buồm xuôi gió thì cũng không tốt. Hơn nữa những cơ hội mình gặp được thật sự rất khó nói, chỉ cần cậu cố tình và luôn chuẩn bị sẵn sàng, cậu sẽ có thể nắm bắt được cơ hội dành cho mình. Nếu như bản thân cậu không có tráng khí hùng tâm, như vậy mới thật sự là không có hy vọng.

Lý Nam đưa tay lên dấm vào ngực Tạ Tiểu Ba, sau đó cười khổ nói:

- Tiểu tử cậu thật sự là quá đáng, rõ ràng là chơi trò cây gậy và củ cà rốt, tôi đây nghe những lời nói của cậu phải chịu áp lực quá lớn, cũng không mất đi chút hy vọng nhỏ nhoi, cậu nói như vậy làm sao tôi có thể ngu được đây?

- Ha ha, không có vấn đề, có áp lực mới có động lực, như vậy mới tốt. Bây giờ tôi không phải đang giúp cậu sớm thích ứng sao? Hy vọng, thất vọng, thắng lợi, thỏa hiệp, sau này cuộc sống của cậu sẽ đặc sắc như vậy, chỉ cần cố gắng làm việc là được, vì việc do người làm mà ra, nhân định có thể thắng thiên, biết đâu vào lúc cậu thất vọng và tuyệt vọng nhất, cậu sẽ nhận được kết quả bất ngờ. Thế nên cậu phải cố gắng rèn luyện tinh thần, cố gắng hết mức có thể mới được...

Lúc này trong mắt Lý Nam thì Tạ Tiểu Ba thường xuyên đọc sách sử cũng không uổng phí, có thể nói là có hình tượng cơ trí, cũng nắm được vài triết lý nhân sinh.

- Có nhiều chuyện chỉ tự bản thân mình có nhận thức mới hiểu ra được, phương diện này giống như là quan hệ với phụ nữ, nếu như chỉ vờn vện chỉ là tiếp xúc bên ngoài, hoặc chỉ là tiếp xúc sơ sài, như vậy khó thể nào thật sự hiểu nhau được. Chỉ khi nào hai bên đi sâu vào tìm hiểu, dùng cơ thể và tâm hồn để cảm nhận, như vậy mới biết người ta nồng nàn thế nào, và người ta cũng biết cậu dài ngắn ra sao...

Lý Nam không khỏi trợn mắt, một lúc sua mới nói:

- Tôi thật sự phục cậu rồi, những lời như vậy cũng có thể nói ra được.

- Ha ha, có phải là thấy có được nhiều lợi ích hay không? Cậu yên tâm, vẫn còn một thời gian nữa mới học xong ra trường, tôi sẽ chỉ bảo thêm cho cậu vài điều.

Tạ Tiểu Ba dùng giọng đắc ý nói.

Lý Nam nói:

- Những gì cậu nói có ý nghĩa rất lớn, tôi phải chậm rãi tiêu hóa mới hiểu được, xem ra cậu là con sâu sử cũng không phải không có lợi.

- Tiểu tử cậu xem ra cũng học hỏi rất nhanh, sau này cũng đừng bày ra bộ dạng nghiêm trang như vậy, thật sự làm cho người ta không vui. Cậu đừng nghĩ rằng quan viên bình thường bày ra gương mặt nghiêm túc, thế nhưng khi đối mặt với nhiều người, nhiều trường hợp lại có sự biến hóa rất lớn và nhanh chóng, cậu nhìn vào sẽ cảm thấy cực kỳ bất ngờ, tuyệt kỹ thay đổi gương mặt của bọn họ còn ghê gớm hơn cả chàng hề ở gánh xiếc đấy.

- Có lẽ tôi không thể học kỹ xảo này ngay được.

Lý Nam cảm thán nói, sau đó hần lấy ra quyển sách "Hậu Hắc Học" mà Giang Mộng Thu đưa cho mình, sau đó hỏi:

- Cậu đã đọc quyển sách này chưa?

Tạ Tiểu Ba nói:

- Tôi không có hứng thú với nó, nhưng biết rõ nó rất có tác dụng với cậu, cậu nên chịu khó học tập, hơn nữa sau này cũng nên áp dụng vào thực tế. Giang Mộng Thu xem ra cũng rất hiểu rõ về cậu, cô ấy muốn cậu học tập những thứ hữu dụng trong quyển sách này, dù sao thì bản thân cậu bây giờ vẫn rất trẻ sinh.

- Phải không đấy? Tôi sẽ phải học tập theo bản kỳ thư này sao?

Lý Nam nói, sau đó hắn đi tắm rửa, cuối cùng thì lên giường nằm đọc sách.

Quyển sách Hậu Hắc Học không dày, nó chia làm hai phần thượng hạ, phần thượng có sáu phần, bao gồm lời nói đầu, phần mở đầu, hậu hắc Học, hậu hắc truyền, ôn tập và kết luận; phần hạ chính là những lời chau chuốt của người hiện đại đối với một vài phương pháp có thể áp dụng thực tế. Lý Nam nằm trên giường khoảng một giờ đã đọc xong phần thượng, tuy đọc xong nhưng không thể hiểu được tinh túy của nó, chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, nhưng cũng có vài phần minh bạch đại khái.

- Thật sự là khó hiểu.

Lý Nam chán ghét thờ dài một tiếng, lại nói:

- Có ba cảnh giới quan trọng, một là mặt dày như tường thành, tâm đen như than đá; hai là mặt dày và cứng như đá, tâm đen nhưng lại sáng; ba là mặt dày vô hình, tâm đen vô sắc. Cảnh giới của mình thật sự còn quá kém, xem ra nếu muốn chất lọc được tinh túy cũng không phải một sớm một chiều.

- Ha ha, thế cho nên mới nói con đường tu luyện của cậu còn lâu dài, cứ chậm rãi mà tu luyện đi.

Tạ Tiểu Ba cười ha hả nói.

- Cũng tốt, tôi sẽ coi như đây là một phương diện tu hành vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Oán hận chất chứa đã lâu

Sáng ngày mùng tám tháng sáu khoa kinh tế trường đại học Thiên Đô tổ chức bảo vệ luận văn tốt nghiệp.

Ngành kinh tế thị trường của Lý Nam có hai lớp, có chín mươi ba sinh viên được chia làm bốn tổ, mỗi tổ hai người, thời gian bảo vệ luận văn là mười phút. Không giống như bảo vệ luận văn của nghiên cứu sinh, trường đại học Thiên Đô cũng không quá khắt khe với sinh viên bảo vệ luận văn đề ra trường, chỉ cần luận văn làm rõ ràng mạch lạc, bình thường sẽ được thông qua. Trước đó Lý Nam đã bỏ thời gian làm tốt luận văn của mình, sau đó còn được giảng viên chỉ đạo sửa chữa ba lượt, thế cho nên rất thoải mái thông qua sự kiện bảo vệ luận văn lần này.

Tất nhiên cũng có những sinh viên không chuẩn bị tốt, tỏ ra ấp a ấp úng trong lúc bảo vệ luận văn, bị giảng viên phê bình một phen, cuối cùng cũng may miễn được thông qua.

Dù quá trình có như thế nào đi nữa thì tất cả sinh viên đều đã thông qua bảo vệ luận văn, như vậy có nghĩa rằng bốn năm làm sinh viên của bọn họ sẽ chấm dứt, ngay sau đó là buổi lễ tốt nghiệp, có được bằng và bằng điểm, cuối cùng là tìm kiếm công tác.

Tối nay các sinh viên đã thông qua bảo vệ luận văn cảm thấy cực kỳ vui sướng, bọn họ tốp năm tốp ba rủ nhau ra ngoài uống rượu.

Lý Nam cũng không đi ra ngoài uống rượu chúc mừng như mọi người, hắn hẹn Giang Mộng Thu đến lầu hai căn tin, gọi hai món thức ăn, cả hai vừa ăn vừa nói chuyện. Hai người sắp phải chia cách mỗi người một nơi, bây giờ đều hận không thể mãi kết dính vào nhau cả ngày.

- Chỉ còn nửa tháng nữa là chúng ta ra trường.

Giang Mộng Thu dùng giọng u buồn nói, hai hàng lông mi khẽ chớp chớp.

Lý Nam gật đầu nói:

- Đúng vậy, thời gian trôi qua rất nhanh.

Lý Nam ôm eo Giang Mộng Thu, hắn khẽ cúi đầu ngửi mùi thơm trên mái tóc của nàng, nhưng khi nghĩ đến tình huống sắp phải chia ly, thế là tâm tình cũng có vài phần trầm thấp.

Tốt nghiệp đại học chính là một trong những bước ngoặt quan trọng của thanh niên, bọn họ sẽ phải đi ra xã hội, trước đó bọn họ chỉ là sinh viên, nhiệm vụ chủ yếu là học tập, nhưng khi bước ra ngoài trường học thì thân phận sẽ biến hóa rất lớn, sau này bọn họ sẽ là người của xã hội, sẽ phải gánh chịu trách nhiệm xã hội không đồng nhất.

Mặc dù Lý Nam cảm thấy có vài phần u sầu nhưng lại cũng rất chờ mong với tương lai, còn có chút hưng phấn. Thực tế có nhiều người có tâm tính như hắn, thế cho nên bọn họ mới điên cuồng đi ăn uống ca hát, có lẽ bọn họ đang dùng phương thức này để nghênh đón tương lai tươi sáng phía trước.

Sau khi ăn cơm xong thì Lý Nam và Giang Mộng Thu tay trong tay đi dạo trong khuôn viên nhà trường, chân khẽ bước trên con đường đá cuội nhỏ ở ven rừng.

Bên cạnh thỉnh thoảng vang lên tiếng cười vui vẻ, làm cho tâm tình của bọn họ cũng trở nên thoải mái hơn.

Lý Nam và Giang Mộng Thu chậm rãi bước đi, dù hai người không nói gì nhưng tâm tư lại quấn lấy nhau, cực kỳ tình cảm.

Nhưng không gian tốt đẹp như vậy nhanh chóng bị người ta cắt đứt.

Lại là Cao Hiến Quý và cô bạn gái trang điểm nồng đậm đi tới, khi thấy Lý Nam và Giang Mộng Thu tay trong tay đi trên đường, hắn tỏ ra cực kỳ căm ghét và hâm mộ, thế là hắn lợi dụng hơi men để đá vào chân của Lý Nam rồi nói:

- Này, Lý Nam cậu sao không đi uống rượu với mọi người?

Cao Hiến Quý đã uống nhiều rượu, lực khống chế giảm xuống rất mạnh, hơn nữa hắn lại muốn mượn cơ hội này đập thật mạnh Lý Nam một cái, thế nên một cú đá vừa rồi khá nặng nề.

Lý Nam đang chìm đắm trong tình cảm nồng ấm thì bị đá mạnh vào chân, cảm thấy rất đau, cơ thể lao đảo thiếu chút nữa cũng làm cho Giang Mộng Thu ngã xuống đường. Lúc này lửa giận chọt bùng lên trong lòng, hắn quay người lại rồi trầm giọng quát:

- Thằng này, muốn chết sao?

Đúng lúc này Lý Nam vùng chân đá trúng cằm Cao Hiến Quý, Cao Hiến Quý hét lên một tiếng rồi ngã xuống đập đầu xuống đất đánh bịch một tiếng, sau đó thét lên thảm thiết, một mớ chất bẩn từ trong miệng phun ra ngoài, mùi tanh tưởi bốc lên khắp chung quanh.

Giang Mộng Thu cau mày, nàng duỗi tay che miệng dùng ánh mắt có chút lo lắng nhìn Cao Hiến Quý, chỉ sợ người này bị Lý Nam đánh và sinh ra vấn đề.

Nhưng Cao Hiến Quý nôn hai lượt thì xong, hắn quỳ dưới đất, hai tay chống lên mặt đất cố gắng đứng lên nhưng mãi mà không được như ước nguyện. Thế là hắn đặt mông ngồi xuống đất, sau đó nhìn qua Lý Nam rồi hét lên:

- Mày dám đánh tao sao?

- Đánh mày thì thế nào?

- Anh nhất định phải chết, bố của anh ấy chính là phó chủ tịch thành phố Vũ Dương..

Bạn gái của Cao Hiến Quý lúc này có gương mặt đỏ ửng, nàng bặm môi hét lên với Lý Nam.

Lý Nam nở nụ cười khinh miệt, hắn chỉ vào Cao Hiến Quý rồi nói:

- Phó chủ tịch thành phố thì thế nào? Dù là con của chủ tịch cũng sẽ bị tôi thu thập như vậy mà thôi.

Lý Nam gần đây luôn chú trọng nguyên tắc người ta không động vào mình thì mình cũng không gây sự, nếu người ta động vào mình thì nhất định phải hoàn trả thích đáng. Hắn chưa từng trêu chọc ai khác, thế nhưng nếu như người ta chọc vào hắn, như vậy hắn sẽ giống như con nhím nổi giận, lông sắc nhọn dựng đứng lên khắp toàn thân, sẽ tiến hành công kích kẻ địch không chút lưu tình.

Cao Hiến Quý này trước nay luôn mang địch ý với Lý Nam, thường ngày hay châm chọc khiêu khích. Trước kia Lý Nam không thèm quan tâm, nhưng hôm nay hắn đang vui vẻ thì bị người ta đá mạnh vào chân, hắn chỉ đá đối phương để hòa trả, cũng xem như đã lưu tình rồi.

- Ơc...

Cao Hiến Quý rõ ràng là uống quá nhiều rượu, hắn lại tiếp tục mở miệng nôn mửa, sau đó chỉ tay vào người Lý Nam, cặp mắt đỏ hồng như dã thú. Hắn nguyền rủa nguyền rủa nói:

- Chờ khi đến Vũ Dương thì ông sẽ thu thập mày, mày cứ ở đó mà chờ chết đi.

- Ha ha, mày nhất định phải chết.

Bạn gái của Cao Hiến Quý cười khanh khách nói, giọng điệu của nàng thật sự khó nghe như tiếng chim cú mèo.

- Hừ, tôi sẽ chờ.

Lý Nam cười lạnh nói, sau đó nắm tay Giang Mộng Thu rời đi.

Cho dù bố của Cao Hiến Quý làm phó chủ tịch thành phố thì thế nào? Lý Nam tuy không muốn vô duyên vô cớ dựng lên một kẻ địch, đặc biệt là một kẻ địch quá mạnh mẽ, nhưng hẳn cũng không phải là người sợ phiền phức.

Sau khi đi vài bước thì Giang Mộng Thu dùng giọng lo lắng hỏi:

- Lý Nam, anh đã đắc tội với Cao Hiến Quý, chỉ sợ đến lúc đó bố của anh ta sẽ làm phiền anh, hơn nữa anh còn là người mới trong quan trường Vũ Dương, chỉ sợ quá trình phát triển sau này...

Lý Nam dùng giọng không cho là đúng nói:

- Vua cũng thua thằng liều, phó chủ tịch thành phố thì sao chứ? Thành phố Vũ Dương cũng không phải là thiên hạ của Cao gia, anh tuy không muốn gây chuyện, thế nhưng khi đối diện cũng không sợ, nếu như hấn ta dám đánh anh, anh cũng không để hấn ta được yên.

- Nhưng cuối cùng vẫn là chuyện không hay, sau này anh nên chú ý nhiều hơn...

- Em yên tâm đi, vừa rồi em cũng đã nói rồi đấy, anh là một người mới trong quan trường, có lẽ phó chủ tịch thành phố cũng không có lòng dạ thanh toán để nhìn vào anh, hơn nữa thái độ của Cao Hiến Quý cũng chưa chắc đại biểu cho ý nghĩ của bố hấn ta.

Giang Mộng Thu nắm tay Lý Nam rồi khẽ gật đầu nói:

- Chỉ hy vọng là như thế.

Nhưng Giang Mộng Thu thật sự rất lo lắng cho Lý Nam, nàng biết rõ đôi khi Lý Nam có chút sĩ diện, bây giờ mình khuyên bảo không có hiệu quả, nhưng cũng giống như lời nói của Lý Nam, Cao Hiến Quý chưa chắc đại biểu cho ý nghĩ của bố mình. Chẳng qua người này dù sao cũng là con trai của một vị chủ tịch thành phố, không phải Lý Nam có thể so sánh được, chĩa mũi dùi vào Lý Nam cũng không có gì là khó. Bây giờ hai người xem ra oán hận chất chứa đã lâu, sẽ tạo nên phiền toái không nhỏ cho Lý Nam trên đường phát triển sau này, thậm chí sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai làm quan của Lý Nam.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đầu tư sớm

Thật ra Lý Nam hiểu rõ đối đầu với người có bối cảnh thật sự không tốt, thế nhưng nếu như vậy mà tạm thời nhân nhượng vì toàn cục sẽ không phải là tính cách của hấn, đặc biệt đối với một người trước nay luôn cố ý đối phó với mình như Cao Hiến Quý, hấn tuyệt đối sẽ không nhân nhượng.

Lý Nam là một người nội tâm quật cường, hấn cố gắng truy cầu sự hoàn mỹ, có nguyên tắc của riêng mình khi đối diện với người và sự việc bên ngoài, một khi hấn đã quyết định điều gì thì khó thể nào thay đổi được.

- Sau này hấn ta nếu như cố ý chơi xấu mình, mình cũng sẽ không ngồi yên, hươu chết về tay ai còn chưa biết được.

Lý Nam trầm nghĩ như vậy.

- Anh cũng không cần phải lo lắng, bố của Chu Đồng cũng công tác trong ủy ban nhân dân thành phố Vũ Dương, nếu như thật sự không được thì có thể nhờ ông ấy hỗ trợ.

Giang Mộng Thu cũng nhìn ra sự lo lắng bất an của Lý Nam, thế là nở nụ cười an ủi.

- Ha ha, anh cũng không quá lo lắng.

Lý Nam dùng ngón tay vuốt mũi của Giang Mộng Thu rồi cười nói:

- Đối với anh thì Cao Hiến Quý chỉ là một tên điên khùng mà thôi, anh cũng mặc kệ hấn thích làm gì thì làm, thế nhưng cũng đừng lớn gan nhào về phía anh, nếu không anh sẽ đập hấn thật mạnh, sẽ đá gãy chân chó của hấn.

- Đúng rồi, nên làm như vậy.

Giang Mộng Thu cười ha hả nói.

Hai người vui vẻ rời đi, sau đó nhanh chóng bỏ quên sự việc lần này.

Khi ngày tốt nghiệp gần đến gần cũng là ngày tàn của những cặp đôi yêu nhau, khi ngày này dần đến thì những cặp đôi yêu nhau hận không thể nào dính sát lấy nhau từng giây từng phút, thật sự không quan tâm đến thế giới bên ngoài.

Nhưng dù có quấn quýt bên nhau thế nào thì thời gian vẫn chậm rãi trôi qua, sẽ không vì ai mà dừng lại, cũng không vì ai mà trôi qua nhanh hơn.

Ngày hai mươi ba tháng sáu đại học Thiên Đô tổ chức lễ tốt nghiệp cho sinh viên, nhà trường có mời nhiều bậc phụ huynh đến tham gia, có nhiều giáo sư và phụ huynh lên đài chủ tịch phát biểu vài lời, sau đó chính là quá trình khen thưởng, trao bằng.

Những chiếc máy ảnh liên tục lóe sáng chụp cảnh sinh viên ném mũ cử nhân lên không trung, chính thức kết thúc bốn năm học trên ghế nhà trường.

Dựa theo yêu cầu của nhà trường, trước ngày hai mươi lăm tháng sáu thì sinh viên phải thực hiện các công tác trả phòng và rời đi.

Khi tiếng ca ly biệt vang lên, không ít sinh viên không kìm được nước mắt.

Vì có thêm chút không gian ở bên cạnh Giang Mộng Thu, đến đúng ngày hai mươi lăm Lý Nam mới quay về.

Lý Nam ôm chặt Giang Mộng Thu ở bến xe, hấn khê cúi đầu hôn lên trán nàng.

- Anh cần phải cố gắng lên.

Hốc mắt Giang Mộng Thu đầy nước, nàng nói với gương mặt tràn đầy nụ cười.

- Yên tâm đi, anh sẽ đến Thiên Đô.

Lý Nam kiên định nói, trong lòng cực kỳ tự tin.

Vũ Dương là địa điểm đầu tiên Lý Nam tham chính, cũng không phải là giới hạn cuối cùng của hắn, hắn sẽ dùng Vũ Dương làm cơ sở, sau đó hắn sẽ rời khỏi Vũ Dương, đi về Thiên Đô, thậm chí trong lòng hắn còn có dã tâm lớn hơn, tương lai rộng lớn hơn.

Kế hoạch hiện tại của Lý Nam cần phải thực hiện theo từng bước, và thậm chí kế hoạch về tương lai tươi sáng hơn trong lòng cũng phải thực hiện theo từng bước.

Lý Nam lưu luyến cáo biệt Giang Mộng Thu, hấn lên xe khách quay về thành phố Vũ Dương.

Giang Mộng Thu đứng bên cạnh đường, gương mặt đầm lè, hai bàn tay liên tục vung vẩy từ biệt.

Khi đến bến xe thành phố Vũ Dương thì đã là sáu giờ chiều.

Anh trai Lý Thần của Lý Nam đặc biệt đi từ huyện Kiến Ân đến đón. Tuy hành lý của Lý Nam là không nhiều, chỉ có một ba lô và một rương hành lý, một mình hắn cũng dễ dàng đưa về nhà, nhưng Lý Thần trong điện thoại nói rằng đây là thời điểm bắt đầu cuộc sống mới của Lý Nam, thế nên nhất định phải đến đón.

Lý Thần lớn hơn Lý Nam mười tuổi, từ nhỏ Lý Nam đã rất thân thiết với anh trai, đặc biệt là năm mà bố thất bại trong quan trường rồi trở nên chán nản, Lý Thần càng nghiêm nhiên trở thành cột trụ trong nhà, học phí và tiền sinh hoạt của Lý Nam đều được lấy từ tiền lương làm công nhân của anh trai ở nhà máy chế biến đồ gỗ ở thị trấn.

- Thật sự rất nặng đấy, trong này là sách cả sao?

Lý Thần nhắc chiếc rương lên, cảm thấy khá nặng, thế là cười nói:

- Làm sinh viên cũng khổ, phải học nhiều thế này.

Lý Nam cười nói:

- Đó chỉ là một phần mà thôi, còn có nhiều loại sách không dùng đã được em bán đi rồi.

- Bán đi rồi sao? Thật sự đáng tiếc.

Lý Thần dùng giọng tiếc hận nói.

Khi còn bé thì thành tích học tập của Lý Thần cũng rất tốt, nhưng vì biến cố của bố làm cho điều kiện kinh tế gia đình rơi vào túng quẫn, hắn không thể không nghỉ học. Sau đó hắn đi theo học nghề mộc, một năm sau đúng lúc hắn mười bảy tuổi thì đi làm công ở nhà máy đồ gỗ trên thị trấn, tuy ban đầu thu nhập hơi kém nhưng cũng đủ trang trải khó khăn cho gia đình.

Tất cả chi phí của Lý Nam từ khi học tiểu học đến cấp hai, cấp ba và thậm chí là khi vào học đại học đều do một mình anh trai chèo chống.

Thật lòng thì Lý Nam quay lại thành phố Vũ Dương không phải chỉ là vì muốn rửa nỗi oan của người bố đã mất, còn muốn cải thiện tình trạng gia đình, cố gắng sáng tạo điều kiện sống tốt đẹp hơn cho mẹ và anh trai của mình.

Từ thành phố Vũ Dương đến huyện Kiến Ân phải chạy xe hơn bốn mươi phút, khi hai anh em Lý Thần và Lý Nam về đến nhà thì mẹ đã nấu cơm sẵn sàng.

Phạm Tuệ Trân cảm thấy rất vui khi con trai đã tốt nghiệp đại học, năm nay còn thi đậu nhân viên nhà nước, tương lai rộng mở của con trai làm cho bà mẹ suốt đời ngâm đắng nuốt cay cảm thấy rất vui mừng, mỗi khi hàng xóm có hỏi thì bà luôn trả lời bằng giọng điệu cực kỳ tự hào.

Khi ăn cơm mọi người trong nhà nhắc đến công tác của Lý Nam, anh trai Lý Thần chợt hỏi:

- Bây giờ cậu đã tốt nghiệp, cậu sẽ đi báo danh công tác ở đơn vị nào/

Lý Nam nói:

- Em đã gọi điện thoại hỏi thăm, sáng ngày mùng sáu tháng bảy em sẽ trực tiếp đến tìm gặp trưởng khoa Vương thuộc phòng tổ chức thị ủy.

Mẹ Phạm Tuệ Trân dùng giọng ân cần hỏi thăm:

- Người ta có nói con được phân công đến đơn vị nào không?

Phạm Tuệ Trân nhớ đến sự việc nhờ Phạm Tuệ Minh hỗ trợ trước đó, bà không khỏi cảm thấy rất ngọt ngào, thế nên cực kỳ quan tâm đến phương diện phân phối công tác của Lý Nam.

Lý Nam lắc đầu nói:

- Bây giờ còn chưa biết được, trưởng khoa Vương nói còn phải chờ lãnh đạo phòng tổ chức họp bàn mới cho ra quyết định. Khoảng thời gian này thị ủy đang chuẩn bị tổ chức lễ chúc mừng ngày thành lập đảng, thế nên con nghĩ rằng phải đến đầu tháng bảy mới có kết quả. Con cũng đã để lại số điện thoại nhà mình, còn để lại số máy nhắn tin của con, bất cứ lúc nào có chuyện gì thì anh ấy sẽ thông báo.

Lý Nam cảm thấy thái độ của Vương Gia Dân với mình là không tệ, người này làm trưởng khoa trong phòng tổ chức thị ủy nhưng cũng không quá kiêu căng, điều này là khó có được. Đồng thời Lý Nam cảm thấy đây là một cơ hội tốt, điều này nói rõ mình có ấn tượng tốt với Vương Gia Dân, bản thân hẳn nên chịu khó học hỏi Vương Gia Dân nhiều hơn, sẽ rất có lợi cho sự nghiệp của hắn sau này.

- Trưởng khoa Vương thật sự rất tốt với em thì phải.

Lý Thần nhìn Lý Nam rồi dùng giọng trịnh trọng nói:

- Vậy thì em nên đẩy mạnh tiếp xúc với người ta, chỉ cần bên trên có người thì mới có thể tranh thủ leo lên. Em cũng không cần chờ đến thời điểm báo danh mới đi tìm người, em có thể đến gặp anh ấy sớm hơn, đến gặp mặt có thể hỏi thăm tình huống, cũng có thể làm cho hai bên thân quen hơn. Khi em đi đến nhà người ta nhớ mua lấy một cây thuốc, bây giờ người ta còn chưa có thể giúp gì cho em, nhưng sau này thì lại không nhất định là như vậy, vì sau này mình sẽ luôn có việc cần nhờ người hỗ trợ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đạo sĩ

Những ngày này Lý Nam có thời gian rảnh rỗi, hắn cố gắng nghỉ ngơi và rèn luyện sức khỏe, cố gắng làm cho thể xác và tinh thần ở trạng thái tốt nhất, dùng trạng thái tốt nhất để nghênh đón cuộc sống hoàn toàn mới phía trước.

- Cần phải nắm chặt mối quan hệ với Vương Gia Dân, người này tuy chỉ là phó khoa phòng tổ chức, cấp bậc không cao nhưng cũng có thể phát huy tác dụng không tưởng. Lý Nam trầm tư suy nghĩ về phương diện cố gắng tích lũy các mối quan hệ cho mình, một người tiến vào trong quan trường không chút bồi cảnh như hắn thì ngay từ đầu đã được chủ định khó thể tiếp xúc với những người có quyền cao chức trọng, thế nên chỉ có thể tích lũy từng chút một khi tiếp xúc với những người ở bên cạnh mà thôi.

- Đồng thời còn có Cam Cư Hoa, nếu đã có quan hệ thì nên giữ gìn, rõ ràng nhà anh ta cũng có mạng lưới quan hệ thâm hậu của riêng mình.

- Còn có bố của Chu Đồng...Thôi cũng không nên đi vào...

Tuy Lý Nam có thể cảm nhận được sự quan tâm của Giang Mộng Thu cho mình, thế nhưng vì tự ái và niềm kiêu ngạo của bản thân, hắn muốn thông qua sự phấn đấu của chính bản thân mà không dựa giẫm vào nàng.

Trong đầu Lý Nam tiến hành mưu đồ một phen, sau đó cầm một chai rượu Cao Lương tinh khiết đi xuống dưới lầu, rồi khỏi nhà đi về phía đông, đó chính là Phụng Hoàng Sơn.

Phụng Hoàng Sơn nằm ở phía đông thị trấn, trên núi có một cánh rừng già, chỉ cần có gió thổi qua sẽ vang lên tiếng thông reo vi vút.

Đây là ngọn núi lớn nhất thị trấn Đông Hồ, thế núi như Kim Tự Tháp, chân núi trải rộng, bên dưới là một khu vực dân cư. Có một con đường kéo dài lên đỉnh núi, trên đỉnh núi là một vùng đất rộng khoảng hơn hai héc ta, nơi đây có một đạo quan nhỏ khá tàn tạ.

Có nhiều lời kể về đạo quan nhỏ kia, nghe nói đã tồn tại vài trăm năm, khi đó những đạo sĩ trong đạo quan cũng có bản lĩnh, võ nghệ cao cường không phải đùa, dân chúng vùng này cũng nhận không ít ân huệ của bọn họ. Từ nhỏ Lý Nam đã nghe về nhiều giai thoại của đạo quan này, mỗi lần nghe chuyện gì đều tỏ ra cực kỳ say sưa chú ý.

Khi còn bé Lý Nam thích đi lên núi chơi, đạo quan đã không còn được thịnh vượng như trong lời kể, trải qua nhiều năm mưa gió thì nơi đây đã có vài phần tàn tạ lụi bại, Lý Nam cũng không thấy bên trong có những đạo sĩ võ công cao cường có thể tung chưởng đánh nát đá, ngược lại chỉ là hai đạo sĩ một già một trẻ khá chán nản mà thôi. Lão đạo sĩ có nuôi một chòm râu hoa râm khá dài dưới cằm, lúc nói chuyện rất thích dùng tay vuốt vuốt chòm râu, sau này thói quen vuốt cằm khi suy nghĩ của hắn cũng bị ảnh hưởng từ hành động của lão đạo sĩ. Tiểu đạo sĩ thì có độ tuổi tương đương với Lý Nam, người này bị câm, cơ thể lại rất khỏe mạnh, thường xuyên mang vác khá nhiều vật dụng nặng nề từ thị trấn lên trên núi.

Sau khi thân quen với hai đạo sĩ một già một trẻ, Lý Nam từng hỏi vị đạo sĩ lớn tuổi về sự chân thật của những câu chuyện mình đã được nghe, hỏi xem những bản lĩnh kia có thật sự tồn tại hay không? Nhưng lão đạo sĩ chỉ vuốt vuốt chòm râu nở nụ cười mà không nói gì, bày ra bộ dạng của một vị cao nhân, cuối cùng cảm thấy phiền toái vì Lý Nam cứ mãi quẩn luyến người, lão đạo sĩ có nói nếu như lý nam báii ông làm sư phụ thì sẽ dạy cho một vài thứ hữu dụng. Nhưng khi đó Lý Nam chỉ là có chút hiếu kỳ, hắn vừa muốn lại vừa không muốn báii lão đạo sĩ chỉ cần một con gió là thổi bay đi mất này, thế nên yêu cầu lão đạo sĩ phải phô diễn một chút công phu mới chấp nhận, nhưng lão đạo sĩ lại không bằng lòng.

Tiểu đạo sĩ tuy không nói được gì nhưng rất yêu mến Lý Nam, từng dạy cho Lý Nam một vài động tác võ thuật, nào là hổ xuống núi, hươu ngấm trăng, khỉ hái quả, gấu đánh tay, hạc bay lượn. Hắn thấy có chút thú vị và cũng học theo. Bản thân hắn là người thông minh, học tập rất nhanh, khi có thời gian thì rèn luyện một chút, có một vài động tác dễ dàng thi triển, thế là dần dà trở nên quen thuộc.

Nhưng Lý Nam cũng không luyện thành bản lĩnh gì thật sự, ngược lại sức khỏe tăng tiến một chút, động tác cũng linh mẫn hơn.

Sau này Lý Nam thầm nghĩ có lẽ vị tiểu đạo sĩ câm kia dạy cho mình một phương pháp rèn luyện sức khỏe, giống như bài tập thể dục rèn luyện sức khỏe được học năm cấp hai, cũng không có chiều sâu. Đặc điểm tốt đẹp duy nhất chính là tư thế đơn giản, hầu như có thể luyện vào bất kỳ lúc nào, thế nên một khi tạo thành thói quen, lúc nào cũng có thể diễn luyện.

Tuy thời tiết nắng nóng nhưng trên núi rất mát mẻ, Lý Nam đi trên con đường nhỏ dưới cánh rừng, tâm tình có chút thoải mái vui sướng.

Khi đi đến đỉnh núi, hắn chợt thấy một người bước đi như bay, trên lưng là một chiếc ba lô, trong ba lô có đầy đủ vật dụng hằng ngày như mắm muối dầu ăn....

- Chính Nhất đại ca...

Lý Nam gọi một tiếng, sau đó đẩy nhanh tiến độ đuổi theo.

Chủ nhiệm chính là đạo hiệu của tiểu đạo sĩ trên núi, tuy người này bị câm không thể nào nói chuyện nhưng thánh lực lại rất tốt, dù có bất kỳ động tĩnh gì phát sinh bên cạnh cũng khó thể nào gạt được lỗi tai của hắn.

Sau khi nghe rõ tiếng kêu của Lý Nam, Chính Nhất không nói gì mà quay đầu, khi thấy lý nam thì trên mặt nở nụ cười ôn hòa, nụ cười nhìn qua rất thuần khiết.

Cho đến nay Lý Nam đều cho rằng nụ cười của Chính Nhất là cực kỳ thuần khiết, nó giống như nụ cười của trẻ con, nụ cười này có sự khác biệt quá lớn với lão đạo sĩ, vì nụ cười của lão đạo sĩ làm cho hắn cảm thấy cực kỳ gian trá.

Lý Nam đi theo Chính Nhất lên đỉnh núi, lão đạo sĩ đang ngồi bắt chéo chân trên tảng đá xanh dưới bóng cây trước cửa đạo quán tàn tạ, bộ dạng vô cùng nhàn nhã.

- Lão đạo sĩ, tôi đến thăm ngài đây, nhận lấy này.

Lý Nam lớn tiếng nói, sau đó dùng sức ném chai rượu Cao Lương đi.

- Lại đánh lên.

Lão đạo sĩ bất đắc dĩ nói, sau đó nghiêng người chụp lấy chai rượu Lý Nam ném tới. Hắn mở ra ngửi được mùi rượu thơm ngát, thế là hớn hờ nói:

- Coi như tiểu tử cậu cũng có lương tâm.

Lần trước khi Chính Nhất dạy cho Lý Nam những động tác kia, lão đạo sĩ thi thoảng có chen vào vài câu, làm giảm đi nhiều thời gian suy xét cân nhắc của Lý Nam.

- Hi hi, đó là đương nhiên.

Lý Nam cười ha hả nói, sau đó đi qua ngồi bên cạnh lão đạo sĩ. Xưa nay lão đạo sĩ luôn có bộ dạng như vậy, hình tượng của lão đạo sĩ chưa từng thay đổi trong ấn tượng của Lý Nam, nhìn vào phương diện này thì thấy lão đạo sĩ rõ ràng là dưỡng sinh rất tốt.

- Đã về rồi à?

- Đúng vậy, đã về rồi.

- Giữa trưa uống vài ly nhé?

- Vâng.

Hai người đối thoại rất đơn giản giống như trước kia, thế nhưng lại rất ấm áp.

Lúc này lão đạo sĩ chợt duỗi lưng rồi nhảy xuống đất nói:

- Đi đánh cờ với tôi.

Lý Nam xoa xoa bàn tay nói:

- Được thôi.

Lý Nam học cờ vây từ lão đạo sĩ, nhưng hần đánh không quá hay, may mà sư phụ là lão đạo sĩ cũng không đánh quá giỏi, thế nên một già một trẻ thường đánh cờ rất vui.

Hai người đi vào trong đạo quan tàn tạ rồi ngồi xếp bằng đối diện với nhau, lão đạo sĩ cầm quân đen, Lý Nam cầm quân trắng, quân cờ nhẹ nhàng đặt xuống bàn cờ, hai thế giới trắng đen bắt đầu trở nên đặc sắc.

Khi thời gian trôi qua, gương mặt lão đạo sĩ trở nên thận trọng, một tay cầm quân cờ, một tay vân vê chòm râu, mỗi lần đặt cờ đều trầm ngâm giây lát giống nh cảm nhận được áp lực đến từ đối thủ mạnh mẽ vậy.

Ngược lại Lý Nam thì tỏ ra thoải mái hơn, cũng không phải là hần đánh hay hơn, chủ yếu là tâm tính của hần bây giờ không còn như xưa. Nếu như hần muốn làm quan thì tâm tính trầm ổn là điều kiện tiên quyết, tuy tính cách của hần thật sự có vài phần xúc động, thế nhưng hần đang cố gắng rèn luyện bản thân, cố gắng làm cho mình trầm ổn hơn.

Lão đạo sĩ hiểu rất rõ về Lý Nam, thế nên nhanh chóng cảm nhận được sự biến hóa này của Lý Nam.

- Rất tốt, tiểu tử cậu xem như có cầu tiến.

Lão đạo sĩ cười nói:

- Sau khi tốt nghiệp đã có công tác chưa?

- Đã định rồi, tôi thi đậu nhân viên nhà nước thành phố Vũ Dương.

- Sao?

Lão đạo sĩ vừa nghe thì trở nên ngưng trọng, hần nói:

- Như vậy cậu sẽ tham chính và làm quan à?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Phong vân khi mới bước chân vào chốn quan trường

- có vấn đề gì sao?

Lý Nam dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn bộ dạng của lão đạo sĩ, giống như mình tham chính làm quan có gì đó không đúng vậy.

Lão đạo sĩ khẽ vươn tay, hai bàn tay xoa xuống các quân cờ làm cho thế cờ tán loạn, sau đó đi đến bên cửa hai tay chống nạnh ánh mắt lại nhìn vào tảng đá xanh phía trước rồi nói:

- Quan trường không bờ, quan trường không bờ...

Lý Nam bất mãn nói:

- Lão đạo sĩ, ngài nói rõ ràng xem...

Lão đạo sĩ quay đầu thản nhiên nói:

- Nhưng nếu cậu đã lựa chọn như vậy thì nên dừng cảm tiến lên.

Lý Nam cảm thấy thái độ của lão đạo sĩ có chút kỳ quái, tuy trước nay lão đạo sĩ làm cho hắn cảm thấy lấm bầm và lười nhác, giống như chưa từng là người xử sự việc quan trọng, nhưng hắn cũng chưa từng thấy người này tỏ ra ngạc nhiên. Nhưng vừa rồi sau khi nghe thấy mình tham chính thì gương mặt đã biến đổi, cũng không biết là vì nguyên nhân gì.

Lý Nam trầm nghĩ như vậy mà không khỏi nhìn chằm chằm vào lão đạo sĩ, hắn dùng một tay vuốt cằm rồi đi vòng quanh lão đạo sĩ, hắn muốn phát hiện một chút dấu vết tiên phong hạo cốt trên người của ông lão này.

Nhưng Lý Nam đi một vòng và không phát hiện ra lão đạo sĩ có gì khác biệt so với trước kia.

- Cậu đi lòng vòng làm tôi chóng cả mặt.

Lão đạo sĩ tức giận phì cười nói, sau đó xòe bàn tay vỗ lên đầu Lý Nam

Động tác của lão đạo sĩ nhìn thì không nhanh không chậm nhưng lại làm cho Lý Nam không thể tránh né, để cho đối phương vỗ trúng đầu. Hắn vuốt ve đầu cảm thấy rất khó hiểu, không khỏi lấm bầm:

- Đúng là, nói thì chỉ nói nửa câu, đánh người thì cũng không có lực...

Lão đạo sĩ khẽ cười:

- Không nên nói nhảm nhiều như vậy, chỉ cần làm tốt việc của mình là được.

Lý Nam khẽ nhếch miệng, hắn cảm thấy lão đạo sĩ đã nói hết lời, nhưng hắn không tin người này có bản lĩnh biết trước sự việc, chẳng lẽ bây giờ mình lại hỏi xem sau này tham chính sẽ gặp phải vấn đề gì sao? Nhưng dù có khó khăn thế nào thì quyết tâm tham chính của hắn vẫn không thay đổi, cho nên lão đạo sĩ có nói hay không thì cũng không tạo nên ảnh hưởng gì, hắn chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi, dù sao thì sự việc cũng có liên quan đến mình.

- Tôi biết rõ tiểu tử cậu có chút xúc động, sau này tham chính tôi có tám chữ dành tặng cho cậu.

Lão đạo sĩ chậm rãi nói, ánh mắt nhìn về phía những đám mây trắng trên bầu trời xanh bao la:

- Giới cấp dụng nhẫn, thuận kỳ tự nhiên.

- Giới cấp dụng nhẫn, thuận kỳ tự nhiên.

Lý Nam trầm ngâm giây lát, sau đó lại đưa tay vuốt cằm tỉnh tể suy xét hàm nghĩa của những chữ này. Giới cấp dụng nhẫn thì dễ hiểu, đó là yêu cầu mình gặp việc gì đều phải tỉnh táo và vững vàng; nhưng thuận kỳ tự nhiên thì nói về điều gì? Chẳng lẽ yêu cầu mình thuận theo tự nhiên không tranh giành quyền thế? Nhưng làm quan, thân trong quan trường là một chốn cạnh tranh anh lừa tôi gạt, nếu không cạnh tranh sao có thể trở nên nổi bật cho được?

Lý Nam cực kỳ có dã tâm về tương lai phát triển của mình, người có dã tâm thường có lực chiến đấu rất mạnh mẽ, sẽ phải cạnh tranh rất lớn, thế thì hắn sao có thể thuận theo tự nhiên được?

Khi thấy Lý Nam trầm tư thì lão đạo sĩ khẽ nọ nụ cười, sau đó khẽ bước ra ngoài.

Lý Nam suy tư mãi và cảm thấy đau đầu vì tám chữ của lão đạo sĩ, cũng không biết lão đạo sĩ tặng mình tám chữ này là có ý nghĩa gì, nhưng hắn sẽ luôn ghi nhớ kỹ. Hắn đã quen biết lão đạo sĩ này hơn chục năm, đối với những lời nói của lão đạo sĩ, hắn biết lời nói nào nên xem như gió thoảng bên tai, lời nào nên thật sự ghi nhớ.

Giữa trưa Lý Nam ở lại ăn cơm uống rượu với lão đạo sĩ, lão đạo sĩ tuy thích rượu nhưng tửu lượng không lớn, thế nên mỗi lần Lý Nam uống rượu với lão đạo sĩ thì hắn đều khó thể say được.

Chính Nhất lại không uống rượu, hắn cầm một cái bát tô còn to hơn cả cái đầu của Lý Nam, ăn cơm rất nhanh, thỉnh thoảng còn dùng đũa kẹp hai ba miếng thức ăn. Có đôi khi Lý Nam tỏ ra tò mò, chẳng lẽ vì ăn nhiều nên cơ thể của Chính Nhất cường tráng như vậy, hay là vì thần công của lão đạo sĩ dạy bảo cho Chính Nhất phát huy tác dụng?

Lý Nam không cho rằng lão đạo sĩ có thần công giao cho Chính Nhất học tập, cùng lắm chỉ là một phương pháp rèn luyện sức khỏe rất tốt mà thôi, còn lâu mới đạt đến hai chữ thần công.

Sau khi uống xong một chai rượu Cao Lương, lão đạo sĩ chỉ uống ba ly nhỏ, tất cả phần còn lại đều vào bụng Lý Nam.

Lão đạo sĩ có vài phần men say, hần nằm nghiêng trên mặt ghế, bàn tay vân vê chòm râu, sau đó chỉ vào Chính Nhất nói:

- Tiểu tử, tương lai tôi sẽ cho Chính Nhất đi chung với cậu.

Lý Nam tuy uống khá nhiều rượu nhưng gương mặt chỉ hơi đỏ, đầu óc vẫn tỉnh táo. Sau khi nghe rõ lời nói của lão đạo sĩ thì khẽ cười:

- Tốt, nếu như Chính Nhất đại ca xuống núi, chỉ cần tôi có cơm ăn, nhất định sẽ không để cho anh ấy chịu đói.

Chính Nhất vừa mới buông bát cơm lớn xuống, sau khi nghe xong lời nói của Lý Nam thì lại nhếch miệng cười lộ ra hai hàm răng chính tề sáng bóng.

- Hi hi, phương diện này tôi không cần phải lo lắng.

Sau khi uống rượu thì bộ dạng của lão đạo sĩ càng thêm thần bí, hần giống như một gn. đang nắm giữ thiên cơ thần bí vậy.

Lý Nam từng ép lão đạo sĩ uống rượu say để hỏi vài vấn đề, thế nhưng không thu hoạch được gì, ngược lại còn bị lời nói của lão đạo sĩ làm cho rối loạn tâm thần, thế là sau này không áp dụng kế sách này nữa.

- Cậu nên nhớ kỹ lời nói của tôi, nên làm tốt công tác của mình, thế giới này là của thế hệ thanh niên các cậu.

Lão đạo sĩ vỗ vỗ lên vai của Lý Nam rồi nói.

Lý Nam bị vỗ lên vai rất đau, hần cũng không ngờ lực tay của lão đạo sĩ lại lớn như vậy, thế là không khỏi đau trợn mắt há mồm nói:

- Yên tâm đi, tôi nào dám quên lời nói của lão nhân gia ngài đâu chứ?

Sau khi nghỉ ngơi một lát thì Lý Nam lại tiếp tục lĩnh giáo phương pháp rèn luyện sức khỏe của Chính Nhất, mặc kệ lão đạo sĩ kia nói khoác đó là thần công lợi hại thế nào, Lý Nam chỉ xem nó là một bài tập thể dục rèn luyện sức khỏe mà thôi.

Ba giờ chiều, khi ánh mặt trời chếch về phía tây, Lý Nam mang theo tám chữ lão đạo sĩ tặng đi xuống núi Phụng Hoàng Sơn, hần suy nghĩ rất nhiều, quyết định sau này nên cố gắng nhẫn nại, cố gắng để cho mọi chuyện thuận theo tự nhiên.

Lý Nam đi xuống núi và cảm thấy bên dưới nóng hơn khá nhiều, mỗi bước đi trên đường hần cảm nhận được đế giày tiếp xúc với mặt đường nóng hổi, nhiệt lượng cũng truyền lên lòng bàn chân, sau đó truyền lên người, lên đầu, mồ hôi nhỏ ra từng giọt.

- Nóng thì tính là gì, con đường tham chính tương lai còn gặp nhiều mưa gió, mình lại không có nơi nương tựa, nếu muốn trở nên nổi bật thì chỉ có thể liều mạng ứng phó, như vậy mới có tương lai.

Lý Nam vừa đi vừa trầm suy nghĩ:

- Cho dù trước mặt có nhiều cửa ải khó khăn, mình cũng sẽ dũng cảm vượt qua.

Lúc này lão đạo sĩ đang cầm hồ lô rượu ngồi trên tảng đá trước đạo quan tàn tạ, ánh mắt âm u nhìn về phương xa, trên trời là gió cuốn mây, những áng mây trắng nhàn nhã bay lượn.

- Ôi..

Lão đạo sĩ thở dài một tiếng, hần uống một ngụm rượu rồi lẩm bẩm:

- Vừa vào quan trường đã gặp phải phong vân, hoàng đồ bá nghiệp vạn cốt khô...

Bộ dạng của lão đạo sĩ lúc này thật sự rất cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thích thu thập tiểu nhân

Đột nhiên một tiếng két vang lên, một chiếc xe tải nhỏ dừng bên cạnh Lý Nam, cửa xe mở ra, một người đàn ông đầu tròn thò đầu ra cười nói:

- Ha ha, quả nhiên là cậu, tôi biết ngay mà, ngoài cậu ra thì ai lại có khí thế là loi như vậy?

- Này, sao lại là là loi? Cậu mới cười là loi.

Lý Nam cười mắng, hần leo lên vị trí tay lái phụ không chút khách khí, ngay sau đó đã cảm nhận được bầu không khí mát mẻ.

Tuy tố chất cơ thể của Lý Nam rất tốt nhưng chỉ cần không phải là kẻ ngốc sẽ chẳng muốn đi lại trên con đường nóng nực như vậy.

Tên lái xe đầu trục là bạn học phổ thông của Lý Nam, tên là Trần Cung Hành, là bạn từ thuở nhỏ của Lý Nam. Hai người học chung cấp một, cấp hai và cấp ba, đã không ít lần cùng nhau trốn học, đánh nhau. Nhưng Lý Nam là người ham chơi nhưng học tập vẫn rất tốt, thi đại học rất thành công, được vào học tập ở đại học Thiên Đô. Trần Cung Hành thì học tập kém hơn, lại lười học, thế nên sau khi tốt nghiệp thi đi học làm đầu bếp, sau vài tháng cảm thấy không được tự do lại đi học lái xe, học xong thành lái xe chở hàng, cuộc sống khá nhàn nhã tự tại.

- Trước đó tôi có gặp đi, nghe nói cậu thi đậu nhân viên nhà nước thành phố Vũ Dương, nhưng cậu không thông báo một tiếng, thật sự làm tôi thất vọng.

Trần Cung Hành vừa lái xe vừa lớn tiếng nói, bộ dạng có chút thất vọng.

Lý Nam cười nói:

- Bây giờ không phải cậu đã biết rồi sao?

- Hừ, dù sao thì tôi cũng mặc kệ, sau này cậu trở thành quan, tôi sẽ đi theo cậu lẫn lộn.

- Ha ha, tôi cũng muốn làm quan lớn, nhưng đó không phải thứ bản thân quyết định được.

Trần Cung Hành dùng một tay lái xe và tay còn lại thì vỗ lên vai Lý Nam:

- Tôi có lòng tin với cậu, cậu nên công tác cho tốt, sau này tôi nhờ cả vào cậu.

- Tôi mới nhờ vào cậu ấy.

Lý Nam tức giận nói.

Trần Cung Hành chợt cười ha ha, sau đó nhún chân ga chạy đi như bay.

Khi đến dưới nhà Lý Nam thì Trần Cung Hành dừng xe, khi Lý Nam đi xuống thì Trần Cung Hành chợt vỗ đầu nói:

- À, thiếu chút nữa thì quên, tuần sau lớp chúng ta sẽ tụ hội, bọn họ nhờ tôi nói với cậu, cậu có đi không đấy?

- Tôi sao lại không đi cho được? Nhưng cũng không cần cậu phải nói, tôi sẽ tự mình đi.

Lý Nam tức giận nói, vài ngày tới cũng không có việc gì làm, đi tham gia họp mặt bạn bè có thể ôn lại chuyện cũ, biết đâu cũng có thêm vài mối quan hệ tốt. Dù sao thì mọi người cũng cùng học tập với nhau, vẫn có cảm tình, bây giờ liên hệ biết đâu sẽ có thu hoạch?

Ngày nay Lý Nam lúc nào cũng nghĩ đến phương diện mở rộng mối quan hệ của mình, như vậy đến khi làm việc gì cũng có thể nhận được sự trợ giúp, dù sao thì nhiều người nhiều mối quan hệ cũng sẽ dễ dàng hơn, có nhiều đường để đi hơn.

Hơn năm giờ Lý Nam nhận được tin nhắn của Cam Cự Hoa, thế là dùng điện thoại trong nhà gọi cho Cam Cự Hoa. Với điều kiện gia đình của Lý Nam hiện tại thì tất nhiên không thể mua được điện thoại di động, thế nên hần tìm mua một chiếc điện thoại bàn để thuận tiện cho công việc của mình, số điện thoại bàn của tỉnh, cũng không cần phải thay đổi.

- Lý Nam, cậu đã về Vũ Dương chưa?

Cam Cự Hoa lên tiếng hỏi.

Lý Nam nói:

- Tôi về ngày hôm qua rồi, cậu đã về chưa?

- À, tôi đã về hơn một tuần rồi, ở trường cũng không có việc gì làm, không bằng về sớm thì thoải mái hơn.

- Đúng vậy.

- Cậu đã về rồi, thế thì khi nào chúng ta tụ hội một chút, thuận tiện cho tôi giới thiệu vài người bạn với cậu.

Cam Cự Hoa tỏ ra rất có thành ý:

- Sau này mọi người nên giúp đỡ lẫn nhau, nhiều bạn sẽ có nhiều đường.

Lý Nam nói:

- Tôi sẽ nhanh chóng trình diện thôi, khi đó chúng ta gặp lại. Vài ngày tới tôi ở nhà nghỉ ngơi một chút, đồng thời cũng phải đi gặp mặt bạn học cũ, sau này chúng ta sẽ gặp lại.

- Cái gì mà sau này chứ? Vài người bạn của tôi nghe nói về cậu, bọn họ đều muốn được gặp mặt cậu, khi đó chúng ta phải uống vài ly. Thế này đi, quyết định là thứ bảy nhé, khi đó tôi sẽ đến đón cậu.

Giọng điệu của Cam Cự Hoa rất kiên quyết, giống như muốn gặp mặt nhau trước khi báo danh công tác, hẳn cũng không chờ Lý Nam lên tiếng từ chối mà quyết đoán nói:

- Cứ như vậy nhé, tôi cúp máy đây.

Lý Nam nắm chặt điện thoại với gương mặt cười khổ, trong lòng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Hẳn hiểu vì sao Cam Cự Hoa lại tỏ ra nhiệt tình như vậy, nhưng hẳn lại cảm thấy không được tự nhiên, đặc biệt là Cam Cự Hoa quá nhiệt tình giống như hai người là bạn bè lâu năm, nhưng Lý Nam lại không muốn đắc tội với Cam Cự Hoa, nên không dám tỏ ra quá xa lạ.

- Được rồi, từ từ sẽ tiếp xúc nhiều hơn, sau đó Cam Cự Hoa cũng sẽ hiểu mình.

Lý Nam trầm nghĩ như vậy.

Mười giờ sáng thứ bảy Trần Cung Hành chạy xe tải nhỏ đến đón Lý Nam đi tham gia gặp mặt bạn học cũ. Trần Cung Hành sở dĩ bỏ nghề đầu bếp và chuyển sang làm tài xế xe chở hàng cũng vì muốn được tự do, muốn đi đưa hàng thì đi, lúc không thích sẽ không đi. Dù sao thì bố mẹ cũng không can thiệp, hẳn cũng vui vẻ vì được tự do tự tại.

- Nghe nói người khởi xướng gặp mặt lần này chính là Tào Tiểu Mao. Cậu không biết đấy thôi, tiểu tử này bây giờ phát triển rất tốt, hẳn có một xà lan hút cát, nghe nói lợi nhuận mỗi tháng cả chục ngàn đồng, khoảng thời gian trước tôi còn thấy cậu ấy chạy một chiếc xe hơi màu đỏ rất mới...

Trần Cung Hành vừa lái xe vừa dùng giọng khó chịu nói:

- Khi thấy bộ dạng nhà giàu mới nổi của nó, tôi đã không muốn đi, nhưng nghĩ lại thì thấy không đi lại tỏ ra là mình yếu thế, vậy không phải làm cho nó thêm khoa trương sao?

- Vậy là cậu kéo cả tôi đi sao?

Lý Nam hít một hơi nói.

Trần Cung Hành cười ha hả:

- Hi hi, ai bảo cậu có khí thế hơn cả tôi, cậu đi là nể mặt hẳn, khi đó đám hoa tươi hoa tàn sẽ đặt lực chú ý lên người của cậu, cũng đủ để hạ bộ uy phong của Tào Tiểu Mao.

Lý Nam trừng mắt tức giận nhìn Trần Cung Hành rồi cười nói:

- Xem ra cậu vẫn chưa quên được Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa vốn tên là Trương Tiểu Hoa, là bạn học phổ thông của hai người Trần Cung Hành và Lý Nam, thường ngày có bộ dạng một cô con gái cung, khi đó Trần Cung Hành rất có cảm giác với cô gái này, nhiều lần nói với Lý Nam là sẽ theo đuổi nàng, vì thế trong thời gian nửa tháng liên tục viết thư tình gửi cho nàng, tất nhiên Lý Nam sẽ hỗ trợ Trần Cung Hành viết thư. Khi đó Trần Cung Hành cảm thấy sau khi trải qua cố gắng của mình thì Trương Tiểu Hoa có chút động tâm, vì theo lời hẳn nói thì mỗi lần hai người gặp mặt đều tỏ ra rất có tình cảm với hẳn, rõ ràng đang chờ hẳn tăng cường thể tấn công. Không ngờ khi Trần Cung Hành chuẩn bị phát động thể tấn công mạnh mẽ vào ngày sinh nhật của Trương Tiểu Hoa, bức thư tình hẳn viết cho Trương Tiểu Hoa lại được đưa vào trong tay của giáo viên chủ nhiệm. Thế là giáo viên chủ nhiệm hung hăng phê bình Trần Cung Hành và Trương Tiểu Hoa trước lớp, còn yêu cầu bọn họ mời phụ huynh đến nói chuyện. Trần Cung Hành bị bỏ cho một trận đòn, còn Trương Tiểu Hoa vì việc này mà chuyển sang chú tâm vào học tập, thế là hai người mới có chút tình cảm lưu luyến ban đầu đã không còn gì. Sau này Trần Cung Hành mới biết tất cả là do Tào Tiểu Mao giới thiệu, bức thư tình của hẳn được Trương Tiểu Hoa kẹp trong vở lại bị Tào Tiểu Mao phát hiện ra, thế là tiểu tử này lấy cắp bức thư, lại lẳng lơ đặt lên bàn của giáo viên chủ nhiệm. Cuối cùng Trần Cung Hành dùng gạch đập lên đầu của Tào Tiểu Mao, sau đó bị nhà trường xử phạt. Hai năm học sau đó hai người Trần Cung Hành và Tào Tiểu Mao không ít lần đánh nhau, xem như thù oán đã sâu.

- Đã là chuyện cũ rồi.

Gương mặt Trần Cung Hành trở nên đỏ hồng, cũng thế thôi phủ nhận mình không còn yêu thương gì Trương Tiểu Hoa:

- Tôi chỉ là không vừa mắt hẳn mà thôi, mà cũng thật sự thích thu thập hẳn, chẳng lẽ cậu không giúp đỡ sao?

- Tất nhiên tôi sẽ đứng về phía cậu, nhưng tôi thấy cậu cứ tranh đấu như vậy là không có ý nghĩa.

- Ha ha, tôi thích thu thập tiểu nhân, tôi thích nhổ nước miếng lên mặt hẳn.

Trần Cung Hành hung hăng nói:

- Tôi thích đánh ngã hán xuống đất, sau đó giẫm lên mặt hán.

- Cậu đúng là...Biến thái...

Lý Nam thật sự không còn gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Quả phụ nằm ngủ

Khách sạn Kim Oa nằm ở trung tâm huyện Kiến Ân, đây là khách sạn có cấp bậc cao nhất huyện Kiến Ân, là một tòa nhà ba tầng, tầng một tầng hai dùng làm khu vực ăn uống, tầng ba chính là phòng trà, hôm nay lớp học phổ thông của Lý Nam tụ hội ở chỗ này. Khi Lý Nam và Trần Cung Hành đi đến thì hầu như các bạn học đều đã có mặt, tất cả mọi người đang nói chuyện trong một gian phòng trà ở lầu ba.

- Ha ha, đại tài tử của chúng ta đã quay lại.

Tào Tiểu Mao đang liên tục khoác lác thì thấy Lý Nam và Trần Cung Hành đi vào trong phòng, thế là không khỏi đứng lên lớn tiếng nói, gương mặt hán có biểu hiện rất khoa trương giống như thấy được thần tượng trong lòng, chỉ là biểu hiện này nhìn qua là biết cực kỳ giả dối.

Hơn nữa Tào Tiểu Mao lại giống như không nhìn thấy Trần Cung Hành đi bên cạnh Lý Nam, coi Trần Cung Hành là không khí.

Thái độ hoàn toàn khác biệt này biểu hiện rằng Tào Tiểu Mao căn bản là coi rẻ Trần Cung Hành.

Trần Cung Hành biết rõ Tào Tiểu Mao cố ý không đếm xỉa đến mình, hán thâm hừ một tiếng, sau đó tiến lên cười nói:

- Tào Tiểu Mao, cậu đúng là không ra gì, phát tài mà không quan tâm giúp đỡ bạn học cũ một chút...

Trần Cung Hành nói rồi đấm hai cái thật nặng vào trước ngực Tào Tiểu Mao.

Tào Tiểu Mao bị đau, hán không khỏi hít vào một hơi, sau đó cả giận nói:

- Hừ, Trần Cung Hành cậu làm gì vậy?

- Làm gì đâu chứ?

Trần Cung Hành tỏ ra vô tội, hán lên tiếng hỏi thăm.

Tào Tiểu Mao tức giận nói:

- Con bà mày rõ ràng là cố ý...

Tuy Tào Tiểu Mao có vóc dáng khá lớn nhưng toàn thân đều là thịt béo, không phải là đối thủ của Trần Cung Hành, trước kia sự thật này cũng đã được chứng thực rồi. Thế nên Tào Tiểu Mao chỉ có thể tức giận mắng Trần Cung Hành ra tay hạ độc thủ nhưng không dám tiến lên đối kháng.

Trần Cung Hành bắt mồm nói:

- Cậu có ý gì vậy, phát tài thì xem thường bạn học cũ sao? Đúng là không ra gì.

- Đừng cho rằng tôi không biết, cứ chờ đấy...

Tào Tiểu Mao hân hân nói, trong lòng thâm hạ quyết tâm:

"Thằng khốn kiếp, dám chơi tao, để xem ông cất chân chó mày!"

- Thôi được rồi, bạn học cũ đùa giỡn một chút thôi mà.

Lý Nam cười ha hả hòa giải.

- Hai cậu đúng là, đây cũng đâu phải ngày tụ hội oan gia cơ chứ?

- Đúng vậy, đã đến giờ này rồi mà vẫn còn...

Có nhiều người lên tiếng khuyên bảo, tất nhiên đều có ý tốt, nhưng cũng có người tỏ ra hả hê, thậm chí hy vọng được thấy hai người này đánh nhau.

Dù là bạn học cùng lớp thì tâm tư mọi người cũng không giống nhau, cũng không phải mọi người đều quý trọng phần tình nghĩa năm xưa như thế này.

- Tôi cũng không muốn so đo với hắn.

Tào Tiểu Mao bị người ta chơi xấu nhưng không dám phát tác trước mặt mọi người, hơn nữa hắn cũng không muốn vì một Trần Cung Hành mà ảnh hưởng đến buổi họp mặt tối nay, dù sao thì hắn cũng là người đề xướng gặp mặt bạn học cũ, nếu có vấn đề gì thì hắn cũng mất mặt.

Nhưng Tào Tiểu Mao cũng thầm quyết định nhất định sẽ phải báo thù, hắn có quen biết vài tên lưu manh, khi đó hắn có thể bỏ ra chút tiền, đám người kia sẽ thay mặt hắn thu thập Trần Cung Hành.

"Thời đại này người có tiền là đại gia, đấu với tao sao? Đừng là muốn chết rồi!"

Tào Tiểu Mao trầm nghĩ như vậy.

Đến mười hai giờ thì Tào Tiểu Mao mời mọi người đến an vị trong một gian phòng khá lớn ở lầu hai, nhân viên phục vụ bắt đầu dọn thức ăn lên bàn.

Đây là phòng ăn lớn nhất khách sạn Kim Oa, bên trong có hai bàn tròn lớn, mỗi bàn có thể ngồi được hai mươi người, đặc biệt phục vụ những buổi tụ hội gặp mặt như thế này.

Vì không mời cô giáo thế nên Tào Tiểu Mao là người ngồi vị trí chủ vị, bạn gái của hắn ngồi ở bên cạnh, nàng mặc áo trễ ngực, lộ ra vùng da cổ trắng như tuyết, nhưng bộ ngực chỉ là tạo hình bình thường, nhìn vào không cảm thấy quá đẹp.

- Lý Nam, cậu đã tốt nghiệp đại học rồi chứ? Đã tìm được công tác chưa?

Tào Tiểu Mao dùng giọng quan tâm hỏi thăm:

- Tôi nghe nói những năm gần đây tìm kiếm công tác rất khó khăn vì có quá nhiều sinh viên ra trường.

Trần Cung Hành không khỏi cười lạnh, Tào Tiểu Mao cũng không có ý tốt, chẳng qua chỉ muốn mượn cơ hội này để hạ thấp Lý Nam mà thôi. Trần Cung Hành không thêm quan tâm đến một người có được chút tiền nhờ vào hoạt động kinh doanh của gia đình, chỉ cần hắn có cơ hội thì sẽ không thêm nề mặt Tào Tiểu Mao.

So sánh với Trần Cung Hành thì Lý Nam trầm ổn hơn khá nhiều, hắn cười nhạt nói:

- Đúng vậy, bây giờ rất khó tìm được việc làm.

Tào Tiểu Mao nghe xong lời nói của Lý Nam, trầm nghĩ có lẽ là Lý Nam còn chưa tìm được việc làm, thế là không khỏi tỏ ra vui vẻ, hắn nói:

- Bây giờ tất cả lấy kinh tế làm trung tâm, học đại học đi ra tìm việc làm phần lớn là phải đi vào làm công cho các doanh nghiệp...

Trên bàn cũng có nhiều người phụ họa theo lời nói của Tào Tiểu Mao, nhưng cũng có người không cho là đúng.

Rõ ràng là một nhóm bạn cùng lớp, thế nhưng sau bốn năm xa cách thì tâm tư mỗi người dần biến hóa, cũng không còn lại bầu không khí như năm xưa.

Những người bạn học đến tham gia hội họp hôm nay phần lớn đều không thi đậu đại học, hoặc là những người học các trường cao đẳng và đại học bình thường, có một số người sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp đi làm, mọi người có cuộc sống khác nhau, thế cho nên nhanh chóng phân tách.

Lý Nam có chút hối hận vì đến tham gia cuộc họp mặt hôm nay, nếu như sớm biết cuộc gặp mặt hôm nay chỉ là công cụ để Tào Tiểu Mao khoe khoang bản thân, hắn sẽ không thêm đến, vì chẳng khác nào đang làm lãng phí thời gian của mình.

Hơn nữa Lý Nam còn phát hiện bầu không khí hiện trường cũng không được như bản thân suy đoán, bạn học cũ đáng lý ra phải vui vẻ và ôn lại chuyện cũ khi gặp lại nhau, nhưng hôm nay xem ra cũng không được như vậy.

Sau khi tốt nghiệp phổ thông và tiến vào đại học thì Lý Nam thực tế cũng ít liên hệ với bạn học cũ, thế nên trong lòng hắn phần lớn là những ký ức về nhau khi còn học trên ghế trường phổ thông.

Chỉ là bây giờ mọi người gặp lại nhau, hắn phát hiện ra bạn học bây giờ và năm xưa là khác biệt cao độ.

Theo như những gì Lý Nam được biết thì những người bạn phát học triển rất tốt đều không đến tham gia.

Điều này làm cho Lý Nam thất vọng.

Lý Nam cũng lười chơi trò tâm cơ với Tào Tiểu Mao, đối với hắn thì Tào Tiểu Mao chỉ là một tên nhà giàu mới nổi, không đáng coi trọng.

Nhưng Tào Tiểu Mao thấy Lý Nam trầm mặc, hắn chợt cảm thấy như nhặt được của chí bảo. Trong đám người đến tham gia cuộc họp mặt hôm nay thì

Lý Nam chính là người có thành tích học tập tốt nhất năm xưa, sau đó lại còn được đi học đại học ở trường Thiên Đô, đây chính là đối tượng làm cho người ta hâm mộ và ghen ghét, nhưng sau khi tốt nghiệp còn chưa tìm được công tác, chẳng phải làm cho Tào Tiểu Mao cảm thấy quá vui sướng hả hê sao?

- Này, Lý Nam, hay là cậu đến giúp tôi, sắp tới tôi sắp thành lập công ty rồi.

Tào Tiểu Mao nói mà không thể che giấu được cảm giác đắc ý trong lòng.

- Hay là thôi đi.

Lý Nam không nhận được phải nở nụ cười, tiểu tử Tào Tiểu Mao kia rõ ràng là đang đắc chí quên hình.

- Hi hi...

Trần Cung Hành ở bên cạnh chợt cười lạnh nói:

- Tào Tiểu Mao, cậu có vài đồng tiền dơ bẩn thì cho rằng mình giỏi lắm sao? Còn muốn Lý Nam đi theo mình à? Đúng là không biết trời cao đất rộng.

- Sinh viên thì thế nào? Còn không phải chưa tìm được công tác sao?

Tào Tiểu Mao thẹn quá hóa giận nói, Trần Cung Hành kia và Lý Nam rõ ràng luôn ở phía đối nghịch với hắn.

Trần Cung Hành bĩu môi nói:

- Không tìm được công tác sao? Cậu cho rằng đó là ai, Lý Nam sắp đi báo danh công tác ở thành phố Vũ Dương, lần này Lý Nam có thành tích thi nhân viên nhà nước thành phố Vũ Dương cao nhất đấy.

Sau khi nghe xong lời nói của Trần Cung Hành thì hai mắt mọi người trong phòng chợt tỏa sáng, ánh mắt nhìn về phía Lý Nam chợt biến đổi. Trong xã hội bản vị quan vào lúc này, mọi người thật sự có sự hâm mộ từ trong tiềm thức đối với những người trong thể chế.

Tào Tiểu Mao có chút sững sốt, sau đó hắn cười ha ha dùng giọng khinh thường nói:

- Thì ra là thi đậu nhân viên nhà nước, thế nhưng nếu như muốn làm quan thì phải có bối cảnh, tôi nghe nói có một số người làm quan cả đời chỉ là nhân viên bình thường mà thôi, nguyên nhân là bản thân giống như một quả phụ đang nằm ngủ, bên trên không có người, ha ha... Nhưng tôi đây thật sự có quen một vị phó chủ tịch thành phố, nếu không sẽ giới thiệu cho Lý Nam, khi đó Lý Nam sẽ dễ dàng được đề bạt.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chơi vui vẻ

- Ha ha, cảm ơn ý tốt của cậu, sau này nếu như có gì cần tôi sẽ nhờ cậu giúp đỡ.

Lý Nam thân nhiên nói, nếu là trước kia hắn sẽ lên tiếng nói vài lời dả kích Tào Tiểu Mao, thế nhưng hôm nay trong lòng hắn đã có chí hướng lớn, cũng bắt đầu chú ý đến lời nói và việc làm của mình, đã trở nên trầm ổn hơn khá nhiều.

Tất nhiên cũng không phải là Lý Nam sau này sẽ trở thành một người tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thậm chí để mặc người ta ức hiếp.

Lý Nam chỉ là cố gắng nhẫn nhịn, cố gắng thu liễm toàn thân, nhưng nếu như bị kích thích thì sẽ có lúc bộc phát.

Thái độ không kiêu ngạo không xu nịnh của Lý Nam làm cho Tào Tiểu Mao mất vui, nhưng trong lòng dù có bức bối cũng không có chỗ phát tiết. Nếu Lý Nam đã thi đậu nhân viên nhà nước thành phố Vũ Dương, như vậy hắn sẽ chuyển chủ đề nói chuyện sang phương diện quan trường, lên tiếng giống như có nhiều mối quan hệ thân thiết với một vị lãnh đạo ở thành phố Vũ Dương.

Lý Nam cảm thấy rất nhàm chán, buổi họp mặt hôm nay xem ra chỉ là khởi xướng cho Tào Tiểu Mao khoe khoang bản thân, hắn cảm thấy nên nhanh chóng rời đi thì hay hơn.

Lúc này máy nhắn tin của Lý Nam chợt vang lên, là Cam Cự Hoa liên lạc với hắn.

Lý Nam đang rất muốn rời khỏi nơi nhàm chán này, thế là hắn cầm lấy máy nhắn tin rồi đứng lên nói:

- Tôi có việc phải đi trước, mọi người chậm rãi ăn uống nói chuyện nhé.

Tào Tiểu Mao lớn tiếng nói:

- Cậu cũng đừng đi vội, lấy điện thoại của tôi gọi nói một tiếng là được.

Lý Nam cười nói:

- Thôi khỏi đi, có một người bạn của tôi đến đón.

- Ha ha, đi thôi.

Trần Cung Hành mỉm cười đứng lên, hắn cũng cảm thấy ở lại là không có ý nghĩa gì, huống hồ hắn cũng thấy rõ Lý Nam căn bản không thêm quan tâm đến Tào Tiểu Mao.

Khi đi đến dưới lầu thì Trần Cung Hành nói:

- Lý Nam, tôi phát hiện lần này cậu quay về không còn giống như trước.

Lý Nam cười nói:

- Có gì mà không giống như trước? Có phải là ngày càng đẹp trai hơn không?

- Đẹp trai thì không nói, nhưng da mặt đã dày hơn.

Trần Cung Hành tức giận nói, sau đó hỏi lại:

- Cậu thật sự có việc bận sao?

Lý Nam gật đầu, hắn thấy ở cửa hàng bên cạnh có điện thoại, thế là đi đến điện thoại trả lời cho Cam Cự Hoa.

- Lý Nam, tôi đang ở huyện Kiến Ân, cậu đang ở chỗ nào vậy?

Lý Nam chợt lấp bắp kinh hãi, hắn không ngờ Cam Cự Hoa đã đến huyện Kiến Ân rồi, thế là nói:

- Tôi đang ở khách sạn Kim Oa, cậu đang ở chỗ nào?

- Chúng tôi đang ở ngã tư...

Cam Cự Hoa nói:

- À, tôi biết khách sạn Kim Oa, cậu cứ đứng chờ một lát, chúng tôi sẽ đến đón cậu.

Lý Nam cúp điện thoại và đi sang nói với Trần Cung Hành:

- Lát nữa tôi sẽ đi với bạn đến thành phố Vũ Dương, cậu đi về trước nhé, hôm nào đó chúng ta sẽ tụ hội.

- Vậy cũng được, cậu đi chơi vui vẻ nhé, tôi đi trước đây. Con bà nó, quay về phải mua thứ gì đó ăn mới được.

Trần Cung Hành cười mắng:

Lý Nam chờ một lát, một chiếc xe BMW màu trắng chạy đến dừng trước mặt, Cam Cự Hoa ngồi bên cạnh vị trí tài xế, hắn thò đầu ra nói với Lý Nam:

- Lý Nam, lên xe đi.

Lý Nam có chút do dự, sau đó mở cửa xe ngồi vào bên trong.

Lái xe là một thanh niên mặc áo sơ mi, mái tóc khá dài, gương mặt hơi tái nhợt làm cho người ta cảm thấy rất yếu đuối. Cam Cự Hoa giới thiệu:

- Lý Nam, đây là một người bạn của tôi, tên là Tống Kiện.

Lý Nam gật đầu nói:

- Chào anh Tống.

Tống Kiện quay sang nhếch miệng cười để lộ hàm răng trắng nói:

- Ha ha, tuy chúng ta lần đầu tiên gặp mặt nhưng tôi đã sớm nghe nói về cậu, thật sự là quá tốt, có thành tích thi nhân viên nhà nước tốt nhất thành phố Vũ Dương, không phải là người bình thường có thể làm được.

Lý Nam nở nụ cười khiêm tốn:

- Chỉ là nhờ may mắn mà thôi.
- Ha ha, chúng ta cũng đừng nói về vấn đề này nữa.

Tổng Kiện vung tay lên nói:

- Cậu là bạn của Cam Cự Hoa, sau này cũng là bạn của tôi, nếu cậu có chuyện gì ở thành phố Vũ Dương thì cứ tìm tôi.

Tổng Kiện nói xong thì nhấn chân ga, chiếc xe BMW khởi động và chạy nhanh về phía thành phố Vũ Dương.

Lý Nam vốn có tâm tư từ chối Cam Cự Hoa, nhưng hôm nay hắn đi họp lớp và cảm thấy rất khó chịu, đồng thời Cam Cự Hoa lại chạy xe BMW đến đón mình, làm cho mình có thể diện rất lớn. Nếu như hắn từ chối thì thật sự khó chấp nhận được, thế nên hắn không nói thêm điều gì.

"Đến Vũ Dương cùng lắm là đi ăn uống, dù sao thì tạm thời mình không có tiền, nhưng sau này có thể mời lại người ta, điều này Cam Cự Hoa hiểu rất rõ!"

Lý Nam trầm suy nghĩ như vậy, nói đến phương diện uống rượu thì hắn không sợ bất kỳ ai, vì tư lượng của hắn rất lớn, chưa từng thua bất kỳ ai.

Cam Cự Hoa quay sang hỏi:

- Lý Nam, cậu đã có kết quả phân phối công tác chưa?

Lý Nam lưỡng lự nói:

- Tôi còn chưa nghe nói về điều này, đã có kết quả rồi sao?

Cam Cự Hoa nói:

- Tôi đã tìm người hỏi thăm, nghe nói hôm nay sẽ có kết quả sơ bộ, cũng không biết có phải thật hay không.

Nếu như Cam Cự Hoa đã nói như vậy, Lý Nam biết rõ Cam Cự Hoa đã biết kết quả của mình, xem ra Cam Cự Hoa được phân phối đến đơn vị không sai, thế là hỏi:

- Vậy cậu được sắp xếp đến đơn vị nào?

Cam Cự Hoa nói:

- Có lẽ là phòng tổ chức, nhưng trước khi còn chưa có thông báo chính thức thì mọi việc đều không nhất định.
- Thật sự quá tốt, sau này cậu công tác ở phòng tổ chức, coi như có nhiều cơ hội cầu tiến.

Lý Nam nói, phòng tổ chức chính là đơn vị tổ chức kỳ thi tuyển chọn nhân viên nhà nước lần này, cũng là đơn vị tốt nhất nằm trong danh sách có tuyển nhân viên, Cam Cự Hoa tiến vào trong phòng tổ chức thị ủy Vũ Dương, rõ ràng phải có năng lượng không nhỏ.

Lý Nam nghĩ đến chuyện mình còn chưa biết kết quả được phân phối đến nơi nào, thế là không khỏi cảm thấy buồn bực. Bản thân hắn không có bối cảnh, không chạy chọt, không đưa tiền, chuyện tốt sao lại rơi lên đầu mình?

Ngay sau đó Lý Nam đã khôi phục lại bình tĩnh, hắn trầm nghĩ:

"Đường do người đi tới mà thành, Cam Cự Hoa được phân phối đến phòng tổ chức, mình cũng không nhất định sẽ kém hơn, đường phát triển sau này còn chưa xác định, nhưng chỉ cần cố gắng là có đường ra!"

- Đi theo phòng tổ chức thì mỗi ngày đều cầu tiến, Cam Cự Hoa lần này được phân phối đơn vị rất tốt, chỉ cần công tác hai năm sẽ dễ dàng được đề bạt làm phó khoa, biết đâu vài năm sau có thể tiến lên chính khoa, nếu được điều động xuống quận huyện, có thể được làm cấp phó huyện.

Tổng Kiện vừa lái xe vừa nói.

Lý Nam thấy Tổng Kiện cũng là người quen thuộc quan trường, xem ra gia đình cũng có bối cảnh.

Thực tế người này còn trẻ nhưng lại lái xe BMW, nhìn vào biết ngay gia đình có điều kiện rất tốt.

Cam Cự Hoa thông qua kính chiếu hậu để thấy được sự thất lạc trên gương mặt của Lý Nam, hắn nói:

- Sau này mọi người ở trong các đơn vị ban ngành khác biệt, như vậy càng cần phải quan tâm giúp đỡ lẫn nhau, bây giờ chúng ta đều là người mới trong quan trường, sau này thành phố Vũ Dương sẽ là thiên hạ của chúng ta.

Lý Nam cũng tỏ ra phấn chấn tinh thần nói:

- Tôi tin tưởng sẽ có ngày như vậy.

Chưa đến nửa giờ sau xe đã chạy đến thành phố Vũ Dương, Tống Kiệt trực tiếp chạy xe đến trung tâm vui chơi giải trí Kim Cảng.

Trung tâm giải trí Kim Cảng ở bên bờ sông Thanh Giang, là một tòa nhà năm tầng có đủ các hoạt động ăn uống, giải trí, nghỉ ngơi.

Trước kia Lý Nam cũng từng nghe nói đến trung tâm giải trí Kim Cảng nhưng chưa từng đến, nghe nói bên trong có tất cả các loại hình phục vụ, là thiên đường của kẻ có tiền, thế nên một người không có tiền như Lý Nam luôn cảm thấy chùn bước với nơi này.

- Chúng tôi chuẩn bị tối nay đến đón cậu, sau đó cùng nhau đi ăn uống, nhưng nghĩ lại thấy hôm nay là thứ bảy, dù sao cũng không có việc gì, nên đến đón cậu sớm hơn một chút, như vậy cũng có thời gian trao đổi hơn.

Cam Cự Hoa xuống xe cho nhân viên bãi đậu xe mười đồng tiền boa, sau đó nói:

- Tôi cũng không thường xuyên đến nơi này, hôm nay mọi người nên vui chơi cho thoải mái.

- Hoan nghênh quang lâm.

Khi thấy nhóm người Lý Nam đi đến thì hai nhân viên nữ mặc sùm xám màu đỏ giúp bọn họ mở cửa, còn cúi người nói lời hoan nghênh.

Lý Nam đưa mắt nhìn qua, khi các cô gái cúi người chào hỏi thì bộ ngực lộ ra rất sinh động, nửa quả cầu màu trắng xuất hiện làm cho mặt hắn không khỏi nóng lên.

Trong đầu Lý Nam chợt nghĩ đến những câu chuyện về trung tâm giải trí Kim Cảng, nghe nói nơi này tập trung những cô gái đẹp nhất thành phố Vũ Dương, chỉ cần dùng tiền sẽ có thể dễ dàng được gặt hái, xem ra điều này là thật. Hôm nay Cam Cự Hoa đưa mình đến nơi này cũng không biết sẽ sắp xếp tiết mục gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử

Ba người Lý Nam đi theo một nhân viên mặc đồng phục màu đen lên lầu ba, Tống Kiệt đã chọn một phòng karaoke, đây là một phòng xép, có ba gian, gian bên ngoài rất lớn, có thể ca hát, bên trong còn có hai phòng nhỏ hơn không biết dùng làm gì. Trước kia Lý Nam rất ít khi đi hát, dù đi cũng chỉ đến những nơi bình thường, đây là lần đầu tiên hắn đến một nơi xa hoa thế này.

- Ba người đàn ông hát hò cũng chán, để tôi gọi thêm vài người cho vui.

Tống Kiệt nói, hắn ngồi nghiêng người trên ghế sa lông, sau đó lấy ra một gói thuốc Trung Hoa ngậm một điếu, sau đó ném gói thuốc cho Lý Nam:

- Cậu hút thuốc đi.

Lý Nam khoát tay nói:

- Cảm ơn anh Tống, tôi không hút thuốc.

- À, đàn ông sao lại không hút thuốc chứ?

Tống Kiệt lớn tiếng nói, sau đó hít vào hai hơi thuốc, thổi ra một làn khói trắng. Cuối cùng hắn chạy đến ngồi bên cạnh Lý Nam, hắn lấy ra một điếu thuốc nhét vào miệng Lý Nam, sau đó khuyên nhủ:

- Bạn bè tụ họp cho vui, không hút thuốc không uống rượu thì còn có ý nghĩa gì nữa đây?

- Anh Tống, tôi thật sự không biết hút thuốc, lát nữa tôi sẽ uống rượu với anh.

Lý Nam vẫn kiên trì nói:

- Vậy cũng được, lát nữa cậu phải uống nhiều vào đấy.

Tống Kiệt phẫn nộ nói, chút khó chịu trên mặt biến mất. Hắn là người như vậy, thường hay cùng đám bạn lêu lổng bên ngoài, có rất ít người không nể mặt hắn, chuyện hút thuốc nhả thuốc tất nhiên sẽ càng không có ai từ chối hắn bao giờ. Đừng nói đến đàn ông, cho dù là phụ nữ thì hắn cũng có thể có

biện pháp ép người ta phải hút thuốc ấy chứ.

Nhưng trước đó Tổng Kien có thương lượng với Cam Cù Hoa, hôm nay đưa Lý Nam đến đây là có mục đích, nếu như lúc này mà trở mặt với Lý Nam thì mọi việc sau này càng khó xử lý hơn.

Lý Nam thở dài một hơi, trước đó hẳn cũng có chút lo lắng là Tổng Kien sẽ nổi giận, dù sao thì Tổng Kien này không phải con nhà giàu cũng là con nhà quan, những người như vậy bình thường chú trọng sĩ diện, bị người ta từ chối tất sẽ sinh ra tức giận khó chịu.

Nhưng Lý Nam vẫn kiên trì với bản thân, hẳn cũng không vì hoàn cảnh mà thay đổi mình.

Cam Cù Hoa cười ha hả nói:

- Bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt rồi, Lý Nam rõ ràng là một người đàn ông khó tìm, bản thân tôi đã hút thuốc từ thời tiểu học, bị giáo viên bắt được nhiều lần, cũng bị bố mẹ mắng rất nhiều, nhưng càng ngày lại càng nghiện thuốc hơn.

Cam Cù Hoa châm thuốc hít vào một hơi rất ngon lành, sau đó dùng giọng cảm thán nói:

- Đàn ông mà, phải biết hút thuốc, uống rượu, chơi gái, phải tiêu sái tự nhiên thì cuộc sống mới có ý nghĩa được, ha ha...

Lý Nam nói:

- Đại hiệp cổ đại thường uống rượu bát lớn, ăn thịt lớn, giận dữ giết người, cực kỳ thoải mái, nhưng thời đại bây giờ đã khác, tất nhiên không thể giết người, ăn nhiều thịt cũng không có gì là kỳ lạ, nhưng thường chú trọng uống rượu ca hát và gió trăng.

Tổng Kien giờ ngón tay cái lên nói:

- Không ngờ Lý Nam cậu lại rất có cảnh giới, cũng không phải không biết gì. Đời người là như vậy, nếu như có quá nhiều chuyện không biết, chẳng phải là sống phí sao? Trong mắt tôi thì đám người cả ngày bận rộn, ưa thích xu nịnh mới là có cuộc sống bi ai, nào được tiêu sái tự nhiên như tôi đây cơ chứ?

Lý Nam trầm nghĩ, nếu như không có bố mẹ có tiền, anh còn được tiêu sái tự nhiên như vậy hay không? Nhưng ngoài miệng lại nói:

- Tôi cũng không có cảnh giới gì cả, vì bản thân còn phải cố gắng buôn ba vì cuộc sống.

- Cậu giống như Cam Cù Hoa, là người có truy cầu riêng, tất nhiên sẽ phải khác người.

Tổng Kien cười ha hả nói, hẳn nhìn về phía cánh cửa khép hờ, sau đó tỏ ra cau mày khó chịu:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Không phải hôm nay được nghỉ sao?

Cam Cù Hoa cười nói:

- Có lẽ chúng ta đi quá sớm, thế nên bọn họ còn chưa kịp chuẩn bị.

Khi mọi người đang nói chuyện với nhau thì cô nhân viên mặc đồng phục gỗ cửa đi vào, sau đó là một nhóm cô gái mặc váy ngắn màu hồng nhạt nối đuôi nhau đi vào. Các cô gái đều trẻ tuổi xinh đẹp, trong tay các cô đều có một chiếc túi xách màu trắng, sau khi đi vào trong phòng thì xếp thành một hàng, sau đó cùng khom lưng dùng giọng dịu dàng nói:

- Chào các anh, chúc mọi người buổi chiều vui vẻ.

Khi các cô gái cúi người thì Lý Nam chợt thấy trước mặt là những điểm trắng như tuyết, bộ ngực của các cô gái có hơi lộ ra làm cho hai mắt người đối diện không khỏi tỏa sáng. Các cô gái này rất trẻ, lại rất quyến rũ, hai chân dài trắng trẻo, giọng nói dịu dàng nũng nịu làm cho bầu không khí trong phòng đầy xuân sắc.

Lý Nam chỉ cần nhìn qua là biết các cô gái này thật sự danh bất hư truyền, đi ra ngoài đường chắc chắn sẽ cực kỳ thu hút, đặt vào trong nhà trường tất nhiên sẽ có cấp bậc hoa hậu các khoa. Tất nhiên các cô gái đều hấp dẫn, quyến rũ và mê hoặc và đều có liên quan đến phương diện trang điểm và cách ăn mặc, còn nữa sinh trong trường sẽ không thể nào quyến rũ đến mức như vậy, vì bọn họ không thường xuyên trang điểm, có nhiều hơn một phần mộc mạc, chính là thứ mà các cô gái nơi này không có được.

- Mau chọn lấy hai cô đi, nếu không lát nữa sẽ không có ai uống rượu với cậu đâu.

Cam Cù Hoa đưa tay chọc vào người Lý Nam rồi nói:

Lý Nam chợt rụt người, hẳn chần chờ nói:

- Như vậy không tốt lắm.

- Có gì mà không tốt? Chỉ là để cho các cô gái này uống rượu với cậu, có người mới vui vẻ được, không thì cậu cho rằng mình sẽ làm gì?

Cam Cù Hoa bày ra bộ dạng không có vấn đề nói:

- Không thể nào ngồi không được, vì chúng ta đều là đàn ông, người khác nhìn vào còn tưởng rằng chúng ta có vấn đề.

- Đúng vậy, nếu không có mỹ nữ cùng ca hát thì còn vui thú gì nữa chứ?

Tổng Kiện dùng giọng khinh thường nói, sau đó vươn tay chỉ vào hai cô gái, rồi lại chỉ vào Lý Nam:

- Số tám, số mười, hai cô phụ trách anh chàng đẹp trai này, chỉ cần anh ấy tỏ ra vui vẻ, tiền boa sẽ không thiếu.

- Cảm ơn anh đẹp trai, chúng em nhất định sẽ hầu hạ vị tiên sinh này thật tốt.

Hai cô gái số tám và số mười khẽ cúi người nói, hai cô đều đeo giày cao gót, hai chân dài nổi bật, cả hai đi đến ngồi xuống bên cạnh và khoác tay Lý Nam. Một cô gái khẽ nghiêng đầu nhìn Lý Nam, hai hàng lông mi khẽ chớp, nàng nũng nịu nói:

- Anh đẹp trai, lần đầu tiên anh đến đây chơi sao? Chúng em cũng không ăn thịt anh đâu.

Lý Nam thầm nghĩ các cô tuy không ăn thịt người ta, thế nhưng lại làm cho người ta muốn ăn thịt các cô. Mặc dù hắn và Giang Mộng Thu còn chưa đi đến bước cuối cùng thế nhưng Lý Nam từ trong miệng đám bạn bè cảm thấy từng trải để biết về nhiều chuyện nam nữ. Có đôi khi hắn và Giang Mộng Thu ở bên cạnh nhau, hắn cũng cảm thấy toàn thân hưng hực lửa nóng, cảm giác này ép buộc hắn phải nghĩ đến những động tác của các cặp nam nữ trong phim, làm cho bộ vị nào đó trên người hắn chột rục rịch.

Quần áo của hai cô gái số tám và số mười rất hở hang, cực kỳ quyến rũ, ánh mắt mê ly như chảy nước, bọn họ ép cơ thể mềm mại lên cánh tay của Lý Nam, điều này càng làm cho người ta cảm thấy cơ thể như bị thiêu đốt, thật sự muốn ăn sạch những cô gái bên cạnh.

Lý Nam cũng cảm nhận được sức quyến rũ quá lớn, nhưng hắn không đánh mất lý trí. Các cô gái này đến vì tiền, Cam Cù Hoa và Tổng Kiện lại đưa mình đến nơi này, rốt cuộc là vì cái gì?

Nếu như chỉ là bạn bè tụ hội đề cao cảm tình, như vậy thì tình huống này có chút quá mức, dù sao thì mối quan hệ giữa bọn họ còn chưa thân thiết đến mức độ như vậy.

- Đây là hồng môn yến, xem ra hôm nay không ổn định trận tuyến là không được.

Lý Nam thầm nghĩ như vậy.

Đồng thời Lý Nam cũng có chút căm tức, điều này nói rõ Cam Cù Hoa vẫn còn lo lắng với mình, người này làm như vậy là muốn dụ dỗ mình, ép mình cùng Cam Cù Hoa thông đồng làm bậy, nếu như là vậy thì sau này Cam Cù Hoa sẽ không còn gì phải lo lắng nữa.

"Cam Cù Hoa này rõ ràng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, mình đã tỏ thái độ quá rõ ràng rồi, hắn ta còn muốn thế nào nữa đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Quyến rũ

Anh đẹp trai, em uống với anh một ly.

Khi Lý Nam còn đang suy nghĩ mông lung thì cô gái số mười đã rót ra hai ly bia, nàng đặt một ly đến trước mặt Lý Nam, cặp mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào Lý Nam. Ngón tay của nàng được sơn màu hồng rất đẹp, nàng khẽ cúi người, khe ngực lộ ra trắng như tuyết, hai nửa bán cầu co giãn như ẩn như hiện làm cho người ta thật sự muốn nắm bắt một phen.

Đầu óc Lý Nam đã tỉnh táo lại, tuy hai cô gái bên cạnh rất quyến rũ nhưng hắn cũng không động tâm. Tất nhiên hắn cũng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đây là phải ứng sinh lý tự nhiên, hắn khó thể nào không chế được.

Hơn nữa đến nơi này nếu như không uống thì khó thể nào nói nổi, thế nên Lý Nam cũng không từ chối, hắn nhận lấy ly bia, cùng cụng ly với cô gái số mười, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Từ lượng của Lý Nam rất tốt, ít nhất cũng phải uống được cả lít rượu đế, còn bia thì uống không bao giờ say, uống đến khi căng bụng đi vệ sinh thì có thể tiếp tục uống thêm.

Cô gái số tám ở bên cạnh vỗ tay nói:

- Anh đẹp trai thật sự rất hào sảng.

Cô gái số mười cũng nâng ly uống cạn, bìa màu vàng từ khoe miệng nàng chảy xuống, chảy qua cằm vừa vắn đỏ lên ngực, một phần áo bị ướt làm cho người ta nhìn vào không muốn dời mắt.

Sau khi uống xong thì cô gái số mười dốc ly trước mặt Lý Nam, sau đó nói:

- Anh đẹp trai, em cũng đã uống cạn rồi nhé, tuy là nữ nhưng em cũng không chiếm tiện nghi của anh.

Cô gái số tám ở bên cạnh cười nói:

- Cô để cho anh ấy chiếm chút tiện nghi cũng được mà.

Gương mặt cô gái số mười hơi đỏ lên, sau đó nàng nghiêng người véo lên mặt cô gái số tám, vì vậy mà cơ thể nàng dựa hẳn vào trong lòng Lý Nam, bộ ngực vừa bị ướt đã ép lên ngực Lý Nam, vài sợi tóc thơm ngát quần lấy bên mũi hắn, làm cho người ta không khỏi sinh ra nhiều ý nghĩ khác lạ.

- Rõ ràng là tạo phản.

Cô gái số tám dịu dàng nói, nàng cũng không chịu yếu thế mà đưa tay véo mặt cô gái số mười, hai người ở hai bên Lý Nam lại liên tục đùa giỡn làm cho cơ thể liên tục ép lên người ở giữa. Hai cô gái mặc váy rất mỏng giống như một lớp vải lụa mơ hồ có thể thấy được da thịt trắng như tuyết ở bên trong, dấu vết áo ngực cũng như ẩn như hiện. Đặc biệt là cô gái số mười mặc áo ngực màu đen nhìn thấy rất rõ ràng, hai bộ vị cơ thể liên tục ép lên người Lý Nam.

Lý Nam chợt sinh ra cảm giác giống như hai cô gái này không mặc quần áo, thực tế thì ăn mặc mỏng manh như thế này lại càng làm cho người ta sinh ra cảm giác khó thể kiềm chế.

Dù Lý Nam là người cực kỳ có định lực cũng không khỏi cảm thấy tim đập chân run.

- Con bà nó, là hai cô gái này có ý như vậy.

Lý Nam thầm biết rõ hai cô gái này có ý ma xát lên người mình, hắn nghĩ đến phương diện các nàng vì tiền mà phải làm như vậy, thế là lửa giận trong lòng chợt tan biến. Hắn chợt rút người ra phía sau, lại trầm giọng nói:

- Các cô đừng ồn ào nữa, uống tiếp thôi.

- Được rồi, chúng ta uống tiếp.

Cô gái số mười quệt miệng nói, dưới tình huống vừa rồi mà Lý Nam căn bản không lợi dụng cơ hội chiếm chút tiện nghi, điều này làm cho các nàng cảm thấy khác lạ. Phải biết rằng những người đến phòng ca hát thế này, lại gọi cả công chúa đến để lựa chọn, chưa từng có ai tỏ ra thành thật như vậy.

Tuy các nàng được gọi là công chúa nhưng vẫn bán đứng tôn nghiêm của bản thân cho đàn ông lợi dụng chiếm tiện nghi để kiếm tiền, tuy cũng là một phương pháp lao động làm giàu thể nhưng cũng không được xã hội thừa nhận.

Sau một thời gian dài làm việc ở địa phương như thế này, ngẫu nhiên các cô gái gặp phải những người thành thật như Lý Nam, tất nhiên sẽ càng cảm thấy thú vị, cũng có chút hảo cảm, còn có ý khác hay không thì rất khó nói. Nếu như tất cả mọi người đều như Lý Nam, như vậy các nàng sẽ không còn cơ hội thoải mái kiếm tiền, thậm chí là sẽ rơi vào trạng thái thất nghiệp.

Lúc này Cam Cự Hoa một tay cầm micro, một tay ôm một cô gái khác vào trong lòng liên tục đùa giỡn, và hát song ca tình cảm với một cô gái còn lại. Tiếng hát của hai người khá chân thành thiết tha giống như một cặp nam nữ yêu nhau sâu lắng.

Còn Tống Kiện thì đang quần lấy hai cô gái khác, hai cô gái này đang ôm ấp lấy hắn ở hai bên trái phải, bàn tay không thành thật của hắn cũng đã chui vào trong váy ngắn của hai cô gái, làm cho hai cô gái này thì thoảng phát ra những tiếng rên rỉ đầy nhục dục.

Lý Nam thấy như vậy thì không khỏi nhủ thầm, hắn vô ý thức cảm thấy mình đến đây là không hay, nếu chỉ là ca hát thì không sao, nhưng nếu có thêm tiết mục gì đó khác thì không tốt. Thứ nhất là quan hệ giữa hắn và hai người Tống Kiện vẫn còn chưa đến mức quá thân thiết, thứ hai hắn là người có khát vọng lớn, hắn không muốn để lại những vết nhơ trên người mình.

- Bây giờ mà bỏ đi cũng không hay, chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi, dù sao thì mình cũng mặc kệ bọn họ làm gì thì làm, bản thân mình vững vàng là được, quyết không rơi vào tay giặc.

Lý Nam thầm hạ quyết tâm, sau đó cảm thấy an tâm hơn.

Nhưng Lý Nam cũng cho ra quyết tâm khác, đó là sau này trong quá trình kết giao với Cam Cự Hoa có thể đi ăn uống nhưng không thể đến những tụ điểm có hình thức giống như thế này.

Lý Nam mới chỉ là sinh viên vừa bước chân ra khỏi trường vào trong xã hội, còn chưa tính là tiến vào trong quan trường, thế nhưng cũng biết người trong thế chế nếu như thường xuyên đến những tụ điểm ăn chơi thế này là không tốt. Đặc biệt là những trung tâm vui chơi đặc thù như Kim Cảnh, như vậy càng dễ để cho người khác nắm được đuôi của mình.

Ngay sau đó Lý Nam liên tục uống bia với hai cô gái số tám và số mười, nếu các cô gái tiếp tục dán người lên hắn, hắn sẽ tiếp tục ép bọn họ tiếp tục uống.

Hai cô gái cũng cảm giác được Lý Nam không phải là hạng đàn ông mà trước kia mình từng gặp. Phải biết rằng vừa rồi các nàng đã sử dụng khá nhiều thủ đoạn, đủ hành vi quyến rũ mờ ám, đối với đàn ông trẻ tuổi thì khó thể chống đỡ được. Với kinh nghiệm công tác của bọn họ ở Kim Cảng, các nàng có thể nhìn thấy rõ ràng đàn ông có tâm tư gì, nhưng bây giờ người đàn ông trẻ tuổi này lại có phản ứng bình thường nhưng thái độ cũng xa cách ngàn dặm, không những không động tay chân, thậm chí còn không cho hai người bọn họ cơ hội nắm quyền chủ động.

- Anh đẹp trai, anh đến đây còn tỏ ra e ngại vậy sao?

Cô gái số tám có chút căm tức, tuy bản năng nàng chán ghét những người đàn ông vừa đến đã động tay động chân, nhưng nếu như gặp những người như Lý Nam, nàng lại cảm thấy lòng tự trọng của mình bị đã kích, nhìn không được phải phân tranh cao thấp.

Lý Nam cười nhạt một tiếng rồi nghiêm mặt nói:

- Anh không thích trường hợp thế này, các em uống với anh là được, những việc khác không cần các em phải lo lắng.

- À, anh không thích trường hợp thế này, sao anh còn đến đây?

Cô gái số tám quệt miệng nói, giọng điệu có chút mỉa mai. Nàng thấy Lý Nam là người không có tà tâm và cũng không có lá gan hành động, nhưng nếu như không có hai người kia ở đây, chỉ sợ đã biểu hiện bộ mặt khác rồi.

Cô gái đưa người đến sát bên cạnh Lý Nam, miệng nhỏ khê thổi hơi nóng vào bên tai hắn:

- Anh đẹp trai, nếu không thì chúng ta sang phòng khác, ở nơi đây nhiều người cũng không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Âm toán

Lý Nam nhìn vào hai gian phòng nhỏ ở nơi này, thế là hắn chợt hiểu nó dùng để làm gì, đây không phải thuận tiện cho người khác làm chuyện xấu sao?

Lý Nam lắc đầu, hắn dịch người ra phía sau rồi nói:

- Đùng đùng, hôm nay các cô chỉ cần uống rượu với tôi là được, nếu không anh sẽ bỏ đi.

Cô gái số tám chợt sững sờ, trầm nghĩ nếu như Lý Nam bỏ đi, tiền bo mà trước đó Tổng Kiện hứa sẽ trả căn bản là không có được. Xem ra hôm nay bọn họ phải ngồi không, nếu đã như vậy thì mình không cần phải nghĩ nhiều làm gì, cứ uống rượu với người đàn ông gốc gác nghiệt này là được.

- Ha ha, thật sự là lần đầu tiên gặp mặt một người như anh, nếu đã như vậy thì em sẽ uống rượu vui vẻ với anh.

Cô gái số tám cũng là một người có tư lượng, khi đi vào làm việc trong những tụ điểm thế này nếu như không uống được rượu thì đã sớm bị đàn ông ăn sạch cả xương cốt, sao có thể ép cánh đàn ông ngoan ngoãn móc tiền ra được?

Cô gái số mười đã rót bia, sau đó dịu dàng nói:

- Hai người nói chuyện vui vẻ như vậy thì phải uống mới được.

Lý Nam cũng không cho cô gái này được thoải mái, hắn đưa một chai bia cho nàng rồi nói:

- Cô cũng không thể ngồi không được, ba người chúng ta ngang hàng, mọi người cùng uống.

- Anh đẹp trai, mong anh bỏ quá cho em, em có chút không thoải mái, em chỉ có thể rót bia cho hai người mà thôi.

Cô gái số mười nhìn Lý Nam rồi dùng giọng đáng thương nói, cặp mắt của nàng rất ướt át, làm cho người ta cảm thấy nếu như nàng không di diễn kịch thì thật sự đáng thương.

Lý Nam cũng không bị lừa vì hành vi biểu cảm của cô gái số mười, hắn kiên trì nói:

- Không được, hôm nay phải uống, hai cô đều phải uống.

Nếu như đã coi hai cô gái này đang cố gắng vì công việc, Lý Nam cũng không cần phải thương hoa tiếc ngọc. Hơn nữa Lý Nam biết mặc dù tư lượng

của mình rất tốt, nhưng hắn cũng không cậy mạnh, không cho hai cô gái này áp dụng chiến lược xa luân chiến.

- Anh đẹp trai đúng là quá ác đấy nhé, em đây đến thắng mà anh cũng muốn ép em sao?

Cô gái số mười cố gắng tỏ ra khỏ sở nói.

Cô gái số tám ở bên cạnh cũng nói:

- Anh đẹp trai, anh nên bỏ qua cho cô ấy, cho cô ấy nghỉ ngơi một chút, em sẽ uống với anh, nhất định sẽ làm cho anh vui.

Lý Nam mở miệng nói:

- Nếu như đã như vậy thì cô quay về đi, để cho cô số tám ở lại uống với tôi là được.

Cô gái số mười sau khi nghe Lý Nam nói như vậy thì gương mặt chợt biến đổi, nàng sở dĩ không uống rượu vì nghĩ rằng chờ cô bạn kia uống say với khách thì mình sẽ tiến lên bổ sung, như vậy mới làm cho Lý Nam say sưa và hai người bên mình cũng không quá chén. Dù sao thì uống nhiều bia rượu cũng không tốt, dưới tình huống bình thường bọn họ sẽ không muốn uống nhiều.

Nhưng thái độ của Lý Nam không cho bọn họ cơ hội, xem ra người này tuy làm ra vẻ thanh cao nhưng vẫn là một người rất nhẫn tâm.

- Anh đẹp trai, anh đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc, nếu như em mà uống say, anh phải chịu trách nhiệm đấy.

Cô gái số mười nũng nịu nói, nàng duỗi hai bàn tay nhỏ nói:

- Anh đẹp trai, uống rượu suông cũng không hay, hay là chúng ta chơi trò gì đó đi...

Giọng điệu của cô gái số mười thật sự dịu dàng còn có vài phần rên rĩ, làm cho người ta nghe vào trong tai giống như âm thanh hai người đang vật lộn nhau trên giường, thế là không khỏi sinh ra ý nghĩ kỳ quái.

Cô gái số mười nghĩ rằng Lý Nam không phải là một người thích các trò chơi, thế nên sẽ không tinh thông, như vậy áp dụng một trò chơi nào đó sẽ dễ dàng ép hắn quá chén.

"Hai vị bên kia rõ ràng là thường tham gia những sự kiện như thế này, hôm nay ném cho mình người đàn ông như vậy, rõ ràng là muốn kéo người này xuống nước. Nhưng người đàn ông này lại cố gắng giống như Liễu Hạ Huệ, chỉ bằng ép người này uống say trước cái đã, khi đó để xem anh ta còn đứng đắn nữa không..."

Cô gái số mười thầm nghĩ như vậy.

Nhưng Lý Nam cũng không để cho cô gái số mười được như ý, nàng cười nói:

- Cô nói gì mà phức tạp như vậy, tôi cũng không chơi đâu, chúng ta chơi trò đơn giản thôi, cùng nhau oẳn tù tì, ai thua thì phải uống một chai bia, người thắng thì lại chơi với người khác, cứ tiếp tục vòng tuần hoàn như vậy...

- Được rồi, theo ý của anh.

Cô gái số mười gật đầu, thầm nghĩ người này rõ ràng là khó chịu, xem ra nếu như hôm nay muốn người này uống say cũng không dễ, nhưng hai chị em bọn họ cũng phải bất cứ giá nào thực hiện được mục đích.

- Bắt đầu nhé, tôi chơi với cô trước.

Lý Nam nói với cô gái số mười, thầm nghĩ mình là cao thủ trong trò chơi này, lát nữa cô chắc chắn phải uống.

- Được rồi.

Cô gái số mười đưa tay ra phía sau, trong miệng nói:

- Oẳn tù tì...

Hai người đưa tay ra cùng lúc, Lý Nam ra đá, cô gái số mười ra kéo, Lý Nam thắng.

Cô gái số mười uốn éo vòng eo thon rồi dùng giọng duyên dáng nói:

- Ôi, anh đẹp trai thật sự quá mạnh mẽ đấy nhé...Người ta đây là lần đầu tiên, nếu không thì anh đẹp trai uống giúp em đi.

Lý Nam cười ha hả, thầm nghĩ chỉ có kẻ ngốc mới tin lời của cô, không biết lần đầu tiên của cô cho bao nhiêu người rồi. Thế là hắn cầm lấy một chai bia đưa cho nàng:

- Tình nguyện tham gia thì phải chấp hành quy tắc, cô uống đi, uống xong tôi mới chơi tiếp...

Cô gái số mười thấy thế thì bất đắc dĩ mở chai bia ngửa cổ lên uống, nhưng nàng cố ý rót nhiều nhưng uống ít, thế là có không ít bia chảy từ khóe miệng theo gương mặt xuống bộ ngực trắng nõn, áo ngoài của nàng bị ướt dính chặt lên ngực, nội y bên trong thì như ẩn như hiện, cực kỳ hấp dẫn.

- Ha ha, mọi người chơi rất vui về đây nhỉ.

Cam Cự Hoa cầm chai bia đi đến, hần ngồi xuống chen giữa số tám và Lý Nam, sau đó đưa chai bia cho Lý Nam rồi nói:

- Đây, chúng ta cùng uống một chai, nhiệm vụ của chúng ta hôm nay là vui chơi cho thoải mái, ăn uống vui vẻ, những thứ khác không cần quan tâm..

- Cạn ly.

Lý Nam cụng ly với Cam Cự Hoa, sau đó uống cạn chai bia, một chai bia rót vào trong bụng nhưng không sinh ra bất kỳ áp lực nào cho Lý Nam.

- Tốt, tốt, sáng khoái.

Cam Cự Hoa mở miệng khen, hần uống nửa chai, sau đó đưa tay ôm vai Lý Nam, còn cố ý khê nói:

- Lý Nam, hai mỹ nữ này rất tốt, sao cậu chỉ lo uống rượu như vậy? Cậu cần phải làm cho bản thân mình thả lỏng hơn, mọi người là anh em, cũng không phải là người ngoài, cậu sợ cái gì chứ? Hơn nữa tôi nói cho cậu biết nơi này rất an toàn, cứ tùy tiện mà vui chơi. Hi hi, cậu thấy hai phòng bên trong không? Bên trong có giường, còn có phòng tắm với hoa sen, hi hi...

Lý Nam vươn tay vỗ lên lưng Cam Cự Hoa rồi cười nói:

- Trước kia anh từng đến đây chơi rồi sao?

- Ha ha, tôi cũng không gạt cậu, đã đến đây vài lần rồi, hương vị cực kỳ tốt, rất thoải mái...

Lý Nam không biết lời nói của Cam Cự Hoa là thật hay giả, dù sao bản thân hần cũng không có ý định nếm thử, thế là hần lắc đầu nói:

- Tôi không lớn gan như anh, chỉ cần uống rượu là được, cũng không dám ra tay, ha ha...

Khi Lý Nam và Cam Cự Hoa trò chuyện với nhau, Tổng Kiện ở bên kia lấy từ trong bóp ra một chiếc hộp nhỏ, lại lấy từ trong chiếc hộp này ra một viên thuốc bỏ vào trong chai bia, sau đó đặt chai bia sang một bên.

Hai cô gái ở bên cạnh Tổng Kiện thấy như vậy thì có chút kinh ngạc, nhưng khi thấy Tổng Kiện đưa mắt ra hiệu, hai cô gái xem như hiểu ý đồ của hần, thế là tỏ ra không thêm quan tâm.

Chờ Cam Cự Hoa uống xong với Lý Nam, Tổng Kiện khui thêm một chai bia, uống một ngụm, sau đó cầm thêm chai bia đã bỏ thuốc trước đó ôm áp một cô gái đi đến trước mặt Lý Nam rồi lớn tiếng nói:

- Lý Nam, chúng ta cùng uống cho vui.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cướp cò

- Anh Tổng, tôi mời anh.

Lý Nam nhận chai bia Tổng Kiện đưa đến, cùng cụng ly với Tổng Kiện, sau đó ngửa cổ lên uống.

Mặc dù hai bên mới tiếp xúc nhưng Tổng Kiện lại làm cho Lý Nam sinh ra cảm giác quá âm trầm, gương mặt người này tái nhợt, khi cười lộ ra ánh mắt rất âm hiểm, làm cho người ta sinh ra cảm giác không thoải mái.

Lý Nam không biết Tổng Kiện và Cam Cự Hoa có quan hệ thế nào, hần cũng không muốn đắc tội với người này, tất nhiên cũng không muốn kết giao quá sâu. Hần hạ quyết tâm sau này chỉ có thể đứng nhìn từ xa, cũng đừng nên tiếp cận hay liên hệ với người này.

- Sáng khoái.

Tổng Kiện cười ha hả rồi uống cạn chai bia của mình, sau đó hần vỗ vỗ lên vai của Lý Nam rồi nói:

- Cứ chơi đùa cho thoải mái, không cần có gánh nặng tâm lý gì cả, còn có nhiều hạng mục hấp dẫn hơn chờ đón cậu, tôi đi vào bên trong trước đây, ha

ha...

Sau đó Tống Kien nói với hai cô gái ở bên cạnh Lý Nam:

- Hai em cần phải cố gắng lên, lát nữa anh sẽ phải đếm chai bia đấy, mỗi chai sẽ có năm mươi đồng tiền boa, nếu các em uống ít thì anh sẽ được lợi.

Sau đó Tống Kien ôm hai cô gái đi vào trong một gian phòng nhỏ rồi đóng ầm cửa lại.

- Anh đẹp trai, hay chúng ta cũng đi vào trong phòng thôi?

Cô gái số mười dùng giọng dịu dàng nói bên tai Lý Nam:

Gương mặt Lý Nam chợt trầm xuống:

- Thôi bỏ đi, cô thích thì cứ đi, tôi cũng không vào.

Thái độ của Lý Nam rất kiên quyết, điều này làm cho hai cô gái thầm nghĩ người này có lẽ chỉ quyết tâm uống rượu mà không muốn làm gì khác.

- Được rồi, chúng ta uống thôi, hôm nay hai em sẽ liều mạng.

Cô gái số mười cắn răng nói:

- Anh đẹp trai, hôm nay bọn em kiếm được bao nhiêu tiền đều phải dựa vào anh, anh không phải muốn thấy chúng em vất vả mà không kiếm được bao nhiêu tiền đấy chứ?

Tống Kien vừa rồi nói ra phương pháp cho tiền boa và làm hai cô gái chần động, phải biết rằng hai nàng có tư lượng không kém, mỗi người uống hơn chục chai bia cũng không là vấn đề. Hơn nữa cho dù bọn họ có tư lượng kém, chỉ cần đi vệ sinh xử lý một chút, lát sau vẫn có thể tiếp tục uống thêm.

Chỉ cần có thưởng lớn là sẽ có người liều mạng, dưới sự hấp dẫn của số tiền sắp được boa, hai cô gái một trái một phải ngồi bên cạnh Lý Nam, liên tục khui bia uống với Lý Nam. Lúc này bọn họ căn bản không nhắc đến chuyện chơi oẳn tù tì, dù sao thì chơi như vậy cũng sẽ trì hoãn thời gian, nào uống được nhanh như lúc này?

Nếu như không phải nghe được câu nói sau cùng của cô gái số mười vừa rồi thì Lý Nam chắc cũng không ngờ hai cô gái này lại uống tốt như vậy, dù sao thì Lý Nam cũng có cảnh giác, hẳn không muốn uống quá nhiều. Nhưng cô gái số mười nói sẽ liều mạng uống thật nhiều, đây chính là thủ đoạn sinh tồn của bọn họ, chỉ như vậy mới kiếm được nhiều tiền. Hẳn cũng không muốn tham gia vào những chuyện thế này, nhưng muốn làm cho bọn họ có thêm lợi nhuận cũng không có vấn đề. Với tư lượng của hẳn thì đến khi hai cô gái này gục xuống bàn chắc còn chưa say, cùng lắm là đi vệ sinh vài lần mà thôi. Tống Kien kia rõ ràng đang trăm phương ngàn kế kéo mình xuống nước, thế thì hẳn cũng không ngại ép Tống Kien phải tiêu phí tiền bạc.

Sau khi uống một hơi hết ba chai bia thì gương mặt hai cô gái đỏ bừng bừng, ánh mắt lại tràn đầy hưng phấn. Phải biết rằng cứ uống một chai bia thì bọn họ được boa năm mươi đồng, bình thường bọn họ tiếp khách liên tục thì mỗi tối cũng chỉ được boa hai ba trăm, nào có được nhẹ nhàng thoải mái như hôm nay?

Hai cô gái đưa mắt nhìn Lý Nam, cả hai giật mình phát hiện người này không có bất kỳ vấn đề gì, chỉ là gương mặt có hơi ửng hồng mà thôi, nhưng đó lại là phản ứng của số đông khi uống rượu.

- Anh đẹp trai, tư lượng của anh ghê thật, anh cũng phải nhường em một chút chứ?

Cô gái số mười nũng nịu nói:

Lý Nam nói:

- Hay là vẫn dựa theo phương pháp khi này, mọi người cùng uống? Dù sao thì các cô cũng chỉ muốn kiếm tiền, nhưng nên uống chậm một chút, uống quá nhanh cũng không chịu được.

- Đúng rồi, chúng ta kể chuyện cười nhé, vừa kể chuyện vừa uống.

Cô gái số mười dùng tay che chiếc miệng nhỏ nhắn của mình lại, sau đó cô gắng áp chế hơi men rồi nói:

- Em kể chuyện trước, đó là có một đứa bé buổi tối không chịu ngủ, bà mẹ trẻ thấy vậy thì nói rằng: "Con mau ngủ đi, nếu không mẹ sẽ sang ngủ với ông nội ở phòng bên cạnh, cho con ngủ một mình đấy!". Ông nội ở phòng bên cạnh nghe vậy thì cảm thấy cực kỳ hưng phấn, kết quả là thức trắng đêm chờ đợi. Sáng sớm hôm sau ông lão thức dậy tức giận nói: "Này, đã làm mẹ rồi sao lại tùy tiện nói dối như vậy, lừa con nít còn lừa cả người già, điều này là không nên!"

Lý Nam nhếch miệng khẽ cười, cô gái này mở miệng nói thế nào cũng không rời khỏi nghề chính của mình, kể chuyện cười cũng có vài phần sắc thái quyến rũ.

- Ha ha ha...

Cô gái số tám cười run cả người, bộ ngực rung động giống như muốn nhảy xổ ra ngoài:

- Tôi cũng kể một câu chuyện, đó là hai người yêu nhau đi thuê phòng, sau khi xong việc thì cậu trai chở bạn gái về nhà, khi đến dưới lầu nhà cô gái thì chàng trai chợt hỏi: "Trước kia em thường xuyên chạy xe đạp à?". Cô gái nghe xong thì gương mặt chợt đỏ bừng, nài cho chàng trai một tát rồi mắng: "Anh đúng là vô sỉ, ăn xong chưa lau miệng đã cố gắng tìm cớ rồi sao?". Điều này làm cho chàng trai chợt choáng váng, ha ha ha...

Lý Nam chợt ngây cả người, hẳn nhất thời không kịp phản ứng xem câu chuyện này có ý nghĩa là gì.

Cô gái số mười mỉm cười giải thích:

- Cô gái kia cho rằng chàng trai chê mình quá lỏng..

Lý Nam hỏi:

- Như vậy có liên quan gì đến việc chạy xe đạp?

Ngay sau đó Lý Nam chợt hiểu có chuyện gì xảy ra, thế là không khỏi cảm thán thứ gì người ta cũng nghĩ ra được.

- Anh đẹp trai, hai chúng em đã kể mỗi người một câu chuyện rồi, sao anh còn chưa uống xong một chai nữa?

Cô gái số mười đóng đưa cánh tay của Lý Nam rồi dùng giọng bắt mẫn nói.

Lý Nam uống một hớp nhỏ rồi nói:

- Cứ từ từ mà uống, không phải hai cô cũng chưa uống sao?

- Anh là đàn ông, sao lại so đo với chúng em, anh uống nhiều cũng sẽ không lỗi là gì cả.

- Đúng vậy, cùng lắm thì lát nữa hai chúng em theo anh vào trong phòng, cho anh cực kỳ thoải mái.

- À, sao lại cảm thấy nóng người thế nhỉ? Tôi đi vệ sinh một chút.

Lý Nam đứng lên nói, hẳn không uống quá nhiều, còn chưa say, thế nhưng bây giờ hệ thống thoát nước bắt đầu hoạt động mạnh và hiệu quả.

Cô gái số mười đứng lên nói:

- Anh đẹp trai, em đi với anh nhé?

- Thôi khỏi.

Lý Nam cười mắng, cô gái này rõ ràng là còn chưa muốn từ bỏ ý định, chỉ là cô nàng này dù nghĩ thế nào thì hẳn cũng không dễ động tâm.

Sau khi đi vệ sinh xong thì Lý Nam cảm thấy thoải mái hơn, hẳn dùng nước lạnh rửa tay rửa mặt. Tuy hôm nay không uống quá nhiều nhưng hẳn lại thấy cơ thể nóng lên, làm hẳn sinh ra ý nghĩ kỳ quái. Hẳn đi đến dưới máy điều hòa vẫn cảm thấy nóng.

Lý Nam dùng tay xoa mặt rồi lăm bắm:

- Chẳng lẽ khi đối diện với các cô gái như vậy thì cơ thể sẽ sinh ra phản ứng thế này sao?

Đồng thời Lý Nam phát hiện Cam Cú Hoa không có mặt bên ngoài, hẳn nhìn vào một gian phòng còn lại, gian phòng đã sáng đèn, xem ra Cam Cú Hoa cũng không nhận được phải đi vào rồi.

Lý Nam không khỏi lắc đầu, thậm chí như thế này không phải tốt, nếu như là nam nữ kết giao bình thường thì người ta không nói gì được, nhưng đây là phương thức dùng tiền giao dịch và bị xã hội lên án, không tốt với người tham chính.

Có nhiều quan viên rút dài cũng là vì có liên quan đến những sự kiện như thế này.

Bên ngoài phòng chỉ còn lại ba người Lý Nam, hai cô gái số tám và số mười quần chặt lấy Lý Nam, ba người liên tục uống rượu, giống như hận không thể uống sạch tất cả những chai bia đang có trong phòng.

Lúc này âm nhạc chợt vang lên, trên màn hình tivi là một cô gái mặc đồ lót đang múa cột, cơ thể liên tục vặn vẹo, run rẩy hát ngực, cực kỳ mềm mại co dãn.

Lúc này nơi đây giống như biến thành địa ngục chuyên hút hồn đàn ông.

Sau khi uống thêm vài chai rượu thì Lý Nam cảm thấy đau đầu, thậm chí tư lượng cũng thay đổi theo hoàn cảnh, người ở trong hoàn cảnh này dù không say thì cũng phải say.

- Anh đẹp trai, em múa cho anh xem nhé.

Cô gái số mười mỉm cười nói.

Cô gái buông chai bia, sau đó đẩy bàn xích ra, nàng đứng đối mặt với Lý Nam, giờ một tay lên xoa ngực, hai chân khẽ run rẩy, cơ thể lay động.

- Ồ, ồ, ơ...

Cô gái số mười liên tục phát ra những âm thanh thờ dốc, giống như đang chịu kích thích gì đó rất lớn.

Lúc này Lý Nam chợt cảm thấy trong người bùng phát một sóng nhiệt cực mạnh, bộ vị bên dưới đã vùng dậy như một con sư tử thức tỉnh, trái tim hắn cũng đập lên điên cuồng như bị kích điện.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Dừng cương trước bờ vực

Ủa, mình làm sao vậy?

Lý Nam cảm thấy rất khó hiểu, hắn tranh thủ thời gian uống một ngụm rượu, hai chân khép chặt cố gắng áp chế bộ vị bên dưới không dựng thẳng lên, nếu để cho hai cô gái nhìn thấy thì chỉ sợ quá mất mặt.

Cô gái số tám ngồi xuống bên cạnh Lý Nam, sau đó dùng vai dựa vào vai hắn rồi cười hì hì nói:

- Anh đẹp trai, chị ấy nhảy rất đẹp, em nhảy với anh một bản nhé?

Cô gái số tám vừa nói vừa ôm lấy Lý Nam, lúc này trong lòng không khỏi cười lạnh:

- Tôi còn tưởng rằng anh là Liễu Hạ Huệ, không phải là quý đối, nhưng chỉ là cố gắng áp chế mà thôi.

Trước đó khi Lý Nam đi vệ sinh thì Cam Cự Hoa nhận được điện thoại, sau đó đưa hai cô gái của mình đi vệ sinh. Khi hắn đi ra có nói cho hai cô gái số tám và số mười rằng phải hầu hạ tốt Lý Nam, nếu như có thể phát sinh quan hệ, như vậy mỗi người sẽ được thưởng một ngàn đồng.

Hai cô gái thấy có chuyện tốt như vậy thì cố gắng ứng phó, thế rằng phải nắm bắt Lý Nam.

- Nhảy sao? Thôi khỏi đi.

Lý Nam từ chối có chút chần chừ, lúc này hắn cực kỳ xúc động, nếu như có Giang Mộng Thu ở trước mặt, hắn tuyệt đối sẽ ép nàng xuống ghế sa lông không chút do dự và chà đạp một phen. Nhưng nơi này là một trung tâm ca hát, những cô gái mang danh công chúa trước mắt chỉ cần bỏ tiền là được tất cả, lý trí nói cho hắn rằng mình không được làm vậy.

Sau khi nghe xong lời từ chối không mấy kiên quyết của Lý Nam, cô gái số tám chợt cười, nàng cũng không tỏ ra nôn nóng, chỉ đưa một tay ra sau lưng khoắc lấy hông của hắn, ngón tay khẽ xoa nhẹ nhàng. Bàn tay của nàng từ phần hông của hắn chuyển lên xoa lưng, sau đó lại xoa tóc.

Lúc này động tác của cô gái số mười bên kia càng dữ dội hơn, nàng đã đưa một tay vào trong ngực, liên tục xoa nắn; tay còn lại thì đưa vào trong váy, sau đó hai chân giang rộng, cặp mông run lên, lại có xu hướng hất về phía trước giống như đang bị người nào đó đẩy mạnh từ phía sau. Lúc này cặp môi hồng của nàng khẽ mở, nàng phát ra từng tiếng thờ dốc, âm thanh lúc thì nhẹ nhàng rên rỉ khi thì sục sôi cao vút và nặng nề thô kệch, giống như thật sự đang trải qua những cung bậc cảm xúc từ thấp lên cao cực kỳ mê người.

Lý Nam cố gắng ổn định tâm thần, hắn xiết chặt nắm đấm, cố gắng làm cho đầu óc mình tỉnh táo một chút.

Nhưng người đẹp quần lấy bên cạnh, trong tai vang lên tiếng nhạc đầy nhục dục, trước mặt còn có điệu nhảy gợi dục của cô gái số mười, mọi thứ từ bốn phương tám hướng xâm nhập vào cảm quan của Lý Nam, giống như chỉ sau giây lát thì thính giác, thị giác và xúc giác đều bị kích thích, làm cho trong người hắn như có một con mãnh thú đang rít gào điên cuồng tìm đường thoát thân. Lúc này máu nóng cơ thể hắn như được thiêu đốt và bộc phát, máu nóng điên cuồng lan tỏa khắp toàn thân thể nhưng không thể tìm được điểm thoát ra.

Lúc này gương mặt Lý Nam đỏ bừng bừng giống như vừa mới tập thể dục giữa trưa nắng nóng, trán, lưng đều vã mồ hôi như tắm, quá trình hít thở cực kỳ nặng nhọc. Bộ vị bên dưới của hắn đã cứng như sắt, vì tránh tình huống xấu hổ hắn đành phải ngồi bắt chéo chân lại với nhau.

Cô gái số tám đã chú ý sự biến đổi của Lý Nam, nàng không khỏi thầm cười lạnh:

- Cứ để mà xem, xem anh chịu đựng được đến khi nào?

Cô gái số tám tiếp tục dùng tay mân mê cơ thể của Lý Nam, tay còn lại đặt lên đùi của hắn, liên tục xoa nắn từ đầu gối lên, thi thoảng bàn tay của nàng đưa vào khe hở giữa hai chân của hắn, ngón tay linh hoạt vuốt vào bên trong, ngay sau đó đã động vào bộ phận cứng rắn nhất đang được che giấu.

Cơ thể Lý Nam không khỏi run lên, hắn cảm nhận được động tác vừa rồi của cô gái số tám nhưng không ngăn cản, toàn thân của hắn đã quá nóng bức, đầu óc cũng nóng hổi hổi, thậm chí còn sinh ra cảm giác muốn nổi giận, toàn thân giống như một quả bóng bơm căng quá mức.

Khi thấy Lý Nam không phản ứng thì cô gái số tám càng to gan hơn, nàng ép sát bên người hắn, hai chân trắng như tuyết đã mở rộng ra, một tay của nàng cầm tay của Lý Nam đưa vào trong váy của mình.

Cô gái khẽ đưa miệng sát bên tai Lý Nam, nàng thờ dõc nói:

- Anh đẹp trai, anh xem em ướt cả rồi đây này.

Lý Nam chợt cảm thấy một luồng khí nóng thông qua lỗ tai truyền khắp toàn thân, giống như cơ thể đang bị một mối lửa thiêu đốt để nhanh chóng sôi trào. Hắn ôm cô gái số tám thật chặt, hai tay nắm chặt ngực của nàng rồi liên tục xoa nắn, làm cho cô nàng liên tục phát ra những âm thanh rên rỉ yêu kiều.

Cô gái số mười bên kia càng uốn éo hơn, nàng đi đến trước mặt Lý Nam rồi ngồi hồm xuống cưỡi lên đùi hắn, bộ phận mềm mại bên dưới áp chặt lên bộ vị cứng rắn như sắt của hắn, sau đó lại liên tục ma sát qua lại, bộ vị mềm mại của nàng dính chặt với cây sắt của hắn. Tuy hai bên còn cách nhau một lớp quần khá dày của Lý Nam, thế nhưng hắn vẫn cảm nhận được cảm giác tiêu hồn lan tỏa khắp toàn thân.

Lúc này Lý Nam đã rơi vào cực điểm điên cuồng, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất là bộc phát, hai tay hắn đã sớm lọt vào trong áo váy của cô gái số tám, liên tục vân vê bộ ngực của nàng trong tay. Đồng thời hắn cũng liên tục nghiêng đón hành vi của cô gái số mười, chỉ hận không thể vứt bỏ những vương bản trên người, nếu không bây giờ bộ vị cứng rắn kia có lẽ đã được bao phủ trong hàng động ẩm ướt ẩm nóng rồi.

Lý Nam bắt đầu lạc lối trong phòng, khoảnh khắc này lý trí của hắn đã tan biến, trong đầu chỉ còn lại nhục dục đỉnh phong. Lúc này trong phòng xuất hiện cảnh nam nữ quấn lấy nhau như trong phim, kèm theo đó là những âm thanh cực kỳ hấp dẫn, nếu như lúc này có thể đặt mình vào trong một studio, chỉ sợ bọn họ sẽ trở thành những diễn viên chuyên nghiệp.

Cửa phòng của Tổng Kiện chợt khẽ mở ra, một cô gái thò đầu nhìn ra bên ngoài, sau đó mím môi mỉm cười rồi quay đầu lại khẽ gật gật. Lúc này Tổng Kiện và cô gái còn lại cũng xuất hiện bên cạnh cửa, bọn họ thấy ba người ngoài kia đang quấn lấy nhau, Tổng Kiện thấy vậy thì nở nụ cười âm trầm, sau đó vươn tay xoa xoa mông cô gái bên cạnh.

Cô gái khẽ đẩy cửa ra một chút, sau đó nhón chân đi ra rất nhẹ nhàng, trong tay là một chiếc máy ảnh.

Khi thấy cô gái này đi ra, hai cô gái bên cạnh Lý Nam chợt kinh hoàng, nhưng khi thấy cô gái kia khẽ gật đầu, hai người nhanh chóng phối hợp bày ra tư thế chuẩn bị sẵn sàng, cố gắng làm cho tình cảnh bây giờ trở nên cực kỳ đậm loạn, đồng thời phải làm cho gương mặt Lý Nam có biểu hiện tốt nhất.

- Click!

Khi âm thanh bấm máy vang lên, chiếc máy ảnh phát ra một chùm sáng, đó là chức năng tự động mở đèn flash.

Lý Nam đang trầm luân trong bể dục bị ánh sáng máy ảnh chiếu lên người, cơ thể hắn chợt khựng lại, cặp mắt mê ly mở rộng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Diễn trò

Trong mắt Lý Nam đầy tơ máu giống như đã nhìn ngủ cả một tháng, nhìn qua giống như còn phát ra ánh sáng đỏ rực, gương mặt hắn đỏ ửng giống như có thể nhìn thấy những tơ máu hiện ra trên da, máu tươi có thể nhỏ giọt ra bất cứ khi nào.

Lúc này Lý Nam cảm thấy toàn thân như được bao bọc trong lửa, trong cơ thể giống như có một con rồng đang điên cuồng muốn tìm đường thoát ra.

Lý Nam cảm thấy đầu mình đau như bị kim châm, nhưng ánh đèn flash lóe lên giống như sấm sét từ trên trời bổ xuống, đã làm cho hắn chợt bừng tỉnh đứng vào lúc trầm luân.

Lý Nam ngẩng đầu nhìn cô gái đang cầm máy ảnh để chụp hình, ngọn lửa trong lòng giống như đột nhiên biến thành băng, khoảnh khắc này tuy đầu óc hắn vẫn đau nhức nhưng rất tỉnh táo, giống như cảm giác tỉnh lại trong lúc say rượu.

- Cô làm gì vậy?

Lý Nam giống như một con dã thú bị thương, hần chột gầm lên giận dữ, sau đó vung tay đẩy cô gái đang quán lấy người mình rồi nhảy dựng lên đánh văng chiếc máy ảnh trong tay cô gái bên cạnh.

Cô gái kia sợ hãi ngây ngốc đứng yên tại chỗ vì thái độ điên cuồng của Lý Nam, thật sự không dám động đậy.

Lý Nam thấy bộ dạng ngây ngốc của nàng thì không khỏi cực kỳ căm giận, hần nhấc chân lên đạp không chút lưu tình, cô gái này hét lên một tiếng rồi văng lên bức tường đằng sau. May mà trên tường có một lớp vải mềm rất dày dùng để cách âm, thế nên nàng không bị thương, nhưng đầu đập vào tường vẫn cảm thấy choáng váng, hai răng cắn vào môi đập nát. Nếu như ở vào tình huống bình thường thì chỉ sợ nàng đã thét lên điên cuồng, nhưng bây giờ nàng đang cực kỳ sợ hãi với bộ dạng của Lý Nam, thế nên chỉ nằm yên không dám lên tiếng.

Lý Nam không quan tâm đến cô nàng kia sống hay chết, hần cúi người cảm máy ảnh lên nhưng không thể mở lấy được cuộn phim. Hần chột nổi giận đập máy ảnh xuống nền đất, sau đó hít vào một hơi thật sâu rồi gầm mạnh lên, máy ảnh vỡ làm vài mảnh, cuộn phim bên trong cũng văng ra.

Lý Nam nhặt cuộn phim lên và cảm thấy yên lòng hơn, hần cầm cuộn phim đi vào trong nhà vệ sinh, mở ra xem dưới ánh đèn. Sau khi thấy rõ ràng từng tấm ảnh, hần vò cuộn phim lại và bỏ vào trong túi quần.

Dù là như vậy thì Lý Nam vẫn cảm thấy chưa đủ, lát nữa hần xuống bên dưới nhất định phải mua bật lửa đốt cuộn phim kia thành tro mới yên tâm được.

Lý Nam mở vòi nước, hần dùng nước lạnh rửa mặt. Lúc này cảm giác nóng bỏng trong người vẫn còn sôi sục, đầu càng đau đớn khó chịu giống như đang bị khâu sống, mỗi một mũi kim đều làm cho hần cực kỳ đau đớn.

Hai cô gái số tám và số mười luôn muốn quyến rũ Lý Nam, bây giờ thấy bộ dạng của hần đáng sợ như vậy, thế là cả hai thừa dịp Lý Nam đi vệ sinh để kéo cô gái vừa rồi đi ra chụp ảnh đứng lên, khi thấy cô gái này không việc gì thì bọn họ mới yên tâm.

- Cô lấy đầu ra máy ảnh để chụp vậy?

Cô gái số tám dùng giọng nghi hoặc hỏi, các nàng mỗi khi tiếp khách đều mang theo một chiếc túi xách, bên trong có khăn tay, son môi, bút kẻ chân mày...Phần lớn là đồ dùng tư nhân, trước nay chưa từng mang theo máy ảnh. Hơn nữa cho dù bọn họ có mang theo máy ảnh thì cũng không lấy ra chụp làm gì. Nếu như bọn họ làm như vậy và bị khách phát hiện ra, đây là phiền toái rất lớn, nếu như khách gây rối loạn thì các nàng cũng không thể chịu đựng được.

- Không phải tôi...

Cô gái kia đang định giải thích thì thấy Lý Nam từ trong nhà vệ sinh đi ra, làm cho nàng sợ đến mức không dám nói thêm được điều gì. Trước đó khi Tổng Giám đưa máy ảnh cho nàng, dạy nàng cách chụp ảnh xong thì có nói rằng nếu hoàn thành nhiệm vụ sẽ được thưởng năm trăm đồng, nhưng nếu như bị phát hiện thì bản thân nàng phải nhận lấy, sau đó có chuyện gì Tổng Giám sẽ đền bù.

Lý Nam thấy cô gái dùng ánh mắt sợ hãi nhìn mình, cô gái số mười thì quần áo lộn xộn, một bên ngực lộ ra ngoài, hần không khỏi nghĩ đến tình huống điên cuồng vừa rồi, ngay sau đó lại sinh ra cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Lý Nam cắn răng hừ lạnh một tiếng, hần thấy tình huống hôm nay rất khác thường, lẽ ra với tư lượng của hần thì dù có uống nhiều bia cũng không say đến mức như thế này, không thể nào mất đi lý trí và làm bậy được.

Trước khi đi vào nơi này thì Lý Nam đã có quyết định không bao giờ làm bậy, hần nghĩ lại những gì đã diễn ra, hần cảm thấy khi đó mình đánh mất hoàn toàn lý trí, giống như trở thành một cái xác không hồn, tất cả tế bào khắp toàn thân đều bị thiêu đốt, trong đầu chỉ có một mục tiêu đó là nhanh chóng chà đạp phát tiết các cô gái bên cạnh.

May mà máy ảnh kia có chức năng tự động bật đèn flash, may mà nơi đây có hơi tối, nếu không để cho cô nàng tùy tiện chụp ảnh, nắm được đường chuôi của mình, sau này mình đừng hòng nuôi hy vọng phát triển trên đường làm quan.

Nhưng mình không thù không oán với cô gái này, tại sao cô ấy lại làm như vậy với mình?

Lý Nam cảm thấy cực kỳ nghi hoặc, nhưng hần cũng không cần suy nghĩ nhiều đã đoán ra một khả năng, đó là cô gái này bị người ta sai khiến.

Còn về chuyện ai sai khiến cô gái này? Sự việc đã quá rõ ràng rồi.

Lý Nam nghĩ đến đây mà không khỏi đưa mắt nhìn vào hai gian phòng nhỏ bên trong, cửa phòng đóng chặt, bên trong còn mơ hồ truyền ra tiếng rên rỉ của phụ nữ, rõ ràng trong đó đang diễn ra một trận chiến nguyên thủy nhất của nam và nữ.

- Hừ!

Lý Nam hừ lạnh một tiếng, diễn trò nhưng lại cố ý như không biết, tưởng rằng gạt được mình sao?

- Á...

Cô gái trước đó bị Lý Nam đạp ngã lúc này giống như mới kịp có phản ứng, nàng há hốc mồm hét lên, âm thanh thô lương giống như đang bị ai đó cưỡng gian đau đớn.

Lý Nam cười lạnh một tiếng, hắn cũng không muốn đi vội, thế là quay lại ngồi lên ghế sa lông.

Lý Nam cần chờ Cam Cự Hoa đi ra, hắn muốn xem Cam Cự Hoa giải thích như thế nào.

Ngay sau đó cửa phòng bên trái mở ra, Cam Cự Hoa nghi hoặc đi tới, hắn thấy tình cảnh bên ngoài thì không khỏi dùng giọng kinh ngạc hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Mọi người sao không chơi đùa tiếp đi.

- Chơi không vui.

Lý Nam thản nhiên nói:

- Làm sao vậy?

Cam Cự Hoa cố gắng bày ra gương mặt vô tội.

Lý Nam cực kỳ tức giận, đến lúc này tên khốn Cam Cự Hoa còn giả vờ, hắn không tin người này không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cam Cự Hoa tiến lên vài bước thấy chiếc máy ảnh vỡ ra thành từng mảnh nhỏ trên mặt đất, gương mặt hắn chợt biến đổi, hắn hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Em đi vệ sinh, thuận tiện chụp vài tấm ảnh cho vui, nhưng ai ngờ anh ấy lại đánh em, cũng đập vỡ máy ảnh của em.

Cô gái chợt tức giận nói, bộ dạng cực kỳ oan ức.

Cam Cự Hoa chợt giận tím mặt nói:

- Hừ, đúng là muốn chết.

Cam Cự Hoa vừa nói vừa đi đến vỗ vỗ vai của Lý Nam rồi nói:

- Tôi không biết cô gái này dám làm như vậy, nhưng may mà cậu phát hiện ra sớm, nếu không...

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Phải cường đại lên

"Con bà nó chứ!"

Lừa gạt trong lòng Lý Nam nhìn không được thiếu chút nữa đã bộc phát, hắn thật sự không nhẫn nhịn được tình huống người này diễn trò. Hắn căm hận nhất những người như vậy, may mà bây giờ hắn đã cố gắng nhẫn nại, nếu là Lý Nam trước kia, chỉ sợ đã sớm cho đối phương ăn đòn.

Nhưng Lý Nam bây giờ thật sự không thể được, người này đến bây giờ còn muốn diễn trò với mình, chẳng lẽ thật sự coi mình là kẻ ngốc sao?

Lý Nam vung mạnh khuỷu tay lên đánh cho Cam Cự Hoa ngã xuống đất.

Cam Cự Hoa vội vàng không kịp chuẩn bị, thiếu chút nữa bị Lý Nam đánh cho rơi cằm xuống đất. Hắn ngã lăn xuống đất, đau đến mức trợn mắt há mồm.

Lý Nam đứng lên nhìn Cam Cự Hoa, hắn trầm giọng quát:

- Tao mặc kệ trước kia có chuyện gì xảy ra, tao cũng không muốn đắc tội ai, lợi dụng ai, nhưng tao không phải kẻ ngốc, tao ghét nhất những người ngấm ngầm hại mình.

- Lý Nam, tôi...

Cam Cự Hoa cảm thấy má bên trái của mình rất đau, đã sưng phồng lên, nói chuyện có chút khó khăn. Hắn nhìn bộ dạng nổi giận của Lý Nam, thế là tranh thủ thời gian giải thích:

- Lý Nam, dù cậu có tin hay không, việc này cũng không phải tôi sắp xếp từ trước đó, nhưng bây giờ nó đã xảy ra và tôi mới biết được, cậu nói xem phải thế nào đây?

Cam Cự Hoa cũng rất bất đắc dĩ, hôm nay hắn sở dĩ đưa Lý Nam đến đây chơi, chủ yếu là muốn kéo gần quan hệ với Lý Nam. Nếu như Lý Nam có thể tiếp nhận sắp xếp của hắn, như vậy sau này hắn cũng không ôm buồn phiền trong lòng. Cho nên trước đó hắn mới yêu cầu Tống Kiến sắp xếp đưa vài cô gái đến, cố ý hầu hạ Lý Nam cho tốt, một khi Lý Nam sa chân thì sau này mọi người sẽ là người cùng thuyền. Tục ngữ có câu trong đời có bốn việc lớn cùng làm với nhau, một là cùng học với nhau, hai là cùng đi lính với nhau, ba là cùng chơi gái với nhau, bốn là cùng chung nỗi buồn đau. Chỉ cần hôm nay Lý Nam chơi đùa vui vẻ, như vậy quan hệ giữa hai người sẽ được tăng cường, coi như anh em cùng hội cùng thuyền không cần lo lắng.

Tất nhiên dựa theo ý của Cam Cự Hoa chính là cố gắng làm cho sự việc này phát triển tự nhiên, nói cách khác tuy sắp xếp đưa các cô gái đến đây, cũng đồng ý bỏ ra số tiền lớn để cho các nàng ra sức dụ hoặc Lý Nam, nhưng hắn không ngờ dù có áp dụng thủ đoạn âm hiểm là dùng thuốc thì Lý Nam vẫn không chịu xuống nước. Nếu như Lý Nam thật sự chìm đắm, như thế kết quả sẽ là mọi người đều vui vẻ, sau này không còn quá nhiều đồ kỵ. Nhưng nếu như Lý Nam vẫn không sa chân, hoặc có quá nhiều tính toán khác, sau này sẽ phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn.

Sự việc nếu phạm thống dựa theo ý nghĩ của Cam Cự Hoa thì dù là kết quả gì cũng không đi đến mặt xấu, nhưng quan trọng là Tống Kiến lại làm cho sự việc thêm phức tạp, hắn tự chủ trương dùng một viên thuốc kích thích, chỉ cần Lý Nam sử dụng thì sẽ bùng bùng thú tính, lại bị hai cô gái cố gắng dụ hoặc kích thích, không những chậm mới là lạ. Chỉ cần sau đó chụp ảnh lại, cho dù Lý Nam có khó chịu thế nào cũng phải tiếp nhận sự thật này, về sau Cam Cự Hoa ngược lại có thể thu thập Lý Nam. Dù sao thì Lý Nam cũng có xuất thân bình thường, sau khi bị nắm đằng chuôi thì sẽ dễ dàng đối phó. Cũng là vì vậy thế nên trước đó khi Cam Cự Hoa đi vệ sinh thì Tống Kiến mới nói rõ ràng, Cam Cự Hoa có chút do dự nhưng cũng không nói gì thêm, dù sao sự việc đến bước này thì chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà thôi.

Nhưng Cam Cự Hoa cảm thấy khó thể tưởng tượng được chính là ý chí của Lý Nam kia quá kiên định, có thể tỉnh táo lại đúng vào thời điểm mấu chốt nhất.

- Thật vậy sao?

Lý Nam cười lạnh, hắn không ngờ Cam Cự Hoa trực tiếp gánh vác trách nhiệm. Thế là hắn không khỏi nghĩ lại, mình thật sự sinh ra cảm giác bị người ta ám hại, nhưng chỉ sợ Tống Kiến kia mới là người bày mưu đặt kế, dù sao thì cô gái đi chụp ảnh cũng là ở bên cạnh Tống Kiến.

- Ầm...

Một âm thanh lớn vang lên, Tống Kiến đẩy cửa phóng ra ngoài, khi tiếp cận Lý Nam thì cất bước tiến lên, một cước đá vào cằm Lý Nam, nhìn tư thế là biết người từng luyện võ.

Lý Nam cũng không tỏ ra hoang mang, hai tay tay đưa ra giống như khi hái đào, nhanh chóng chụp lấy mắt cá chân của Tống Kiến. Đúng lúc này hắn khẽ vận eo, chân phải đá lên nhanh như chớp, đá thẳng vào chân trụ của Tống Kiến. Kết quả là Tống Kiến ngã nhào xuống đất, hai chân giạng thẳng ra, đau đến mức không khỏi kêu lên một tiếng.

Sau khi thoải mái thu thập Tống Kiến thì Lý Nam phui phui tay, hắn cảm thấy lúc này cơ thể mình tràn đầy lực lượng, đừng nói đến phương diện Tống Kiến chỉ luyện võ theo kiểu hình thức, cho dù là vài người có luyện võ đến đây, hắn cũng có tự tin đánh ngã.

- Lý Nam, việc này là tao làm, có bản lĩnh thì chơi tao đây này.

Tống Kiến cắn răng nói, trong mắt đầy âm trầm:

- Hôm nay tất cả đều do tao sắp xếp, mày muốn thế nào? Nhưng tao nói cho mày biết, bố tao chính là thư ký trưởng văn phòng ủy ban nhân dân thành phố.

Lý Nam cười lạnh nói:

- Như vậy thì thế nào?

- Không thể nào cả, nhưng nếu mày muốn làm quan, nếu phát sinh xích mích với tao thì cũng không có gì là tốt, bản thân mày hiểu rõ điều này.

Gương mặt tái nhợt của Tống Kiến chợt nở nụ cười lạnh, tuy võ lực của hắn không thắng được Lý Nam, thế nhưng Lý Nam có truy cầu của riêng mình, như vậy sẽ có biện pháp đối phó, bản thân hắn nếu như không đối phó được với một tên dân đen bình thường thì chẳng còn gì để nói.

Lý Nam giật mình, lời nói của Tống Kiến thật sự rất trực tiếp, hơn nữa còn nói đến đúng điểm quan trọng. Hắn thật sự không thể làm gì được Tống Kiến, dù sao người này cho mình uống thuốc và sắp xếp người chụp ảnh, nhưng mình không quyền không thể mà lại muốn phát triển trong quan trường, thế cho nên dù có cảm tức thế nào cũng phải cố gắng nín nhịn mà thôi.

Nhưng Lý Nam cũng không cam lòng để cho sự việc kết thúc như vậy.

Đổi lại là người khác cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cam Cự Hoa đứng lên, hắn đến đỡ Tống Kiến đứng dậy, sau đó cười khỏ nói:

- Lý Nam, chuyện này là chúng tôi không đúng, cậu khó chịu là điều đương nhiên, nhưng đánh thì cũng đã đánh rồi, cũng nên ném con giận đi thôi. Dù thế nào thì sau này chúng ta vẫn còn cùng công tác ở thành phố Vũ Dương, nếu như gây náo loạn thì không có lợi cho bất kỳ ai. Tôi xin lỗi cậu vì sự việc hôm nay, nhưng cậu yên tâm, sau này sẽ tuyệt đối không phát sinh sự việc tương tự, còn những chuyện khác thì sau này hẵng nói, cậu thấy thế nào?

Cam Cự Hoa dùng giọng điệu không mềm không cứng nói, chủ yếu là muốn hạ bậc thang cho Lý Nam, mặt khác cũng nói rõ cho Lý Nam biết chuyện này gây náo loạn lên cũng không có gì tốt, nên dừng lại ở đây thì tốt nhất.

Lý Nam nhìn chăm chăm vào Cam Cự Hoa rồi nói:

- Nếu như anh đã nói như vậy, tôi cũng không nói gì hơn, nhưng anh làm cho tôi cảm thấy rất thất vọng.

Lý Nam nói xong thì nhanh chóng đi ra ngoài.

Trong lòng Lý Nam cảm thấy cực kỳ ngột ngạt, nhưng cũng chỉ có thể vứt bỏ sang một bên mà thôi.

"Phải làm cho bản thân mình cường đại hẳn lên..."

"Nếu như trong nhà mình có quyền thế, Cam Cự Hoa dám đối phó với mình như vậy sao? Chỉ sợ hẳn sẽ phải nịnh nọt xum xoe rồi! Mặc dù sự việc là do Tổng Kiện sắp xếp, nhưng thái độ của Tổng Kiện không phải đến từ Cam Cự Hoa sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Siêu nhân

Lý Nam đi ra khỏi hội sở Kim Càng vàng son, hẳn nhanh chóng bước đi trên đường lớn, trong lòng bùng bùng lửa giận, trong cơ thể càng có thêm một nỗi xúc động. Hẳn hẳn không thể ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, thế nhưng nếu như làm như vậy giữa chốn đông người như thế này, bọn họ sẽ cho rằng hẳn là kẻ điên, thế nên chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn mà thôi.

Lý Nam đi ngày càng nhanh, trong cơ thể giống như có lực lượng rất mạnh khó thể phát tiết. Hẳn không bắt xe, chỉ đi như vậy đến bến xe, sau đó mua vé xe quay về huyện Kiến An.

Lý Nam ngồi trên xe nhìn cảnh vật bên ngoài thông qua cửa sổ thủy tinh, hai tay hẳn xiết chặt lại, hẳn cố gắng áp chế xao động trong lòng, nhưng chỉ ngồi một lát thì hẳn lại sinh ra xúc động muốn nhảy dựng lên.

- Hừ, không biết Tổng Kiện cho mình dùng loại thuốc gì mà thật sự không nhẹn được, mình cần phải đi đến bệnh viện mới được.

Lý Nam trầm nghĩ như vậy. Lúc này hẳn rà soát lại những sự việc xảy ra trong phòng hát, hẳn nhanh chóng xác định thuốc được Tổng Kiện bỏ vào trong chai bia đưa đến mời mình, mình uống xong lại bị hai cô gái công chúa kia khiêu khích, thế nên thiếu chút nữa thì cướp cò. May mà cuối cùng mình bình tĩnh vì chiếc máy ảnh có đèn flash, nếu không thì hậu quả thật sự khó thể tưởng tượng được, cuộc đời của hẳn sẽ bị hủy trên vài tấm ảnh.

Lý Nam nhớ đến những sự việc xảy ra với bố mình, hẳn cảm thấy nó tương tự như những gì chính mình gặp phải ngày hôm nay.

- Xem ra quan trường quả nhiên là chốn anh lừa tôi gạt, không ngờ có quá nhiều bẫy rập như vậy, nếu sa chân thì chỉ sợ sau này sẽ là vạn kiếp bất phục.

Lý Nam trầm nghĩ:

- Sự việc hôm nay là bài học quá lớn, sau này tiến vào trong quan trường nhất định phải chú ý, không thể đơn giản tin tưởng bất kỳ ai, nếu không lỡ may sảy chân, chỉ sợ sẽ rơi vào trong hầm mà người ta đào sẵn cho mình.

Tuy từ nhỏ Lý Nam vì những tình huống mà bố mình gặp phải đã cảm nhận được đầy đủ ảm lạnh nhân gian, thế nhưng hẳn là người bản tính lương thiện, xưa nay luôn lấy chân thành đối đãi với người khác. Đối với Cam Cự Hoa thì hẳn cũng không muốn lợi dụng sự việc trước đó để đạt đến mục đích gì, thậm chí hẳn cảm thấy nó hoàn toàn không phải là việc gì lớn. Nhưng hẳn không ngờ Cam Cự Hoa lại coi trọng nó như vậy, dùng trăm phương ngàn kế để đào hầm cho mình, thế cho nên mới phát sinh sự việc như hôm nay.

Cho dù Tổng Kiện đã thừa nhận chính mình sắp xếp mọi việc, thế nhưng Lý Nam vẫn luôn nghĩ rằng Cam Cự Hoa có địa vị chủ đạo trong sự việc lần này, vì Tổng Kiện làm như vậy là vì Cam Cự Hoa.

Cho nên sự việc lần này được Lý Nam tính lên người Cam Cự Hoa, sau đó mới đến Tổng Kiện.

Chỉ là sự thật giống như lời nói của Cam Cự Hoa, sau này mọi người đều phải phát triển trên quan trường Vũ Dương, chuyện lần này hẳn thật sự không thể nào so đo với bọn họ được. Cho dù hẳn muốn so đo thì thế nào? Hẳn sẽ tố cáo bọn họ sao? Hay là yêu cầu bọn họ bồi thường à? Hẳn thật sự không nghĩ như vậy.

- Sau này chính mình và Cam Cự Hoa khó trở thành bạn bè được, cho dù Cam Cự Hoa có giải thích thế nào thì sự việc lần này cũng vì hẳn mà phát sinh, nhưng người đuổi lý dễ dàng thẹn quá hóa giận, giống như người ta đang thiếu nợ hẳn cái gì đó. Với tính cách của Cam Cự Hoa, cho dù mình nhanh

chóng quên đi chuyện này, chỉ sợ người này sẽ khó thể quên được, bất cứ lúc nào cũng lo lắng mình ra tay đối phó với hắn.

Lý Nam không khỏi cảm thấy tức giận:

- Con bà nó, còn chưa đi báo danh công tác thì đã phát sinh đối đầu, Cam Cư Hoa lại là người có bối cảnh, bố của Tống Kiến là thư ký trưởng văn phòng ủy ban nhân dân thành phố, sau này mình nên cẩn thận thì hơn.

Đi từ thành phố Vũ Dương đến huyện Kiến Ân phải mất nửa giờ ngồi xe, chiếc xe chạy đi không nhanh không chậm, thỉnh thoảng có dừng lại để trả khách và đón thêm khách.

Lý Nam ôm tâm sự ngồi trên xe, hắn cảm thấy rất khó chịu, cảm thấy trong lòng như có một ngọn lửa giận bùng bùng không chỗ phát tiết.

Lúc này hơi nóng trong người vẫn còn chưa thể hạ nhiệt, cảm thấy cơ thể như một lò đun, quần áo nóng hôi hổi, thậm chí nhiệt độ còn đang dần lên cao, muốn làm cho hắn nổi tung.

Hơn nữa cơ thể của Lý Nam giống như vẫn còn có chút rục rịch, tuy thời gian đã qua khá lâu, thế nhưng rõ ràng là được tính còn chưa hoàn toàn phát tán.

Nhưng lý trí của Lý Nam lúc này đã chiến thắng sự thôi thúc của cơ thể, thế cho nên không đến mức phát sinh tình huống thất thố.

- Sau khi quay về nệm tắm nước lạnh mới được.

Lý Nam trầm nghĩ như vậy, dù sao hắn cũng không còn biện pháp gì khác, hắn cảm thấy bây giờ đi bệnh viện không còn là tất yếu, nếu thật sự đi bệnh viện thì hắn cũng rất xấu hổ khi nói ra sự thật.

Cuối cùng xe cũng đến bến xe huyện Kiến Ân, từ bến xe đến thị trấn Đông Hồ khoảng năm sáu kilomet, Lý Nam xuống xe cũng không bắt xe công cộng về nhà, chỉ muốn đi bộ mà thôi.

Sau nửa giờ ngồi xe thì Lý Nam cảm thấy cơ thể giống như bị áp chế rất lớn, hắn đi bộ bên ngoài thứ nhất có thể hít thở không khí trong lành, thứ hai có thể dễ dàng phân tán tinh lực, cảm giác bị đè nén giảm đi vài phần.

- Hình như cũng không còn xúc động như trước, xem ra được hiệu quả giảm rồi!

Tâm tình của Lý Nam lúc này đã tốt hơn một chút, nhịp bước lại nhanh hẳn lên. Vì đi nhanh nên hắn cảm thấy thoải mái hơn, có vẻ như hắn càng hít thở đều đặn thì mồ hôi đổ ra và có kéo theo cả được lực ra bên ngoài.

Dần dần Lý Nam chuyển sang tư thế chạy chậm, sau đó là chạy nhanh.

Lý Nam ngẩng đầu lên nhìn những hàng cây bị mình bỏ lại sau lưng, bước chạy của hắn càng lúc càng nhanh, cơ thể cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, tâm tình thoải mái hơn.

Lúc bắt đầu chạy Lý Nam cảm thấy mình liên tục đổ mồ hôi, quần áo ướt đầm, nhưng sau khi chạy được một lúc thì không còn mồ hôi đổ ra, giống như hơi nước trong người đã không còn.

Nhưng dù là như vậy thì Lý Nam lại không sinh ra cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Lý Nam cảm thấy cơ thể không còn khô nóng khó chịu, ngược lại còn cảm thấy mát mẻ như chạy thể dục buổi sáng đầu xuân.

Lý Nam không ngờ bản thân mình đang chạy đi như bỏ trốn lại sinh ra cảm giác thoải mái như vậy.

- A...

Lý Nam nhin không được phải thét lên một tiếng, ngay sau đó hắn chợt hoảng sợ vì âm thanh của mình, vì âm thanh của hắn quá vang dội, hắn chưa từng nghĩ rằng âm thanh phát ra từ miệng mình lại vang dội và réo rắt như thế.

Người qua đường vốn cảm thấy kỳ quái vì có một người chạy như điên giữa ngày hè, sau đó nghe được tiếng thét của Lý Nam thì càng tỏ ra kinh ngạc, không khỏi nhìn vào chăm chăm, càng có người đưa tay chỉ trỏ.

Lý Nam nhanh chóng phát hiện ra điều này, hắn thấy bị người ta nhìn chăm chăm như khi cũng không có gì vui, thế nên không khi hít vào một hơi, cảm thấy trong người tràn đầy nhiệt lượng, sau đó hắn tăng tốc chạy đi rất xa.

- Trời, không ngờ mình lại chạy nhanh như vậy.

Lý Nam lại càng hoảng sợ, hắn không khỏi hô lên một tiếng kinh ngạc.

Đám người đi lại ven đường càng hô lên kinh ngạc, trước đó Lý Nam vốn đã chạy rất nhanh, bây giờ lại có thể gia tốc, cảm thấy còn có xu thế vượt qua những chiếc xe hơi bên cạnh, có còn là con người nữa không?

Sau lưng Lý Nam chợt có người dùng giọng kinh ngạc nói:

- Siêu nhân sao?

- Siêu nhân cái gì? Có lẽ người này đặc biệt thường xuyên tập chạy, nếu không sao lại chạy trên đường giữa trời nóng nực thế này? Vừa rồi nhất định là muốn bút phá mà thôi.

- Nhanh như vậy nếu đi thi Ô lym pic không biết có được giải hay không?

- Anh tưởng rằng dễ dàng có giải Ô lym pic lắm sao? Những vận động viên tham gia Ô lym pic đều gắn tên lửa sau mông đấy nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Biến hóa

- Thật sự rất thoải mái, chạy thể này có cảm giác rất tốt, nếu như đi xe về thì rất khó chịu.

Lý Nam chạy cấp tốc về nhà, sau đó ngồi trong phòng khách cảm thấy tâm tình thoải mái, mồ hôi đã khô, hắn cảm thấy tinh thần rất sáng khoái, giống như chưa từng có được cảm giác như lúc này.

Nhưng Lý Nam bây giờ lại rất nghi hoặc về trạng thái của mình, cho dù sức khỏe của hắn gần đây rất tốt, nhưng hôm nay chạy một đoạn đường khá xa, đáng lý ra cũng không nên cảm thấy khỏe khoắn như vậy. Hơn nữa tốc độ chạy bây giờ vượt xa trước kia gấp đôi, loại tốc độ này làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Lý Nam uống vài ngụm nước, hắn cởi áo kiểm tra cơ thể trong gương, cũng không phát hiện tình huống gì khác thường, chỉ là làn da hơi đỏ lên giống như mới được tắm nước nóng. Nhưng hắn không cảm thấy khô nóng, hắn đưa tay sờ lên da thấy nhiệt độ vẫn như thường, toàn thân sinh ra cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

- Đúng là kỳ quái.

Lý Nam tự nhủ, hắn quay ra ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách, sau đó cẩn thận xem xét lại những sự việc phát sinh ngày hôm nay. Hắn có uống chút bia ở Kim Cảng, sau đó bị Tống Kiện cho uống xuân dược, thiếu chút nữa hắn đã phát sinh tình huống cướp cò không thể khống chế, nhưng lại không có bất kỳ tình huống nào khác thường.

"Chẳng lẽ sự biến hóa của mình là vì viên thuốc xuân dược kia sao?"

Lý Nam không khỏi nhớ đến câu nói của mọi người: "Dùng xuân dược thì tinh thần sẽ tỏa sáng phơi phới!", thậm chí trạng thái vừa rồi của mình là do viên thuốc kia sao? Không biết Tống Kiện cho mình uống loại thuốc gì?

Lý Nam suy tư một lúc lâu, cuối cùng không tìm ra được nguyên nhân, thế là hắn không thêm suy nghĩ thêm, dù sao thì tình huống này cũng không phải chuyện xấu.

Hôm nay có thể nói là có nguy hiểm nhưng không có vấn đề gì xảy ra, coi như có thêm một bài học để đời.

Lý Nam ngồi yên trên ghế sa lông, lúc này hắn chợt cảm thấy có hơi mệt, giống như lực lượng trong cơ thể bị rút cạn, ngay cả xương cốt cũng bị hòa tan, cơ thể trở nên mềm nhũn. Hắn nằm xuống ghế sa lông, tinh thần mệt mỏi, nhắm mắt lại ngủ lúc nào không biết.

Sau khi chìm vào giấc ngủ thì Lý Nam cảm thấy cơ thể giống như được ngâm trong nước ấm, nước chung quanh nhẹ nhàng gột rửa da thịt của hắn, cơ thể dần thả lỏng, cuối cùng cơ thể giống như dung nhập vào trong không khí chung quanh.

Mẹ Phạm Tuệ Trân của Lý Nam về nhà thấy con trai đang ngủ say trên ghế sa lông nhưng gương mặt lại cực kỳ bình thản thoải mái như một đứa bé đang ngủ, bà không khỏi nở nụ cười, bây giờ con trai của bà ngủ còn thoải mái hơn cả khi còn nhỏ nữa.

Phạm Tuệ Trân vì không muốn đánh thức Lý Nam, thế nên bà khẽ đi vào nhà, sau đó làm việc nhà cũng cố gắng không để phát ra âm thanh.

Phạm Tuệ Trân làm mẹ và bà biết rõ trong lòng con trai mình luôn có một tảng đá nặng nề, chỉ là không biết nên giúp đỡ hắn khai thông như thế nào mà thôi. Dù sao thì sự việc của chồng Lý Thành Hán luôn là sự kiện phức tạp của riêng bà, bà tin chồng mình sẽ tuyệt đối không phát sinh chuyện gì với nữ đồng sự cấp dưới, nhất định là bị người ta ám hại, mục đích tất nhiên là ép Lý Thành Hán phải rời đi, không thể tiến lên làm giám đốc công ty rượu Hồng Tinh.

Phạm Tuệ Trân tất nhiên cũng có hoài nghi đối tượng hãm hại chồng mình, nhưng dù hoài nghi thế nào thì bà cũng chỉ là một người phụ nữ, bà không có biện pháp gì kiểm tra được chân tướng sự việc, chỉ khổ cho chồng bà chỉ sợ xuống đất cũng không nhắm mắt.

Hôm nay con trai Lý Nam thi đậu nhân viên nhà nước thành phố Vũ Dương với thành tích tốt nhất, điều này làm cho Phạm Tuệ Trân cảm thấy vui vẻ, dù sao thì người mẹ nào cũng hy vọng con trai có tương lai tươi sáng. Nhưng bà cũng có chút lo lắng, vì có kinh nghiệm từ chồng thế nên bà hiểu rõ quan trường hiểm ác, hơn nữa trong nhà cũng không có thân thích nào có liên hệ với quan trường, thế nên đường đi tương lai của con trai sẽ rất khó khăn.

Khi thấy con trai ngủ rất say, Phạm Tuệ Trân cũng không nấu com tối quá nhanh, muốn để cho Lý Nam ngủ thêm một lát.

Bây giờ rười tối Phạm Tuệ Trân mới nấu com xong, nhưng lúc này Lý Nam vẫn ngủ say trên ghế sa lông, giống như không có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Tám giờ nhưng Lý Nam vẫn chưa tỉnh, Phạm Tuệ Trân quyết định đánh thức Lý Nam, bà đi sang khẽ kêu lên:

- Lý Nam, thức dậy đi con, ăn com tối xong thì ngủ tiếp.

Phạm Tuệ Trân hô lên vài tiếng nhưng Lý Nam không có phản ứng, bà không khỏi đưa tay sờ lên trán con, cảm thấy không phải sốt, xem ra chỉ là ngủ quá say mà thôi, nếu đã như vậy thì cứ tiếp tục cho ngủ thêm.

Mãi đến chín giờ Lý Nam mới tỉnh lại, hần cảm thấy tinh thần phần chấn. Sau khi nghe mẹ nói gọi mãi không thức, hần giải thích rằng mình đến Vũ Dương một chút và cảm thấy hơi mệt, nhưng trong lòng thầm nghĩ có lẽ là do dược lực của viên thuốc kia sinh ra ảnh hưởng, phải biết rằng dù hần có ngủ say thế nào cũng không đến mức gọi dậy mà không tỉnh.

Sau khi ăn com xong Lý Nam thu dọn bàn ăn, sau đó ngồi trong phòng khách xem thời sự. Lúc này hần cảm thấy tinh thần sáng khoái, xem ra dược lực đã không còn, điều này làm cho hần yên tâm hơn.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Lý Nam thức dậy lúc sáu giờ sáng, hần thấy toàn thân tràn đầy sức sống. Sau khi ăn sáng hần tiến hành dọn dẹp vệ sinh trong nhà một lượt, làm xong thì vẫn chưa đến mười giờ. Hần không còn việc gì để làm, thế là muốn đi đến Phụng Hoàng Sơn một chuyến, dù sao thì sau này sẽ đến công tác ở thành phố Vũ Dương, cơ hội lên núi chơi là rất ít.

Tuy bên ngoài mặt trời chói chang nhưng Lý Nam đi đến Phụng Hoàng Sơn và không thấy mệt mỏi, thậm chí còn không đổ mồ hôi, đi trên đường còn làm hần sinh ra cảm giác nhẹ nhàng thoải mái.

- Cảm giác này rất tốt, khó trách những ẩn sĩ cao nhân thường thích ở trên núi, ít nhất gió núi mát lành thổi qua cũng làm cho người ta cảm thấy mình như thần tiên.

Khi Lý Nam đi đến đỉnh núi thì thấy lão đạo sĩ đang nằm ngủ dưới bóng cây, sau khi nghe được âm thanh của Lý Nam thì lười biếng mở mắt ra, sau đó miễn cưỡng nói:

- Đến rồi à?

Nhưng ngay sau đó lão đạo sĩ lại tỏ ra kinh ngạc, ánh mắt lười biếng trở nên ngưng trọng, lão dùng ánh mắt sáng ngời đánh giá Lý Nam, gương mặt có vài phản kích động, cơ thể đứng thẳng lên.

- Sao vậy?

Lý Nam dùng giọng nghi hoặc hỏi, hần cúi đầu kiểm tra bản thân, hần không phát hiện chính mình có thứ gì khác thường.

Lão đạo sĩ không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Hai ngày qua trên người cậu có chuyện gì xảy ra không?

- Không có gì cả.

Lý Nam dùng giọng nghi hoặc nói, hần không biết lão đạo sĩ đang nghĩ gì, nhưng nhìn dáng vẻ của người này thì giống như chính mình trở thành một người khác vậy. Nhưng hần ngoài việc cảm thấy tinh thần sáng khoái và cơ thể bùng bùng sức sống, căn bản không còn có gì đặc biệt, cũng không biết lão đạo sĩ kia đang ngạc nhiên vì vấn đề gì?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cao thủ

- Không có chuyện gì phát sinh sao? Điều này là không thể.

Lão đạo sĩ lắc đầu, sau đó bắt lấy cổ tay của Lý Nam, ngón tay đặt lên trên mạch máu, sau đó lại hít mắt tinh tế cảm nhận.

Lý Nam cảm thấy lão đạo sĩ hôm nay quá khác thường, mặt mình hôm nay sạch sẽ không có dính bẩn, trên người cũng không có thứ gì khác thường, làm sao lão đạo sĩ lại tỏ ra ngạc nhiên như vậy?

Lão đạo sĩ xem mạch cho Lý Nam, sau đó gương mặt rất vui mừng, hai mắt phát ra ánh sáng hưng phấn. Hắn chậm rãi vuốt râu, sau đó vui vẻ nói:

- Rất tốt, rất tốt, tiềm lực cuối cùng cũng được phát ra, sau này xem như có thể dễ dàng thành công.

- Nay lão đạo sĩ, ông đang nói về vấn đề gì vậy?

Lý Nam thật sự cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ nhân phẩm của mình bùng phát, cơ thể phát ra khí vương giả hay sao mà lão đạo sĩ lại có biểu hiện kỳ quái như vậy?

Nhưng Lý Nam biết rõ khí vương giả kia trong tiểu thuyết chỉ là gạt người, cũng không biết lão đạo sĩ này thấy gì khác lạ trên cơ thể của mình.

Lý Nam cảm thấy đôi khi lão đạo sĩ có vài phần bí hiểm, nhưng phần lớn khoảng thời gian nhìn qua chỉ là một ông già bình thường, chỉ là cơ thể khỏe hơn người thường một chút, gương mặt hồng hào hơn, lại làm cho người ta kinh ngạc chính là không có một sợi tóc trắng nào trên đầu.

Mỗi khi rảnh rỗi Lý Nam thường nhớ đến những câu chuyện liên quan đến đạo quan tàn tạ ở trên núi Phượng Hoàng Sơn, cũng nghĩ rằng lão đạo sĩ kia có thể là một cao nhân ẩn cư hồng trần, nhưng đó chỉ là những ý nghĩ viễn vông mà thôi.

- Vài ngày nay cậu nhất định có chuyện gì xảy ra, cậu nghĩ kỹ lại xem.

Lão đạo sĩ cũng không trả lời Lý Nam, lão cố gắng truy hỏi xem có chuyện gì xảy ra.

Lý Nam chợt nghĩ rằng chẳng lẽ là lão đạo sĩ nhìn thấy sự biến đổi của mình, chẳng lẽ có liên quan đến sự việc phát sinh ngày hôm qua sao?

- Không có gì đặc biệt cả, ngược lại ngày hôm qua tôi đi đến thành phố Vũ Dương, thiếu chút nữa bị người ta ám hại, bị lén chuốc xuân dược, may mà tôi tỉnh táo lại đúng thời điểm mấu chốt, nếu không thì sẽ rất thảm. Sau đó tôi bắt xe quay về huyện, cảm thấy rất khó chịu, sau đó xuống xe phải chạy bộ như điên về nhà, cuối cùng ngủ trong phòng khách vài giờ liền, không có gì đặc biệt cả. Nhưng sáng sớm hôm sau tôi thức dậy và thấy tinh thần rất sảng khoái.

Lý Nam nói sơ lược về những gì xảy ra với mình ngày hôm qua:

- Căn bản không còn chuyện gì khác phát sinh.

Lão đạo sĩ tỏ ra rất khó hiểu, gương mặt quái dị:

- Không thể ngờ xuân dược lại có hiệu quả như vậy, cậu xem như gặp họa đắc phúc rồi.

Lý Nam tò mò hỏi:

- Lão đạo sĩ, rốt cuộc là có chuyện gì?

Lão đạo sĩ hít vào một hơi thật sâu, sau đó nghiêm túc nói:

- Phương thức rèn luyện mà cậu học tập trước đó có tên là Tiên Thiên Ngũ Hình, nhưng người bình thường cả đời không thể đạt được cảnh giới Tiên Thiên, chỉ có thể có tác dụng tăng cường sức khỏe và kéo dài tuổi thọ mà thôi, nhưng nếu như cậu thật sự đến cảnh giới Tiên Thiên, như vậy sẽ dễ dàng trở thành cao thủ.

- Cao thủ sao?

Lý Nam ngây cả người, chẳng lẽ Tống Kiện cho mình uống một viên xuân dược mà có đủ tiềm lực để trở thành cao thủ? Việc này quá hoang đường.

Lão đạo sĩ thấy Lý Nam tỏ ra không tin tưởng thì khẽ cười, sau đó vung chân đá mạnh về phía Lý Nam, một đá này rất mạnh, thậm chí còn phát ra tiếng gió.

Lý Nam thật sự hoảng sợ, lão đạo sĩ điên rồi sao? Nhưng phản ứng của hắn lại rất nhanh, hắn nhanh chóng dùng sức dậm chân nhảy sang một bên.

Lão đạo sĩ cũng không buông tha, cơ thể khẽ nghiêng về phía trước, hai tay biến thành hồ trảo chụp vào hai bên đầu của Lý Nam.

Lúc này Lý Nam thầm nghĩ lão đạo sĩ nhất định là phải dùng thuốc gì đó tăng cường sức khỏe, vì trước kia người này có bộ dạng lười biếng chậm chạp, không thể ngờ bây giờ ra tay lại có khí thế mạnh mẽ như vậy.

Tất nhiên Lý Nam cũng không đứng lên để bị đánh, hắn trước kia đã theo học Chính Nhất rất nhiều thứ, những động tác được học thậm chí còn vận dụng trong sinh hoạt hằng ngày, bây giờ đối mặt với sự áp sát của lão đạo sĩ, hắn vô tình đưa những động tác kia ra áp dụng. Hắn vung tay lên, như khi vung tay, ngay sau đó cánh tay đánh vào tay lão đạo sĩ. Hắn cảm thấy cánh tay chấn động, cảm thấy sức khỏe của lão đạo sĩ là rất lớn, nếu như bị người này đánh trúng thì không phải chuyện đùa.

Nhưng Lý Nam cũng cảm nhận được lão đạo sĩ kia không chịu nổi, cơ thể có hơi run rẩy, sau đó lui về phía sau một bước thì dừng lại, cuối cùng cười nói:

- Rất tốt, thật sự là đã nhập môn, cánh cửa tiềm lực đã mở ra, nếu phối hợp với tổng quyết Tiên Thiên, sau ba năm sẽ vào hàng ngũ cao thủ, còn những gì sau này cần phải xem vào ngộ tính và vận may của bản thân.

Lý Nam bây giờ xem như hiểu ra được vài vấn đề, xem ra trước kia mình không phải là học tập một phương pháp rèn luyện sức khỏe thông thường của tiểu đạo sĩ Chính Nhất, có thể nói đó là công pháp rèn luyện của lão đạo sĩ, nó là những thứ đặt nền móng ban đầu, sự việc phát sinh hôm qua đã kích phát tiềm lực của mình, xem như mình tiến vào một giai đoạn mới. Còn lão đạo sĩ nói "Tiên Thiên Tổng Quyết" có lẽ là một phương pháp rèn luyện nội công kết hợp với những động tác trước kia của mình, hai thứ này kết hợp lại với nhau thì mình sẽ trở thành cao thủ, điều này làm cho hắn cực kỳ mừng rỡ.

Nhưng chuyện này xảy ra quá đột nhiên làm cho Lý Nam cảm thấy nó rất thái quá. Hắn là người đọc nhiều truyện tiểu thuyết đủ thể loại, trong đó có đủ mọi loại võ công, nhưng hắn hiểu đây là do tác giả bịa ra mà thôi.

Nhưng bây giờ Lý Nam thật sự rơi vào hoàn cảnh tương tự, thế là hắn không khỏi vừa mừng vừa sợ. Dù lão đạo sĩ không nói khoác rằng học xong thứ này sẽ đạt đến cảnh giới siêu nhân như phi thiên độn địa, bạch nhật phi thăng... Nhưng có thể trở thành cao thủ đủ để làm hắn vui sướng như điên rồi. Những tiên pháp huyền diệu hay những môn võ công nghe rộn cả người cơ bản đều là giả, nhưng sự thật thì trong cuộc sống lại có võ thuật, cũng có khí công, dù hắn chưa từng tiếp xúc qua nhưng vẫn hiểu nó có tồn tại.

Sự thật thì trong cuộc sống có đủ mọi loại võ thuật như Taewondo, Karatedo, quyền anh... Khi còn đi học trong trường có rất nhiều những hội võ thuật như thế này, chỉ là Lý Nam không có hứng thú tham gia mà thôi.

Mặc dù Lý Nam kiên trì chí hướng làm quan, nhưng hắn vẫn là một người trẻ tuổi, nếu được trở thành cao thủ trong truyền thuyết thì quá hấp dẫn, hơn nữa việc này không xung đột với quan trường, có sao không làm?

Khi thấy Lý Nam tỏ ra rất vui vẻ, lão đạo sĩ mỉm cười:

- Cậu đi theo tôi.

Lý Nam theo lão đạo sĩ đi vào đạo quán, sau đó đi vào trong căn phòng tận cùng bên trong, chính là phòng ngủ của lão đạo sĩ, trước kia hắn chưa từng đi vào bao giờ. Lần này Lý Nam đi theo lão đạo sĩ vào bên trong, hắn phát hiện trong này rất đơn giản, ngoài một cái thùng gỗ ở góc phòng, cùng vài món đạo bào treo trên tường, một cái giường lớn, một cái ghế thì hầu như không còn thứ gì khác.

- Lão đạo sĩ này xem ra rất kham khổ.

Lý Nam thầm thở dài nói, nhưng cũng khó trách được, đạo quan này không hương khói, tất cả mọi thứ đều nhờ vào số tiền bán dược liệu của tiểu đạo sĩ Chính Nhất để duy trì cuộc sống cơ bản mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ba năm đồng tử

Lão đạo sĩ đi qua mở chiếc thùng gỗ phai màu sơn lấy từ bên trong ra một quyển sách ó vàng, sau đó thận trọng đưa cho Lý Nam rồi nói:

- Đây chính là Tiên Thiên Đạo Dẫn Tổng Quyết, chuyên phối hợp với Tiên Thiên Ngũ Hình, cậu cầm lấy chịu khó học tập, có gì không hiểu cứ hỏi tôi. Đây là tổng quyết mà vị quan chủ đời đầu tiên giao cho tôi, sau này cậu cần phải bảo quản cho tốt.

Lý Nam chần chờ nói:

- Cho vào tay tôi không tốt lắm.

Lão đạo sĩ trừng mắt nhìn Lý Nam nói:

- Có gì không tốt, chẳng lẽ giao cho cậu thì có vấn đề gì à?

Lý Nam cảm thấy giao thứ này cho tiểu đạo sĩ Chính Nhất cũng rất tốt, mặc dù mình nói tình nguyện luyện thứ này, nhưng dù sao đó cũng là một phương diện yêu thích cá nhân nghiệp dư mà thôi, tiềm lực của mình chủ yếu đặt trên phương diện truy cầu quan trường. Nhưng thái độ của lão đạo sĩ rất kiên quyết, hắn tạm thời không từ chối, tạm thời bảo quản quyển sách này, chờ đến khi học xong thì vứt vào trong thùng ở góc phòng là được.

- Được rồi, cậu xem qua đi, sau khi xem xong thì xuống núi, sau này cần chú trọng tập luyện. Nếu như muốn Ngũ Hình động tác dung nhập vào trong

cuộc sống hằng ngày thì phải phối hợp hai thứ lại với nhau, trong thời gian ba năm cậu sẽ không khó để thành cao thủ.

Lão đạo sĩ dùng giọng cực kỳ tự tin nói.

Lý Nam tò mò hỏi:

- Cao thủ thì lợi hại ra sao?

Trong mắt Lý Nam thì tiêu chuẩn cao thủ phải như trong những quyển tiểu thuyết mình hay đọc, nhưng những thứ này không thể cho là thật, vì đám cao thủ kia đều có nội lực, tất nhiên hiện thực khó thể đạt được điều này. Còn cái quái gì là nội lực hay khí công, hai thứ này có tồn tại hay không, Lý Nam cảm thấy nó có lẽ vẫn tồn tại, giống như một số người rèn luyện lâu năm thì sức mạnh sẽ hơn người thường rất nhiều, nhưng đó chỉ là sự cường đại lên của thể chất mà thôi.

- Cao thủ sao? Tất nhiên phải là một người có lực lượng cường đại rồi.

Lão đạo sĩ mỉm cười nói.

Lý Nam vừa nghe thì có chút thất vọng, vì Lý Nam đã tiếp xúc với tiểu đạo sĩ Chính Nhất từ rất lâu, hơn nữa Ngũ Hình mà hắn tập luyện đều là do Chính Nhất truyền đạt lại. Trong mắt hắn thì Chính Nhất là người có lực lượng mạnh mẽ, động tác linh hoạt, nhưng nếu muốn nói đến phương diện cao thủ, chỉ sợ vẫn còn chưa đến trình độ đó.

- Thế nào? Cậu không tin sao?

Lão đạo sĩ thấy gương mặt của Lý Nam thì biết đối phương đang hoài nghi lời nói của mình.

Đúng lúc này Chính Nhất đeo một ba lô được liệu vừa hái từ trong núi quay về, lão đạo sĩ vẫy tay nói:

- Chính Nhất, bỏ ba lô xuống, cho Lý Nam biết được thân thủ của con đi, tiểu tử này còn đang nghi ngờ về uy lực của Tiên Thiên Ngũ Hình.

Chính Nhất bình thường không thể nói chuyện nhưng thính lực không có vấn đề, sau khi nghe xong lời phân phó của lão đạo sĩ thì hắn nhếch miệng cười với Lý Nam, lại tỏ ý yêu cầu Lý Nam theo mình đi ra bên ngoài.

Lý Nam cảm thấy rất tò mò, lão đạo sĩ nói giống như trước kia Chính Nhất chưa từng biểu hiện thân thủ thật sự của mình, bây giờ muốn biểu hiện ra cho mình được biết, không thể ngờ ở bên cạnh mình lại thật sự có cao thủ.

Lý Nam đang trầm suy nghĩ thì thấy Chính Nhất bên kia đặt ba lô xuống, khoảnh khắc này cơ thể Chính Nhất khẽ động, hắn lao ra ngoài như một con gió, có lẽ chỉ sau nháy mắt đã đến vị trí khoảng đất trống trước cửa đạo quan.

Lý Nam kinh ngạc há hốc mồm, từ trong đạo quan đi ra bãi đất trống kia phải là sáu bảy mét, Chính Nhất chỉ cần nhấc chân đã chạy ra đến bên ngoài, làm sao được như vậy?

Lúc này gương mặt Chính Nhất cực kỳ nghiêm túc, hắn bắt đầu hoạt động, Lý Nam thấy Chính Nhất đang khoa chân múa tay, chính là động tác Ngũ Hình mình đã được học. Chính Nhất đâm ra nhanh như sấm sét, trong không khí còn phát ra tiếng xé gió, mỗi khi người này nhảy lên đá, bàn chân thậm chí còn có thể đá đến mái hiên đạo quan.

Lúc này Chính Nhất giống như đang hóa thành một con mãnh hổ xuống núi, chỉ sau giây lát lại biến thành một con khỉ với động tác linh xảo, giãy lát sau lại hóa thành một con gấu thô bạo mạnh mẽ, sau đó là cánh hạc thanh thoát, thành một con hươu nhanh nhạy tuyệt vời. Quyền phong của Chính Nhất âm âm như gió cuốn, cũng mềm mại như mây khói, nhanh như sấm sét, chậm rãi như mây bay, tốc độ giao thoa, cương nhu phối hợp, Lý Nam thấy thể mà không khỏi chấn động, tâm tư cũng thật sự muốn theo đó rèn luyện một phen.

Lý Nam đã quá quen thuộc với những động tác của Chính Nhất, hơn nữa hắn còn rèn luyện cực kỳ nhuần nhuyễn, còn áp dụng vào cả cuộc sống nhưng lại chưa từng nghĩ nó có uy lực lớn như vậy, chưa từng nghĩ những thế võ kia lại có thể biến thành một môn quyền thuật bao hàm cả công thủ với khí thể mạnh mẽ uy lực như vậy.

Mặc dù Lý Nam chưa từng được tận mắt chứng kiến những cao thủ có thể đá vỡ vật phẩm gì đó cách một khoảng không, thế nhưng có thể trở thành cao thủ có lực lượng mạnh mẽ vẫn làm cho người ta cảm thấy cực kỳ chờ mong.

- Âm..

Một âm thanh khá lớn vang lên làm cho Lý Nam đang trầm tư suy nghĩ chợt cảm thấy hoảng sợ. Lúc này Chính Nhất đang luyện võ cực kỳ hưng phấn, hắn đá chân vào tảng đá bên cạnh thân cây, tảng đá này dài hai mét rộng một mét, chỗ cao nhất phải lên đến ba mét, tảng đá lớn thế này không ngờ bị một đá của Chính Nhất lại lay động dữ dội vài lượt. Nhìn xu thế như vậy thì thấy nếu như đá trúng người, không biết có bao nhiêu người sẽ phải ngã xuống.

Lý Nam không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, một đá kia của Chính Nhất quá mãnh liệt, tuy tảng đá lay động như vậy có nguyên nhân mặt đất bên dưới không bằng phẳng, nhưng tảng đá lớn như vậy sẽ rất nặng, chưa nói đến phương diện sẽ làm nó lay động, nếu như người nào đá vào chỉ sợ sẽ bị đánh văng, thậm chí làm cho bàn chân của người ta tan nát.

Lý Nam nhìn Chính Nhất đang định thần nhân nhả đứng bên kia, thế là đã có hơi tin lời của lão đạo sĩ, xem ra luyện thứ Tiên Thiên Ngũ Hình kia cũng rất đáng giá.

Lý Nam thầm nghĩ chính mình luyện ba năm có thể đạt đến cảnh giới cao thủ, tương lai sau này nếu như có ai muốn đấu với mình, không phải là lấy trứng chọi đá sao? Mặc dù hẳn tham chính không có mấy cơ hội đánh đấm, nhưng sẽ chẳng có một ai bỏ qua cơ hội để trở thành cao thủ như vậy.

Chính Nhất đi đến nhìn Lý Nam, gương mặt hẳn tỏ ra mừng rỡ, hẳn cũng nhìn ra được sự biến hóa của Lý Nam, hơn nữa lão đạo sĩ yêu cầu hẳn biểu hiện công phu, rõ ràng là muốn Lý Nam có quyết tâm khổ luyện. Trong lòng hẳn luôn xem Lý Nam là em của mình, bây giờ Lý Nam có đột phá, tất nhiên hẳn sẽ cảm thấy rất vui vẻ.

Chính Nhất chỉ vào quyển sách trong tay của Lý Nam, sau đó khoa chân múa tay cho ra vài động tác, rõ ràng muốn Lý Nam tập luyện cho tốt, tương lai hẳn sẽ là người kháo nghiệm.

- Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ cố gắng luyện tập.

Lý Nam kiên quyết nói, một khi hẳn đã hạ quyết tâm, hẳn sẽ toàn lực ứng phó. Hẳn tin tưởng thiên phúc của mình là không tệ, không có gì mà hẳn không làm được.

Lão đạo sĩ gật đầu thỏa mãn nói:

- Mỗi ngày cậu phải rèn luyện một lần, Đạo Dẫn Thuật này không giống với những công pháp luyện công khác, chỉ cần cậu nắm giữ cho tốt, mỗi ngày khi đi lại hít thở hay ngủ nghỉ đều phải tiến hành rèn luyện, giống như dung nhập động tác Ngũ Hình vào trong cuộc sống hằng ngày vậy. Cậu chỉ cần kiên trì bền bỉ như vậy trong ba năm, nhất định sẽ có ngày có thể phân cao thấp với Chính Nhất.

Lý Nam hiểu ý của lão đạo sĩ, chính mình tuy khổ luyện ba năm có thể trở thành cao thủ, nhưng Chính Nhất cũng không phải là dùng phát triển để chờ mình, thế nên đừng nói là vượt qua, cho dù muốn đấu ngang tay cũng khó thể được. Nhưng Lý Nam cũng không quá lo lắng, dù sao thì có thể đạt được trình độ như Chính Nhất bây giờ là quá tốt rồi, hẳn không trông cậy rằng mình có thể vượt qua Chính Nhất, dù sao hẳn cũng còn có truy cầu lớn hơn.

- Ha ha, có thể đạt trình độ như của đại ca Chính Nhất bây giờ là quá tốt rồi, như vậy tôi đã rất thỏa mãn.

Lý Nam cười ha hả nói.

- Đúng là không có truy cầu.

Lão đạo sĩ trừng mắt rồi nói:

- Cậu phải nhớ cho kỹ, ba năm sau phải duy trì một thân đồng tử, chỉ có như vậy mới có thể luyện thành Tiên Thiên Ngũ Hình, nếu không chỉ là phí công.

- Sao? Còn có yêu cầu này nữa cơ à?

Lý Nam dùng giọng khó hiểu nói.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Vương hầu tương tương ninh hữu chủng hồ

Lão đạo sĩ nhìn gương mặt của Lý Nam rồi dùng giọng hèn mọn nói:

- Chẳng lẽ nhịn ba năm cũng không được sao?

- Cũng không phải là như vậy.

Lý Nam đỏ mặt giải thích, hẳn cười hi hi nói:

- Chỉ là đôi khi thật sự là thân bất do kỷ, nếu như súng muốn phát hỏa thì ai mà nhịn được?

Tuy Lý Nam có ước hẹn ba năm với Giang Mộng Thu, nhưng hẳn muốn thông qua cố gắng của mình để nhanh chóng được điều động đến thành phố Thiên Đô, sau đó hai người sẽ ở bên nhau. Nhưng trong khoảng thời gian này không phải hai người không gặp mặt nhau, cũng không phải gặp mặt thì thành hai người xa lạ, ngược lại hai người bọn họ vì có giao ước này mà vứt bỏ khúc mắc trước đó, tình cảm lại được khôi phục, thậm chí còn hơn chứ không kém trước kia. Ngày đó ở trên ghế trong vườn hoa của nhà trường, hẳn thiếu chút nữa đã ăn sạch Giang Mộng Thu. Sau này hẳn sẽ thường xuyên đến thành phố Thiên Đô thăm Giang Mộng Thu, nếu như hai người ở bên cạnh nhau, biết đâu có thể đột phá mấu chốt cuối cùng, như vậy sẽ hủy đi công phu hiện tại của hẳn.

Lão đạo sĩ đề xuất Lý Nam giữ thân đồng tử trong thời gian ba năm, yêu cầu này thật sự là gồng cùm xiềng xích đối với một người đàn ông trẻ tuổi đang ở vào độ tuổi dễ dàng xao động như Lý Nam. Mặc dù hẳn bây giờ vẫn còn là đồng tử, thế nhưng hẳn cũng không muốn tình hình này tiếp diễn, ba năm cũng không phải quá ngắn, huống hồ trong thời gian ba năm sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra.

Sau khi nghe xong lời giải thích của Lý Nam thì lão đạo sĩ bày ra gương mặt chỉ hận rèn sắt không thành thép, sau đó nói:

- Tôi nói thế nào cho tốt bây giờ nhỉ? Có một số người vì muốn trở thành cao thủ mà cả đời không gần nữ sắc, chỉ muốn thông qua khổ luyện đồng tử công để trở thành cao thủ, nhưng cậu thì quá tốt rồi, ba năm giữ gìn cũng không quá lâu, cậu cho rằng dễ dàng trở thành cao thủ như vậy sao? Tuy cậu sắp tới sẽ làm quan, nhưng có thể trở thành cao thủ hay không sẽ có thêm nhiều lợi ích, thế nên cậu không nhịn được ba năm sao? Chỉ cần sau ba năm thì cậu sẽ luyện tốt Tiên Thiên Đạo Dẫn Tổng Quyết, sau đó sẽ không còn cấm kỵ gì nữa.

- Nếu như vậy thì tôi sẽ liều mạng.

Lý Nam cười nói.

Thật ra không cần lão đạo sĩ khuyên bảo nhiệt tình thì Lý Nam cũng hiểu rõ đạo lý này, ba năm có thể trở thành cao thủ, như vậy thật sự quá tốt rồi. Hẳn và Giang Mộng Thu ước hẹn những năm năm, chỉ cần trong ba năm này chịu khó khắc chế bản thân thì sẽ không có vấn đề gì lớn. Dù sao Giang Mộng Thu cũng khá dễ dãi, không thể nào tự chủ động dâng hiến, thế cho nên chuyện này cũng không quá khó đối với hắn.

Lão đạo sĩ khẽ mỉm cười, hắn vuốt ve chòm râu rồi nói:

- Như vậy mới tốt! Được rồi, cậu nên nghiên cứu cho tốt, tranh thủ thời gian nắm giữ tổng quyết, sau này cậu sẽ đi tham gia công tác ở thành phố Vũ Dương, cũng không tiện đến đây.

Lý Nam gật đầu nói:

- Tôi sẽ cố gắng xem xét thật kỹ càng, nhưng sau này tôi dù đang công tác ở Vũ Dương vẫn sẽ thường xuyên quay về, khi đó cần ngài chỉ dạy thêm.

Bây giờ cách nhìn của Lý Nam với lão đạo sĩ đã khác biệt so với trước kia. Trước kia hắn cảm thấy lão đạo sĩ này khá thú vị, đôi khi mở miệng cần nhand nhưng tổng thể vẫn là một ông lão bình thường, hẳn cho rằng những lời nói mơ hồ của lão đạo sĩ chỉ là khoác lác mà thôi. Nhưng bây giờ thì ngược lại, trước đó lão đạo sĩ vì thử chính mình mà biểu hiện ra thân thủ rất tốt, tuy không phải là khác biệt quá lớn nhưng với độ tuổi như vậy thì thật sự khó tin tưởng được. Hơn nữa Chính Nhất là người được lão đạo sĩ nuôi nấng từ nhỏ, Chính Nhất có thể trở thành cao thủ liên quan đến sự chỉ dạy của lão đạo sĩ, thế cho nên lão đạo sĩ cũng không phải dạng vừa.

- Không thể ngờ lão đạo sĩ này thật sự có nhiều trò như vậy.

Lý Nam trầm nghĩ:

- Xem ra đạo quan này cũng có vài phần đạo hạnh, cũng không phải những chuyện được kể ra bên ngoài đều là khoác lác.

Lý Nam thầm cảm thán vài câu và thấy tinh thần phấn chấn, hắn mở Đạo Dẫn Tổng Quyết ra xem. Đây là một quyển sách cũ, nó có chất liệu mà trước nay Lý Nam chưa từng được thấy, có lẽ cũng có thâm niên lâu năm. Hơn nữa trong sách được viết bằng bút lông, là loại chữ Khải, hình ảnh bên trong cũng được vẽ bằng bút lông. Tổng quyết này cũng không phải là bí quyết như Lý Nam tưởng tượng, phần đầu chủ yếu dạy người ta nên hít thở như thế nào, vận khí ra sao, cảm nhận sự tuần hoàn của khí trong cơ thể, thải bỏ khí dơ bẩn ra ngoài, dẫn những luồng khí tươi mát vào trầm tích trong cơ thể. Sau đó làm cho người ta cảm nhận được những luồng khí này được tích lũy, vận chuyển trong cơ thể, cũng thông qua việc vận dụng những luồng khí này để đạt đến hiệu quả đề cao thể chất và tăng cường hiệu quả công kích.

- Thứ này giống như nội lực ngày xưa, và khí công bây giờ.

Lý Nam trầm nghĩ như vậy, nếu là trước kia thì hắn sẽ không tin, càng không thêm luyện tập. Nhưng hôm nay sau khi thấy được sự lợi hại của Chính Nhất, hắn hoàn toàn tin theo lời chỉ dạy của lão đạo sĩ, tất nhiên hẳn luyện tập cũng là vì mong muốn mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Nói một cách tổng thể thì Đạo Dẫn Tổng Quyết này cũng không có gì là khó hiểu, Lý Nam vốn là người thông minh, hơn nữa cũng có nhận thức đại khái về phương diện kinh mạch cốt cách, trong sách miêu tả rõ ràng và còn có hình ảnh miêu tả, thế nên Lý Nam đọc qua và không cảm thấy quá khó hiểu. Chỉ là trong sách có vài phần không dễ thấu hiểu, chủ yếu là do cách hành văn của quyển sách này không dễ hiểu như thời bây giờ.

Lão đạo sĩ trả lời từng câu hỏi của Lý Nam, đồng thời hắn cũng rất thỏa mãn với sự thông minh và ngộ tính của Lý Nam, hẳn không nhịn được nói:

- Lý Nam, thật ra cậu cũng không cần đi làm quan, cậu chỉ cần chú ý luyện võ, tương lai cũng không kém ai đâu.

Lý Nam nào chịu bỏ qua lý tưởng của mình, hắn hỏi ngược lại:

- Như vậy sẽ có thành tựu ra sao? Có thể bạch nhật phi thăng, lập địa thành phật sao? Có ai thành công như vậy chưa? Hoặc là trở thành người đệ nhất thiên hạ thì có thể dùng tay không đỡ đạn, có thể dùng tay không cản tên lửa, đạn đạo hay không...

Lão đạo sĩ nghe những câu nói của Lý Nam mà ngây cả người, sau đó hắn vội vàng khoát tay:

- Thôi bỏ đi, cậu cứ đi mà làm quan, nhưng cậu đừng nên vứt bỏ Tiên Thiên Ngũ Hình, cần phải kiên trì rèn luyện, nó sẽ có lợi mà vô hại với cậu.

Lý Nam gật đầu nói:

- Ngài cứ yên tâm, tôi sẽ không vứt bỏ, hơn nữa còn cố gắng rèn luyện để trở thành thói quen, sau này cho dù muốn vứt bỏ cũng không dễ dàng.

Lão đạo sĩ cười nói:

- Đây là ưu thế của Tiên Thiên Ngũ Hình, cũng xem như cậu may mắn, nhờ uống xuân dược mà vượt qua cửa ải đầu tiên, sau này nếu có người thích hợp thì cậu nên tiến hành truyền dạy, tóm lại không nên để cho Tiên Thiên Ngũ Hình mất đi tính truyền thừa. Võ đạo đã không còn thịnh hành trong xã hội hiện đại, nhưng vòng lặp của nó vẫn đang còn tồn tại, ví dụ như ở thủ đô cũng có vài cao thủ, biết đâu sau này cậu có thể tiếp xúc với bọn họ, cũng không làm mất mặt uy danh Tiên Thiên Ngũ Hình.

Lý Nam chợt hiểu kỳ:

- Ngài đang ở địa phận tỉnh Giang Thiên, sao ngài biết thủ đô có cao thủ?

- Điều này cậu cũng không cần phải lo lắng, tôi hy vọng cậu có thể làm tốt, nếu như muốn làm quan thì phải làm quan lớn. Thành phố Vũ Dương chỉ là một địa phương nhỏ, tỉnh Giang Thiên cũng không là gì, tôi thật sự muốn cậu tiến về thủ đô.

Lúc này lão đạo sĩ giống như hóa thân thành một vị đại tướng quân nắm hùng binh trăm vạn trong tay, ánh mắt nhìn về phương xa, khí thế mạnh mẽ như cầu vồng:

- Có câu vương hầu tương tương ninh hữu chủng hồ (Vương hầu tướng tướng há cứ phải là con dòng cháu giống), cậu nên cố gắng tiến lên, tôi có lòng tin với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Giống như đã từng quen biết

- Điều này...Chỉ sợ là không dễ dàng.

Lý Nam cười khổ nói, mặc dù hấn tràn ngập tin tưởng và tán thành câu nói của lão đạo sĩ, vì dù sao người nào cũng không phải trời sinh làm quan, cho dù là con cháu đời thứ hai của dòng tộc quan gia, chẳng lẽ bậc cha chú tổ tông của bọn họ cũng là người làm quan sao? Thế cho nên Lý Nam cảm thấy chỉ cần mình cố gắng là được, nhưng dù tự tin thế nào hấn cũng không nghĩ rằng có một ngày mình tiến đến thủ đô, bây giờ nghe lão đạo sĩ nói bằng giọng điệu đầy hào khí như vậy, hấn không khỏi sinh ra cảm giác bất ngờ.

Lão đạo sĩ cười nhạt nói:

- Thế nào? Cậu không có lòng tin sao?

- Lòng tin thì có, nhưng thủ đô ở quá xa xôi, tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Lý Nam cười nói.

- Thủ đô nói xa cũng không xa, tóm lại chỉ cần cậu làm tốt, tất nhiên sẽ phải có cơ hội.

Lão đạo sĩ không nói quá rõ ràng nhưng lời nói giống như có ẩn giấu huyền cơ, khoảnh khắc này lão đạo sĩ đã khôi phục lại hình tượng thường ngày, tỏ ra thần thần bí bí làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Lý Nam thầm nghĩ cho dù có cơ hội thì không biết phải đến năm nào tháng nào, bây giờ hấn cần phải làm tốt sự việc trước mắt. Cuối tuần này phòng tổ chức thị ủy Vũ Dương sẽ có danh sách phân phối nhân viên nhà nước, chính mình sẽ nhanh chóng tiến vào cương vị công tác, hấn cần phải nắm chặt khoảng thời gian nhân rồi này để rèn luyện Tiên Thiên Đạo Dẫn Tổng Quyết của lão đạo sĩ, về sau sẽ chậm rãi tu luyện thêm.

Sau đó Lý Nam tiếp tục nghiêm túc nghiên cứu bản viết tay bí quyết này. Nói một cách tổng thể thì bí quyết này không quá khó, lại có lão đạo sĩ ở bên cạnh chỉ bảo những nghi vấn, thế cho nên Lý Nam nhanh chóng nắm giữ phương pháp tập luyện. Tất nhiên hấn cũng chỉ là nắm giữ một cách sơ bộ, vẫn còn một khoảng cách khá xa mới đến phương diện rèn luyện, càng chưa nói đến chuyện dung nhập bí quyết vào cuộc sống hằng ngày.

Lão đạo sĩ lại giảng giải cẩn thận cho Lý Nam về những điểm quan trọng, sau đó yêu cầu lý nam phải kiên trì tập luyện trong những ngày kế tiếp.

Sau khi cáo biệt lão đạo sĩ và Chính Nhất, Lý Nam mang theo Thiên Đạo Dẫn Tổng Quyết mà lão đạo sĩ đưa cho mình để đi xuống núi Phụng Hoàng Sơn.

Lý Nam vốn muốn đi lên Phụng Hoàng Sơn để giải sầu, không ngờ lại phát sinh sự việc như vậy, đây là phương diện mà trước nay hắn chưa từng nghĩ đến. Đạo quan trên Phụng Hoàng Sơn chính là địa phương từ nhỏ hắn hay đến chơi đùa, lão đạo sĩ trước kia chỉ có hình tượng là một lão đạo sĩ bình thường trong mắt Lý Nam, đây là một lão đạo sĩ thích cần nhân này nọ mà thôi. Hắn cũng coi tiểu đạo sĩ Chính Nhất là một người anh của mình, là một người anh hiền lành lương thiện, có một phương pháp rèn luyện sức khỏe rất tốt. Hắn thật sự không ngờ tiểu đạo sĩ Chính Nhất lại là cao thủ, thậm chí trên người lão đạo sĩ cũng có rất nhiều bí mật.

- Ha ha, mặc kệ lão đạo sĩ kia là ai, dù sao thì truy cầu của mình cũng không thay đổi. Tất nhiên nếu có thể trở thành cao thủ như lời nói của lão đạo sĩ thì quá tốt, vì nhiều nghề sẽ không lo chết đói, hơn nữa sau này có phát sinh chuyện gì cũng sẽ không khổ sở như hôm qua, với thân thủ của mình thì sẽ dễ dàng ứng phó được.

Lý Nam trầm suy nghĩ:

- Tất nhiên muốn phát triển được trong quan trường thì phải có đầu óc, nếu làm bậy làm bạ, cuối cùng chỉ có một con đường chết mà thôi.

- Nghe giọng điệu của lão đạo sĩ thì giống như cũng biết được một vài người có bối cảnh, ít nhất cũng có quan hệ ở thủ đô, đáng tiếc là người này không chịu nói ra.

Cho đến nay Lý Nam chưa từng nghe nói về lai lịch của lão đạo sĩ, cũng chẳng biết đi đâu để nghe ngóng. Nhưng bây giờ hắn cảm thấy lão đạo sĩ này nhất định có một vài chuyện gì đó, ít nhất không phải là một vị đạo sĩ bình thường như trước kia mình suy đoán.

Lý Nam suy nghĩ mãi đến khi về nhà mới bình tâm trở lại, dù thế nào thì hắn phải đi từng bước trên con đường của mình, cho dù lão đạo sĩ kia có quan hệ ở thủ đô, tạm thời không có liên quan gì đến mình.

- Ngày mai là đến cuối tuần, không biết khi nào mới có thông báo đây?

Lý Nam ngồi trong phòng khách nhàn chán xem tivi, cũng liên tục suy nghĩ vẩn vơ. Ngày hôm qua nghe nói Cam Cư Hoa được điều động đến phòng tổ chức, Lý Nam không khỏi có chút lo lắng. Mặc dù hắn có thành tích thi tốt nhất nhưng đây không phải là nhân tố quan trọng ở phương diện sắp xếp đơn vị công tác, vì những người có quan hệ đã sớm thông qua đủ mọi biện pháp để tìm được đơn vị tốt.

Lý Nam căn bản không có chỗ dựa, không có quan hệ ở thành phố Vũ Dương, thế cho nên khó thế nào có một đơn vị tốt rơi xuống đầu hắn được.

Trước đây Lý Nam còn nghĩ rằng mình có thể được điều động đến văn phòng thị ủy hoặc phòng tổ chức, nhưng bây giờ hắn đã dần dần hiểu rõ hiện thực, hắn cũng không còn yêu cầu cao như vậy nữa. May mà những đơn vị tham gia tuyển chọn nhân viên lần này cũng không quá kém, thế cho nên hắn không cần quá lo lắng, dù sao thì đến đơn vị nào thì điều quan trọng nhất chính là sự cố gắng của bản thân mình.

- À, đài truyền hình Vũ Dương sao? Xem một chút mới được.

Lý Nam vừa vặn mở đến kênh đài truyền hình Vũ Dương, hắn trầm nghĩ mình cũng nên chú ý đến tin tức địa phương, dù sao sau này mình cũng là người trong quan trường, thông qua những tin tức này có thể tìm ra nhiều thứ để học hỏi.

Đây là chương trình thời sự thành phố Vũ Dương, tất nhiên đài truyền hình địa phương cũng không phải có nhiều chuyện để nói như đài truyền hình trung ương và đài truyền hình tỉnh, bình thường đài truyền hình địa phương hai ngày phát tin một lần, bản tin hôm nay là phát lại chương trình hôm thứ sáu.

- Thường ủy thị ủy, trưởng phòng tổ chức Lý Dật Phong phát biểu vài lời trong hội nghị tổ chức cán bộ toàn thành phố... Lý Dật Phong nói rõ cần phải đẩy mạnh trọng điểm quản lý cán bộ thật nghiêm túc, cố gắng đẩy mạnh năng lực của lãnh đạo tổ chức, xây dựng những đội ngũ cán bộ tổ chức nhân tài, đồng thời cũng phải đề cao trình độ của cán bộ làm công tác tổ chức, nhanh chóng xây dựng một sự đảm bảo mạnh mẽ cho công tác tổ chức cán bộ thành phố Vũ Dương.

Trên màn ảnh chính là hình ảnh trưởng phòng tổ chức Lý Dật Phong phát biểu trong hội nghị, người này hơn ba mươi tuổi, gương mặt chữ điền, cặp mắt sáng ngời có thần, bộ dạng không gianh sinh uy.

- Hình như mình gặp người này nơi nào rồi thì phải...

Lý Nam trầm nghĩ, hắn cảm thấy Lý Dật Phong này có chút quen mắt, giống như từng gặp mặt ở đâu đó, nhưng đây cũng không phải là người quen thuộc, nếu không hắn đã nghĩ ra rồi. Nhưng người ta đường đường là thường ủy thị ủy, trưởng phòng tổ chức, là cán bộ cấp phó sở, Lý Nam không có cơ hội nào có liên hệ với người ta được. Hơn nữa người ta mới hơn ba mươi tuổi đã đến vị trí trưởng phòng tổ chức thị ủy, xem ra không phải người thường.

Nhưng Lý Nam lại sinh ra cảm giác như có quen biết với người này, chỉ là không nhớ gặp mặt ở nơi nào rồi.

- Hi hi, nếu như mình có quen biết với trưởng phòng tổ chức thị ủy, chỉ sợ tương lai sẽ tỏa sáng bùng bùng.

Lý Nam không khỏi trầm nghĩ như vậy, nếu thật sự là như thế thì chỉ cần hắn còn ở trong thành phố Vũ Dương, dù được phân công đến đơn vị nào hay có bất kỳ vấn đề gì, chỉ cần có thường ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức quan tâm giúp đỡ, con đường làm quan sẽ cực kỳ bằng phẳng, tương lai bùng sáng.

Nhưng Lý Nam biết rõ mình không có quan hệ với vị trưởng phòng tổ chức này, dù ngẫu nhiên gặp mặt ở đâu đó cũng chẳng được gì, mình nhận ra

người ta nhưng người ta sẽ không nhận ra mình.

- Thế cho nên vẫn cứ phải dựa vào chính mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Báo danh

Mười giờ sáng ngày chủ nhật Lý Nam cuối cùng cũng nhận được điện thoại của trường khoa Vương Gia Dân phòng tổ chức thị ủy Vũ Dương, thông báo chín giờ sáng ngày thứ hai đến báo danh ở phòng tổ chức thị ủy.

- Khi báo danh nhớ mang theo giấy chứng minh, giấy chứng nhận tốt nghiệp, bảng điểm, các loại thư giới thiệu, đồng thời phải chuẩn bị sáu tám ảnh ba bốn, khi các cậu tốt nghiệp cũng chụp loại ảnh này, nếu như không có thì hai ngày sau phải nhanh chóng đi chụp ảnh, cậu nên nhớ mang theo cho đầy đủ.

Vương Gia Dân kiên nhẫn dặn dò trong điện thoại.

Lý Nam nhớ kỹ những thứ cần thiết mang theo khi báo danh, sau đó nói:

- Cảm ơn trường khoa Vương, tôi đã nhớ rồi. Trường khoa Vương, không biết tôi được phân phối đến đơn vị nào?

"Nếu như đã thông báo cho mình trình diện, nhất định đã có kết quả phân phối công tác, bây giờ mình hỏi không biết có gây khó xử cho Vương Gia Dân hay không?"

Lý Nam trầm nghĩ như vậy.

- À, đã có kết quả, nhưng tôi còn chưa rõ ràng tình huống cụ thể, ngày mai còn có một buổi tọa đàm, khi đó trường phòng sẽ cho thông báo rõ ràng.

Vương Gia Dân nói đến đây thì dừng lại một chút, sau đó lại nói:

- Thật ra phân phối đi đâu cũng được, sau này phát triển thế nào còn cần bản thân mình cố gắng. Năm vừa rồi có ba sinh viên thi đậu nhân viên nhà nước, bọn họ cũng không được phân phối đến những đơn vị tốt, nhưng bọn họ vẫn phát triển tốt, quan trọng là sự nỗ lực cố gắng của chính mình.

Lý Nam mặc dù không tìm được đáp án nhưng tâm tình cũng không tệ, thái độ của Vương Gia Dân rất tốt, đồng thời lời nói cũng rất có ý nghĩa. Dù sao đơn vị được phân phối công tác ban đầu cũng chỉ là một bộ phận, sự phát triển sau đó cần phải dựa vào sự nỗ lực của bản thân mình.

Nhưng khi đặt điện thoại xuống thì trong đầu Lý Nam chợt lóe lên một ý nghĩ mới, lúc vừa rồi Vương Gia Dân không trả lời câu hỏi của mình, ngược lại còn nói vài lời an ủi, chẳng lẽ Vương Gia Dân đã biết được kết quả, nhưng vì chính mình được phân phối đến đơn vị không tốt nên mới nói tránh đi như vậy sao?

Nhưng những đơn vị cần tuyển nhân viên đợt này đều không kém, dù Lý Nam có được phân phối đến đâu cũng không có vấn đề gì mới đúng chứ?

Chẳng lẽ vấn đề phân phối công tác cho mình gặp phải rủi ro sao? Lý Nam nghĩ đến đây thì không khỏi có vài phần lo lắng, dù sao thì sự việc cũng có thể biến đổi, ví dụ như mình quan hệ không tốt với Cam Cự Hoa, biết đâu Cam Cự Hoa sẽ làm trò quỷ gì đó? Cam Cự Hoa có quan hệ tốt với Tổng Kiện, bố của Tổng Kiện lại là thư ký trưởng văn phòng ủy ban nhân dân thành phố Vũ Dương, bọn họ thật sự có thừa năng lượng này.

Lý Nam suy nghĩ giây lát cũng không thể nào hiểu rõ được, hắn không khỏi cười khổ rồi lắc đầu.

- Thôi được rồi, nghĩ nhiều cũng không có tác dụng gì, ngày mai đi báo danh sẽ biết được phân phối đến đơn vị nào. Bây giờ có nghĩ này nghĩ nọ cũng chỉ làm bản thân sinh ra lo lắng vô cơ mà thôi.

Sáng hôm sau Lý Nam ăn sáng và chuẩn bị tất cả những giấy tờ cần thiết, sau đó bắt xe đi đến thành phố Vũ Dương. Hôm nay là ngày báo danh ở phòng tổ chức, hơn nữa nghe Vương Gia Dân nói hình như là trường phòng còn tuyên bố kết quả, thế nên hắn cố gắng xuất phát sớm hơn một chút, miễn những trường hợp không may phát sinh.

Mái tóc Lý Nam cắt ngắn rất có tinh thần, hắn mặc một bộ áo sơ mi trắng ngắn tay, phối hợp với quần tây màu đen, giày da đen, nhìn qua rất lịch sự trưởng thành, làm người đối diện phát sinh hảo cảm.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi báo danh, tuy không phải đến đơn vị nhận công tác, thế nhưng lưu lại ấn tượng tốt với phòng tổ chức cũng là cực kỳ quan trọng. Hơn nữa tối qua Lý Nam còn cố gắng suy nghĩ về những lời nói tự giới thiệu và cảm tưởng của bản thân, dù sao thì có lãnh đạo tham gia họp, biết đâu sẽ yêu cầu người nào đó lên tiếng, hắn có sự chuẩn bị sẵn sàng nếu như gặp phải tình huống gì cũng không sinh ra bối rối. Hắn đã chuẩn bị rất kỹ càng, thế nên không có gì phải lo lắng, bộ dạng tràn đầy khí thế tất nhiên sẽ khác hẳn với những người khác. Ngược lại nếu như hắn không chuẩn bị sẵn, nếu như đến lúc đó cần phải phát biểu vài lời thì khó tránh khỏi phát sinh bối rối, nói những lời không suy nghĩ kỹ càng, tất nhiên có khả năng không được

chu toàn, chẳng phải để lại ấn tượng xấu cho lãnh đạo sao?

Lý Nam kiên trì trên con đường làm quan, thế nên hắn không dám bỏ qua bất kỳ phương diện nhỏ nào cần quan tâm.

Sau khi đến phòng tổ chức thị ủy thì Lý Nam đi đến phòng làm việc của Vương Gia Dân. Sau khi Vương Gia Dân thấy Lý Nam thì tỏ ra cực kỳ ôn hòa, hắn kiểm tra những vật phẩm Lý Nam đưa đến, sau đó đưa Lý Nam đến phòng họp.

- Lý Nam, cậu là người đến sớm nhất, cậu ngồi trong phòng chờ một lát nhé.

Vương Gia Dân vừa đi vừa nói:

- Hôm nay là ngày mọi người tập trung báo danh, chờ sau khi phân phối đơn vị, mọi người có thể đến trình diện ở đơn vị mới. Thị ủy cực kỳ xem trọng nhóm sinh viên các cậu, thế nên đến đơn vị mới thì cần phải chịu khó rèn luyện, như vậy mới có thể nhanh chóng phát triển được.

- Cảm ơn trưởng khoa Vương.

Lý Nam dùng giọng cảm kích nói, dù Vương Gia Dân nói những lời này rất khách sáo nhưng Lý Nam cũng cần phải bày tỏ thái độ rõ ràng, hơn nữa Lý Nam đã sớm xem Vương Gia Dân như một nhân vật quan trọng trong mạng lưới quan hệ của mình, tất nhiên càng cần phải biểu hiện chiếm được hảo cảm của người này, sau đó mới có thể phát triển thêm một bước nữa.

Vương Gia Dân khẽ mỉm cười nói:

- Thật ra những lời này cũng không có ý nghĩa gì, sau này càng cần cậu công tác chú ý nhiều hơn.

Một lát sau mọi người lục tục đi vào trong phòng.

Cam Cừ Hoa là người thứ ba đi đến, khi thấy Lý Nam thì gương mặt hắn có chút lo lắng, nhưng lại nhanh chóng thay thế bằng nụ cười, hắn đi đến chào hỏi Lý Nam:

- Lý Nam, cậu đến sớm thế?

Lý Nam cười nhạt một tiếng nói:

- Đúng vậy, tôi đến hơi sớm.

Vì sự việc lần trước nên giữa hai người đã phát sinh khúc mắc, chỉ là hai bên biểu hiện ra vẫn rất khách khí, dù sao thì mọi người vẫn còn cùng công tác ở thành phố Vũ Dương.

Đến tám giờ năm mươi phút thì mọi người đều đã đến đông đủ, mọi người ngồi xuống trong phòng họp, ngoài việc thỉnh thoảng quay sang khẽ nói với nhau hai câu, hầu như ai cũng tỏ ra cẩn thận dè dặt, bầu không khí trong phòng rất yên tĩnh.

Chín giờ năm phút phó phòng Sở Bộ Trường của phòng tổ chức thị ủy cùng hai vị trưởng khoa đi vào trong phòng họp.

Phó phòng Sở Bộ Trường có gương mặt rất nghiêm túc, hắn đeo một cặp kính viền vàng, ánh mắt giống như xuyên thấu qua cặp kính và bất cứ lúc nào cũng đánh giá những người đối diện với mình.

Sở Bộ Trường ngồi xuống, hắn quét mắt nhìn một lượt, khi thấy mọi người ngồi nghiêm chỉnh, gương mặt nghiêm túc thì nở nụ cười thân nhiên, giống như bầu trời âm u chợt lóe lên những luồng ánh sáng rực rỡ. Đầu tiên phó phòng Sở phát biểu vài lời hoan nghênh mọi người đến tham gia cuộc họp này, nói rõ ý nghĩa quan trọng của cuộc thi vừa qua, đồng thời cũng khuyến khích mọi người cố gắng học tập nhiều hơn nữa, cống hiến sức lực cho sự phát triển của thành phố Vũ Dương.

- Căn cứ vào tinh thần hội nghị của phòng tổ chức, chúng tôi đã cho ra phương án sắp xếp công tác cho mọi người, bây giờ tôi xin tuyên bố cụ thể...

Lúc này mọi người không khỏi héch ngượng và ngừng thở, mặc dù trong số bảy người nơi đây hầu như đã biết được kết quả phân phối công tác của mình, thế nhưng bây giờ vẫn tỏ ra cực kỳ nghiêm túc, dù sao đây cũng là trường hợp công bố chính thức.

Năm nay có bảy người vượt qua cuộc thi tuyển nhân viên nhà nước của thành phố Vũ Dương, mọi người có thể nói là trải qua nhiều khổ cực mới đi đến bước này, bọn họ đều là sinh viên, thật ra đều là đối thủ cạnh tranh trực tiếp của nhau. Dù sao thì bọn họ cũng không thể nào so sánh với những cán bộ lão thành đang công tác ở đơn vị, bọn họ đều là sinh viên mới nhận công tác, thế nên rất có khả năng ở vào vị trí đối lập.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phân phối

Cam Cự Hoa ngồi bên trái Lý Nam, còn cách Lý Nam một người, hắn ngồi thẳng, vẻ mặt nghiêm túc và trầm ổn. Hắn đã sớm biết kết quả mình được phân phối vào trong phòng tổ chức thị ủy, đây chính là đơn vị tốt mà người nào cũng muốn chen chân vào, người ta thường nói vào công tác ở phòng tổ chức thì mỗi ngày đều có thể cầu tiến, sau này chỉ cần mình cố gắng biểu hiện một chút, cộng thêm năng lượng của gia đình, con đường làm quan nhất định sẽ bừng sáng.

"Xã hội bây giờ có tiền thì sẽ có quyền, có quyền thì có tiền, quyền và tiền hỗ trợ lẫn nhau, tiền có thể sai khiến ma quỷ, chỉ cần có nhiều tiền thì không việc gì không làm được!"

Cam Cự Hoa thầm đắc ý suy nghĩ, bố của hắn chính là chủ một doanh nghiệp nổi tiếng trong thành phố Vũ Dương, gia tài bạc triệu, tất nhiên có kết bạn với không ít người quyền cao chức trọng, cho nên hắn cực kỳ tin tưởng vào tương lai của mình.

"Ha ha, Lý Nam cho là mình rất giỏi, lại cố làm ra vẻ trước mặt mình, hắn biết chuyện của mình thì làm được gì? Còn không phải cố gắng tỏ ra thành thật sao? Chỉ cần người này còn công tác trong thành phố Vũ Dương thì sẽ không dám làm gì mình, càng không dám gửi đơn thư tố cáo mình."

Sau khi có phát sinh mâu thuẫn với Lý Nam thì Cam Cự Hoa cũng không cần quan tâm quá nhiều, dù sao thì hắn nghĩ rằng Lý Nam cũng không dám đối đầu chính thức với mình.

- Sự kiện phân phối lần này mọi người đều cố gắng biểu hiện thân thông bát tiên quá hải, Lý Nam là một người không dễ không đấy, khờ dại cho rằng có vị trí thì đứng đầu thì sẽ được phân phối đơn vị tốt sao?

Cam Cự Hoa thầm cười lạnh, trước đó hắn đã được nói về kết quả phân phối công tác, thầm nghĩ Lý Nam coi như phải ăn quả đắng rồi.

- Đồng chí Lý Thắng Quân đến báo danh ở văn phòng thị ủy.

- Đồng chí Cam Cự Hoa đến báo danh ở phòng tổ chức thị ủy.

Giọng nói của Sở Bộ Trường cực kỳ trầm thấp, hắn dùng giọng không nhanh không chậm tuyên bố hướng đi của bảy sinh viên vượt qua kỳ thi lần này. Mặc dù nói các ban ngành không phân chia cao thấp, thế nhưng thực tế ở vào những ban ngành khác biệt lại có ý nghĩa khác biệt, thậm chí thứ tự những lời tuyên bố của Sở Bộ Trường cũng được phân biệt rõ ràng.

Lần này thành phố Vũ Dương tổ chức thi tuyển nhân viên nhà nước chính là một bước đột phá ở phương diện nhân sự, năm vừa rồi thành phố Vũ Dương cũng tiến hành thi tuyển nhân viên và chọn ra được ba người, những sinh viên này đều có biểu hiện không tệ, tất cả phương diện được đánh giá rất tốt, thế cho nên phía thị ủy mới quyết định năm nay mở rộng quy mô. Thị ủy tổ chức thi tuyển công khai, cố gắng hấp thu những dòng máu mới tiến vào trong ban ngành, điều này có trợ giúp rất lớn cho phương diện ưu hóa đội ngũ cán bộ, đặc biệt là kiến thiết đội ngũ cán bộ kế cận.

Nghe nói ngay cả bí thư thị ủy cũng cực kỳ coi trọng kỳ thi tuyển lần này, nhiều lần tỏ ra quan tâm.

Mặc dù nói gần đây có nhiều địa phương áp dụng phương thức này để công khai tổ chức thi tuyển nhân viên nhà nước, nhưng thành phố Vũ Dương lại cực kỳ coi trọng, cũng không chỉ làm cho ra vẻ mà thận trọng nghiên cứu. Thông qua cuộc thi thí điểm năm vừa rồi rút ra nhiều kinh nghiệm, thế cho nên năm nay mới tiến hành cuộc thi tuyển chọn nhiều nhân viên như vậy. Thế cho nên có thể nói rằng năm vừa rồi là lần đầu tiên thành phố Vũ Dương tiến hành thi tuyển nhân viên nhà nước, đó là một lần thử nghiệm, năm nay mới chính thức hành động, mọi người càng chú ý nhiều hơn, biểu hiện tốt hay kém trong cuộc thi lần này có liên quan rất lớn đến con đường phát triển về sau.

Vì vậy ngay từ lúc bắt đầu thi mọi người đã cạnh tranh với nhau rất dữ dội.

Tất nhiên bây giờ đến lúc phân phối đơn vị công tác, chỉ cần người nào chiếm được lợi thế lớn hơn, sẽ có trợ giúp rất lớn cho cạnh tranh sau này.

- Đồng chí Trần Viên Lâm đến báo danh ở phòng kế hoạch đầu tư.

- Đồng chí Hàn Vũ đến báo danh ở phòng tài chính.

- Đồng chí Trương Quốc Trung đến báo danh ở phòng giao thông công chính.

- Đồng chí Lý Nam đến báo danh ở phòng văn thư.

- Sao...

Khoảnh khắc này Lý Nam tưởng rằng mình nghe lầm, tại sao lại có thể là phòng văn thư? Trước đó những ban ngành có tham gia tuyển chọn nhân viên trong đợt thi tuyển lần này không có phòng văn thư, bây giờ sao lại phân phối mình đến phòng văn thư?

Phòng văn thư là đơn vị gì? Lý Nam cũng hiểu rõ vài phần, đây chính là một đơn vị cực kỳ phiền phức, nhiều khi phải đi chùi dùi cho người khác, nhưng không nhất định sẽ có kết cục tốt đẹp.

Một đơn vị như vậy chính là nơi tiếp nhận sinh viên giỏi ở trường đại học Thiên Đô như Lý Nam, tương lai phát triển sau này sẽ thế nào?

Câu nói càng là đơn vị phức tạp càng có tính chất rèn luyện cán bộ thực chất chỉ là lấy ra để an ủi bản thân mà thôi, dù sao nhân tài cũng cần một bộ phận phù hợp, nếu không thì sẽ chẳng có nhiều người ngày càng mai một.

Lý Nam cảm thấy máu nóng toàn thân sôi trào, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Vì sao người khác đều được phân phối đến đơn vị tốt, nhưng chỉ có bản thân mình là kém như vậy?

Lý Nam quay sang nhìn Cam Cự Hoa, hắn thấy Cam Cự Hoa đang nhìn Sứ Bộ Trưởng với bộ dạng không chút biểu cảm.

- Chẳng lẽ là Cam Cự Hoa giờ trò sao? Người này có thể tiến vào công tác ở phòng tổ chức, cũng có năng lực đối phó với mình.

Lý Nam cảm thấy phần nộ và bối rối, hắn cũng không còn tâm tư lắng nghe lời nói của Sứ Bộ Trưởng trên đài chủ tịch. Hắn vốn nghĩ rằng mình dù không thể đến công tác ở văn phòng thị ủy hay phòng tổ chức, thế nhưng những đơn vị cần tuyển chọn nhân viên nhà nước trong đợt này đều không tồi, dù đi đến đâu cũng có thể làm cho người ta hâm mộ, chỉ cần mình cố gắng thì tương lai cũng không kém.

Nhưng Lý Nam lại được đưa đến phòng văn thư, đây chính là kết quả mà trước nay hắn chưa từng nghĩ đến, dù sao thì ai cũng biết rõ những đơn vị tuyển nhân viên trong đợt này, cũng không ai nghĩ rằng đến khi phân phối công tác lại phát sinh vấn đề.

Những người ngồi trong phòng cũng cảm thấy khác thường, bọn họ đều biết Lý Nam là người dự thi có thành tích tốt nhất, thế nhưng người này lại được phân phối công tác ở phòng văn thư, nhất định có người giờ trò sau lưng.

Nhưng mọi người đều tỏ ra không đồng tình, vì Lý Nam chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của bọn họ, bây giờ người này lại bị phân phối đến phòng văn thư, như vậy sau này bọn họ sẽ giảm đi một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ. Dù người này có năng lực thi đạt thành tích tốt nhất, thế nhưng đến công tác ở phòng văn thư thì có thành tích gì sao?

Sứ Bộ Trưởng dùng giọng không mấy biểu cảm nói rõ kết quả phân phối, sau đó chậm rãi nói:

- Các đồng chí nơi đây đều phải là tinh anh mới được thị ủy chọn lựa, cũng sắp xếp đến những đơn vị ban ngành tương quan, tôi hy vọng mọi người đến cương vị công tác mới cần phải khiêm tốn cẩn thận, chăm chú học tập, cố gắng công tác, không ngừng tiến lên. Đơn vị công tác ban đầu chỉ là một bộ phận, thật sự cũng không có quá nhiều khác biệt, nhưng biểu hiện và cố gắng của cá nhân mới là nhân tố mấu chốt nhất quyết định sự phát triển của mỗi người sau này. Khi sắp xếp công tác cho các đồng chí vào đợt này, có một mặt suy xét đến phương diện các anh chị là sinh viên tài cao, cung cấp cho mọi người một hoàn cảnh phát triển tốt đẹp, đồng thời cũng cố gắng cho mọi người cơ hội sáng tạo rèn luyện. Ngọc không mài giũa sẽ không tươi đẹp, càng là nhân tài vĩ đại thì càng phải đối mặt với hoàn cảnh và vấn đề phức tạp hơn để rèn luyện cho tốt, như vậy mới có thể lớn lên được. Tất cả mọi người đều là nhân tài, nhưng đến cương vị công tác thì cần phải chú trọng thực tế, làm người thanh bạch...

Lý Nam nghe những lời nói của Sứ Bộ Trưởng mà trong lòng cảm thấy oán giận, hắn không phải kẻ ngu, chính hắn được phân phối đến phòng văn thư cũng không phải là vấn đề rèn luyện, rõ ràng là bị người nào đó ra tay sau lưng.

Nhưng bây giờ Lý Nam không biết được rốt cuộc ai là người giờ trò với mình.

Cam Cự Hoa là người có hiềm nghi lớn nhất, nhưng Lý Nam không có chứng cứ.

Lúc này Sứ Bộ Trưởng vẫn ngồi trên đài chủ tịch lên tiếng thao thao bất tuyệt. Hắn là phó phòng tổ chức, là một cựu chiến binh trong công tác tổ chức, tất nhiên bây giờ nói về phương diện công tác tổ chức thì lại càng thông thạo thoải mái hơn bất kỳ ai khác.

Lúc này cửa phòng họp bị đẩy ra, một người đàn ông đeo kính khoảng ba mươi tuổi có bộ dạng lịch sự xuất hiện bên cửa ra vào, nhưng hắn cũng không đi vào bên trong mà khẽ nghiêng người, sau lưng hắn là một người đàn ông cực kỳ có khí thế, không giận mà phát uy.

Hai hàng chân mày đang nhíu chặt của Sứ Bộ Trưởng chợt giãn ra và xuất hiện nụ cười, hắn đứng lên đi ra nghênh đón rồi nói:

- Trưởng phòng Dật Phong đến đây à!

- Tôi đến xem chúng ta phân phối nhân tài thế nào.

Người đến chính là thường ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức Lý Dật Phong, hắn vừa nói vừa đi vào trong phòng họp và ngồi xuống vị trí chủ vị.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Có ấn tượng

- Thừa các đồng chí, thường ủy thị ủy trưởng phòng Lý phòng tổ chức đã rút chút thời gian cấp bách đến thăm mọi người, yêu cầu mọi người hoan nghênh chào đón.

Sở Bộ Trưởng ngồi xuống bên cạnh Lý Dật Phong rồi dùng giọng điệu vui vẻ như tắm gió xuân nói.

Trước đó Sở Bộ Trưởng luôn tỏ ra cực kỳ nghiêm túc, làm cho mọi người cảm nhận được áp lực rất lớn, nhưng bây giờ Lý Dật Phong đi đến, gương mặt hân như mùa đông chuyển sang mùa xuân, sự biến đổi này không khỏi làm cho những người sắp tiến vào trạng thái công tác cảm thấy cực kỳ bất ngờ.

Lý Dật Phong là thường ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức, là lãnh đạo thị ủy, là cán bộ cấp phó sở, còn Sở Bộ Trưởng chỉ là một vị phó phòng có thứ hạng thứ hai ở phòng tổ chức, chỉ là cán bộ cấp phòng, thế nên phải tỏ ra cung kính với Lý Dật Phong.

Trong phòng họp vang lên tiếng vỗ tay, đối với những người đang ngồi nơi đây thì được tiếp kiến trưởng phòng tổ chức thật sự là một việc cực kỳ vui vẻ và hưng phấn. Thứ nhất là bọn họ có thể được xuất hiện trước mặt lãnh đạo, cho dù không thể tiếp xúc và để lại ấn tượng sâu sắc cho lãnh đạo, nhưng chỉ cần sau này có tiếp xúc nhiều hơn sẽ có cơ hội. Thứ hai điều này nói rõ thị ủy rất coi trọng nhóm sinh viên chuẩn bị tiếp nhận công tác như bọn họ, như vậy sau này chỉ cần có biểu hiện tốt sẽ có thêm nhiều cơ hội.

Lý Nam ngồi đó mà trong đầu cố gắng suy nghĩ xem mình đã gặp trưởng phòng Lý này ở đâu rồi? Ngày hôm qua khi xem chương trình thời sự thì Lý Nam cảm thấy trưởng phòng Lý rất quen mặt, hôm nay hai người tiếp xúc gần hơn càng làm cho cảm giác quen biết của hắn thêm mãnh liệt.

- Nhất định là mình từng gặp trưởng phòng Lý ở nơi nào đó rồi, nhưng lại không nghĩ ra được.

Lý Nam cố gắng nghĩ về những người mình có quen biết, thế nhưng lại không có ấn tượng về Lý Dật Phong.

Nhưng Lý Nam vững tin bản thân mình đã từng gặp Lý Dật Phong, nếu không sẽ chẳng có cảm giác mãnh liệt như vậy.

- Ôi, đáng tiếc là không nghĩ ra được.

Lý Nam có chút uể oải, sau khi nghe được thông tin đến công tác ở phòng văn thư thì hắn tỏ ra cực kỳ bất an, cảm thấy bản thân bị lừa gạt.

Dù thế nào thì trước khi thi thị ủy Vũ Dương cũng có công bố những đơn vị tham gia tuyển chọn nhân viên rất rõ ràng.

Bây giờ lại xuất hiện một phòng văn thư, điều này làm cho người ta khó thể nào nói nổi.

Tuy vừa rồi Sở Bộ Trưởng phát biểu có giải thích đại khái về kết quả này, thế nhưng Lý Nam vẫn cảm thấy mình bị người ta lừa gạt.

Nếu như muốn rèn luyện, vì sao lại cho một người có thành tích thi tốt nhất như mình đến đơn vị không tốt để rèn luyện? Dựa vào cái gì mà những người khác lại được phân phối vào đơn vị tốt hơn?

Câu nói công tác không phân biệt cao thấp chỉ đơn thuần là gạt người, Lý Nam tất nhiên không ngây thơ tin vào những chuyện ma quỷ này.

Lý Nam tin tưởng mình nhất định bị người khác hãm hại, chỉ là không biết ai ra tay mà thôi.

Nếu như có quen biết với thường ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức, cho dù Lý Nam có đến công tác ở phòng văn thư, hắn cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Dù sao chỉ cần có đại nhân vật chú ý, hắn sẽ chỉ phải ở đơn vị kém một thời gian ngắn, chỉ cần biểu hiện không quá kém sẽ có ngày nổi danh.

Nhưng Lý Nam căn bản không nhớ nổi mình gặp Lý Dật Phong khi nào, như vậy Lý Dật Phong bên kia chỉ sợ càng không có ấn tượng về mình, như vậy sau này sao Lý Dật Phong có thể chú ý đến mình đây?

Dù sao thì bản thân Lý Nam cũng chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp đến tiếp nhận công tác, người ta đường đường là thường ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức, tất nhiên hai bên có sự chênh lệch quá lớn, người ta vì sao phải chú ý đến mình?

Lý Nam nghĩ đến đây mà không khỏi cảm thấy chán nản mệt mỏi.

Lý Nam vốn rất tin tưởng vào tương lai của mình, nhưng hắn vừa bước chân vào quan trường đã bị người ta ám toán sau lưng, làm hắn thất vọng cảm nhận được con đường làm quan gian khổ thế nào.

Tất nhiên chút ngăn trở như vậy cũng không thể nào quật ngã quyết tâm phát triển trong quan trường của Lý Nam, bây giờ tâm tình của hắn hơi kém mà thôi, tuyệt đối không phải sẽ lùi bước cam chịu.

- Hơn nữa phòng văn thư cũng có một điểm tốt, đó là càng tiếp xúc với nhiều vấn đề, càng được liên hệ với nhiều người, ngoài việc liên hệ với quản chúng thành phố Vũ Dương, còn có thể liên hệ với quan viên các cấp ở thành phố Vũ Dương, không quá khó để biểu hiện mình và tích lũy quan hệ.

Lý Nam thầm nghĩ:

- Cho dù bị người ta ám hại thì mình cũng phải phát triển cho tốt, mình muốn xem là kẻ nào giờ trò sau lưng, đến khi mình tìm ra được người này, tương lai nhất định phải làm cho hắn khổ sở hơn mình bây giờ.

Lý Nam nghĩ như vậy và dần dần khôi phục ý chí chiến đấu.

Nếu như Lý Nam đã không thể lui về phía sau, hắn cũng chỉ có thể tiến lên từng bước mà thôi. Trước nay cho dù con đường phát triển có chông gai thế

nào thì Lý Nam cũng chưa từng ủy kỵ sợ hãi.

Lý Dật Phong nở nụ cười ôn hòa, nụ cười này càng dễ gần hơn cả hình ảnh trên bản tin thời sự.

Lý Dật Phong vốn có tính toán không đến tham gia cuộc họp mặt hôm nay, nhưng khi xử lý xong công tác thì nghĩ rằng hôm nay có vài sinh viên đến báo danh, thế nên mới bỏ chút thời gian đến đây xem thế hệ cán bộ kế cận sau này thế nào.

Lý Dật Phong là trưởng phòng tổ chức, tất nhiên hắn càng coi trọng thế hệ cán bộ trẻ tuổi hơn bất kỳ ai khác, vì từ khi hắn tiến lên con đường tham chính đến nay đều được người ta coi là cán bộ trẻ tuổi tài cao, thế nên bản thân hắn cũng cực kỳ tán đồng những cán bộ trẻ tuổi khác.

Hơn nữa Lý Dật Phong là một cán bộ phòng tổ chức tỉnh ủy xuống thành phố Vũ Dương rèn luyện, hắn cũng cần phải dung nhập vào trong nhiều công tác của thành phố Vũ Dương này.

Năm nay hoạt động công khai thi tuyển nhân viên nhà nước chính là một công tác nhân sự trên quy mô lớn của thành phố Vũ Dương, tất nhiên cũng là một hoạt động manh tính chất thử nghiệm lần hai, Lý Dật Phong không thể không quan tâm.

Lý Dật Phong đưa ta lên ép xuống, khi bầu không khí trong phòng an tĩnh trở lại thì hắn mở miệng nói:

- Khi thấy các đồng chí ngồi nơi đây, tôi cảm thấy rất vui, các vị đều là tương lai của thành phố Vũ Dương sau này, hơn nữa các vị là sinh viên tốt nghiệp đại học, thị ủy rất coi trọng phương diện kiến thiết đội ngũ cán bộ, thế nên mới hy vọng tiến cử những dòng máu mới rót vào trong mạch máu cán bộ thành phố Vũ Dương. Vì vậy khi các đồng chí đến đơn vị công tác, cần phải nghiêm khắc yêu cầu chính mình, không ngừng đề cao năng lực và trình độ, bày biện ra sức sống và khả năng sáng tạo mạnh mẽ của thanh niên.

Mọi người đều nể tai lắng nghe, Lý Dật Phong chủ yếu lên tiếng khuyến khích và thúc giục mọi người, nhưng những lời này được thường ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức nói ra càng làm cho người ta vui vẻ và phục tùng, thật sự còn có tác dụng hơn cả những lời vừa rồi của Sở Bộ Trưởng.

Lý Dật Phong cũng không nói quá lâu, ngay sau đó hắn chợt thay đổi chủ đề:

- Hôm nay tôi đến đây chủ yếu là muốn thăm hỏi mọi người, đồng thời cũng muốn xem ý nghĩ của mọi người, sau này mọi người đến những đơn vị công tác khác nhau, mọi người có ý kiến gì không? Có đề nghị gì với phòng tổ chức hay không? Mọi người có thể nói thoải mái.

Mọi người chợt chấn động tinh thần, đây chính là một cơ hội tốt để biểu hiện mình, có thể thể hiện tài ăn nói và tư tưởng trước mặt trưởng phòng tổ chức, đây thật sự là cơ hội khó có được.

Nhưng lúc này cũng không ai vội vàng lên tiếng, dù sao bọn họ cũng là người mới, trầm ổn là phương diện khá quan trọng, vội vã phát biểu có thể chiếm lấy được hảo cảm của trưởng phòng Lý, thế nhưng lại vấp phải nguy hiểm rất lớn.

Bây giờ mọi người cần phải suy nghĩ chau chuốt lại từ ngữ, sau đó lên tiếng phát biểu mới không phát sinh vấn đề.

Khi thấy mọi người tỏ ra trầm mặc, Lý Dật Phong cũng không tỏ ra nóng nảy, hắn mỉm cười dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn qua từng người.

Những người ở trong phòng đều trẻ tuổi phần chấn tinh thần, tuy còn trẻ nhưng tương lai sau này là của bọn họ, ai cũng phải đi từ trẻ tuổi đến trưởng thành, từ non nớt đến lão luyện, đây chính là một quá trình liên tục của thanh niên, Lý Dật Phong cũng không ngoại lệ.

Khi đưa mắt nhìn đến Lý Nam, trong đầu Lý Dật Phong khẽ động, tiểu tử kia rất quen mặt, hình như đã gặp ở nơi nào đó thì phải.

Lý Nam thấy Lý Dật Phong nhìn về phía mình, hắn nhanh chóng nắm bắt cơ hội này để giơ tay lên, nếu như tất cả mọi người đều không lên tiếng, hắn coi như tiếp nhận thử thách đi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đã nghĩ ra

- Kính thưa trưởng phòng Lý, tôi tên là Lý Nam, rất vui khi có được cơ hội phát biểu vài lời, bây giờ tôi xin mạn phép nói ra một vài ý nghĩ của mình.

Lý Nam thấy Lý Dật Phong gật đầu, thế là hắn nói vài lời dựa theo những gì mình đã chuẩn bị sẵn ngày hôm qua. Dù hắn có từng gặp mặt Lý Dật Phong ở nơi đây hay chưa, cũng không quan tâm đến ấn tượng của mình trong đầu Lý Dật Phong, hắn chỉ cần nắm chặt cơ hội lần này để biểu hiện mình là được.

Tuy Lý Nam biết chỉ đứng lên phát biểu cảm nghĩ thì cũng không nhất định sẽ làm cho trưởng phòng Lý coi trọng chính mình, nhưng hắn biết ấn tượng của từng người với người phải tích lũy chậm rãi mới thành, mặc dù nói mỗi lần gặp mặt thì không thể nào gây ra ấn tượng sâu sắc ngay được, thế nhưng ấn tượng của mình trong mắt người khác được bồi đắp thêm dựa vào những cơ hội thế này. Chỉ cần có cơ hội thì phải nắm bắt, không cần biết cơ hội

này sẽ mang đến cho mình bao nhiêu lợi ích, thế nhưng chỉ cần làm tốt bước tạo ấn tượng đầu tiên là được.

Lý Nam đã sớm có chuẩn bị, hơn nữa hắn lại cảm thấy rất chấn động vì kết quả phân phối công tác hôm nay, thế nên hắn càng hiểu được bản thân mình phải cố gắng ra sao, thế nên khi phát biểu ý nghĩ thì phát huy vô cùng tốt, ý nghĩ đặc biệt rõ ràng, thậm chí còn có chiều sâu hơn nội dung bản thảo đã được chuẩn bị sẵn ngày hôm qua.

Giọng nói của Lý Nam rất lớn và trầm bổng, giàu lực cuốn hút, làm cho người ta không khỏi chú tâm lắng nghe.

Lý Dật Phong nở nụ cười, thi thoảng khẽ gật đầu giống như tỏ ra thừa nhận lời nói của Lý Nam.

Điều này càng làm cho Lý Nam tự tin hơn, ý nghĩa lời nói càng rõ ràng mạch lạc hơn.

- À, nhớ ra rồi, tiểu tử này chính là cậu thanh niên trong tai nạn xe hôm nọ, không thể ngờ cậu ấy cũng nằm trong nhóm sinh viên vừa tốt nghiệp được phân phối công tác lần này.

Lý Dật Phong chợt nhớ ra Lý Nam là ai, dù sao thì ấn tượng của Lý Nam ngày hôm đó với hắn là khá sâu sắc.

Khi đó Lý Dật Phong vừa mới đến nhận chức thường ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức thành phố Vũ Dương chưa được một tuần, ngày đó hắn vừa đứng lúc đi công tác từ thành phố Thiên Đô về Vũ Dương, không ngờ giữa đường gặp phải vụ tai nạn giao thông, khi đó Lý Nam ra sức cứu người và răn dạy những người lợi dụng tình cảnh éo le của người khác để cướp bóc làm cho hắn sinh ra hảo cảm rất lớn. Lý Dật Phong cảm thấy thanh niên bây giờ nên có tinh thần trọng nghĩa và sự nhiệt tình như vậy, hơn nữa xã hội bây giờ thật sự cần những con người như thế.

Khi đó Lý Dật Phong còn vỗ vai tán thưởng Lý Nam.

Nhưng sau khi cứu giúp người khác xong thì Lý Nam vội vàng bỏ đi, Lý Dật Phong cũng không cần phải cho người đi thăm dò chi tiết về người này.

Nào ngờ mới không lâu sau đó Lý Dật Phong có thể gặp lại cậu thanh niên này.

- Cậu ấy tên là Lý Nam, tiểu tử này không tệ, có thành tích thi tốt nhất.

Lý Dật Phong hỏi tường lại tư liệu về Lý Nam, hắn là trưởng phòng tổ chức mặc dù không cần phải tự mình quan tâm đến công tác thi tuyển nhân viên nhà nước, thế nhưng vẫn khá quen thuộc tư liệu của những người được đề cử. Lý Nam là người có thành tích thi tốt nhất, thế nên ấn tượng với Lý Dật Phong càng sâu sắc hơn.

Lúc này Lý Dật Phong kết hợp với ấn tượng Lý Nam xả thân cứu người trước đó, thế là càng thêm tán thưởng.

Một chàng trai trẻ tuổi ưu tú và có tinh thần trọng nghĩa như vậy thật dễ làm cho người ta sinh ra hảo cảm.

Hơn nữa Lý Dật Phong nhìn vào biểu hiện của Lý Nam vào ngày hôm đó, hắn cho rằng Lý Nam phải là người có năng lực. Vì hắn là một cán bộ lão thành ở công tác tổ chức, tất nhiên phải có chút tự tin ở phương diện nhìn người.

Nhưng ngay sau đó Lý Dật Phong cũng nghĩ đến vấn đề phân phối công tác của Lý Nam, lần này vốn dĩ có bảy đơn vị ban ngành tham gia tuyển chọn nhân viên, ngoài vài người đặc biệt liên hệ sắp xếp, những người còn lại đều phải được phân phối trẻ nguyên tắc thành tích thi cử.

Lý Dật Phong là người quyết định nguyên tắc phân phối lần này, còn phương án cụ thể thì do phó phòng thường vụ xử lý, sau đó thông qua hội nghị phòng tổ chức để xác định. Mặc dù nhân số sinh viên thi đậu lần này là không ít, nhưng bọn họ cũng chỉ là những công nhân viên bình thường của thành phố Vũ Dương, cũng không cần chính bản thân Lý Dật Phong phải tự mình quyết định phân phối công tác cho bọn họ.

Kết quả là Lý Nam bị phân phối đến phòng văn thư, lý do là vì biên chế của phòng văn thư vừa vắn có thiếu hụt, bổ sung một đồng chí trẻ tuổi cũng có lợi cho sự triển khai công tác của phòng văn thư. Đồng thời đối với cán bộ trẻ tuổi thì đến đơn vị như phòng văn thư sẽ dễ dàng được rèn luyện, cực kỳ có lợi cho hướng phát triển sau này, chỉ cần biểu hiện tốt sẽ được tổ chức đề bạt trọng dụng. Lý Nam là một sinh viên có thành tích thi tốt nhất, rõ ràng là người ưu tú nhất, một đồng chí trẻ tuổi và ưu tú như vậy càng cần phải được bồi dưỡng trọng điểm. Phòng tổ chức thị ủy sẽ thành lập hồ sơ bồi dưỡng đối với số cán bộ này, tiến hành ghi chép theo dõi sát sao những gì bọn họ biểu hiện ở đơn vị mới, thế nên những người biểu hiện tốt sẽ được chú ý trọng điểm.

Đây cũng chỉ là lý do miễn cưỡng mà thôi, Lý Dật Phong mới đến công tác ở thành phố Vũ Dương, cũng chỉ đang cố gắng lần ra đầu mối công tác ở phòng tổ chức mà thôi, cũng không ra mặt so đo với sự kiện này. Hơn nữa tất cả các phó phòng đều đã đồng ý với kết quả phân phối như vậy, Lý Dật Phong cũng chỉ có thể gật đầu thông qua.

Bây giờ Lý Dật Phong nhìn vào Lý Nam và tỏ ra khá tán thưởng, lại cảm thấy sắp xếp công tác cho Lý Nam như vậy là không thích hợp. Dù sao thì cán bộ trẻ tuổi vĩ đại càng cần phải có một bộ phận và sân khấu tốt hơn, cũng không nhất định thả con người vào trong hoàn cảnh phức tạp mới rèn luyện được.

- Đúng rồi, Lý Nam này có xuất thân gia cảnh bình thường, không được ai chào hỏi cho một lời, thế nên mới có một vài người giở trò, sắp xếp vào phòng văn thư.

Lý Dật Phong nhanh chóng hiểu rõ tình huống, hắn tất nhiên hiểu rõ nhiều thủ đoạn trong quan trường, nhưng đôi khi hiểu cũng không nhất định sẽ nói ra.

Lúc này Lý Nam đã phát biểu xong, hần tỏ ra rất bình tĩnh, cặp mắt lóe lên sự cố chấp, có thể thấy đây là một thanh niên có lý tưởng và khát vọng.

Hơn nữa nhìn vào những lời phát biểu cảm nghĩ vừa rồi thì thấy Lý Nam có tài ăn nói rất tốt, tư tưởng cũng có chiều sâu.

"Tiểu tử này khá tốt."

Lý Dật Phong lại tăng thêm vài phần hảo cảm với Lý Nam:

"Nếu như kết quả phân phối đã là như vậy thì cứ để xem thế nào, biết đâu sinh tồn trong nghịch cảnh lại có thể kích phát tiềm lực của cậu ấy? Chi cần là vàng thì đưa đến đâu cũng sáng!"

Tuy Lý Dật Phong là thường ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức muốn thay đổi tình cảnh của Lý Nam cũng chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng hần không vội làm như vậy. Hần muốn xem Lý Nam sẽ có biểu hiện thế nào khi đối diện với nghịch cảnh. Hơn nữa phòng văn thư là đơn vị phức tạp, một là không tiền, hai không quyền, nói không tính, tính không nói, là nơi bị quần chúng mắng chửi, lãnh đạo trút giận, bị khinh bỉ từ hai phía. Nếu như Lý Nam có năng lực thì nhất định có thể trở hết tài năng, khi đó nếu Lý Dật Phong ra tay thì càng danh chính ngôn thuận hơn.

- Tôi tên là Lý Thắng Quân, tốt nghiệp đại học Thanh Hoa...

Lý Thắng Quân được phân phối đến công tác ở văn phòng thị ủy bắt đầu lên tiếng.

Lý Thắng Quân là người tuân thủ lịch sự, lại tốt nghiệp đại học Thanh Hoa, hơn nữa sau lưng còn có bối cảnh rất tốt. Lần này hần được phân phối đến văn phòng thị ủy, thế nên tương lai sau này nhất định phải bùng sáng.

Lý Nam vừa nghe những lời phát biểu cảm nghĩ của Lý Thắng Quân vừa đưa mắt đánh giá Lý Dật Phong. Lúc này trong lòng hần khẽ động, hần nhớ đến vụ tai nạn xe trước đó, người đàn ông yêu cầu lái xe của mình chở vợ chồng thai phụ kia đi bệnh viện không phải là Lý Dật Phong hay sao?

- Hèn gì mình luôn cảm thấy trưởng phòng Lý quen mặt như vậy.

Lý Nam không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cũng cảm thấy rất vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Ai đắc lợi?

- Thật sự không ngờ.

Lý Nam thâm cảm khái:

- Cũng không biết trưởng phòng Lý có ấn tượng gì về mình không? Nếu như sớm biết anh ấy là trưởng phòng tổ chức, khi đó mình sẽ không vội vàng rời đi như vậy.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, cho dù ngày hôm đó Lý Nam biết được thân phận của Lý Dật Phong cũng không có nhiều tác dụng.

Còn chuyện Lý Nam có để lại ấn tượng trong lòng Lý Dật Phong hay không? Hần thật sự không dám đảm bảo điều này.

Lý Nam vừa lắng tai nghe những lời phát biểu của Lý Thắng Quân vừa cẩn thận suy nghĩ về những gì đã xảy ra. Ngày đó biểu hiện của hần là không tệ, một là chủ động cứu giúp người khác, hai là có thể xuất hiện trước mặt Lý Dật Phong.

- Cũng không biết trưởng phòng Lý nghĩ gì về mình.

Lý Nam thâm nghĩ như vậy, nếu như nói ngày đó Lý Dật Phong có ấn tượng với hần, như vậy nhất định sẽ sinh ra hảo cảm, biết đâu nó sẽ là trợ lực rất lớn cho mình sau này?

Nhưng Lý Nam cũng biết Lý Dật Phong là thường ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức, người này đối mặt với quá nhiều cán bộ thành phố Vũ Dương, việc mỗi ngày là quá nhiều, cũng không nhất định sẽ nhớ đến một người gặp qua đường. Hơn nữa khi đó bản thân mình đối với Lý Dật Phong như một thanh niên nhiệt tâm mà thôi, hành vi khi đó chỉ là hăng hái giúp đỡ người khác, sự việc như vậy có lẽ Lý Dật Phong chỉ xem là chuyện nhỏ, thế nên khó thể nào đặt trong lòng được.

- Dù thế nào thì mình cũng từng tiếp xúc với trưởng phòng Lý, nếu có cơ hội thì mình sẽ nhắc lại sự việc này. Dù sao thì khi đó trưởng phòng Lý cũng yêu cầu lái xe đưa vợ chồng thai phụ kia đi bệnh viện, điều này cho thấy Lý Dật Phong là một quan viên có tâm tư tốt, nếu như đổi lại là người khác, gặp chuyện như vậy cũng không dễ dàng lấy xe của mình đi chở người khác đến bệnh viện.

Lý Nam thầm hạ quyết tâm, chính mình phải nắm bắt cơ hội, chỉ cần một ngày nào đó tìm được sự chú ý của Lý Dật Phong, như vậy sẽ có lợi rất lớn cho con đường làm quan của hắn sau này, dù hắn phải công tác ở trong phòng văn thư thì tình cảnh cũng không quá kém cỏi.

Sau khi tất cả sinh viên phát biểu cảm nghĩ xong, Lý Dật Phong lại tiếp tục lên tiếng, hắn yêu cầu mọi người vào cương vị công tác mới, có lý tưởng có khát vọng thì tốt, nhưng lý tưởng và khát vọng phải kết hợp với thực tế. Mọi người cần phải làm tốt công tác của mình, không nên có ý nghĩ quá xa xôi, càng không nên ôm tâm tính xấu, cần phải học được phương pháp xử lý vấn đề và công tác phức tạp.

- Phòng tổ chức thị ủy đã xem các vị là một nhóm cán bộ cần bồi dưỡng và theo dõi trọng điểm, thế nên sẽ thông qua công tác của mọi người và tiến hành kiểm tra đánh giá. Tôi hy vọng mọi người nên cho ra yêu cầu nghiêm khắc với chính mình, liên tục truy cầu và cầu tiến, tôi tin tưởng mọi người đến từ các trường đại học danh tiếng sẽ nhanh chóng thích ứng với công tác.

Lý Dật Phong cũng không quên nói ra những lời khích lệ, điều này không khỏi làm cho mọi người tỏ ra kích động, giống như trưởng phòng tổ chức đang miêu tả một tương lai tươi sáng và rộng mở, hơn nữa lại cực kỳ thực chất cho mọi người.

Lý Dật Phong nói xong và vì có việc nên phải đi trước, các công tác còn lại do Sở Bộ Trưởng xử lý.

Đầu tiên Sở Bộ Trưởng cường điệu rằng mọi người nên chú trọng tinh thần của trưởng phòng Lý Dật Phong, tranh thủ sớm ngày phát triển, sau đó tiến hành sắp xếp bố trí cho mọi người báo danh, cuối cùng hội nghị xem như kết thúc tốt đẹp.

Dựa theo sắp xếp của phòng tổ chức, hôm nay mọi người sẽ được thông báo kết quả phân phối, sau đó mọi người có thể mang thư giới thiệu đi đến trình diện đơn vị của mình.

Sau khi Sở Bộ Trưởng rời đi thì bầu không khí trong phòng họp trở nên sống động hơn.

Trước đó khi có mặt lãnh đạo thì mọi người luôn biểu hiện trầm ổn trưởng thành, bây giờ ngoài Vương Gia Dân thì chỉ còn lại một nhân viên công tác khác, thế cho nên bầu không khí thoải mái hơn nhiều. Mọi người đều là người mới trong quan trường Vũ Dương, bây giờ sắp đến nhận chức ở đơn vị được sắp xếp, sau này mặc dù là đối thủ cạnh tranh của nhau, thế nhưng vẫn có một vài phương diện có thể giúp đỡ nhau.

Sự cạnh tranh giữa mọi người chủ yếu diễn ra trong yên lặng, dù sao thì bọn họ cũng không cùng đơn vị, không có cạnh tranh trực tiếp, thế nên mối quan hệ giữa bọn họ cũng không vì điều này mà trở nên căng thẳng.

Hơn nữa tất cả đều là sinh viên mới tốt nghiệp, giữa hai bên vẫn có tiếng nói chung.

- Cam Cự Hoa, cậu đến đây hỗ trợ một chút.

Vương Gia Dân cười phân phó Cam Cự Hoa, Cam Cự Hoa được phân phối đến phòng tổ chức thị ủy, sau này bọn họ sẽ là đồng sự.

Cam Cự Hoa vui vẻ tiến lên giúp Vương Gia Dân thông báo báo danh và các hạng mục liên quan.

Lần này có tổng cộng bảy người, thủ tục cũng không quá phức tạp.

Những người sau khi lấy được tư liệu của mình thì cũng không vội vàng rời đi, bọn họ tụ tập lại nói chuyện với nhau.

- Cơ hội hôm nay là khó có được, giữa trưa chúng ta tụ tập lại một chút, sau này mọi người đến đơn vị công tác cũng nên tăng cường liên hệ.

Lý Thắng Quân phát ra lời hiệu triệu, hắn được phân phối công tác đến văn phòng thị ủy, nghiễm nhiên trở thành trung tâm của mọi người. Dù sao hắn cũng là sinh viên đại học Thanh Hoa, đến văn phòng thị ủy biết đâu sẽ nhanh chóng được vị lãnh đạo nào đó chọn làm thư ký, như vậy tương lai sẽ bùng sáng, biết đâu trong nhóm sinh viên lần này hắn sẽ là người được đề bạt sớm nhất? Thế nên mọi người nhìn vào mà không khỏi tỏ ra hâm mộ.

- Đúng vậy, hôm nay chúng ta nên tụ tập cho vui, tôi mời khách.

Cam Cự Hoa lên tiếng giúp đỡ, hơn nữa còn bày ra tư thái người làm chủ mà mời Vương Gia Dân:

- Trưởng khoa Vương, anh cũng đến tham gia cho vui chứ?

Vương Gia Dân mỉm cười lắc đầu:

- Tôi cũng không đi, buổi chiều tôi còn có việc, mọi người cứ đi đi.

Mọi người đều tiến lên khuyên bảo, dù sao thì mọi người tiếp xúc nhiều với Vương Gia Dân, người này là trưởng khoa số hai của phòng tổ chức thị ủy, khoa số hai phụ trách quản lý khảo hạch cán bộ quận huyện và còn phụ trách công tác công tác trẻ tuổi. Nhiệm vụ chính là chọn lựa, bồi dưỡng, quản lý các cán bộ kế cận, đồng thời cũng đề cử ra bên ngoài, phương diện này có liên quan rất lớn với nhóm cán bộ mới tham gia công tác ở đây.

Nhưng Vương Gia Dân vẫn từ chối nhã nhặn lời mời của mọi người, hắn dẫn dò mọi người nên nhanh chóng đến đơn vị của mình để báo danh, sau đó rời đi.

- Đi thôi, đã đến giờ rồi, chúng ta đi liên hoan, tôi biết rõ một nhà hàng có hoàn cảnh không tệ ở gần đây.

Cam Cự Hoa nhiệt tình nói lời mời.

Cam Cự Hoa được phân phối đến phòng tổ chức thị ủy, rõ ràng là người tốt nhất ngoài Lý Thắng Quân, tất nhiên sẽ cảm thấy rất tốt đẹp. Tuy hắn cố gắng khăng chế nhưng cảm giác ưu việt vẫn bùng phát ra bên ngoài.

Mọi người thấy rõ điều này nhưng không nói gì, dù sao thì bọn họ cũng mới bước chân vào chốn quan trường thế nhưng ai cũng có chút tâm tư, muốn phát triển được trong quan trường thì tâm tư này càng phải ẩn giấu sâu sắc hơn.

Lý Nam tuy rất khó chịu trong lòng, thế nhưng hắn cũng không từ chối trường hợp như hôm nay.

Nhưng Lý Nam cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình có chút đồng tình và hả hê, chỉ là ánh mắt này không dễ dàng nhận ra mà thôi.

- Ngoài Cam Cự Hoa ra thì không ai có lý do gì để giở trò với mình, dù sao thì bọn họ đều đã được phân phối đến những đơn vị rất tốt.

Lý Nam thầm cân nhắc:

- Đáng lý ra bảy người bảy đơn vị, nhưng mình lại đến công tác ở phòng văn thư, như vậy sẽ không có người đến phòng lao động thương binh xã hội, như vậy sẽ là ai đến nhận công tác ở bên kia?

Lúc bắt đầu thì Lý Nam hoài nghi Cam Cự Hoa giở trò sau lưng, nhưng đây chỉ là hoài nghi mà thôi, cũng không có chứng cứ. Hơn nữa Cam Cự Hoa làm như vậy cũng không có lợi gì, chỉ là càng chọc giận mình mà thôi.

Lý Nam nghĩ tới nghĩ lui và không biết Cam Cự Hoa có nên làm như vậy hay không?

Nếu không thì việc này còn có nguyên nhân khác.

Muốn tìm hiểu rõ ràng chuyện này, về sau Lý Nam phải biết được ai là người được lợi trong sự việc này.

Chỉ những người được lợi mới có động cơ với mình, sở dĩ chọn trúng mình, nguyên nhân là bản thân không có bối cảnh.

Lý Nam nghĩ đến đây mà không khỏi cảm thấy khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Động vật hi hữu

- Khó chịu thì thế nào chứ? Người ta có thể đẩy mình đến phòng văn thư bị xa lánh, nhất định phải có bối cảnh, nếu giải thích lý do này với bọn họ, mình có thể lật bàn được sao?

- Việc đã đến nước này thì chỉ có thể đến phòng văn thư báo danh, tranh thủ thời gian biểu hiện một chút, sau đó sẽ tìm được cơ hội phát triển.

Lý Nam cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, đây mới chỉ là quan trường thành phố Vũ Dương, chính mình mới đến đã nhận lấy bài học sâu sắc.

Xem ra những sự việc tương tự thế này về sau vẫn còn nhiều, bản thân mình cần phải cố gắng vượt qua thử thách.

Đoàn người đi theo Cam Cự Hoa đến nhà hàng có tên là "Khải Hoàn Môn", có lẽ đối với nhóm người Cam Cự Hoa thì hôm nay coi như là chiến thắng quay về, dù sao khi nhìn thấy gương mặt âm trầm của Lý Nam, Cam Cự Hoa đã cảm thấy rất vui vẻ.

Hai người Cam Cự Hoa và Lý Nam có phát sinh mâu thuẫn và xích mích, bây giờ Cam Cự Hoa thấy Lý Nam bị mọi người xa lánh, thế là cực kỳ vui sướng.

Cam Cự Hoa tỏ ra khá hưng phấn, hắn yêu cầu mở một phòng, mọi người cùng nhau đi vào. Lý Thắng Quân ngồi xuống vị trí chủ vị đầu nào, Cam Cự Hoa ngồi xuống bên phải tay phải của Lý Thắng Quân, sau đó mọi người chia nhau ra an vị.

Lý Nam ngồi xuống vị trí đưa lưng về phía cửa, hắn hiểu mặc dù mọi người không nói nhưng bây giờ ai cũng đã được phân phối đơn vị, tất cả mọi người đều vô thức thực hiện theo đúng quy củ quan trường, thế nên việc ngồi trên chiếc ghế nào cũng được chú ý.

Hôm nay Cam Cự Hoa là người mời khách, hơn nữa hôm nay mọi người lại cùng nhau đến phòng tổ chức báo danh, thế nên mỗi người đều là một nửa chủ nhân bữa tiệc.

Lý Thắng Quân là người tiến vào văn phòng thị ủy, tất nhiên sẽ là đầu não, sẽ có vị trí chủ vị.

Những người còn lại được sắp xếp chỗ ngồi theo đơn vị của mình.

Lý Nam mặc dù có thành tích thi tốt nhất nhưng lại phải đến công tác ở phòng văn thư, thế là sinh ra chênh lệch lớn với mọi người. Hôm nay hẳn có thể tham gia buổi tụ hội lần này, thế nhưng nếu sau này còn có tình huống thứ hai, không biết hẳn còn có được mời nữa không?

Lý Nam thấy mọi người nói chuyện xoay chung quanh hai trung tâm là Lý Thắng Quân và Cam Cur Hoa, hẳn không khỏi trầm hạ quyết tâm, cho dù mình đến công tác ở phòng văn thư thì cũng phải cố gắng công tác cho ra hồn, không thể để người khác xem thường.

- Lý Nam, lần này sao anh phải đến phòng văn thư, không phải từ lúc bắt đầu đã không có đơn vị này tham gia tuyển nhân viên sao?

Hàn Vũ ngồi bên trái Lý Nam chợt dùng giọng nghi hoặc hỏi, cô nàng này đeo kính, mái tóc trên trán có hơi xoắn, giọng điệu không nhanh không chậm làm cho người ta sinh ra cảm giác rất thanh nhã. Nàng học chuyên ngành tài chính, lần này được sắp xếp đến phòng tài chính, coi như cũng phù hợp với chuyên ngành bản thân. Hơn nữa phòng tài chính là đơn vị được mọi người hâm mộ, là túi tiền của cả thành phố, là một đơn vị quan trọng trong ủy ban nhân dân thành phố, thế nên đây có thể nói là một phần công tác cực kỳ tốt.

Lý Nam cười khỏ nói:

- Tôi cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Hàn Vũ khẽ gật đầu, nàng dùng giọng bẽn lẽn kể yếu nói:

- Lý Nam, anh là người có thành tích thi tốt nhất, nhưng anh lại phải đến công tác ở phòng văn thư, thật sự đáng tiếc.

Lý Thắng Quân lại cười nói:

- Cũng không nên nói như vậy, không phải Sở Bộ Trưởng đã nói rồi sao? Phân công đến đơn vị nào cũng không có sự khác biệt, quan trọng là chúng ta phải biểu hiện mình như thế nào. Phòng văn thư có nhiều chuyện, nhiều mâu thuẫn nhưng lại là địa điểm tốt để rèn luyện. Chỉ cần có biểu hiện tốt cũng sẽ được lãnh đạo chú ý thôi. Hơn nữa vì mọi người không muốn đến phòng văn thư, thế nên Lý Nam đến nhận công tác sẽ được coi trọng, cơ hội có thể nói là nhiều hơn chúng ta.

Lý Thắng Quân nói không phải không có lý, hơn nữa sự việc bây giờ đã được quyết định, Lý Nam có oán thán cũng không có tác dụng gì, ngược lại hẳn càng phải đối mặt, càng phải biểu hiện tích cực, cố gắng công tác, như vậy mới có cơ hội. Mặc dù giọng điệu của Lý Thắng Quân có vài phần từ trên cao nhìn xuống nhưng Lý Nam cũng không quá coi trọng, hẳn mỉm cười nói:

- Tuy có thể nói chức nghiệp không phân biệt cao thấp nhưng thực tế vẫn khác nhau, ví dụ như Lý Thắng Quân cậu đến văn phòng thị ủy công tác dưới mắt lãnh đạo, biết đâu một ngày nào đó sẽ trở thành thư ký của bí thư thị ủy, tương lai rực sáng, sau này cũng mong cậu quan tâm đến mọi người nhiều hơn.

Lý Nam có tính cách rất kiên định, có thể nói là bất khuất nhưng đôi khi cũng dễ xúc động, hơn nữa còn có thêm chút cố chấp. Nhưng hẳn cũng hiểu rõ đạo lý co được giãn được, mặc dù biết nói và làm có sự chênh lệch rất lớn nhưng hẳn vẫn cố gắng rèn luyện tính nhẫn nại của mình.

Sau khi nghe xong lời nó của Lý Nam thì Lý Thắng Quân có chút hường thụ, hẳn là sinh viên đại học Thanh Hoa, hẳn tự cho rằng mình rất giỏi, nhưng trong kỳ thi vừa rồi lại có thành tích kém hơn Lý Nam, điều này không khỏi làm hẳn mất hứng muốn so tranh cao thấp với Lý Nam. Bây giờ không biết vì sao Lý Nam lại được phân phối đến phòng văn thư, làm cho hẳn cảm thấy sau này không cần phải tỷ thí, sau này Lý Nam nhất định không phải là đối thủ của mình, bản thân mình nên chú ý đến những người khác thì hơn.

- Mọi người cùng vào một đợt, thế nên càng phải giúp đỡ quan tâm đến nhau.

Lý Thắng Quân mỉm cười nói:

- Sau này dù ở đơn vị khác nhau nhưng cũng nên bỏ chút thời gian tụ hội gặp mặt. Nghe nói năm trước có ba người trúng tuyển và tham gia công tác, đến lúc đó chúng ta cũng nên liên lạc với bọn họ, mời bọn họ đến tham gia cùng cho vui.

Lý Thắng Quân cho rằng ba người năm ngoái có lẽ đang phát triển rất tốt, nhưng với thân phận công tác ở văn phòng thị ủy của mình, cho ra lời mời nhất định không có vấn đề.

Mọi người vừa nói chuyện vừa ăn cơm, vì là giữa trưa nên cũng không uống rượu đế, chỉ gọi hai chai rượu vang. Dù sao thì không có rượu không thành tiệc, ăn cơm thiếu rượu sẽ thiếu một phần không khí. Mọi người nâng ly chúc nhau, thỏa sức nói chuyện và mơ mộng về tương lai tốt đẹp.

Sau khi ăn cơm xong thì mọi người rời đi, bây giờ ai cũng biết được thông tin báo danh, ngay sau đó phải đến đơn vị báo danh. Mọi người đều là mới đi vào quan trường, ai cũng có chút căng thẳng, kích động, cực kỳ hướng tới công tác mới mẻ, thậm chí có người còn muốn đi báo danh thật sớm để nhanh chóng có công tác.

Hai giờ chiều Lý Nam đi đến khu văn phòng của phòng văn thư.

Đây là một tòa nhà khá cũ kỹ và cổ xưa, tường màu xám, bên trên có nhiều dấu vết loang lổ, ngoài cổng có một ông lão ngồi trong phòng bảo vệ xem tivi, khi Lý Nam đi qua cổng thì người này chỉ liếc mắt nhìn qua, sau đó lại quay sang xem tivi. Người này biết rõ Lý Nam đến không phải để tố cáo hay đề xuất phản ứng gì đó, thế nên không thêm quan tâm.

Dưới lầu một có một sơ đồ tổ chức văn phòng, Lý Nam căn cứ vào đó để đi đến lầu ba.

Lầu ba chính là văn phòng của phòng văn thư, còn có phòng làm việc của vài vị lãnh đạo, Lý Nam phải đến văn phòng báo danh.

Lý Nam đi ra đầu cầu thang, quẹo qua hành lang thì thấy một khu văn phòng. Hắn đứng trước cửa nhìn vào, đó là một gian phòng lớn, bên trong phân chia thành vài khu vực, nơi đây tổng cộng có hai cửa, cánh cửa gần chỗ đứng của hắn có lẽ đi vào khu văn phòng của nhân viên bình thường, bên trong có vài chiếc bàn lớn được xếp cùng nhau, bên trên có văn kiện, báo chí, nước trà, cũng có vài nhân viên đang trò chuyện với nhau.

Một người phụ nữ trung niên ngồi đối diện với cửa khi thấy Lý Nam đứng bên ngoài nhìn quanh quần thì lớn tiếng hỏi:

- Cậu làm gì vậy?
- Chào chị, tôi là sinh viên được phân phối đến đây, hôm nay tôi đến báo danh.

Lý Nam nói rồi cất bước đi vào.

- Sinh viên sao?

Mọi người đang trò chuyện chợt ngừng đầu lên nhìn Lý Nam như gặp phải động vật quý hiếm, một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh Lý Nam đưa tay ra nói:

- Để tôi xem qua tư liệu về cậu.
- Vâng.

Lý Nam túi nhựa đựng giấy giới thiệu, giấy chứng minh, giấy chứng nhận tốt nghiệp và các tư liệu khác cho người đàn ông trung niên bên cạnh.

Người đàn ông trung niên mở túi ra, đầu tiên cầm giấy báo danh nhìn thoáng qua, sau đó kinh ngạc nói:

- Cậu là sinh viên đến báo danh thông qua cuộc thi tuyển chọn nhân viên nhà nước của phòng tổ chức sao? Thế nào lại đến chỗ chúng tôi?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Động thủ

Một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi ở bên cạnh nhìn thấy giấy chứng nhận tốt nghiệp của Lý Nam cũng tỏ ra kinh ngạc, nàng đưa mắt đánh giá Lý Nam rồi nói:

- Chắc chắn, là sinh viên đại học Thiên Đô.

Lý Nam có chút xấu hổ, những nhân viên công tác này giống như cũn không chịu trách nhiệm về việc báo danh của mình, ngược lại còn bình phẩm đủ phương diện, bộ dạng không mấy quan tâm.

- Cậu tên là Lý Nam sao? Hôm nay không trùng hợp rồi, chủ nhiệm Vương đã đi ra ngoài có việc, cậu về trước đi, ngày mai hãy đến.

Người đàn ông trung niên xem xong tư liệu của Lý Nam thì giang hai tay nói.

Người phụ nữ trung niên thấy bộ dạng có chút xấu hổ của lý nam thì cười giải thích:

- Chủ nhiệm Vương là người quản lý nhân sự, anh ấy không có mặt ở đây, như vậy cũng không ai làm thủ tục cho cậu cả, thế nên ngày mai cậu hãy đến.
- Cảm ơn chị.

Lý Nam khách khí nói, sau đó đưa tay nhận túi tư liệu của mình trong tay người đàn ông trung niên.

Lý Nam có chút căm tức, nếu như hôm nay không thể báo danh, người này còn lấy tư liệu của mình để xem xét giống như thật sự nắm quyền quản lý nhân sự, điều này làm cho người ta cảm thấy bức mình.

"Người ta thường nói nhân viên nhà nước rất lười nhác, quả nhiên là như vậy, nếu như thế không nói rõ ràng ngay từ lúc đầu được sao?"

Lý Nam oán giận thầm nghĩ, nhưng hắn biết mình không thể nào thay đổi được hiện tượng này, hơn nữa mình còn trẻ, lại là người mới đến, những người

này cho ra tư thái như vậy là bình thường, mình cố gắng nói ra vài lời tích cực chỉ là bằng thừa. Hấn thu thập xong tư liệu về mình rồi dùng giọng khách khí nói:

- Xin lỗi vì đã quấy rầy mọi người, sáng mai tôi lại đến.

- Ủ, mai cậu cứ đến đi, cũng không biết ngày mai chủ nhiệm Vương đã về chưa.

Người đàn ông trung niên khoát tay nói.

Lý Nam nghe mà không khỏi sửng sốt, sao lại không biết đã về hay chưa? Rốt cuộc ngày mai chủ nhiệm Vương có đi làm không?

Lý Nam thật sự không biết phải nghe theo lời của ai, chẳng lẽ ngày mai lại phải ra về tay không sao?

- Mọi người không làm việc mà cứ ngồi nói chuyện mãi vậy?

Lúc này một giọng nữ trong trẻo vang lên, Lý Nam quay sang nhìn, thấy một cô gái mặc áo sơ mi ngắn tay đang đứng ngoài cửa. Cô gái này hơn ba mươi tuổi, gương mặt trắng nõn, tóc tai gọn gàng, gương mặt có vài phần nghiêm túc.

Người phụ nữ trung niên vừa rồi nói chuyện với Lý Nam nhanh chóng cười ha hả:

- Trưởng phòng Tiểu, đây là sinh viên mới được phân phối đến đơn vị chúng ta, chúng tôi đang giới thiệu tình huống của phòng mình cho cậu ấy.

Lý Nam nghe thấy vậy thì tranh thủ chào hỏi:

- Chào trưởng phòng Tiểu, tôi tên là Lý Nam, là sinh viên dự thi tuyển chọn nhân viên nhà nước của phòng tổ chức thị ủy, hôm nay tôi đến đây báo danh.

Trưởng phòng Tiểu có chút sửng sốt, sau đó nàng nở nụ cười. Nàng từ bên ngoài đi vào, sau đó đưa tay ra với Lý Nam nói:

- Hoan nghênh cậu đến công tác ở phòng văn thư, xem như lực lượng của chúng ta có thêm một dòng máu mới.

Lý Nam tranh thủ tiến lên bắt tay trưởng phòng Tiểu, bàn tay của nàng có vài phần mát lạnh, nhưng dù sao đối phương cũng là nữ lãnh đạo, bắt tay chỉ là phượng diện lễ tiết, chỉ chạm là phải buông.

Người đàn ông trung niên ở bên cạnh giới thiệu:

- Lý Nam là sinh viên đại học Thiên Đô.

Trưởng phòng Tiểu gật đầu nói:

- Như vậy rất tốt, trong phòng chúng ta đang cần những nhân tài như vậy. Thế nào, chủ nhiệm Vương không có ở đây sao?

Người đàn ông trung niên nói:

- Vâng, sáng nay anh ấy đã theo trưởng phòng Chu xuống dưới huyện, thế nên chúng tôi nói Lý Nam ngày mai hãy đến.

Trưởng phòng Tiểu nhú mày nói:

- Nếu như Tiểu Lý đã đến đây thì sao lại cho cậu ấy đi về được? Đến trình diện thì sẽ là đồng sự, trước tiên anh cất giữ tư liệu của cậu ấy, sau đó giới thiệu tình huống của phòng chúng ta, chờ ngày mai chủ nhiệm Vương quay lại thì sẽ làm thủ tục sau. Tiểu Lý, cậu là người địa phương sao?

- Vâng, trưởng phòng Tiểu, tôi là người huyện Kiến Ân.

- Huyện Kiến Ân à? Vậy thì phải sắp xếp ký túc xá mới được.

Trưởng phòng Tiểu suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Phòng văn thư chúng ta cũng không có ký túc xá riêng, có vài người ở nhờ trong khu ký túc xá của phòng thương mại. Mã Phương, chị hỏi xem bây giờ bọn họ còn phòng trống hay không nhé?

Mã Phương chính là người phụ nữ trung niên vừa rồi nói chuyện với Lý Nam, nàng mặc dù không tình nguyện với những sắp xếp của trưởng phòng Tiểu, dù sao thì việc này không nằm trong phạm vi công tác của nàng, thế nhưng lãnh đạo đã nói vậy thì không thể không nghe. Nàng chỉ có thể vâng một tiếng rồi nói:

- Tôi sẽ hỏi xem thế nào, ký túc xá của phòng thương mại cũng rất kém, lại ẩm u, ở đó không có gì là tốt.

Trưởng phòng Tiểu nghe thấy vậy thì tức giận nói:

- Dù sao thì cũng có chỗ ở, lại gần đơn vị, cũng thuận tiện. Chúng ta cũng không thể để Tiểu Lý thuê phòng bên ngoài được, vì cậu ấy vừa tham gia công tác, nên tiết kiệm một chút.

Sau khi nghe những lời sắp xếp của trưởng phòng Tiểu thì Lý Nam cảm thấy thoải mái hơn nhiều, xem ra tổ chức của lãnh đạo cũng khác hẳn, khó trách cô gái này mới hơn ba mươi tuổi đã là cán bộ cấp phó cục.

Lúc này Lý Nam tràn đầy hảo cảm với trưởng phòng Tiểu, thậm chí nếu như các vị lãnh đạo trong phòng văn thư này đều được như vậy thì công tác sẽ rất thuận lợi, chỉ cần biểu hiện tốt thì được.

- Cảm ơn trưởng phòng Tiểu.

Lý Nam dùng giọng chân thành nói.

Trưởng phòng Tiểu khoát tay nói:

- Đã đến đây thì cứ an tâm công tác, phòng văn thư rất coi trọng cán bộ trẻ tuổi...

Trưởng phòng Tiểu đang nói thì điện thoại đổ chuông, nàng nhìn vào dãy số, sau đó nghe điện thoại và gương mặt chợt biến đổi, cuối cùng nói:

- Lại có người đến vây quanh cửa ủy ban nhân dân thành phố.

Trưởng phòng Tiểu nhìn Lý Nam rồi mỉm cười nói:

- Thế này đi, Tiểu Lý cậu đi cùng tôi, trước tiên cần trải nghiệm công tác của chúng ta cái đã.

- Vâng.

Lý Nam gật đầu nói. Thật sự giống như lời nói của trưởng phòng Tiểu, đã đến phòng văn thư thì phải an tâm công tác, chỉ cần có cố gắng thì sẽ luôn có đường ra.

Căn cứ vào khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi thì thấy trưởng phòng Tiểu thật sự không tệ, chính mình chỉ cần đi theo nàng và có biểu hiện tốt, tương lai sẽ có thể trở hết tài năng ở phòng văn thư.

Thực tế trưởng phòng Tiểu đưa Lý Nam ra ngoài cũng là vì đột nhiên sinh ra ý nghĩ như vậy, đầu tiên nàng đã có hảo cảm với cậu thanh niên này, hơn nữa người này đã thông qua cuộc thi tuyển nhân viên nhà nước của phòng tổ chức, bị phân phối đến phòng văn thư, rõ ràng là sau lưng không có bối cảnh và quan hệ gì, thế nên nàng rất an tâm. Đồng thời nếu người này là một nhân tài thì cũng nên yên tâm bồi dưỡng.

Ngày hôm nay Lý Nam đi báo danh chỉ mang theo một chiếc ba lô nhỏ, bên trong có hai bộ quần áo để thay đổi, còn có vài quyển sách. Lúc này hắn đặt ba lô trên chiếc ghế dựa sát tường, sau đó theo trưởng phòng Tiểu xuống dưới lầu.

Trưởng phòng Tiểu vừa đi xuống bên dưới vừa nghe điện thoại, khi đến bên dưới thì có một chiếc xe mười hai chỗ chờ sẵn, nàng trực tiếp leo lên vị trí tay lái phụ, cũng yêu cầu Lý Nam lên xe.

Một lát sau có ba nhân viên khác từ trên lầu đi xuống, trưởng phòng Tiểu quay sang nói:

- Vừa mới nhận được điện thoại của trưởng phòng, có vài chục người đang chặn cổng ủy ban nhân dân thành phố, có lẽ lại là vấn đề cơ kim hội. Việc này thì ủy tạm thời còn chưa có ý kiến xử lý, trước tiên chúng ta cứ dựa theo yêu cầu của trung ương và tính để triệt tiêu, chỉnh đốn và thanh lý, còn phương diện chỉnh đốn như thế nào, thanh lý ra sao thì còn chưa có phương án cụ thể. Nhưng việc này có liên quan đến nhiều người dân, nhất định phải làm tốt công tác ổn định tâm xúc mọi người, sau đó nhanh chóng đưa bọn họ về đơn vị để tiến hành hòa giải. À, đây là Lý Nam, là sinh viên đã thông qua kỳ thi tuyển nhân viên nhà nước của phòng tổ chức, được phân phối đến phòng văn thư chúng ta, hôm nay cậu ấy đến báo danh, tôi đưa cậu ấy theo để có thêm kiến thức và được thể nghiệm.

Sau đó mọi người làm quen với nhau, người đàn ông trung niên đầu trọc tên là Chu Huy, là trưởng khoa số một phòng văn thư, một nam một nữ còn lại tên là Tô Hồng Đức và Thẩm Ngọc Phụng, hai người đều là nhân viên công tác của khoa số một.

Phòng văn thư ở gần bên cạnh văn phòng ủy ban nhân dân thành phố, chỉ cần chạy xe vài phút đã đến. Khi đến thì thấy có một nhóm người vây quanh cổng ủy ban nhân dân thành phố, bọn họ cũng giơ cao biểu ngữ, bên trên đó viết: "Thanh toán cơ kim hội, trả lại tiền mồ hôi nước mắt!"

Lúc này công ủy ban nhân dân thành phố đã đóng lại, rõ ràng là bảo vệ thấy những người này đến thì đóng cổng, hai tên bảo vệ đang đứng chặn ngay bên cửa để phòng nhóm người này xông vào.

Những người ăn mặc rất bình thường, có lẽ là dân chúng dưới xã, tiền mồ hôi của bọn họ đang nằm trong cơ kim hội, bọn họ vốn trông mong nó có thể mang đến chút lãi tức, ai ngờ năm nay trung ương cho ra quyết định thủ tiêu quy chế góp vốn cơ kim hội, thế nên tiền của bọn họ mất đi không lấy ra được, tất nhiên bọn họ sẽ cảm thấy rất tức giận.

Trưởng phòng Tiểu đi xuống xe, nàng đi đến trước mặt đám người rồi lớn tiếng nói:

- Chào mọi người, tôi là phó phòng Tiểu Đồng Đồng của phòng văn thư thành phố Vũ Dương, hôm nay tôi đến đây là để phối hợp xử lý vấn đề của mọi

người.

- Trả tiền đi, không trả thì đừng nói nhiều.

Một tên đàn ông đen nhẻm vung cánh tay phẫn nộ nói, trên trán người này có rất nhiều nếp nhăn.

- Cấp ủy chính quyền đang toàn lực nghiên cứu biện pháp giải quyết, ngay sau đó sẽ có phương án, mong mọi người tin tưởng, chính quyền sẽ xử lý thích đáng những chuyện liên quan đến cơ kim hội...

- Không trả tiền thì đừng nói nhảm.

Người đàn ông kia bực bội nói, sau đó tiến lên đẩy Tiểu Đông Đông.

Tiểu Đông Đông bị đẩy lao đảo cả người, Thẩm Ngọc Phượng ở phía sau nhanh chóng đưa tay đỡ.

Lý Nam thấy thế thì tiến lên nói:

- Bác à, có chuyện gì cứ từ từ hãy nói, cũng đừng nên ra tay đánh người như vậy.

- Tôi ra tay đánh người thì sao?

Người đàn ông chợt nổi giận nói, sau đó hấn trùng mắt vung tay tát Lý Nam.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Giải thích

Lý Nam hơi nghiêng người tránh được một tát của người đàn ông này, hắn cảm thấy rất tức giận, người này rõ ràng không chịu nói đạo lý, có việc gì thì cứ nói ra, động tay động chân làm gì? Nếu như không phải bây giờ có quá nhiều người, chỉ sợ Lý Nam cũng không chỉ tránh né là xong chuyện.

- Bác à, như vậy cũng không giải quyết được gì, có vấn đề gì thì ngài có thể ngồi xuống nói chuyện với chúng tôi.

Lý Nam cố gắng áp chế cảm giác khó chịu trong lòng rồi kiên nhẫn nói.

- Nói cái gì? Nói cái quái quỷ gì?

Người đàn ông tỏ ra rất táo bạo, hắn tiếp tục vung tay tát Lý Nam, trong miệng nói:

- Không trả tiền thì rút đi, đừng đứng đây gây rối.

Lý Nam thật sự bị chọc tức, người này rõ ràng là cố tình gây chuyện, thế nên hắn cũng không tránh né và giữ lấy tay của đối phương, sau đó nói:

- Bác trai, bác yên tĩnh một chút không được sao?

Người đàn ông dùng sức vùng vẫy nhưng không thoát ra được, cảm thấy cánh tay như bị kim sắt giữ chặt, thế là gương mặt đỏ ửng lên. Khi còn trẻ hắn từng làm thợ rèn, cánh tay có lực lượng rất lớn, nhưng bây giờ đối mặt với một người thư sinh như Lý Nam lại không có biện pháp nào thoát ra được. Điều này không khỏi làm cho hắn cảm thấy tự ái, hắn chợt quát lớn một tiếng rồi ra sức vùng vẫy.

Nhưng lực lượng của Lý Nam có vẻ lớn hơn quá nhiều so với sức tưởng tượng của người đàn ông, bàn tay của Lý Nam vẫn giữ chặt cổ tay của hắn, dù hắn có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

Lý Nam thấy người đàn ông đối diện mặt đỏ tía tai, hắn không khỏi cười lạnh. Gặp người ngang ngược không chịu nói đạo lý thì biện pháp tốt nhất phải cho nếm lợi hại, tất nhiên phương diện này sẽ không nhất trí với lý niệm công tác của phòng văn thư.

- Buông tôi ra.

Người đàn ông tức giận nói.

Lý Nam mỉm cười nói:

- Như vậy bác cũng đừng đánh tôi nữa.

Dù thế nào thì đầu tiên cũng phải nắm lý lẽ về mình, mình giữ tay đối phương chủ yếu là phòng ngừa bị đánh, thực tế cũng là như vậy.

Người đàn ông hét lên:

- Thả ra rồi nói sau.

Lý Nam mỉm cười, sau đó buông tay người này ra.

Có thể nói người đàn ông lớn tuổi này là ngoài mạnh trong yếu, thế cho nên dù buông ra thì có lẽ cũng không dám nổi nóng đánh người như vừa rồi.

Quả nhiên người đàn ông không tiếp tục có ý nghĩ muốn đánh người, hấn trừng mắt nhìn Lý Nam rồi nói:

- Hừ, tiểu tử, có vẻ rất mạnh khỏe đấy nhì.

Lý Nam có chút buồn cười, người đàn ông này nhìn thì nóng nảy, nhưng chỉ cần đánh tan sự kiêu ngạo của người này, việc về sau sẽ dễ đối phó.

Lúc này nhóm người Tiểu Đông Đông đang khuyên bảo những người khác thu hồi biểu ngữ cùng đến phòng văn thư nói rõ vấn đề.

Rõ ràng nhóm Tiểu Đông Đông thật sự rất có kinh nghiệm ở phương diện xử lý những sự việc như thế này, hơn nữa người đàn ông nóng nảy đã được Lý Nam chế trụ, thế nên dễ làm công tác với những người còn lại. Nhóm người đứng chặn trước cổng ủy ban nhân dân thành phố đã bắt đầu thỏa hiệp, bọn họ thu hồi biểu ngữ, sau đó vây quanh nhóm người Tiểu Đông Đông nói ra nỗi khổ của mình.

- Dù có mạnh khỏe cũng không giải quyết được vấn đề.

Lý Nam cười nói:

- Đây bác trai, bác đến từ nơi nào vậy?

- Ít nhất người khỏe mạnh cũng không bị đối.

Rõ ràng tư tưởng của người đàn ông này vẫn còn lạc hậu cổ lỗ, cho rằng chỉ cần mạnh khỏe thì ít nhất vẫn có được cơm ăn. Vừa rồi hấn bị Lý Nam giữ tay không thể vùng vẫy được, lại cảm thấy mất mặt vì ra tay với một đứa thanh niên, thế nên bây giờ cũng không còn giữ tâm tính nóng nảy mà mở miệng hàn huyên:

- Chúng tôi là dân sống trên đường Hà Thị, vài năm trước thị trấn có mở một quỹ cơ kim hội, mọi người đều ra sức giúp đỡ đóng góp tiền, trông mong sau này thu được lợi tức, ai ngờ trung ương lại triệt tiêu loại hình góp quỹ này. Bây giờ chúng tôi không rút tiền ra được, mọi người đều rất sốt ruột, đó đều là tiền mồ hôi nước mắt của chúng tôi, đều được tích góp từng đồng, cả đời chỉ có được số tiền như vậy, nếu không có tiền thì chúng tôi lấy gì để dưỡng lão đây?

Lý Nam gật đầu tỏ ra đồng ý, tình huống của người đàn ông này thật sự không phải ngoại lệ, thực tế hấn cũng biết vài tình huống về hình thức đóng góp quỹ thế này. Trước kia loại hình đóng góp này rất sôi động, sau khi bị trung ương triệt tiêu thì khắp nơi xuất hiện tình huống chen chân nhau thu hồi lại tiền. Vì có không ít trường hợp không lấy lại được tiền của mình, thế nên càng có thêm nhiều người đến kêu oan, những tin tức tương quan cũng liên tục xuất hiện trên báo đài.

Chỉ là Lý Nam không biết chuyện này từ trên xuống dưới đã có chính sách, không phải muốn giải quyết là xong ngay được. Sở dĩ loại hình đóng góp quỹ này bị thủ tiêu cũng vì quản lý không được quy phạm, tồn tại quá nhiều vấn đề, thậm chí còn xuất hiện tình huống tham ô tiền bạc, thế cho nên nhất thời khó thể nào trả lại tiền cho tất cả mọi người được.

Trước đây Lý Nam không hiểu phương án xử lý của thành phố Vũ Dương về vấn đề này, trước đó trên đường đến đây chỉ được nghe Tiểu Đông Đông giải thích vài lời, thế nên bây giờ khó thể nào có lời giải thích thuyết phục cho người đàn ông này được.

- Bác trai à, vấn đề này có lẽ bác xem thời sự cũng hiểu rồi. Tháng ba năm nay trung ương có gửi công văn yêu cầu thủ tiêu những loại hình đóng góp quỹ như vậy, sau đó trong tỉnh lại tiếp tục cho ra nhiều văn kiện tiến hành sắp xếp và bố trí các loại hình đóng góp quỹ không phù hợp dưới địa phương. Mọi người đóng góp tiền vào trong quỹ, cũng không có quy định rõ ràng phải dùng vào đâu, thế là bọn họ đưa số tiền đó cho một số ít doanh nghiệp và cá nhân đang thiếu tài chính, vì vậy nên bây giờ mọi người đều không lấy lại được tiền của mình. Hơn nữa dự theo yêu cầu trọng điểm của lãnh đạo, đầu tiên chúng tôi sẽ tiến hành thanh lý sổ sách, và hiện tại đang ở trong công tác thanh kiểm tra, tất nhiên không thể nào lấy được tiền ngay được, phải chờ đến bước tiếp theo mới có thể hoàn trả tiền cho các hộ đã đóng góp.

- Thế thì còn phải chờ trong bao lâu nữa?

Người đàn ông lớn tuổi dùng giọng bất mãn nói, thực tế hấn cũng từng nghe cán bộ nói những nội dung tương tự, nhưng hấn cảm thấy khó thể tin được. Hôm nay nghe thấy Lý Nam lại giải thích như vậy, ngược lại có chút cảm giác tin tưởng, nhưng vẫn cực kỳ lo lắng:

- Nghe nói tiền kia bị tham ô rất nhiều, lại có nhiều người mượn tiền không chịu trả, khi đó lấy đâu ra tiền trả cho chúng tôi?

Lý Nam quyết đoán nói:

- Sẽ không có chuyện đó xảy ra, mong bác yên tâm, dù sao thì chuyện này không phải nhỏ, khắp nơi trong nước đều có nhiều loại hình như vậy phát

sinh, có quá nhiều người gửi tiền vào trong quỹ, tất nhiên chính quyền sẽ không thể ngồi yên không quan tâm được, nhất định sẽ có biện pháp xử lý thích đáng. Chỉ là cần phải có thời gian, dù sao thì sự việc có quá nhiều phương diện liên quan, sao có thể giải quyết ngay được?

- Thì ra là như vậy, nhưng tôi vẫn không yên lòng, trước kia mọi người nghe theo lời khuyên của tôi mới gửi tiền vào trong quỹ, bây giờ bọn họ không thể lấy được tiền ra, tuy bọn họ không trách tôi nhưng bản thân tôi vẫn phải chịu trách nhiệm.

Người đàn ông lớn tuổi dùng giọng trầm trọng nói, hẳn là tổ trưởng tổ dân phố, có uy tín rất cao. Trước đó khi mới thành lập quỹ thì cán bộ thị trấn đến tìm gặp hẳn, yêu cầu hẳn ra mặt cổ vũ mọi người góp vốn xây dựng quỹ, hẳn nghe nói có lợi tức cao thì vui vẻ phối hợp. Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, hẳn cũng cực kỳ tự trách bản thân. Tuy lảng giềng không trách hẳn, nhưng hẳn cảm thấy mình cũng nên có trách nhiệm giúp mọi người thu hồi lại tiền. Chính quyền thị trấn không thể giúp được gì, không giải quyết được vấn đề cho bọn họ, thế nên bọn họ tức giận đến vây quanh công ủy ban nhân dân thành phố để đòi tiền, hy vọng thông qua biện pháp này để ép chính quyền thành phố gây áp lực cho cấp ủy chính quyền thị trấn trả lại tiền.

Lý Nam nghe lời nói của người này, hẳn biết đối phương đã bình tĩnh trở lại, nếu không sẽ chẳng nói hòa ái như vậy, thế là nhân tiện nói:

- Bác trai à, đứng chặn công ủy ban nhân dân thành phố cũng không hay gì, mong bác đi theo chúng cháu đến phòng văn thư nói chuyện. Thật ra hôm nay là ngày đầu tiên cháu đến báo danh công tác ở phòng văn thư, có nhiều tình huống không thể giải thích rõ ràng được, lát nữa trưởng phòng Tiểu của chúng cháu sẽ tiến hành giải thích cho mọi người được hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lãnh đạo khen ngợi

Sau khi hàn huyên vài câu với Lý Nam thì người đàn ông lớn tuổi cũng không còn quá tức giận như lúc đầu, hẳn cũng biết gây náo loạn cũng không có kết quả tốt, dù sao thì vấn đề của mình cũng là vấn đề của cả nước, có rất nhiều người không lấy lại được tiền của mình. Nếu như mọi người đến gây náo loạn và đều lấy được tiền, như vậy không phải người khác cũng học theo, chẳng phải ngày nào cũng có người vây quanh công ủy ban nhân dân thành phố để đòi tiền của mình sao?

- Được rồi.

Người đàn ông lớn tuổi nói:

- Cậu mới đến nhận công tác sao? Là sinh viên mới ra trường à?

Lý Nam mỉm cười nói:

- Vâng, cháu là sinh viên trường đại học Thiên Đô, năm nay tham gia thi nhân viên nhà nước, hôm nay vừa mới đến phòng văn thư báo danh, bây giờ thậm chí còn chưa được làm thủ tục báo danh nữa.

- Cháu của tôi năm nay cũng học ở đại học Thiên Đô.

Người đàn ông lớn tuổi chợt khẽ cười, coi như đã tìm được tiếng nói chung với Lý Nam.

- Tổ trưởng, chúng ta đến phòng văn thư thôi, để bọn họ có thể giải thích rõ ràng.

Vài người đàn ông lớn tuổi khác được Tiểu Đông Đông thuyết phục đã đi đến nói.

- Được rồi, chúng ta đi.

Người đàn ông gật đầu nói, bộ dạng rất khí thế:

- Nếu như ai có gì muốn nói thêm thì cùng đi, không thì cứ về trước, nhiều người đến phòng văn thư cũng không có tác dụng gì.

Sau khi nghe những lời này thì mọi người chung quanh suy nghĩ giây lát, cảm thấy mình không có tình huống đặc biệt để phản ánh, thế là dạn dỏ vài câu với những người sẽ đến phòng văn thư, sau đó quay về.

- Tiểu Lý, cậu và bác trai này cùng lên đi.

Tiểu Đông Đông lên tiếng phân phó, vừa rồi nàng ra sức khuyên giải người khác nhưng cũng chú ý đến tình huống phát sinh giữa Lý Nam và người đàn ông lớn tuổi kia. Lúc bắt đầu nàng có chút lo lắng khi thấy người đàn ông ra tay đánh Lý Nam, nhưng sau này hai người lại nói chuyện với nhau rất hòa ái, nàng cảm thấy yên lòng hơn, đồng thời cảm thấy tiểu tử Lý Nam kia thật sự khá tốt.

Người đàn ông lớn tuổi này rõ ràng là đứng đầu nhóm người đến đây kêu oan, nhưng Lý Nam có thể xử lý được gọn gàng như vậy, rõ ràng là có năng

lực.

- Vâng, trưởng phòng Tiểu.

Lý Nam lên tiếng, sau đó cùng người đàn ông lớn tuổi lên xe tải.

Người đàn ông lớn tuổi đứng bên cạnh xe nói với Tiểu Đông Đông:

- Chị là trưởng phòng Tiểu sao? Thật sự xấu hổ quá, tôi là người nóng tính, thiếu chút nữa đã đánh chị rồi.

Lý Nam thăm nghĩ nào phải là thiếu chút nữa, rõ ràng đã ra tay rồi.

- Không sao, mọi người đều là quá kích động mà thôi.

Tiểu Đông Đông mỉm cười nói:

- Chỉ cần có thể nói rõ ràng sự việc thì không có vấn đề.

Mọi người lên xe, không bao lâu thì đến phòng văn thư. Lúc này phó khoa số một Duẩn Hồng Sinh đã sắp xếp phòng họp, dọn nước khoáng lên bàn, mọi người ngồi vây quanh một chỗ vừa uống nước vừa nói chuyện.

Thực tế lần này người dân muốn đến vây quanh công ủy ban nhân dân thành phố cũng là vì muốn thông qua phương thức này đề yêu cầu ủy ban nhân dân thành phố gây áp lực cho cấp ủy chính quyền thị trấn, mục đích là muốn nhanh chóng lấy lại tiền.

Đồng thời mọi người cũng có nghe được một số tin đồn, ví dụ như quỹ đã bị tham ô, nghe nói sau khi bị triệt tiêu thì khó thể lấy được lãi, thậm chí là còn không lấy được vốn, điều này làm cho bọn họ cảm thấy cực kỳ căng thẳng. Hơn nữa sau khi có được tổ trưởng tổ dân phố đi đầu, bọn họ đã vài lần đến vây quanh văn phòng thị trấn để kêu oan, sau đó còn đến cấp ủy chính quyền quận để kẻ khổ, cuối cùng dứt khoát chạy đến vây quanh công ủy ban nhân dân thành phố .

Tiểu Đông Đông đã sớm hiểu rõ vấn đề này, nàng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng lời giải thích.

Đầu tiên Tiểu Đông Đông bác bỏ những tin đồn thất thiệt, đây rõ ràng là những tin đồn không đáng tin.

Sau đó Tiểu Đông Đông lấy ra những văn kiện chỉ thị tương quan, chủ yếu giới thiệu tình huống lúc này cấp ủy chính quyền thành phố đang tiến hành thanh kiểm tra, sau đó còn nói ra những bước công tác tiếp theo.

Sau khi nghe xong lời nói của Tiểu Đông Đông thì mọi người lại đưa ra vài lời nghi vấn, nhưng tất cả đều được nàng giải đáp kỹ lưỡng rõ ràng.

- Tóm lại cấp ủy chính quyền thành phố rất coi trọng sự kiện này, mong mọi người cứ tin tưởng vào tôi, chúng tôi sẽ tuyệt đối phụ trách tài sản của mọi người. Chỉ cần mọi người kiên nhẫn chờ thêm một chút, cũng đừng tin những tin đồn thất thiệt. Mặt khác nếu như mọi người tiếp tục đi gây rối, cũng không nhận được tiền ngay, hơn nữa nếu như gây ra chuyện gì quá lớn, chỉ sợ sẽ phải chịu trách nhiệm pháp luật. Sau này nếu như mọi người có tình huống gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với chúng tôi, chúng tôi đảm bảo sẽ nhanh chóng và kịp thời đưa ra những câu trả lời thuyết phục nhất.

Tiểu Đông Đông bày ra bộ dạng cố gắng khuyên bảo:

- Sau này mọi người cũng đừng nên đến vây quanh công ủy ban nhân dân thành phố nữa, đỡ phải ngồi xe đến phòng văn thư, vì tôi thấy chị gái này bị say xe, nếu chạy tới chạy lui như vậy là rất vất vả...

Sau khi mọi người nghe được lời nói đùa của Tiểu Đông Đông thì không khỏi mỉm cười, bầu không khí rất hài hòa.

Lý Nam ở bên cạnh chăm chú lắng nghe những lời trao đổi giữa Tiểu Đông Đông và mọi người, hẳn cảm thấy trưởng phòng Tiểu là người có kinh nghiệm, nàng trả lời cực kỳ cẩn thận mọi câu hỏi, hơn nữa lại có thái độ hòa ái dễ gần, có thể làm cho người ta sinh ra cảm giác tín nhiệm.

- Không hổ danh là lãnh đạo phòng văn thư, thật sự rất có trình độ, nếu đổi lại là mình thì thái độ sẽ không tốt như vậy, thế nên sau này mình phải chú tâm học hỏi.

Lý Nam thăm nghĩ.

Sau khi tiến hành trao đổi thì những người đến từ thị trấn Hà Thị đã cơ bản được thuyết phục, bọn họ đều lên tiếng rằng sẽ quay về nhà, sau đó nếu như có vấn đề gì sẽ tiến hành liên lạc với Tiểu Đông Đông. Mặc dù Tiểu Đông Đông chỉ là cán bộ cấp phó cục, chỉ bằng cấp bậc của phó chủ tịch quận ở địa phương bọn họ, thế nhưng trong suy nghĩ của bọn họ thì lãnh đạo cấp phó cục của thành phố mở miệng sẽ có độ tin cậy cao hơn lãnh đạo dưới địa phương.

Sau đó Tiểu Đông Đông sắp xếp trưởng khoa số một Chu Huy đưa mọi người ra bến xe, để bọn họ bắt xe về nhà. Dựa theo yêu cầu của Tiểu Đông Đông, vốn là phải mua vé xe cho mọi người, thế nhưng người đàn ông lớn tuổi trong nhóm từ chối, nói vé xe chỉ là mướn đồng, hẳn là người dẫn mọi người đến đây, thế nên sẽ phụ trách đưa mọi người quay về.

Sau khi nghe nói như vậy thì Lý Nam có thêm vài phần hào cảm.

Ban đầu khi thấy người đàn ông lớn tuổi này chưa nói gì đã muốn đánh người, hẳn không khỏi cảm thấy phản cảm. Sau đó hẳn đã hiểu hơn về người này, cảm thấy người đàn ông này thật sự không tệ. Bây giờ thấy người ta có gan đảm đương sự việc, không khỏi thầm nghĩ hèn gì người này có uy tín rất cao trong nhóm người đến đây kêu oan.

- Tiểu Lý, cậu biểu hiện rất tốt.

Sau khi mọi người rời đi thì Tiểu Đông Đông mỉm cười nói với Lý Nam:

- Thật sự đáng giá khen ngợi, sau này cần phải chịu khó học tập rèn luyện nhiều hơn.

Lý Nam khiêm tốn nói:

- Thật ra tôi cũng không làm gì cả, chỉ là nói chuyện vài câu với bác trai kia mà thôi.

Tiểu Đông Đông nói:

- Như vậy là tốt rồi, chỉ cần có thể di chuyển chủ đề rời khỏi chủ đề chính, như vậy có thể kéo gần khoảng cách giữa hai bên, mới có thể tiến hành bước công tác khuyên giải tiếp theo. Nhưng hôm nay có một việc cậu cần phải chú ý, đó là khi công tác không được động tay chân với người khác, một là chỉ sợ sẽ có hại, hai là có thể gặp phải tình huống rất khó khăn, tạo nên ảnh hưởng không tốt. Dù sao thì người ta đến kêu oan cũng là có nguyên nhân, trong mắt nhiều người thì bọn họ là một quần thể yếu thế, nếu như động tay động chân, dù thế nào thì chúng ta cũng là người sai.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ân nhân

- Cảm ơn trưởng phòng Tiểu, sau này tôi sẽ chú ý nhiều hơn. Tôi mới tham gia công tác, có rất nhiều phương diện còn chưa hiểu được, thế nên mong sẽ phải học tập thành thạo các vị lãnh đạo và đồng sự nhiều hơn nữa.

Lý Nam nói lời tận đáy lòng, dù hẳn ở đơn vị nào, hẳn là người mới cũng phải khiêm tốn cẩn thận, chỉ khi nào có thái độ tốt thì người ta mới tiếp nhận, bản thân mới có thể dung nhập vào trong hoàn cảnh mới được.

Lý Nam là một thanh niên dân đen không có bất kỳ quan hệ gì, hôm nay hẳn dựa vào bản thân mình mới tiến vào trong quan trường thành phố Vũ Dương, thế nên hẳn cần phải cực kỳ khiêm tốn cẩn thận, không thể để phát sinh sai lầm. Nếu không để xảy ra vấn đề, hẳn sẽ không tìm ra được bất kỳ một ai giúp đỡ giải quyết cho mình.

Tiểu Đông Đông rất hài lòng với thái độ của Lý Nam. Tiểu từ này thân là sinh viên đại học Thiên Đô nhưng không quá kiêu ngạo, lại trầm ổn, người còn trẻ như vậy dù không có bối cảnh cũng đáng giá bồi dưỡng.

Tiểu Đông Đông là phó phòng văn thư, tất nhiên cũng cần bồi dưỡng thân tín của mình. Năm nay nàng ba mươi sáu tuổi, tương lai coi như không tệ, tất nhiên càng muốn chọn một vài người có tiềm lực để bồi dưỡng.

- Cậu có thái độ như vậy là rất tốt.

Tiểu Đông Đông lên tiếng khen ngợi:

- Xã hội có nhiều thứ để học hơn cả khi còn đang ngồi trên ghế nhà trường, lại càng phức tạp hơn những gì cậu được học trên sách vở. Cậu có học vấn, lại trẻ tuổi, đầu tiên phải học hỏi nhiều hơn, động não nhiều hơn. Phòng văn thư có ít cán bộ trẻ tuổi, đây là ưu thế của cậu, cũng là hoàn cảnh xấu của cậu, thế nên hy vọng cậu biểu hiện cho tốt.

Lý Nam cảm kích nói:

- Trưởng phòng Tiểu, tôi sẽ cố gắng, sau này kính mong trưởng phòng Tiểu quan tâm giúp đỡ nhiều hơn.

Lý Nam nói đến phương diện quan tâm giúp đỡ mà không khỏi nóng mặt, hẳn nói ra những lời này mà vẫn cảm thấy rất tự ái, nhưng người trong quan trường khó tránh khỏi phương diện này.

Tiểu Đông Đông mỉm cười nói:

- Phương diện này không có vấn đề, quan trọng là chính bản thân cậu phải cố gắng.

Ấn tượng đầu tiên của Tiểu Đông Đông với Lý Nam là rất tốt, thế cho nên mới gọi Lý Nam vào trong phòng làm việc của mình nói ra những lời như vậy.

Tiểu Đông Đông có thể thấy rõ Lý Nam là một thanh niên có lý tưởng và cầu tiến, nhưng còn thiếu kinh nghiệm, là một người có giá trị đáng để bồi dưỡng.

Tất nhiên Tiểu Đông Đông còn phải quan sát những biểu hiện của Lý Nam nhiều hơn, vì một người sẽ không ngừng biến hóa, những gì quan sát được trong thời gian ngắn khó thể đánh giá một con người.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Tiểu Đông Đông thì Lý Nam đi vào khu văn phòng, hôm nay xem như hấn chính thức bắt đầu tham gia công tác.

- Ái chà, sinh viên tài cao đã quay lại, thế nào rồi? Đã có thêm nhận thức gì mới chưa?

Mã Phương cười ha hả hỏi.

Những người trong văn phòng cũng ngẩng mặt lên nhìn Lý Nam, mọi người đều có chung một tâm lý với người mới đến đó là hiếu kỳ. Người này rốt cuộc có bối cảnh và quan hệ gì, sao lại bị phân phối đến phòng văn thư? Thứ hai chính là mọi người đều là cán bộ lão thành của phòng văn thư, tất nhiên sẽ sinh ra cảm giác ưu việt, cảm giác ưu việt này thường được biểu hiện thông qua phương diện trêu chọc hay chỉ huy người khác.

Lý Nam biết rõ nói nhiều cũng không phải tốt, hơn nữa hôm nay hấn cũng không có được nhận thức gì nhiều, thế nên nói:

- Tôi chỉ vừa mới được tiếp xúc mà thôi, còn chưa có được nhận thức gì cả, sau này mong các anh chị chỉ đạo chỉ dạy nhiều hơn.

- Ái chà, tiểu tử này rất khéo ăn nói đấy.

Mã Phương cười ha hả nói. Nàng là một người phụ nữ trung niên, cũng không có truy cầu gì trong đơn vị, bình thường chỉ thích nói chuyện liên quan đến gia đình và việc nhà mà thôi, sau khi nghe lời nói nịnh nọt của Lý Nam thì vui vẻ hơn, cảm giác khó chịu với Lý Nam cũng tan thành mây khói.

Trước đó Tiểu Đông Đông yêu cầu Mã Phương đi hỏi xem phòng thương mại còn ký túc xá trống hay không, điều này làm cho Mã Phương cảm thấy mất hứng, cảm thấy sự việc này không phải của mình. Mặc dù nàng tương đối quen thuộc người của phòng thương mại, thế nhưng cũng không có nghĩa vụ phải đi hỏi giúp cho Lý Nam. Vì vậy mặc dù nàng đã điện thoại hỏi thăm tình huống, thế nhưng vẫn cảm thấy rất bực mình, đến bây giờ mới giải tỏa được một chút.

- Lý Nam, tôi đã hỏi giúp cho cậu rồi, phòng thương mại vẫn còn một phòng ký túc xá trống, ở lâu hai. Nhưng phòng này hơi nhỏ, chỉ có một vài vật dụng mà thôi, nếu cậu cảm thấy được thì có thể dọn đến ở.

Mã Phương nói:

- Cậu trực tiếp đến gặp bảo vệ mà lấy chìa khóa, lát nữa tôi sẽ viết giấy giới thiệu cho cậu là được.

- Cảm ơn chị Mã.

Lý Nam dùng giọng cảm kích nói, dù thế nào thì người ta cũng xem như đang cố gắng giúp đỡ mình, nếu như không phải có lãnh đạo sắp xếp, chỉ sợ người phụ nữ này hoàn toàn có thể tỏ ra không quan tâm.

- Cảm ơn cái gì, cậu là sinh viên tài cao, là bảo bối của đơn vị đấy.

Mã Phương khoát tay nói:

- Sau này nếu cậu có thăng quan phát tài, mong cậu đừng quên chị Mã này là được.

Lưu Kiến Quân ngồi đối diện với Mã Phương chột cười hi hi nói:

- Người ta sao có thể quên chị được, trong thôn có một cô gái tên là Tiểu Phương...

- Anh Lưu lại ngứa mồm sao?

Mã Phương trừng mắt bắt mắt nhìn Lưu Kiến Quân rồi nói.

- Hi hi...

Lưu Kiến Quân cười hi hi nhưng không tiếp tục nói lời trêu chọc, có đôi khi nói một vài câu trêu chọc người phụ nữ trung niên là đồng sự này là rất vui thú, dù sao thì cán bộ trong văn phòng cũng khác biệt với nơi khác, có rất ít việc để làm, vì vậy ngồi nơi đây luôn phải tìm chuyện để nói với nhau cho đỡ buồn.

Lý Nam đứng yên nghe mọi người nói chuyện vui vẻ với nhau, tuy hấn cũng muốn sớm dung nhập vào trong hoàn cảnh công tác, thế nhưng cũng không thể được nhanh như vậy.

Mã Phương nhìn Lý Nam, thấy Lý Nam có chút xấu hổ thì cười nói:

- Tiểu Lý, hôm nay không có việc gì, cậu cứ đi đi, vì còn phải dọn dẹp phòng để ở nữa, ngày mai đi làm đúng giờ là được.

Mã Phương nói xong thì viết một tờ giấy giới thiệu, sau đó đóng dấu rồi đưa cho Lý Nam.

- Cảm ơn chị Mã, tôi xin phép đi trước.

Lý Nam cáo từ đi ra khỏi văn phòng, hẩn xuống dưới lầu và hỏi mới biết ký túc xá của phòng công thương cách nơi này ba trăm mét, khoảng cách như vậy là rất tiện lợi.

Ngay sau đó Lý Nam tìm được ký túc xá của phòng công thương, đây là một khu nhà khá cũ kỹ, bên trong có vài căn nhà lầu, có một phòng bảo vệ nhỏ ở ngoài cổng, một người bảo vệ mới mái tóc hoa râm ngồi bên trong.

Lý Nam đưa giấy giới thiệu của Mã Phương cho ông bảo vệ, ông bảo vệ xem xét giấy giới thiệu rất kỹ lưỡng, sau đó lấy một chiếc chìa khóa từ chuỗi chìa khóa treo trên tường đưa cho Lý Nam rồi nói:

- Tiểu tử, đây là khóa phòng, là phòng số một lầu hai của tòa nhà thứ ba, đi ra khỏi bậc cầu thang là thấy phòng ngay.

- Cảm ơn bác.

Lý Nam nói, sau đó chợt nhớ đến lời nói của Mã Phương, có lẽ căn phòng này đã lâu không có người ở, xem ra cần phải quét dọn một chút, đồng thời còn phải mua thêm vài vật dụng khác.

Lý Nam quay đầu nhìn, ở phía trước cách đó không xa có một cửa hàng tạp hóa. Hẩn đi sang mua hai cái khăn mặt, một chiếc bàn chải đánh răng, một hộp kem đánh răng, nước súc miệng...

Ông chủ quán là một người bố trẻ tuổi, hẩn đang ôm một cậu bé xinh xắn trong tay, khi Lý Nam đi ra tính tiền thì cười nói:

- Hai mươi đồng năm phân, đưa hai mươi lăm đồng là được...Ừa, là cậu sao? Đúng là cậu rồi, ngày đó nhờ cậu giúp đỡ, cậu đúng là ân nhân của tôi, thật sự tốt quá...

Người đàn ông chủ quán tỏ ra cực kỳ vui mừng và hưng phấn, hẩn dùng một tay ôm con, một tay bắt lấy cánh tay của Lý Nam, bộ dạng rất kích động.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Bắc cầu dất mối

Lý Nam có chút sững sốt, ân nhân cái gì? Nhưng sau khi nhìn bộ dạng kích động của người đàn ông đối diện, hẩn nhìn đối phương thật kỹ lưỡng, sau đó biết người này là ai. Đây không phải là người đàn ông trong vụ tai nạn trước đó sao? Khi thấy người này đang ôm con trong lòng, hẩn không khỏi cười nói:

- Là anh sao? Đây là con của anh à? Cháu khỏe đấy chứ?

Khi thấy Lý Nam nhận ra mình thì người đàn ông chủ quán tỏ ra rất vui vẻ, hẩn ôm con đi đến trước mặt Lý Nam rồi nói:

- Rất khỏe, hai mẹ con đều bình an, trước đó đã làm phiền cậu, nếu không có sự hỗ trợ của cậu thì tôi cũng không biết phải làm như thế nào.

Lý Nam cười nói:

- Cũng không có gì đâu, chỉ là tiện tay giúp đỡ anh một chút mà thôi.

- Đối với cậu là chuyện nhỏ nhưng với tôi là chuyện lớn. Vợ của tôi vốn không được khỏe, ngày hôm đó chúng tôi đến Thiên Đô kiểm tra sức khỏe quay về, không ngờ lại gặp phải tình cảnh như vậy, khi đó tôi đã cực kỳ sợ hãi.

Người đàn ông hỏi tương lại sự việc mà gương mặt vẫn rất sợ hãi và lo lắng:

- Bây giờ con của tôi đã bình an vô sự, tôi cũng đã yên tâm. Con à, mau nhìn xem, chào chú đi...

Khi thấy đứa bé vui đùa vui vẻ trong lòng bố, Lý Nam cũng cảm thấy rất ấm lòng, có đôi khi cảm xúc của người khác có thể lây nhiễm sang người mình.

- À, anh bạn, đúng rồi, cậu cũng đừng đứng đó, ngồi xuống đi.

Người đàn ông chủ quán nói rồi cúi người đưa một chiếc ghế đến cho Lý Nam, sau đó cầm một chai nước khoáng đưa cho Lý Nam:

- Tôi tên là Trịnh Bình, anh bạn ở gần đây sao?

- Tôi tên là Lý Nam.

Lý Nam mỉm cười nói, gặp lại người đàn ông này xem như là duyên phận. Mặc dù hắn không trông mong người ta có thể báo đáp, thế nhưng có thêm một người bạn dù sao cũng tốt, vì sau này cuộc sống của hắn chủ yếu là ở tại thành phố Vũ Dương.

- Tôi là người huyện Kiến Ân, năm nay thi đậu nhân viên nhà nước, hôm nay đến phòng văn thư báo danh, bây giờ đang chuẩn bị đi thu dọn phòng ký túc xá.

- Nhân viên nhà nước sao? Thật sự là tốt, cậu là sinh viên mới tốt nghiệp à?

Trịnh Bình dùng giọng hâm mộ nói.

Lý Nam gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi mới tốt nghiệp đại học Thiên Đô.

- Cậu là sinh viên đại học Thiên Đô, sau này nhất định sẽ có tương lai phát triển tốt.

- Điều này cũng khó thể nói rõ được, bây giờ sinh viên ngày càng nhiều, đợt này chúng tôi có bảy người được phân phối công tác.

- Tôi tin tưởng cậu nhất định sẽ làm tốt, sẽ là quan lớn, người tốt nhất định sẽ được báo đáp.

Hai người trò chuyện trong giây lát, sau đó vợ của Trịnh Bình là Trương Phượng Anh đi đến, khi thấy Trịnh Bình và Lý Nam ngồi nói chuyện với nhau, gương mặt nàng có chút không vui. Nhưng khi nghe Trịnh Bình giới thiệu Lý Nam là người trước đó giúp đỡ mình trong vụ tai nạn, gương mặt nàng nhanh chóng thay đổi, nàng liên tục nói lời cảm tạ. Sau khi nghe nói Lý Nam sẽ quay về thu dọn phòng ký túc xá, nàng yêu cầu chồng đi sang hỗ trợ, chính mình sẽ coi cửa hàng.

Lý Nam lên tiếng từ chối, nhưng hai vợ chồng Trịnh Bình tỏ ra cực kỳ nhiệt tình, thế là đành phải tiếp nhận.

Sau đó Lý Nam và Trịnh Bình đi vào trong ký túc xá, bọn họ đi lên phòng mở cửa vào trong và nhanh chóng ngửi được mùi ẩm mốc, xem ra nơi này đã lâu chưa từng có người ở.

Đây là một phòng hai gian, bộ sa lông trong phòng đã cũ nát, lớp ba bên ngoài đã bị bong tróc lộ ra bọt biển bên trong.

Trên mặt đất đầy bụi, chỉ cần đi lại là có thể để lại dấu giày.

- Căn phòng này đã lâu rồi chưa có người ở, cần phải quét dọn một lượt mới được. Lý Nam, cậu chờ tôi một chút, tôi đi mượn chổi.

Trịnh Bình nói:

- Khi còn bé tôi cũng ở trong chỗ này, thế nên rất quen thuộc.

Trịnh Bình đi xuống lầu, sau đó mượn được chổi và giẻ lau, thế là hai người bắt đầu dọn dẹp.

Hai người Lý Nam và Trịnh Bình cố gắng dọn dẹp hơn một giờ, cuối cùng cũng đã dọn sạch sẽ, nền nhà sáng như gương, bàn ghế được lau sạch làm cho người ta sinh ra cảm giác rức rờ tươi mới.

Nếu như là chỉ có một mình Lý Nam dọn dẹp thì chỉ sợ phải hết cả buổi chiều mới xong, hơn nữa không nhất định dọn dẹp sạch sẽ như vậy.

- Lý Nam, cậu ở đây một mình thì chuyện cơm nước rất phiền toái, sau này cậu dứt khoát đến nhà tôi ăn cơm, chị dâu nấu nướng rất ngon.

Trịnh Bình dùng giọng chân thành nói.

Lý Nam nói:

- Không cần đâu anh, tôi là một người nên phương diện ăn uống rất dễ dàng, không thể làm phiền mọi người được.

Lý Nam cảm thấy Trịnh Bình là người tri ân sẽ báo đáp, nhưng hắn sẽ không vì vậy mà đến ăn cơm trong nhà người ta. Hơn nữa hắn cũng hiểu sự việc ngày đó chỉ là mình tiện tay giúp đỡ mà thôi, dù bọn họ có nghĩ như thế nào thì hắn vẫn thấy đây là việc nhỏ, căn bản không đáng để trong lòng.

Trịnh Bình nói:

- Có gì phiền toái đâu chứ? Đơn giản là thêm một bát cơm một đôi đũa mà thôi, cứ quyết định vậy đi. Sau này cậu nên đến nhà tôi ăn cơm, dù sao thì hai bên khá gần nhau, tam tàm đi sang ăn cơm cũng thuận tiện.

Hai vợ chồng Trịnh Bình mở một cửa hàng tạp hóa ở phía trước, phía sau có một khu đất là nhà ở chính, thế nên kinh doanh rất tiện lợi.

Lý Nam kiên trì từ chối làm cho Trịnh Bình cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hẳn cũng không thể nào cứ mỗi khi đến giờ cơm phải đi đón Lý Nam, sau đó kéo Lý Nam đến ăn cơm được.

- Được rồi, tối nay dù thế nào cậu cũng phải đến nhà chúng tôi ăn cơm, hôm nay anh em ta uống vài ly, thứ nhất là cảm tạ cậu đã ra tay giúp đỡ, thứ hai cũng là muốn chúc mừng cậu. Hôm nay cậu đã đi báo danh cot, sau này tương lai nhất định sẽ tươi sáng.

Lý Nam thật sự không thể từ chối lời mời này của Trịnh Bình, dù sao thì người ta cũng mời rất chân thành, nếu như chính mình lại từ chối thì không hay.

Sau đó Trịnh Bình đi về trước, hẳn tranh thủ quay về cửa hàng giữ con cho vợ, còn vợ thì bắt đầu nấu cơm.

Một lát sau Trịnh Bình lại đến, hẳn mang theo một chiếc chiếu mới, một cái gối, một tấm chăn, còn có hai đôi dép lê, là những thứ mà Lý Nam đang thiếu. Sau khi Lý Nam thấy Trịnh Bình mang những thứ này đến thì hẳn rất áy náy, ép Trịnh Bình phải nhận tiền mới thôi.

Trịnh Bình lại cố gắng từ chối, đây là những thứ được bán trong cửa hàng nhà hắn, cũng không đáng mấy đồng tiền.

- Lý Nam, nếu cậu thật sự xem tôi là huynh đệ, cậu cũng đừng nên quá khách khí như vậy.

- Nhưng như vậy cũng không thể ép anh tốn tiền vì tôi được, những thứ này anh chị cũng phải mua về bán.

Lý Nam có chút bất đắc dĩ, Trịnh Bình này quá nhiệt tình làm hắn khó xử lý vấn đề.

Trịnh Bình nói:

- Cái này có là gì đâu, vợ con của tôi đều là nhờ cậu cứu giúp. Cậu biết không, ngày hôm đó vợ tôi xuất huyết quá nhiều, bác sĩ nói nếu như để quá lâu sẽ có chuyện lớn, vì vậy cậu thật sự là ân nhân cứu mạng của tôi. Trước nay tôi đều nghĩ rằng không có cơ hội cảm tạ cậu, không ngờ bây giờ lại gặp cậu, đây không phải là ông trời cho tôi cơ hội sao? Tôi là người cả đời không quên những gì người khác giúp đỡ mình, nếu như cậu khách khí với tôi, cả đời này tôi cũng không an tâm.

Trịnh Bình nói xong thì vỗ trán như nhớ ra điều gì đó:

- Đúng rồi, tôi quên nói với cậu, tôi có một người bạn học đang công tác ở văn phòng thị ủy Vũ Dương, hình như là thư ký của một vị lãnh đạo nào đó. Hôm nào đó tôi sẽ hẹn cậu ấy đi ăn uống, khi đó sẽ cho hai người cơ hội liên lạc với nhau, nếu như hai người có tiếng nói chung, có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Lý Nam nghe vậy thì có chút bất ngờ, như thế thật sự là quá tốt, nếu như quen biết với một người công tác ở văn phòng thị ủy Vũ Dương, hơn nữa còn là thư ký của lãnh đạo thì sẽ có tác dụng rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Biểu hiện từng chút một

- Tốt quá, sau này nếu có cơ hội sẽ cố gắng học hỏi anh ấy nhiều hơn.

Lý Nam vui vẻ nói.

- Không có vấn đề, bạn học của tôi là người ngay thẳng, có quan hệ rất tốt với tôi. Tuy cậu ấy là thư ký của lãnh đạo nhưng lại khá với những người khác, không phải có chút bản lĩnh thì lên mặt. Khi học phổ thông thì chúng tôi ngồi cùng bàn hai năm liền, tôi đã không ít lần chịu tội thay cho cậu ấy.

Trịnh Bình cũng rất vui vẻ, hẳn nghĩ rằng bạn học của mình là thư ký của lãnh đạo, tất nhiên phải là thân tín của lãnh đạo. Có đôi khi nghe bạn nói chuyện và hắn đại khái nhìn ra người bạn của mình có chút bản lĩnh, như vậy tương lai biết đâu có thể giúp đỡ cho Lý Nam?

- Cậu thu dọn phòng đi, tối về nhà một lát, lát nữa sẽ sang đón cậu.

- Không cần đâu, anh Trịnh, lát nữa tôi tự đi qua là được.

Lý Nam cũng không tiếp tục chối từ, tất nhiên nếu đã đồng ý đến nhà Trịnh Bình ăn cơm, cũng không cần phải để Trịnh Bình vất vả tới lui làm gì nữa.

- Vậy thì được rồi, cậu nhớ đến sớm đấy.

Lý Nam sắp đặt gọn gàng những thứ mà Trịnh Bình vừa mới đưa đến, trên con bàn có thể ổn định cuộc sống, vì dù sao hắn cũng chỉ có một người, chỉ cần những thứ đơn giản là có thể sống được. Còn những thứ gì khác, sau này chậm rãi bổ sung.

Phòng này dù nhỏ nhưng cũng được hai gian, ngoài phòng khách và phòng ngủ thì còn có một gian phòng nhỏ làm phòng làm việc. Tất nhiên Lý Nam cũng không có bao nhiêu sách vở, thế nên cũng không vội bố trí phòng làm việc.

Chỉ một phòng nhỏ như vậy cũng làm cho tâm lý của Lý Nam ổn định lại, mặc dù căn phòng này ở ngay đầu cầu thang, bên trong cũng cũ kỹ, nhưng hoàn cảnh này đã rất tốt đối với một sinh viên mới tham gia công tác. Có lẽ đối với rất nhiều sinh viên đang công tác ở các thành phố lớn, có một chỗ ở miễn phí thế này là một quyền lợi tối thượng rồi.

Tất nhiên Lý Nam cũng biết cho dù là ở thành phố Vũ Dương thì một nhân viên nhà nước có được một gian phòng như của mình là không nhiều. Còn vì sao phòng văn thư lại có quan hệ tốt với phòng thương mại, có thể lấy được phòng cho nhân viên bất cứ khi nào, nó cũng không phải là điều Lý Nam biết được.

- Bây giờ xem như đã chính thức tiến vào công tác, mình cần phải cố gắng nhiều hơn. Ngay từ lúc bắt đầu thì mình là người kém nhất trong số bảy người được sắp xếp công tác, vậy thì sau này mình phải cố gắng hơn gấp đôi, phấn khởi tiến lên, như vậy mới có thể đuổi kịp bọn họ được.

Lý Nam là một người không chịu thua, dù hẳn được phân phối đến đơn vị kém hơn, thế nhưng tin tưởng rằng tương lai phát triển sẽ không thua kém bọn họ, hẳn thật sự có lòng tin như vậy.

Hơn nữa hôm nay Lý Nam đến phòng văn thư báo danh và sinh ra ấn tượng rất tốt, đặc biệt là phó phòng Tiểu Đông Đông có ấn tượng rất tốt với hắn, đây chính là một mở đầu tốt đẹp.

Buổi tối Lý Nam đến nhà Trịnh Bình ăn cơm, Trịnh Bình mở một chai rượu Ngũ Lương, hai người vừa uống vừa nói chuyện. Vợ của Trịnh Bình là Trương Phượng Anh nấu nướng rất ngon, khó trách trước đó Trịnh Bình nói lời cực kỳ tự tin như vậy.

Sau khi uống xong một chai rượu thì Lý Nam không có vấn đề gì nhưng Trịnh Bình lại có vài phần men say, hắn kéo tay Lý Nam thổ lộ nhiều lời chân tình, đồng thời vì muốn chứng minh mình có quan hệ không tệ với người bạn đang làm thư ký cho lãnh đạo ở văn phòng thị ủy, thế nên hắn dùng điện thoại gọi đến mấy nhắn tin của người bạn này.

Nhưng sau mười phút mà người kia vẫn còn chưa gọi lại, Trịnh Bình có chút sốt ruột, vì vừa rồi hắn còn khoác lác rằng mình có quan hệ rất tốt với người bạn này, nhưng bây giờ tình huống lại chứng minh ngược lại.

- Có lẽ cậu ấy đang bận rộn gì đó, dù sao thì đi theo lãnh đạo cũng là thân bất do kỷ.

Trịnh Bình cười giải thích.

Lý Nam gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Điều này là đương nhiên rồi, làm thư ký thì cần phải theo ý của lãnh đạo, tất nhiên là thân bất do kỷ.

- Đúng vậy, làm thư ký rất vất vả, bạn của tôi thường xuyên tăng ca, có đôi khi lãnh đạo có việc bên ngoài cũng phải đi theo. Nhưng tôi nghe nói làm thư ký cho lãnh đạo thì sẽ có tương lai phát triển rất tốt, nếu không khổ cực như vậy mà chẳng có lợi thì còn ai làm thư ký nữa?

- Tôi cũng hiểu điều này, nghe nói lãnh đạo hiểu rõ về thư ký của mình, thế nên cũng yên lòng đề bạt, vì vậy mới có câu ở ngoài ban công sẽ được hưởng nhiều ánh trăng hơn.

- Ha ha, Lý Nam không hồ danh là sinh viên xuất sắc của đại học Thiên Đô, tổng kết hay hơn tôi nhiều.

Một lúc sau bạn học thời phổ thông của Trịnh Bình mới gọi điện thoại đến, hắn nói rằng mình còn đang đi cùng lãnh đạo, bây giờ mới bớt chút thời gian đi gọi điện được, hỏi xem Trịnh Bình có chuyện gì. Sau khi nghe Trịnh Bình nói sẽ giới thiệu cho mình một người bạn, hắn nói rằng để hôm sau rồi tính.

- Cậu thấy đấy, có lẽ cậu ấy đang còn rất bận, nếu không sẽ chẳng phải bây giờ mới gọi điện thoại lại cho tôi.

Cảm xúc của Trịnh Bình đã đề cao hơn một chút, ít nhất sự thật bây giờ đã chứng minh những lời nói của hắn trước đó không phải lừa gạt Lý Nam.

Lý Nam cũng hiểu tâm tính của Trịnh Bình, vì dù là ai thì luôn luôn có chút sĩ diện.

Sáng sớm hôm sau Lý Nam đến phòng văn thư, hắn đến khu văn phòng báo danh, nhưng khi hắn đến nơi thì cửa phòng còn chưa mở, hắn phải đứng ngoài chờ.

Lý Nam chờ một lát mới gặp Mã Phương không nhanh không chậm đi đến, khi thấy Lý Nam đứng đó thì nàng cười nói:

- Ô kìa, sinh viên đi làm sớm vậy sao?

Lý Nam nói:

- Chào chị Mã, tôi cũng vừa mới đến mà thôi.

Mã Phương gật đầu nói:

- Cậu nên biểu hiện cho thật tốt, sớm ngày được đề bạt.

- Sau này kính mong chị Mã quan tâm giúp đỡ nhiều hơn.

Lý Nam cười ha hả nói, mặc dù Lý Nam cũng thấy rõ Mã Phương đang công tác ở văn phòng phòng văn thư chủ yếu là giết thời gian chờ ngày về hưu, thế nhưng cũng hiểu không nên đắc tội những người thế này, nếu không để cho bọn họ đứng ra cản đường mình, sẽ không dễ chịu chút nào.

Hơn nữa Lý Nam là người mới, thế cho nên dù đối phương là hạng người gì cũng phải làm tốt quan hệ với họ. Dù sao thì dưới sự chú ý của mọi người, nếu như hắn không làm tốt quan hệ với ai đó, chỉ sợ sẽ bị người ta đổ trách nhiệm lên người mình là một kẻ mới tới.

- Tôi có thể quan tâm giúp đỡ gì cho cậu được đây? Cậu là sinh viên giỏi vừa mới ra trường, tương lai sẽ được đề bạt, thế nên phải nói cậu quan tâm tôi mới đúng ấy.

Mã Phương lên tiếng trêu chọc, ấn tượng của nàng với Lý Nam đã tốt hơn một chút, nàng cảm thấy cậu thanh niên này rất hiểu biết.

- Chị Phương, để đó tôi làm cho.

Khi thấy Mã Phương cầm lấy khăn lau bàn, Lý Nam tranh thủ thời gian tiến lên nói.

- Vậy cũng được, cậu phụ trách quét dọn đi, tôi đi thu dọn bàn.

Mã Phương tất nhiên sẽ vui mừng khi có người làm thay cho mình, dù sao thì nàng cũng không có truy cầu gì nữa với con đường làm quan, không giống như Lý Nam cần các cơ hội để biểu hiện, thế nên nàng cũng vui vẻ vì được thanh nhàn.

Mọi người trong văn phòng lục tục đi làm, khi thấy Lý Nam đang bận rộn lau dọn bàn ghế, mọi người đều lên tiếng trêu chọc, tất nhiên có người tỏ ra thiện ý, cũng có người châm chọc khiêu khích.

Lý Nam không quá bận tâm, vẫn cố gắng làm việc cho tốt, hắn cảm thấy chỉ cần mình kiên trì bền bỉ, nhất định sẽ tạo ra không gian riêng cho mình.

Khi Tiểu Đông Đông đi làm vừa đúng lúc thấy Lý Nam cầm cây lau nhà đi vào nhà vệ sinh, thế là nàng không khỏi mỉm cười, thầm nghĩ tiểu tử này rất biết cách nắm bắt cơ hội để biểu hiện. Thanh niên chịu biểu hiện là chuyện tốt, ít nhất nói rõ vẫn có truy cầu rất mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Sắp xếp công tác

Tám giờ sáng chủ nhiệm văn phòng Vương Chân Thuận đi đến, hôm qua hắn đã nghe nói có một sinh viên thông qua kỳ thi tuyển nhân viên nhà nước của phòng tổ chức thị ủy đến báo danh công tác, hôm nay hắn đi làm xem Lý Nam kia thế nào. Hắn xem xét kỹ tư liệu của Lý Nam, yêu cầu Lý Nam điền vào hai tờ khai sơ yếu lý lịch, sau đó nhờ người tiền hành kiểm duyệt.

Sau khi nhờ người tiền hành kiểm duyệt thì xem như Lý Nam bắt đầu có thân phận cán bộ, cũng không phải là cán bộ thật sự có chức vị. Trong đất nước này thân phận của mỗi người có sự khác nhau rõ ràng, có rất nhiều nông dân, nhiều công nhân, có rất nhiều cán bộ, thân phận này bình thường giống như không có tác dụng gì, thế nhưng về sau này lại cực kỳ quan trọng. Ví dụ như phương diện điều động công tác, tiến hành thẩm tra lý lịch chính trị, bình luận chức danh, tính toán tuổi nghề, hưởng thụ phúc lợi...Thì thân phận của cán bộ và công nhân có sự khác biệt rất lớn.

Sau khi Lý Nam viết xong, chủ nhiệm Vương yêu cầu Lý Nam ngồi chờ trong phòng làm việc một lát, hắn còn phải đi báo cáo lãnh đạo.

Trưởng phòng văn thư Trần Thiệu Bình năm nay bốn mươi sáu tuổi, mái tóc vuốt keo đen bóng, chính là phó thư ký trưởng văn phòng thị ủy kiêm nhiệm trưởng phòng văn thư. Thực tế thì phòng văn thư thị ủy Vũ Dương chủ quản tất cả cơ cấu hành chính văn thư trong thành phố, phụ trách tiếp nhận đón tiếp xử lý tất cả vấn đề của quần chúng có liên quan đến các ban ngành trong thành phố, nằm dưới sự quản lý của cả thị ủy và ủy ban nhân dân thành phố nhưng thị ủy quản lý là chính, thị ủy chủ quản tất cả công tác của phòng văn thư.

Trần Thiệu Bình là một thành viên trong số rất đông cán bộ cấp cục ở thành phố Vũ Dương, áp lực công tác của hắn là rất lớn. Dù sao thì xã hội ngày càng phát triển thì mâu thuẫn bên trong ngày càng nhiều, mà đơn thư tố cáo của mọi người cũng có đủ loại, có người tố cáo đúng bản chất, có người chỉ là cố tình gây sự, nhưng mặc kệ là có phải sự thật hay không, một khi có vấn đề thì phòng văn thư phải xử lý. Bản thân phòng văn thư lại không có quyền lực, chủ yếu làm công tác phối hợp chuyển đạt và thông báo giám sát, công việc này đối mặt với nhiều sự bất mãn của dân chúng, thứ hai khi đối mặt với những đơn vị có liên quan trong sự việc còn có khả năng ảnh hưởng đến quan hệ đôi bên, vì vậy công tác không tốt dễ đắc tội với người ta. Nhưng nếu như phòng văn thư không xử lý vấn đề được quần chúng phản ánh, bọn họ sẽ không chịu bỏ qua, trách nhiệm sẽ nằm lại trên đầu phòng văn thư.

Người ta thường nói phòng văn thư một không quyền hai không tiền ba nói không tính, lãnh đạo thường coi trọng mọi việc ổn định nhưng tất cả các ban

ngành chức năng lại không chịu phối hợp.

Tất nhiên nói từ phương diện khác thì phòng văn thư chủ yếu phụ trách công tác xử lý khiếu kiện tố cáo của nhân dân, không có xung đột lợi hại, không có trách nhiệm tương quan, coi như làm một người hiền lành.

Trần Thiệu Bình là người có truy cầu trên con đường làm quan, dù sao thì hắn vẫn là một người còn trẻ khỏe, nếu như chỉ cần phát triển tốt, vẫn còn nhiều không gian cầu tiến. Cho dù không gian cầu tiến có kém đi, hắn vẫn có khả năng tiến lên làm một vị lãnh đạo đơn vị ban ngành, hoặc có thể là lãnh đạo quận huyện.

Điều kiện tiên quyết để thực hiện khát vọng chính là Trần Thiệu Bình phải làm tốt công tác của phòng văn thư và để cho lãnh đạo thỏa mãn, tất nhiên yêu cầu của lãnh đạo đến phòng văn thư đầu tiên là nhận được ít đơn thư tố cáo, hoặc nếu có sự việc gì phát sinh phải nhanh chóng xử lý thích đáng.

Những thứ này mang đến khiêu chiến rất lớn cho công tác của Trần Thiệu Bình.

Khoảng thời gian trước vì có liên quan đến Cơ Kim Hội nên quân chúng rất bất mãn, điều này mang đến áp lực lớn cho Trần Thiệu Bình. Ngày hôm qua còn có người đến vây quanh cổng ủy ban nhân dân thành phố, như vậy ngày mai bọn họ có thể đến gây náo loạn ở cổng ủy ban nhân dân tỉnh, hoặc là có thể đến trung ương kêu oan cũng không biết được.

Nhưng xem xét từ những tình huống mà Trần Thiệu Bình biết được thì chuyện này khó thể giải quyết thích đáng ngay được, dù sao cũng vì phương án góp vốn kia có quá nhiều vấn đề thế nên trung ương mới ra quyết định thủ tiêu, mà một quỹ đầu tư không minh bạch và bị tham ô quá nhiều muốn trả lại cho người gửi tiền cũng không dễ dàng. Cũng không phải chỉ một mình Trần Thiệu Bình tỏ ra căm tức, ngay cả lãnh đạo thị ủy cũng đang cực kỳ đau đầu với sự kiện này.

Lúc này chủ nhiệm Vương Chân Thuận gõ cửa đi vào, chủ nhiệm Vương cười nói:

- Thư ký trưởng, lần này phòng tổ chức thật sự là quá hào phóng, không ngờ lại phân phối cho đơn vị chúng ta một sinh viên vừa mới thông qua cuộc thi tuyển nhân viên nhà nước của thị ủy lần này.

Vương Chân Thuận nói như vậy một là có ý muốn báo cáo với Trần Thiệu Bình, hai là muốn nghe tình huống của Lý Nam thông qua lãnh đạo.

Trần Thiệu Bình nói:

- Điều này có gì là kỳ quái? Sinh viên cũng cần phải rèn luyện. Lần này phòng tổ chức thị ủy tổ chức thi tuyển nhân viên nhà nước sẽ chọn ra bảy người phân phối vào bảy đơn vị được quy định trước, phòng văn thư chúng ta cũng không nằm trong danh sách này, bây giờ Lý Nam lại được phân phối đến đây, xem như làm phong phú đội ngũ cán bộ của phòng văn thư chúng ta. Lý Nam này là sinh viên giỏi của trường đại học Thiên Đô, lại là người có thành tích thi tốt nhất, chúng ta nên bồi dưỡng cho tốt, trước hết để cậu ấy đến công tác rèn luyện một thời gian ở khoa số một.

Tuy Trần Thiệu Bình không nói quá rõ ràng nhưng Vương Chân Thuận lại nghe rất rõ, Lý Nam có được thành tích thi tốt nhất nhưng lại bị phân phối đến phòng văn thư, hơn nữa lần này phòng văn thư không có trong danh sách các đơn vị ban ngành tiếp nhận nhân viên mới, điều này nói rõ Lý Nam căn bản không có bối cảnh và quan hệ gì.

Chủ nhiệm văn phòng bình thường đều là thân tín của lãnh đạo, thế nên ở bất kỳ sự việc gì đều phải bảo trì sự nhất trí với lãnh đạo.

- Tôi sẽ đi nói chuyện với trưởng phòng Tiểu.

Vương Chân Thuận nói. Phó phòng Tiểu Đông Đông là người được phân công quản lý khoa số một, bây giờ sắp xếp một nhân viên mới cho khoa số một, tất nhiên phải đi thông báo một tiếng.

Thực tế thì phương diện sắp xếp nhân viên mới như thế này bình thường đều phải được thông qua hội nghị đảng ủy, nhưng Trần Thiệu Bình có uy tín rất cao trong phòng văn thư, bình thường tỏ ra ít nói nhưng thực tế lại nắm hết tất cả quyền lực trong tay.

Cho nên bây giờ có người đến phòng văn thư nhận công tác, Trần Thiệu Bình chỉ cần nói một tiếng là sắp xếp ngay, sau đó chỉ cần nói một tiếng với các vị phó phòng còn lại là được.

Đồng thời Vương Chân Thuận không biết rằng tối qua Tiểu Đông Đông đã gọi điện thoại cho Trần Thiệu Bình nói về vấn đề phân phối của Lý Nam. Tiểu Đông Đông chủ động yêu cầu đưa Lý Nam đến khoa số một, tất nhiên nàng cũng có nói ra những biểu hiện của Lý Nam trong ngày, cho rằng Lý Nam này có tiềm lực, cần phải bồi dưỡng cho tốt.

Đối với một sự việc nhỏ nhặt thế này thì Trần Thiệu Bình cũng không muốn không nể mặt một vị phó phòng của mình, tất nhiên hắn sẽ đồng ý. Hơn nữa đối với một người mới đến thì điều quan trọng nhất là làm quen công tác trong đơn vị, đến khoa số một sẽ là rất thích hợp.

Vương Chân Thuận rời khỏi phòng làm việc của Trần Thiệu Bình, hắn trực tiếp đến phòng làm việc của Tiểu Đông Đông, báo cáo vấn đề phân phối cho Lý Nam. Sau đó hắn quay lại phòng làm việc của mình nói với Lý Nam đang đọc "Tin tức văn thư":

- Tiểu Lý, lãnh đạo đã sắp xếp cậu đến công tác ở khoa số một, cậu đi theo tôi, tôi sẽ đưa cậu đi xuống bên dưới.

Lý Nam biết rõ khoa số một nằm dưới sự phân công quản lý của Tiểu Đông Đông, thế nên hắn cũng hài lòng với sự sắp xếp này, ít nhất mình cũng để lại ấn tượng tốt cho phó phòng Tiểu, như vậy chỉ cần mình biểu hiện cho tốt, nhất định sẽ được phó phòng Tiểu chú ý nhiều hơn.

Lý Nam đi theo Vương Chân Thuận xuống lầu một, nơi đây chính là đại sảnh của phòng văn thư, khoa số một nằm ở phía bên trái, bên phải chính là khoa số hai.

Khoa số một và khoa số hai chính là những nơi trực tiếp đối mặt với quần chúng của phòng văn thư, ngoài việc đi khuyên giải nhân dân quần chúng tụ tập ở trước cổng văn phòng cấp ủy chính quyền tỉnh hoặc ở nơi công cộng, bọn họ còn phải tiếp đón quần chúng đến phòng văn thư báo cáo vấn đề.

Trong đại sảnh rất huyền ảo, nhiều nhóm người tốp năm tốp ba đang đứng trò chuyện trao đổi với nhau, có người tỏ ra cực kỳ căm phẫn, có người bày ra gương mặt u sầu, có người xông lên hò hét với nhân viên công tác, cũng có người dùng giọng đau khổ kể ra sự việc của mình.

- Đây chính là hoàn cảnh công tác giai đoạn ban đầu của mình.

Lý Nam trầm nghĩ:

- Nhưng đó chỉ là giai đoạn ban đầu mà thôi, mình không thể dừng lại mãi ở nơi này, mình cần phải nhanh chóng tìm được sân khấu mới.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Có thể tin tưởng tổ chức được sao?

Trưởng khoa số một là Chu Huy đang ngồi trong phòng làm việc, hần thông qua cánh cửa mở một nửa để nhìn rõ những gì đang phát sinh bên ngoài, các đồng nghiệp trong khoa đang bận rộn công tác. Ngày hôm nay người đến liên hệ với phòng văn thư tương đối nhiều, trong đó nhiều người đến để phản ánh thông tin liên quan đến Cơ Kim Hội.

Chuyện này đã trở thành trọng điểm của xã hội, cũng làm cho người ta chịu áp lực tâm lý rất lớn.

Đầu Chu Huy có hơi hói nhưng không phải là người lớn tuổi, hần vốn là thư ký của một vị phó chủ tịch thành phố, trước kia còn là cán bộ trẻ có tương lai tươi sáng của văn phòng ủy ban nhân dân thành phố. Kết quả là vị phó chủ tịch kia có vấn đề và phát sinh tai ương, thế là một người làm thư ký cho phó chủ tịch như hần cũng gặp phải tai ương. Hần rơi rụng từ vị trí thư ký của phó chủ tịch thành phố xuống làm một vị trưởng khoa phòng văn thư, tuy hai bên đều là cán bộ cấp phòng nhưng hàm lượng của nó lại khác biệt quá lớn. Trước kia khi còn đang công tác ở văn phòng ủy ban nhân dân thành phố thì hần là người phải phục vụ người khác, nhưng đối tượng hần cần phải phục vụ chính là phó chủ tịch thường vụ, thế cho nên dù là các vị chủ tịch hay phó chủ tịch quận huyện bên dưới đều phải tỏ ra khách khí với hần. Bây giờ hần cũng làm công tác phụ thị người khác, nhưng phương thức đã khác hần, hần phải phục thị cho nhân dân, khổ nỗi quần chúng đến phòng văn thư thật sự là đủ mọi hạng người, cho dù anh có bức bối thì vẫn phải kiên nhẫn lắng nghe những lời cần nhắc nhở của bọn họ, đồng thời phải kiên nhẫn giải thích cho bọn họ hiểu. Những người này đã gửi thư tố cáo, ít nhất thì nói rõ vấn đề của bọn họ khó giải quyết được, không quan tâm đến nội dung tố cáo của bọn họ là đúng hay sai, ít nhất muốn xử lý cho tốt cũng không dễ dàng gì.

Chu Huy là trưởng khoa số một phòng văn thư, hần cảm thấy mỗi ngày công tác nơi này đều rất gầy vò, hần thật sự muốn được đi nơi khác cho rảnh nợ. Tất nhiên hần cũng đã cố gắng thông qua nhiều phương diện nhưng bây giờ còn chưa được hiệu quả gì, dù sao thì hần cũng là thư ký của một vị lãnh đạo không may, là đối tượng bị người ta liệt vào danh sách không nên tiếp cận. Trước kia khi hần là thư ký của lãnh đạo thì nhiều người tiếp cận xưng anh gọi em, nhưng bây giờ thậm chí còn không ai nhận ra hần.

Tiếng âm ỉ huyền ảo ngoài đại sảnh truyền vào làm cho Chu Huy cảm thấy rất bức bối, hần đứng lên chuẩn bị đóng cửa lại, đúng lúc này thấy chủ nhiệm văn phòng Vương Chân Thuận đưa Lý Nam đi đến. Hần nhanh chóng nở nụ cười đi ra cửa nghênh đón:

- Chủ nhiệm Vương, hoan nghênh anh đại giá quang lâm.

- Ha ha, tôi đến tặng cho anh một người mới.

Vương Chân Thuận cười ha hả nói, nhưng Lý Nam ở bên cạnh nghe thấy tiếng cười này rất giả dối.

Ngày hôm qua Chu Huy đã có dự cảm rằng Lý Nam sẽ được phân phối đến khoa số một của mình, lý do là hôm qua Tiểu Đông Đông tỏ ra rất thỏa mãn với chàng thanh niên này, vì vậy hần không khỏi nói:

- Cảm tạ chủ nhiệm Vương, mời chủ nhiệm Vương vào phòng.

- Trưởng khoa Chu, Tiểu Lý là sinh viên giỏi của trường đại học Thiên Đô, là người đạt thành tích thi tốt nhất lần này của phòng tổ chức thị ủy, lãnh đạo phân phối cậu ấy đến khoa số một, mong anh dùng người cho thật tốt.

Chủ nhiệm Vương không đi vào trong phòng, hần đứng nói chuyện ở cửa, sau đó quay sang nói với Lý Nam:

- Tiểu Lý, đây là trưởng khoa Chu của khoa số một, sau này cậu hãy cố gắng công tác dưới sự chỉ dẫn chỉ bảo của anh ấy.

- Vâng, chủ nhiệm Vương.

Lý Nam khách khí nói, hôm nay thái độ của Vương Chân Thuận là không nóng không lạnh, thế nên hẳn không thể đoán ra tính nết của người này được, vì vậy bây giờ cũng không dám nói nhiều.

Vương Chân Thuận nói một câu bắt chuyện với Chu Huy rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Lý Nam nói với Chu Huy:

- Trưởng khoa Chu, tôi tên là Lý Nam, ngày hôm qua chúng ta đã gặp mặt rồi, sau này tôi sẽ là thủ hạ của anh, mong trưởng khoa Chu chú ý giúp đỡ nhiều hơn.

Chu Huy khoát tay áo, hần khề cau mày nói:

- À, Tiểu Lý, hôm qua cậu có biểu hiện rất tốt, trưởng phòng Tiểu cũng lên tiếng khen ngợi cậu, hơn nữa cậu còn là sinh viên đại học Thiên Đô, điều này rất khó có được. Sau này cậu đến công tác ở khoa số một cần phải học tập và cố gắng phát huy tính tích cực công tác. Ngày hôm qua có lẽ cậu cũng đã có nhận thức về khoa số một rồi, nhưng đó chỉ là một bộ phận trong công tác hằng ngày của chúng ta mà thôi, chức trách của khoa số một chính là phụ trách tiếp đãi quần chúng đến đơn vị tiếp xúc, xử lý những tình huống phát sinh, phản ánh những tin tức quan trọng mà quần chúng giao phó, sau đó chuyển giao phân công những hạng mục này với các đơn vị ban ngành tương quan; chúng ta phụ trách xử lý tất cả những vấn đề phát sinh ở chung quanh khu văn phòng cấp ủy chính quyền thành phố; còn phải phối hợp xử lý vấn đề liên quan với các quận huyện, các đơn vị ban ngành; giữ gìn trật tự trong quá trình tiếp dân; hiệp đồng với các đơn vị ban ngành hay quận huyện liên quan trong công tác xử lý vấn đề của quần chúng. Những hạng mục công việc thế này có ngàn đầu vạn mối cực kỳ phức tạp, chúng ta cần phải cực kỳ kiên nhẫn mới được. Lát nữa cậu đi theo Thẩm Ngọc Phuong để học tập, trong khoảng thời gian này cậu chú ý làm quen công tác của khoa, có chuyện gì nên hỏi nhiều nói ít một chút.

Lý Nam thầm nghĩ trưởng khoa Chu Huy xem như đã nói khá rõ ràng chức trách của khoa số một, nhưng hẳn lại cảm thấy giọng điệu của trưởng khoa có chút bức bối, xem ra khi đối mặt với hoàn cảnh công tác như thế này thì tâm tình của mỗi người đều không tốt lên được.

- Cảm ơn trưởng khoa Chu, tôi nhất định sẽ cố gắng công tác, cố gắng học tập.

Lý Nam nói.

Chu Huy gật đầu nói:

- À, như vậy là tốt, cậu đi tìm Thẩm Ngọc Phuong đi, cụ thể làm những gì thì cứ theo sát sắp xếp của cô ấy là được.

Chu Huy nói xong thì đi vào trong phòng ngồi xuống bên cạnh bàn làm việc, sau đó cầm một tư liệu lên xem.

Khi Lý Nam lui ra ngoài thì khẽ đóng cửa lại.

Chu Khải đang đọc tư liệu mà khoe miệng không khỏi lộ ra nụ cười vui vẻ, hẳn thầm nói:

- Tiểu tử này cũng khá lễ phép, cậu ấy là sinh viên đại học Thiên Đô, lại là người có thành tích thi tốt nhất của phòng tổ chức thị ủy mà lại bị phân phối đến phòng văn thư, rõ ràng là người không có bối cảnh, không có quan hệ.

Phuong diện này rất giống với Chu Huy, vì bản thân Chu Huy cũng không có bối cảnh, chỉ là hần may mắn hơn so với Lý Nam, đó là trước kia khi tốt nghiệp thi được phân phối đến văn phòng ủy ban nhân dân thành phố Vũ Dương, tất nhiên sẽ tốt hơn nhiều so với phòng văn thư của Lý Nam. Nếu như không phải vị phó chủ tịch thường vụ kia gặp chuyện không may, bây giờ Chu Huy có thể là cán bộ cấp phó huyện, sao rơi vào tình huống mỗi ngày xử lý những sự việc đau đầu phức tạp như thế này?

Ngày hôm qua Lý Nam cũng đã gặp mặt Thẩm Ngọc Phuong, lúc này Thẩm Ngọc Phuong đang tiếp đãi một người phụ nữ trung niên, người này đang khóc lóc nói ra sự việc của mình, Thẩm Ngọc Phuong vừa tiến hành ghi chép lại sự việc vừa nói ra những lời trấn an.

Lý Nam không vội vàng đi sang quầy rầy, hẳn tìm một chiếc ghế ngồi xuống. Khi hẳn thấy ly nước của Thẩm Ngọc Phuong đã cạn, hẳn nhanh chóng đứng lên rót đầy nước cho nàng, sau đó đi tìm một cái ly khác rót nước cho người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ trung niên có lẽ vì nói quá nhiều nên đã khô cổ, sau khi Lý Nam đưa ly nước đến thì uống ngay, điều này làm cho Thẩm Ngọc Phuong thờ dãi một hơi.

- Tiểu Lý, cậu được phân phối đến khoa của chúng tôi sao?

Thẩm Ngọc Phuong cầm ly trà lên uống một ngụm rồi hỏi, nàng cảm thấy tiểu tử Lý Nam này không tệ, rất chịu khó và hiểu chuyện.

Lý Nam gật đầu nói:

- Vâng, trưởng khoa Chu sắp xếp tôi đi theo học tập chị Thẩm, sau này có việc gì không hiểu tôi sẽ phải tìm hiểu và học hỏi từ chị.

- Có gì hay đâu mà học, cậu là sinh viên đại học, chắc cũng không làm việc ở đây lâu, biết đâu ngày nào đó sẽ được đề bạt.

Thẩm Ngọc Phương vui đùa nói.

Sau khi người phụ nữ trung niên uống nước xong thì khôi phục lại tinh thần, nàng dùng tay xoa xoa mắt nói:

- Chồng tôi rõ ràng là bị oan, tiền thì bị Chu Nhân Khánh lấy đi, ai ngờ chồng tôi lại bị tên họ Chu kia cản ngược lại, bây giờ còn đang bị tạm giam. Tôi có đến phòng giáo dục tìm tên họ Chu kia, nhưng hắn không chịu gặp mặt tôi. Tuy trưởng phòng Trần có gặp tôi thế nhưng lại nói chuyện rất qua loa, yêu cầu tôi tin tưởng tổ chức, nhưng tổ chức có thể tin tưởng được sao?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Bí mật

Lý Nam nghe vậy thì trong lòng khẽ động, thầm nghĩ:

- Phòng giáo dục, là trưởng phòng họ Chu, chẳng lẽ...

Lần trước Lý Nam quay về tìm quan hệ, vốn thông qua người anh họ của mẹ để tìm chút quan hệ, muốn được phân phối đơn vị tốt một chút, nhưng không ngờ người kia lại không chịu gặp mặt, chuyện này làm cho hắn cảm thấy rất bức mình.

- Cũng không biết trong phòng giáo dục có bao nhiêu lãnh đạo họ Chu.

Lý Nam thầm nghĩ:

- Nghe giọng điệu của người phụ nữ kia thì tên trưởng phòng họ Chu kia liên thủ với người nào đó để lấy tiền, sự việc bại lộ, người kia đẩy chồng của người phụ nữ này ra mặt, bản thân mình thì chối tội bay biển, cũng không biết có phải là thật hay không.

Sự việc như vậy căn bản là bình thường đối với phòng văn thư, vì mỗi ngày có rất nhiều quần chúng đến phản ánh sự việc tương tự, phần lớn là chưa được kiểm tra, tính chân thật còn phải được xác minh. Nếu như đều phải coi trọng tất cả những sự việc người dân đến phản ánh, như vậy số lượng công tác của bọn họ sẽ rất lớn, hơn nữa lại dễ dàng làm cho đơn vị khác tỏ ra bất mãn.

Cho nên đối mặt với những thông tin mà người dân đến phản ánh thì trước tiên phải ghi chép lại rõ ràng, sau đó căn cứ vào tình huống sự việc để chuyển giao cho ban ngành tương quan, yêu cầu bọn họ xác minh rõ ràng sự việc.

Như vậy dựa theo những lời người phụ nữ trung niên này đã nói, dựa theo trình tự công tác thì phải chuyển giao cho phòng giáo dục, yêu cầu phía phòng giáo dục xác minh tình huống, xem sự thật có phải là như vậy hay không.

Tất nhiên một bản báo cáo tương quan cũng phải gửi cho ủy ban kỷ luật thị ủy, nhưng đầu tiên là phải có căn cứ chính xác chứng tỏ sự việc này tồn tại vấn đề, nếu không tự tiện đưa đến tay của ủy ban kỷ luật, chẳng phải mỗi ngày ủy ban kỷ luật đều phải bận rộn xử lý những sự việc tương tự hay sao? Đó là một thái độ không chịu trách nhiệm, dù sao thì có quá nhiều phản ánh, cũng không phải tất cả đều nghiêm trọng và đúng đắn như vậy.

Thẩm Ngọc Phương nói:

- Chị à, tôi đã ghi chép lại rõ ràng những gì chị đã nói, chúng tôi sẽ chuyển giao cho các ban ngành tương quan tiến hành điều tra xác minh theo đúng quy trình, nếu như tình huống là thật, tất nhiên chúng tôi sẽ xử lý nghiêm túc theo đúng điều lệ tương quan.

Lý Nam cảm thấy câu trả lời của Thẩm Ngọc Phương thật sự là rất chu toàn, nhưng nếu đổi lại là bản thân hắn cũng không thể có câu trả lời tốt hơn. Dù sao đối mặt với quần chúng đến phản ánh vấn đề, nếu như vô ý làm cho sự việc thêm nghiêm trọng, để cho bọn họ sinh ra chờ mong hoặc ảo tưởng không cần thiết, như vậy cũng không có thêm được bao nhiêu trợ giúp ở phương diện giải quyết vấn đề.

Nhưng Lý Nam rất để bụng chuyện này, vì người phụ nữ trung niên đến phản ánh chuyện liên quan đến trưởng phòng Chu, làm hắn sinh ra hứng thú.

Mặc dù Lý Nam cũng không phải là người có thù tất báo, cũng không phải vì lần trước bị người ta xa lánh thì ghi hận trong lòng, nhưng hắn là một thanh niên có nhiệt huyết và dã tâm, nên vẫn có chút để bụng những gì gặp phải trước đó, cũng cực kỳ hiếu kỳ về trưởng phòng Chu kia, muốn biết đối phương là dạng người gì.

Tất nhiên nếu như vị trưởng phòng Chu kia thật sự là người không sạch sẽ, Lý Nam cũng vui mừng được thấy người này bị pháp luật trừng phạt thích đáng.

Người phụ nữ trung niên cũng có chút không hài lòng vì câu trả lời của Thẩm Ngọc Phương, nàng không phải là kẻ ngu, tất nhiên nghe rõ ý nghĩa ứng phó trong câu trả lời của Thẩm Ngọc Phương. Sở dĩ nàng đến đây cũng vì muốn có được sự giúp đỡ trực tiếp và đầy lực lượng, không phải một quả bóng bị người ta đá đi đá lại, cuối cùng không giải quyết được gì.

- Này, em gái à, trong tay chị có chứng cứ, nếu như các em không giúp chị giải quyết vấn đề này, khi đó chị sẽ đến cổng văn phòng cấp ủy chính quyền thành phố để tìm gặp lãnh đạo, cùng lắm thì chị sẽ liều mạng, nhất định phải bắt tên họ Chu kia đền tội.

Người phụ nữ trung niên dùng giọng hung hăng nói.

Thẩm Ngọc Phương nói:

- Chị cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ chuyển giao sự việc của chị cho các ban ngành tương quan đi xác minh, sẽ nhanh chóng cho chị một câu trả lời thuyết phục. Chị đã đến đây thì phải có lòng tin với chúng tôi, nếu thật có ai đó làm việc tái pháp luật, như vậy sẽ bị pháp luật trừng phạt.

- Tôi sẽ chờ ở đây vài ngày, xem các người xử lý sự việc thế nào.

Người phụ nữ trung niên lăm bằm một câu, sau đó bắt nấn đứng lên.

Lý Nam thừa dịp Thẩm Ngọc Phương đã có chút nhàn rỗi, hần nói:

- Chị Thẩm, tôi mới đến công tác, có nhiều phương diện không hiểu, mong chị Thẩm chỉ điểm cho.

Thẩm Ngọc Phương hé miệng cười nói:

- Cậu khách khí như vậy làm gì? Cậu đã được phân phối đến khoa số một, như vậy chúng ta sẽ là người một nhà, có gì không hiểu thì cậu cứ hỏi trực tiếp. Cậu là sinh viên tốt nghiệp đại học, cậu có văn hóa, tương lai còn phải giúp đỡ chúng tôi nhiều hơn.

Lý Nam nói:

- Chị Thẩm quá khen, tri thức sách vở là một chuyện, kinh nghiệm thực tế mới là quan trọng. Tôi thấy chị Thẩm xử lý vấn đề rất thuận buồm xuôi gió, nếu đổi lại là tôi thì chỉ sợ không thể làm được tốt như vậy.

Sau khi nghe xong lời nịnh nọt của Lý Nam thì tâm tình của Thẩm Ngọc Phương rất vui vẻ, nàng nói:

- Tôi cũng không phải tự khen mình đâu, thế nhưng cậu biết không, mặc dù phòng văn thư chúng ta có nhiều người nhưng lại phân ra ba bảy loại...

Thẩm Ngọc Phương nói rồi đưa mắt quan sát chung quanh, khi thấy không có người chú ý sang bên này thì khẽ hạ giọng :

- Cậu biết không, trong phòng văn thư chỉ có hơn hai mươi người biên chế hành chính, còn một bộ phận biên chế sự nghiệp, mặt khác có một số nhân viên công tác thuộc về hạng hợp đồng. Khi mọi người làm việc với nhau thì không có vấn đề gì, thế nhưng khi tiến hành đề bạt, tính phúc lợi thì có sự khác biệt rất lớn. Cậu là sinh viên mới tốt nghiệp, lại thi đậu nhân viên nhà nước, tôi đoán chừng cậu là nhân viên biên chế hành chính. Chỉ cần cậu có biểu hiện cho tốt, làm cho lãnh đạo hài lòng, tương lai sẽ nhanh chóng được đề bạt. Còn chúng tôi thì sao, dù có liều mạng công tác thì cũng không có được tương lai tươi sáng hơn.

Lý Nam có chút kinh ngạc vì lời nói của Thẩm Ngọc Phương, không ngờ tình huống trong phòng văn thư còn phức tạp như vậy, dù mọi người là nhân viên công tác trong một đơn vị thế nhưng lại vẫn có sự khác biệt rất lớn.

- Mình là nhân viên tham gia cuộc thi tuyển nhân viên nhà nước của phòng tổ chức thị ủy, nhất định phải có biên chế hành chính.

Lý Nam trầm nghĩ:

- Nhưng một đơn vị đã có sự phân cấp thân phận cho nhân viên, như vậy khi làm việc nhất định sẽ không thể nào dung hòa thành một chỉnh thể, hiệu suất công tác chắc cũng không cao. Mình lại công tác trong đơn vị thế này, nhất định phải toàn lực ứng phó, nếu như mình không hòa đồng với mọi người, chỉ sợ sẽ không ai nhớ đến.

Lý Nam căn cứ vào lời nói của Thẩm Ngọc Phương, hần cảm thấy giống như trong lòng nàng có bức tức gì đó, ít nhất thì bản thân nàng cũng không phải biên chế hành chính.

- Tôi cũng không hiểu rõ điều này, cũng chưa từng được người nào nói đến, xem ra sau này còn phải học tập nhiều hơn.

Lý Nam cảm thán nói.

Thẩm Ngọc Phương nói:

- Cũng không có gì hay để học đâu, sau một thời gian cậu sẽ biết có chuyện gì xảy ra. Cậu biết không, trưởng khoa Chu của chúng ta trước kia rất nổi tiếng ở văn phòng ủy ban nhân dân thành phố, nhưng bây giờ còn phải công tác ở phòng văn thư, chỉ sợ cũng không dễ dàng xoay người đi ra. Cậu đừng thấy bình thường anh ấy tỏ ra hòa ái vô hại mà làm, anh ấy là người rất nghiêm túc đấy, sau này cậu nên cẩn thận hơn, người này lòng dạ rất hẹp hòi.

Thẩm Ngọc Phương nói và thấy Chu Huy đẩy cửa phòng làm việc đi ra, thế là nàng tranh thủ thời gian dừng lời, sau đó dùng giọng nghiêm túc nói:

- Tiểu Lý, cậu vừa mới đến công tác, cậu cứ ở bên cạnh quan sát và ghi nhớ, hai ngày nữa sẽ cho cậu tiếp dân, đây chính là một quá trình chỉ cần làm

từng bước sẽ thuần thục mà thôi..

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Âm đầu

Lý Nam thật sự nửa tin nửa ngờ những lời nói của Thẩm Ngọc Phương, nhưng từ điểm này cũng có thể thấy được dù chỉ là một khoa nhỏ bé của phòng văn thư cũng có đủ mọi quan hệ phức tạp.

Còn nói về trưởng khoa Chu Huy, Lý Nam ít tiếp xúc với người này, cũng không biết người này như thế nào, không biết lời nói của Thẩm Ngọc Phương có phải là thật hay không. Nhưng người ta là lãnh đạo trực tiếp của mình, quan hệ này cần phải làm tốt, nếu không sẽ khó thể triển khai mở rộng.

Chu Huy đứng ở bên cửa phòng làm việc của mình nhìn chung quanh một lượt, sau đó lại đi vào trong phòng và đóng cửa lại.

Thẩm Ngọc Phương cười nói với Lý Nam

- Chu Huy là người âm hiểm, có đôi khi nếu đắc tội với anh ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra, thế nên nhất định phải chú ý. Đồng thời mối quan hệ giữa anh ấy và phó khoa Duẩn Hồng Sinh có quan hệ không tốt, hai người thường hay đầu đá nhau.

Có thể thấy Thẩm Ngọc Phương cũng là người lắm miệng, chỉ mới đó mà đã có thể nói ra nhiều sự việc liên quan đến lãnh đạo khoa của mình cho một người như Lý Nam.

Những nhân viên bình thường thích nói đủ mọi việc như thế này thật sự có không ít trong các đơn vị, cũng không được người ta yêu mến.

Nhưng nhìn từ phương diện khác thì đây cũng là chuyện tốt cho Lý Nam, ít nhất từ miệng Thẩm Ngọc Phương thì hẳn cũng hiểu được nhiều việc liên quan đến đơn vị, cũng có trợ giúp rất lớn trong mối quan hệ với cộng sự về sau này.

"Sau này khi mình công tác với Thẩm Ngọc Phương thì cũng nên chú ý, nếu không với một người nhiều lời thế này, chỉ sợ chuyện gì liên quan đến mình cũng sẽ lan truyền ra bên ngoài."

Lý Nam trầm nghĩ như vậy.

- Chị Thẩm, công tác của chúng ta hằng ngày ngoài tiếp đón quần chúng thì còn gì cụ thể nữa không?

Lý Nam lên tiếng thỉnh giáo, hẳn cảm thấy đối với những người như Thẩm Ngọc Phương thì nên hỏi những chuyện chính sự, những chuyện thị phi khác thì cần nghe một chút là được, nếu như nói quá nhiều về phương diện này sẽ dễ làm cho người ta sinh ra bất mãn. Dù sao Thẩm Ngọc Phương cũng là người thế này, có lẽ mọi người trong khoa đều hiểu rõ tính tình của nàng, bây giờ mình và nàng nhỏ to trò chuyện sẽ không làm cho người ta sinh ra đồn đoán lung tung mới là lạ.

Còn những việc liên quan đến phương diện công tác thì hai bên có thể thoải mái trò chuyện, không cần che giấu.

- Có nhiều việc lắm, tiếp đãi quần chúng như thế này là rất tốt, bực mình nhất là những người đi gây rối, nếu như đến phòng văn thư gây rối thì cũng còn đỡ, nếu như bọn họ đến gây nhiễu loạn ở công văn phòng cấp ủy chính quyền thành phố thì ảnh hưởng là rất lớn, lãnh đạo cũng không hài lòng. Ngày hôm qua cậu cũng đã được biết rồi đấy, nhưng những người hôm qua xem như còn dễ đối phó, có đôi khi nhóm người này không chịu nói lý lẽ, cho dù mình có nói thế nào thì bọn họ cũng tỏ ra cực kỳ thờ ơ, thậm chí còn tỏ ra dao động và ra tay đánh người, cuối cùng chỉ có thể dựa vào công an mới có thể xử lý xong việc. Ngoài những sự việc thế này, chúng ta đôi khi còn phải đi phối hợp với đơn vị khác, phương diện này còn khó khăn hơn, vì người ta thấy mình thì tỏ ra rất khó chịu, nếu tỏ ra xa cách thì còn tốt, còn có nhiều người nói ra những lời châm chọc khiêu khích, lại đưa đẩy không thể xong việc. Thật ra nếu như đi xuống dưới quận huyện bên dưới thì tốt hơn liên hệ với các đơn vị ban ngành trong thành phố, vì dù thực tế quận huyện ra sao thì bọn họ vẫn có thái độ tốt, cũng khách khí với chúng ta hơn..

Thẩm Ngọc Phương rất thích tác phong lên mặt dạy đời, chỉ cần Lý Nam hỏi cái gì thì nàng sẽ nói rõ ràng tất cả. Có lẽ trong mắt nàng thì Lý Nam là sinh viên đại học được thị ủy đưa đến phòng văn thư, mình nên đối xử tốt một chút, tương lai người này được đề bạt thì mình cũng có lợi.

- Ví dụ như chuyện vừa rồi thì chúng ta xử lý thế nào?

Lý Nam hỏi.

- Xử lý những chuyện này sao? Chỉ cần bảo tồn ghi chép là được. Tuy chị gái vừa rồi nói ra nhiều sự thật, thế nhưng lại không có bất kỳ tài liệu tương quan gì làm chứng cứ, dựa theo quy định thì những tình huống như thế chỉ cần lưu lại là xong, nếu như chị ấy có thể đưa ra tư liệu làm căn cứ chính xác, hơn nữa tài liệu này có liên quan đến sự việc chị ấy đã khai báo, thế thì chúng ta có thể chuyển công việc này cho cơ quan có thẩm quyền, đơn vị tương quan hoặc là ủy ban kỷ luật để xem xét xử lý.

Thẩm Ngọc Phương vừa nói vừa lật bản ghi chép của mình rồi tiếp tục lên tiếng:

- Sự việc vừa rồi có liên quan đến phòng giáo dục, nếu như có chứng cứ thì chúng ta sẽ chuyển giao cho phòng giáo dục, bình thường sẽ không chuyển đến cho ủy ban kỷ luật, như vậy dù sao cũng chưa cho phòng giáo dục dư âm quay về, dù sao chúng ta có cố gắng chuyển giao cũng chưa nhất định thật sự có vấn đề.

Lý Nam chú ý lắng nghe, dù Thẩm Ngọc Phương có tính cách thích nói nhiều, nhưng nàng là một nhân viên công tác có thâm niên ở phòng văn thư, tất nhiên kinh nghiệm rất phong phú.

Buổi chiều Lý Nam tiếp tục học tập Thẩm Ngọc Phương, lúc này trưởng khoa Chu Huy đã đi ra bên ngoài công tác, trong văn phòng chỉ còn lại phó khoa Duẩn Hồng Sinh. Ba giờ rưỡi phó khoa Duẩn Hồng Sinh gọi Lý Nam đi, sắp xếp hẩn ghi chép lại một bản thông báo, chủ yếu là tiến hành tổng kết tình hình tiếp dân một tuần qua, khi đó sẽ đưa lên bản tin của phòng văn thư. Trước kia những sự việc này đều là do Duẩn Hồng Sinh tự làm.

- Tiểu Lý, cậu là sinh viên đại học Thiên Đô, tôi nghĩ những tài liệu này căn bản là dễ dàng với cậu. Trước tiên cậu nên xem qua bản tin của phòng văn thư vào giai đoạn trước, sau đó viết một bản mới giống như vậy cho tôi, trước khi tan tầm chiều nay giao cho tôi, không có vấn đề gì đó chứ?

Duẩn Hồng Sinh vui vẻ nói.

Lý Nam gật đầu nói:

- Vâng, trưởng khoa Duẩn, tôi đảm bảo sẽ làm tốt trước khi tan tầm, nhưng tôi thật sự không có kinh nghiệm, nếu có gì sơ sót thì mong trưởng khoa Duẩn bỏ qua cho.

Lý Nam cũng cảm thấy có chút áp lực, dù sao thì hẩn thấy bản tin này chỉ là một tư liệu bình thường, nhưng nếu như ghi chép không tốt sẽ tạo nên ảnh hưởng. Nhưng lãnh đạo đã sắp xếp, như vậy phải toàn lực ứng phó, đồng thời trước khi đồng ý cũng phải nói rõ tình hình thực tế của mình.

Duẩn Hồng Sinh gật đầu nói:

- Điều này là đương nhiên, cậu là nhân viên mới, dù có lỗi cũng không sao, cậu cứ chú ý ghi chép cho tôi, sau đó tôi sẽ sửa chữa lại một chút.

Duẩn Hồng Sinh nói rồi vỗ vỗ vai Lý Nam:

- Tiểu Lý, cậu là sinh viên đại học duy nhất trong đơn vị, cậu nên làm cho tốt, tôi cũng hy vọng cậu có thể nhanh chóng lớn lên, nếu như có vấn đề gì thì cứ tìm tôi.

- Cảm ơn trưởng khoa, sau này kính mong trưởng khoa quan tâm giúp đỡ nhiều hơn.

Lý Nam nghe thấy trong lời nói của Duẩn Hồng Sinh có vài ý nghĩa chào mời.

Duẩn Hồng Sinh khẽ gật đầu rồi mỉm cười đi ra khỏi văn phòng.

Lý Nam tìm bản tin của phòng văn thư để xem xét các bài viết tương quan, chủ yếu là tiến hành học tập các tài liệu này, phỏng đoán và học tập cách dùng từ, để lát nữa có thể viết một tư liệu tổng kết công tác theo lời Duẩn Hồng Sinh.

Đến năm giờ chiều Chu Huy trở lại đại sảnh phòng văn thư, khi thấy Thẩm Ngọc Phương đang ngồi bên kia thì đi qua hỏi:

- Tiểu Lý đâu rồi?

- Trưởng khoa Chu, trưởng khoa Duẩn đã gọi Tiểu Lý đi, hình như là muốn viết tài liệu gì đấy.

Thẩm Ngọc Phương đứng lên nói.

- À...

Chu Huy có hơi nhũn mảy, hẩn nói với Thẩm Ngọc Phương:

- Tiểu Lý là sinh viên mới đến nhận công tác, có gì không hiểu thì cô nên giúp đỡ một chút, phải làm cho cậu ấy nhanh chóng hòa nhập, có biết không?

- Vâng! Tiểu Lý là sinh viên nên học tập rất nhanh.

Thẩm Ngọc Phương không quên khen ngợi Lý Nam một câu.

Chu Huy không nói gì mà chấp tay sau lưng đi vào trong khu văn phòng, đẩy cửa ra thì thấy Lý Nam đang vui đầu viết lách, thế là trong mắt có chút lo lắng.

Lý Nam ngẩng đầu nhìn Chu Huy đi vào, sau đó hẩn đứng lên nói:

- Trưởng khoa Chu, tôi đang viết tư liệu làm bản tin của phòng văn thư.

- À, chuyện này rất quan trọng, cậu nên chú ý một chút.

Chu Huy nói:

- Cậu là người mới đến, đáng lý sự việc quan trọng như vậy không thể cho cậu làm, vì xảy ra vấn đề thì ai sẽ là người chịu trách nhiệm? Tất nhiên đây cũng là một sự rèn luyện đối với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Không muốn trở thành quân cờ

Lý Nam chợt nghĩ người, Chu Huy nói như vậy không phải có gì bất mãn với mình đâu chứ?

Lý Nam suy xét lại cẩn thận, cảm thấy lời nói của Chu Huy cũng không phải chứa vào mình, dù sao thì mình cũng phụng mệnh Dẫn Hồng Sinh ngồi đây ghi chép bản tin, Chu Huy cũng không có lý do gì để trách móc mình được.

"Chẳng lẽ thật sự đúng như lời nói của Thẩm Ngọc Phương, giữa Chu Huy và Dẫn Hồng Sinh thật sự có mâu thuẫn sao? Mình bây giờ bị kẹp vào giữa, thật sự là không dễ chịu."

Lý Nam trầm nghĩ như vậy, thái độ của Dẫn Hồng Sinh trước đó giống như có ý muốn lôi kéo mình, nhưng dù sao thì Dẫn Hồng Sinh cũng chỉ là phó khoa, Chu Huy mới là trưởng khoa cơ mà? Hơn nữa Thẩm Ngọc Phương nói Chu Huy là người rất âm trầm, những người này có rất nhiều ý nghĩ, biết đâu người này thật sự vì việc gì đó mà cảm thấy không hài lòng với mình rồi sao?

Nếu thật sự là như vậy thì quá khó khăn, phó khoa thì lôi kéo mình nhưng trưởng khoa lại là người âm hiểm, chỉ sợ hai người này có thể phân cao thấp trên người mình.

Lý Nam là một người mới trong đơn vị, nếu như bây giờ lại chen giữa cuộc đấu giữa hai vị lãnh đạo là Chu Huy và Dẫn Hồng Sinh, thế thì sẽ thật sự gặp nạn.

Khi thấy bộ mặt bất an của Lý Nam thì Chu Huy khoát tay áo nói:

- Cậu làm cho tốt đi.

Chu Huy nói xong thì đi ra ngoài.

Lý Nam có chút cảm tức, phát sinh sự việc như thế này không phải chuyện tốt với hắn, nếu như mọi người có thể ở chung hòa thuận với nhau thì là tốt nhất, như vậy Lý Nam cũng dễ dàng biểu hiện mình hơn.

Nếu như Chu Huy và Dẫn Hồng Sinh thật sự triển khai thế tranh đoạt với Lý Nam, như vậy bản thân Lý Nam cũng thật sự phải chịu uất ức.

Nguyên nhân của nó cũng là vì Lý Nam là người không có bối cảnh và quan hệ, mặc dù không ai cố gắng điều tra về thân phận và bối cảnh của Lý Nam, thế nhưng hắn là nhân viên nhà nước thông qua cuộc thi của phòng tổ chức thị ủy lại bị đưa đến phòng văn thư, kết quả này đã biểu lộ vấn đề.

Thế cho nên phó khoa Dẫn Hồng Sinh mới cố gắng lôi kéo Lý Nam, ngay cả trưởng khoa Chu Huy cũng không cần tỏ ra khách khí với Lý Nam làm gì.

Hai người Chu Huy và Dẫn Hồng Sinh tiến hành đánh giá lẫn nhau với Lý Nam là trung tâm, nhưng lại mặc kệ sự cảm nhận của Lý Nam.

Ngược lại nếu như sau lưng Lý Nam có một đại nhân vật, thế thì Chu Huy và Dẫn Hồng Sinh sẽ không dám triển khai thế đối chọi gay gắt trên người hắn. Dù hai người bọn họ cảm thấy khó chịu với nhau nhưng sẽ vẫn tỏ ra khách khí với Lý Nam, sẽ không thi triển âm mưu quỷ kế thông qua người của hắn.

- Nói cho cùng thì cũng là do bản thân mình không có chỗ dựa gì cả.

Lý Nam trầm cảm thán một tiếng.

Lý Nam nghĩ lại thì thấy tổng cộng có bảy sinh viên và được phân phối đến bảy đơn vị, tuy bọn họ đều là người mới nhưng lại được phân phối đến đơn vị tốt, bản thân bọn họ đã biểu hiện một loại năng lượng, thế nên những cộng sự trong các đơn vị kia sẽ phải coi trọng bọn họ hơn một chút.

Nhưng Lý Nam lại chỉ là một nhân viên bình thường của phòng văn thư, tất nhiên sẽ không ai quan tâm và coi trọng.

Có lẽ phó phòng văn thư Tiểu Đông Đông thật sự có hảo cảm với Lý Nam, nhưng hảo cảm này cũng không mang đến cho Lý Nam lợi ích nào cả, trừ

khi hắn có biểu hiện quá tốt, làm cho Tiểu Đồng Đồng nghĩ rằng hắn là một nhân tài khó có được, cuối cùng nảy mầm ý nghĩ muốn trọng dụng. Nếu không dù là Chu Huy hay Duẩn Hồng Sinh cũng không xem hắn ra gì.

- Ôi, nếu như trường phòng tổ chức Lý Dật Phong thật sự nhận ra và giúp đỡ mình một chút, như vậy tình cảnh của mình cũng không khó khăn như lúc này.

Lý Nam cảm thấy có chút bức bối, cảm thấy những gì mà người ta gặp phải thật sự khó thể dự đoán được. Sau khi trải qua những va vấp trong khoảng thời gian này, tuy hắn vẫn cực kỳ tin tưởng vào tương lai của mình, thế nhưng cũng không phải có niềm tin tất thắng như giai đoạn đầu, bây giờ hắn biết rõ tương lai của mình vẫn còn tươi sáng, thế nhưng con đường phát triển sẽ rất khúc chiết, chỉ sợ còn phải tôi luyện nhiều mới thật sự phát triển được.

Đến năm giờ chiều thì Lý Nam đã viết xong, hắn đối chiếu tài liệu của mình và những bản tin trước đó của phòng văn thư, sau khi cảm thấy không có vấn đề thì mới yên lòng.

Tuy Duẩn Hồng Sinh và Chu Huy có phát sinh đấu đá với nhau, nhưng Lý Nam vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ mà lãnh đạo phân công, hơn nữa còn phải đảm bảo chất lượng tốt, vì đây là cơ hội biểu hiện của hắn.

Duẩn Hồng Sinh chú ý xem xét bản thảo, thỉnh thoảng còn gật đầu khen ngợi. Chữ viết của Lý Nam rất tốt, lại là cao thủ viết văn, thế cho nên bản tin đã thật sự phù hợp thậm chí có thể nói là rất hay, so với những bản tin trước đó thì vừa hay hơn vừa tươi mới hơn.

- À, tổng thể là không tệ.

Duẩn Hồng Sinh thật sự rất thỏa mãn với bản thảo của Lý Nam, nhưng hắn vẫn nói ra một lời có vài phần ẩn giấu. Dù sao thì phải cho thanh niên chút áp lực, nếu như mới ban đầu đã cho ra đánh giá cao, chỉ sợ sẽ làm cho đối phương trở nên kiêu ngạo.

- Lần đầu tiên cậu tiếp nhận công tác này thế nhưng đã làm khá tốt, như vậy là khó có được, nhưng sau này cần phải chú ý hơn ở phương diện dùng từ, không thể dùng từ sai. Có những từ mà các đồng chí từ trung ương đến tỉnh và đến thành phố quen dùng, chúng ta không nên đi theo một đường khác. Ví dụ như ở chỗ này, cậu xem đi, ổn định là quan trọng nhất, đây chính là câu nói mà bí thư thị ủy thường xuyên cường điệu, thế cho nên khi sử dụng phải cho vào văn cảnh cho tốt, như vậy mới có thể biểu hiện được sự coi trọng của bí thư thị ủy với công tác của phòng văn thư.

Duẩn Hồng Sinh lại nói ra vài vấn đề về phương diện dùng từ, chủ yếu là muốn Lý Nam đổi những từ khác thành những từ mà lãnh đạo thường hay sử dụng, thế cho nên bài viết cũng không có sự thay đổi quá lớn, nhưng sau đó sẽ có vẻ chuẩn xác hơn.

- Cảm ơn lãnh đạo chỉ điểm, sau này tôi sẽ chú ý nhiều hơn.

Tuy Duẩn Hồng Sinh chỉ nói ra vài vấn đề đơn giản nhưng lại biểu hiện đầy đủ triết học trong quan trường, đó chính là lúc nào cũng phải bảo trì sự nhất trí với lãnh đạo và tổ chức, thậm chí ngay cả những bản tin cũng là như thế.

Duẩn Hồng Sinh vỗ vỗ vai của Lý Nam rồi nói:

- Phải cố gắng công tác cho tốt, rèn luyện nhiều hơn, tôi tin tưởng chỉ cần cậu ghi chép vài lần thì sau này sẽ quen việc dễ làm mà thôi.

Duẩn Hồng Sinh thầm quyết định sau này sẽ giao tất cả các bản tin của phòng văn thư cho Lý Nam. Tiểu tử này không hổ danh là sinh viên giỏi của trường đại học Thiên Đô, cách hành văn rất tốt, làm cho người ta đọc vào cảm thấy rất tươi mới, cũng vì vậy mà sau này bản thân mình sẽ bớt việc hơn.

Duẩn Hồng Sinh là phó khoa của khoa số một phòng văn thư, hắn được phân công quản lý bản tin công tác. Trước kia hắn tự mình viết những tài liệu và bản tin báo cáo như thế này, hôm nay đơn vị có Lý Nam, thế là hắn cảm thấy công tác hằng ngày của mình sẽ có sự đổi mới.

"Hừ, Chu Huy cho rằng mình xuất thân từ ban thư ký văn phòng ủy ban nhân dân thành phố đi ra, hành văn rất tốt thế nên có ý chơi mình, cho rằng giao cho mình hạng mục viết tài liệu và báo cáo thế này sẽ gây khó khăn cho mình, trước kia hắn không đạt được mục đích, bây giờ càng không đạt được mục đích."

Duẩn Hồng Sinh thầm nghĩ như vậy và cảm thấy rất vui sướng.

Sau khi làm xong mọi việc thì đến lúc tan tầm, Lý Nam giúp đỡ Thẩm Ngọc Phương thu dọn tư liệu và rời khỏi đơn vị.

Phòng văn thư không có căn tin, Lý Nam chỉ có một mình nên cũng không muốn tự nấu nướng, thế nên ba bữa cơm chỉ có thể giải quyết ở bên ngoài. Điều này làm cho hắn cảm thấy có chút áp lực, dù sao thì cả ngày ăn cơm bên ngoài cũng không đủ tiền để sử dụng.

Cách ký túc xá của phòng văn thư không xa có một quán cơm nhỏ, Lý Nam đã ăn cơm trưa ở đây, bữa tối tất nhiên cũng phải ăn ở đây.

Lý Nam gọi một món xào, hắn ngồi bên bàn chờ cơm, trong đầu nghĩ đến những gì vừa xảy ra hôm nay:

"Nhìn vào tình huống hiện tại thì giữa Chu Huy và Duẩn Hồng Sinh thật sự có mâu thuẫn, mình lại bị kẹp vào chính giữa, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp thoát ra, nếu không mình sẽ thành quân cờ của bọn họ. Bọn họ càng tranh đấu gay gắt thì bản thân mình càng có hại."

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Người sáng khoái

"Nếu như không muốn thành quân cờ cho người khác, mình phải là người vượt qua thử thách, như vậy mới không bị người ta coi là quân cờ."

Lý Nam liên tục cân nhắc:

"Nếu như muốn thay đổi tình huống này, bây giờ mình phải mượn lực từ ai đây? Tiểu Đông Đông sao? Hình như tạm thời vẫn chưa có tác dụng, trừ khi bản thân mình có biểu hiện giá trị, nhưng khoảng thời gian ngắn sắp tới sẽ biểu hiện thế nào đây?"

Lý Nam nghĩ tới nghĩ lui mà không tìm ra được biện pháp phù hợp, hắn cảm thấy có chút căm tức, nếu như ngay cả vấn đề nhỏ như vậy còn không làm gì được, sau này còn gì mà phát triển?

Thực tế Lý Nam cũng quá nóng lòng, phải biết rằng hắn là một người mới trong đơn vị mới gặp phải tình huống này cũng là bình thường. Dù sao thì đơn vị cũng là một xã hội thu nhỏ, các mối quan hệ bên trong rắc rối phức tạp cũng là bình thường.

Sau khi com nước xong thì Lý Nam đã suy nghĩ kỹ càng, dù là việc gì cũng phải đối mặt, dù thế nào thì hắn cũng phải tìm một chỗ dựa ở khoa số một phòng văn thư, hơn nữa còn phải làm tốt công tác của mình, như vậy mới có khả năng đi xa hơn.

Còn việc đối mặt với màn tranh đấu gay gắt giữa Chu Huy và Duẩn Hồng Sinh, tạm thời Lý Nam bảo trì tâm tính bình thản. Dù sao hắn cũng là người mới, chỉ cần làm tốt việc của mình là được, những việc khác cứ chậm rãi tìm cơ hội giải quyết.

Sau khi quay lại ký túc xá vì không có tivi để xem thể nên Lý Nam lấy quyển sách "Hậu Hắc Học" của Giang Mộng Thu tặng cho mình để xem. Hắn thầm nghĩ có lẽ mình có thêm nhiều kinh nghiệm công tác trong quan trường thì sẽ càng hiểu sâu về quyển sách này hơn.

Lý Nam đọc được một lát thì lấy sổ ra ghi chép đơn giản những nhận thức tâm đắc của mình có được vào ngày công tác hôm nay.

Đây là một thói quen tốt của Lý Nam, hắn thường ghi chép lại từng li từng tí cuộc sống của mình, như vậy bất cứ lúc nào hắn cũng có thể kiểm tra được bản thân được mất những gì. Tất nhiên trong quyển sổ này chỉ ghi chép lại những việc quan trọng trong ngày, đồng thời cũng có những chuyện không nên ghi chép lại, thậm chí bản thân hắn cũng không muốn ghi nhớ, dù sao thì ghi chép lại như thế này cũng rất có thể mang đến cho hắn những ảnh hưởng không tốt.

Hơn tám giờ Trịnh Bình nhấn tin vào máy của Lý Nam, ký túc xá không có điện thoại, hắn chỉ có thể ra bên ngoài gọi điện thoại trả lời. Nhưng nơi này cách không xa cửa hàng của Trịnh Bình, thế là hắn dứt khoát đi sang hỏi Trịnh Bình xem có chuyện gì, như vậy sẽ tiết kiệm được tiền gọi điện thoại.

- Lý Nam, hôm nay Ngô Văn Phong có thời gian rảnh, lát nữa cậu ấy sẽ đến, chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn khuya.

Trịnh Bình vui vẻ nói, Ngô Văn Phong chính là người bạn học của hắn bây giờ là thư ký của lãnh đạo ở văn phòng thị ủy Vũ Dương.

Lý Nam nghe vậy thì không khỏi cảm thấy rất vui, hắn cảm thấy rất chờ mong, thế là nói:

- Tôi sẽ quay về phòng một chuyến, tối nay tôi sẽ mời khách.

Trịnh Bình giữ chặt lấy Lý Nam rồi nói:

- Cậu mời khách cái gì? Cậu mới nhận công tác, cũng không có bao nhiêu tiền, hôm nay tôi mời là được, cậu đừng nên khách khí. Nếu sau này cậu phát triển tốt thì quan tâm tôi nhiều hơn một chút là được, bây giờ cố gắng nào được gì cơ chứ?

Lý Nam cười khỏ một tiếng, trên người hắn thật sự không có nhiều tiền, thế cho nên hắn chuẩn bị quay về đi lấy thẻ ngân hàng. Số tiền trong thẻ là của anh trai Lý Thần cho hắn, nói rằng hắn vừa mới tham gia công tác, có nhiều phương diện cần dùng tiền, cũng không nên tỏ ra keo kiệt, thế nên mới cho hắn hai ngàn đồng.

Lý Nam thật sự không dám dùng số tiền của anh trai, dù sao thì anh hắn cũng đi làm công ở bên ngoài, tiền kiếm được đều là đồ mồ hôi sôi nước mắt, hắn không thể tiêu xài phung phí được.

Nhưng cũng thật sự giống như lời của anh trai, những thời điểm cần dùng tiền thì không nên keo kiệt. Ví dụ như tối hôm nay, Trịnh Bình giới thiệu bạn học của mình cho Lý Nam, như vậy hắn cần phải dùng tiền của mình mời khách mới được.

- Sao lại để cho anh Trịnh tiêu phí như vậy được?

Lý Nam nói.

- Cái gì mà tiêu phí? Chỉ là một bữa ăn tối mà thôi, không cần chú ý nhiều như vậy.

Lý Nam không thể lay chuyển được ý nghĩ của Trịnh Bình, thế là hẳn cũng không kiên trì quay về lấy tiền, dù sao thì vẫn còn nhiều thời gian, sau này mình tìm cơ hội mời lại người ta là được. Hơn nữa cũng giống như lời nói của Trịnh Bình, bạn bè với nhau thì nên tùy ý, như vậy hai bên mới chính thức thành lập tình bạn được.

Hơn nữa trên người Lý Nam bây giờ chỉ còn lại vài chục đồng tiền lẻ, là số tiền lẻ được thối lại khi ăn tối, cho dù dùng nó cũng không đủ chi phí bữa ăn tối, chỉ có thể mua hai gói thuốc biểu hiện tâm ý mà thôi.

Ngô Văn Phong hẹn tám giờ rưỡi sẽ đến, nhưng đợi mãi đến chín giờ mới bắt taxi đi đến, khi xuống xe hẳn nhanh chóng giải thích:

- Trước đó tiếp một cuộc điện thoại thế nên trì hoãn đến tận bây giờ. Đây là Lý Nam sao? Tôi có nghe Trịnh Bình nói về cậu vài lần, nghe nói lần này cậu thi đạt điểm cao nhất nhưng lại bị phân phối đến phòng văn thư phải không?

Có thể thấy Ngô Văn Phong là một người ngay thẳng, Lý Nam không khỏi tiến lên nói:

- Chào anh Ngô, tôi cũng đã nghe qua đại danh về anh, bây giờ tôi đã đến công tác ở phòng văn thư, công tác ở khoa số một, sau này mong anh Ngô quan tâm giúp đỡ nhiều hơn.

- À, sau này nên giúp đỡ lẫn nhau. Đi thôi, chúng ta đến quán Hoàng Lão Tam, đã lâu rồi không ra ngoài uống rượu, tối nay mọi người uống cho vui vẻ.

Ngô Văn Phong có chút hưng phấn, hẳn nói và dùng tay lau miệng, thật sự giống như một người rất nghiện rượu.

Trịnh Bình hỏi:

- Tiểu tử cậu có gì vui sao?

Trịnh Bình có quan hệ rất tốt với Ngô Văn Phong, lại rất hiểu về Ngô Văn Phong. Mặc dù Ngô Văn Phong thích uống rượu thế nhưng bình thường không có chuyện gì quan trọng sẽ không có biểu hiện giống như đã lâu không được uống rượu thế này, chỉ cần nhìn qua là biết có chuyện gì tốt đẹp rồi.

Ngô Văn Phong cười cười nói:

- Cũng không tính là chuyện vui gì cả, chỉ là một khoa viên như tôi cuối cùng cũng đã có chỗ ngồi của mình.

Trịnh Bình nói:

- Cậu được đề bạt sao? Khi nào vậy?

- Cũng không tính là đề bạt, trước kia tôi hưởng thụ đãi ngộ cho cán bộ cấp ban, nhưng lại không có chức vụ rõ ràng. Hôm trước tôi đã được xác định là trưởng khoa số hai ban thư ký văn phòng thị ủy.

Ngô Văn Phong nói:

- Tôi đã làm khoa viên được hai năm, cuối cùng mới có được hy vọng.

- Chúc mừng anh Ngô, hôm nay nhất định phải mời anh Ngô thêm vài ly mới được.

Lý Nam cười nói, người có thể đảm nhiệm cấp ban ở văn phòng thị ủy, như vậy bước tiếp theo sẽ là cấp phó huyện, đây cũng không phải là việc gì khó. Ngô Văn Phong là bạn học với Trịnh Bình, chắc chắn độ tuổi của hai người phải tương đương như nhau, như vậy Ngô Văn Phong bây giờ vẫn chưa đến ba mươi. Biết đâu một hai năm sau Ngô Văn Phong sẽ là cán bộ cấp phó huyện, phát triển như vậy là thật sự rất tốt.

- Tuổi lượng của Lý Nam thế nào?

Ngô Văn Phong hỏi.

Lý Nam cười nói:

- Cũng khá tốt.

- Vậy thì được rồi, tối nay xem tuổi lượng của cậu thế nào.

Ngô Văn Phong nói bằng giọng tràn đầy hào khí:

- Tôi là người có hai sở thích lớn, một là đọc sách hai là uống rượu. Đọc sách chỉ là chuyện riêng mà thôi, uống rượu thì phải có bạn bè cùng uống mới được, nhưng bình thường cũng không tìm được người nào uống cho thoải mái.

Ngô Văn Phong nói lời này có vài phần anh hùng cô độc, Lý Nam nói:

- Sau này nếu như anh Ngô muốn uống rượu, như vậy tôi và anh Trịnh sẽ đi cùng anh, sẽ cho anh uống vui vẻ.

Lý Nam kéo theo Trịnh Bình tất nhiên sẽ cực kỳ thuận lý, dù sao thì hôm nay hắn lần đầu tiên gặp mặt Ngô Văn Phong, hai người còn chưa quen thân đến mức uống rượu cùng với nhau mà không có Trịnh Bình. Nhưng nhìn từ phương diện tiếp xúc bây giờ, Ngô Văn Phong rõ ràng là người ngay thẳng, Lý Nam tin tưởng mình sẽ ở chung rất hòa hợp với người thế này.

Trịnh Bình cầm theo hai chai rượu Ngũ Lưong, ba người đến một khu phố ăn khuya cách đó không xa, nơi này đã có nhiều cửa hàng bày bàn ghế, cũng có không ít người đến ăn khuya.

Ba người Lý Nam đi đến quán nướng Hoàng Lão Tam, Trịnh Bình gọi vài món nhắm rượu, sau đó yêu cầu ông chủ quán Hoàng Lão Tam lấy ra ba ly rượu, hắn mở một chai rượu nói:

- Văn Phong, cậu cũng biết rõ về tôi rồi đấy, không thể uống nhiều được. Tôi nay chủ yếu cậu và Lý Nam uống với nhau, từ lượng của Lý Nam tốt hơn tôi, hai cậu có thể đối ẩm rất tốt.

- Được rồi, cậu còn có vợ con, chúng tôi cũng không miễn cưỡng...

Ngô Văn Phong cười nói, hắn nâng ly rượu lên nói với Lý Nam:

- Lý Nam, hôm nay chúng ta uống rượu lần đầu tiên, hai bên cạn một ly xem như làm quen, sau này mọi người sẽ còn nhiều cơ hội trao đổi. Cạn!

Ly rượu thủy tinh khá lớn, trước đó Trịnh Bình cố ý chỉ rót nửa ly thế nhưng vẫn còn không ít, Ngô Văn Phong cầm ly rượu như vậy lên và cho ra lời đề nghị uống cạn, xem ra không phải chỉ thích uống rượu mà từ lượng cũng phải không tồi.

- Mời anh Ngô.

Lý Nam cũng không tỏ ra yếu thế, hắn nâng ly rượu lên cùng với Ngô Văn Phong, sau đó ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

- Tốt lắm.

Ngô Văn Phong giờ ngón tay cái lên với Lý Nam, hắn cũng uống cạn ly rượu của mình rồi nói:

- Tôi thích những người sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chỉ là một kẻ to mồm

Lý Nam, nghe nói cậu đạt thành tích thi tốt nhất, sao lại bị sắp xếp đến phòng văn thư? Hơn nữa trong danh sách các đơn vị tham gia tuyển chọn nhân viên lần này hình như cũng không có phòng văn thư thì phải?

Sau khi uống cạn ly rượu đầu tiên thì Ngô Văn Phong di chuyển chủ đề sang phương diện công tác:

- Chắc chắn là phải có nguyên nhân gì đó, dựa theo tình huống bình thường thì cậu phải được phân phối đến những đơn vị nằm trong danh sách tuyển nhân viên lần này.

Lý Nam cười khỏ nói:

- Tôi cũng không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng kết quả đã là như vậy chỉ có thể tiếp nhận mà thôi. Bây giờ tôi đã được phân phối đến phòng văn thư, vậy thì phải cố gắng học tập rèn luyện, tôi tin tưởng mình cũng sẽ có ngày nổi danh.

- Nói rất đúng.

Ngô Văn Phong vỗ vỗ vai của Lý Nam rồi nói:

- Chỉ cần có bản lĩnh thì đến nơi nào cũng có thể nổi bật. Tôi phân tích và thấy có hai nguyên nhân trong sự kiện phân phối công tác của cậu lần này, một là có người tỏ ra bất mãn với cậu, cố ý giở trò; hai là có một người nào đó được nhét vào, thế nên cậu bị đẩy ra. Dù sao thì bảy đơn vị tham gia tuyển nhân viên lần này đều là đơn vị tốt, sẽ được những người có quan hệ theo sát.

Lý Nam tỏ ra bất đắc dĩ nói:

- Tôi là người không có quan hệ và bối cảnh, tất nhiên sẽ rơi vào kết cục được phân phối đến phòng văn thư. Nhưng dù sao đây cũng chỉ là điểm bắt đầu, cũng không ai có thể cười cả đời được.

- À, tâm tính của cậu là rất tốt, dù sau này có chuyện gì xảy ra cũng đừng nên đánh mất hy vọng. Thật ra tôi cũng giống như cậu, cũng không có quan hệ và bối cảnh, chỉ là trước đó tôi may mắn hơn, được phân phối đến công tác ở văn phòng thị ủy. Nhưng tôi đi được đến bước này cũng là nhờ bản thân mình cố gắng học hỏi và tích lũy kinh nghiệm công tác. Mặc dù cũng có bạn bè trợ giúp và lãnh đạo chỉ điểm, thế nhưng nguyên nhân cơ bản vẫn nằm ở bản thân mình, nếu như chính bản thân mình không tốt, người khác có giúp đỡ chỉ điểm ra sao cũng bằng không.

Lý Nam gật đầu nói:

- Đúng vậy, thế cho nên tôi bây giờ đang cố gắng học tập và nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh công tác.

- Như vậy là được, đường phải đi từng bước, cậu là sinh viên đại học Thiên Đô, chỉ cần biểu hiện tốt một chút thì chắc chắn sẽ được lãnh đạo coi trọng. Hơn nữa những năm gần đây thị ủy càng thêm coi trọng bồi dưỡng cán bộ trẻ tuổi, năm ngoái có thi tuyển được ba sinh viên, một người trong đó bây giờ đã có cấp phó ban. Năm nay thị ủy quyết định tuyển nhân viên nhà nước với số lượng lớn hơn, cũng cho thấy sự coi trọng của thị ủy với việc bồi dưỡng cán bộ thanh niên. Đồng thời trưởng phòng tổ chức cũng là người vừa mới đến nhận công tác, thế nên chắc chắn sẽ càng chú ý nhiều hơn đến phương diện này. Trước kia trưởng phòng Lý từng là trưởng ban cán bộ số hai của phòng tổ chức thị ủy, lần này anh ấy xuống tuyển dưới rèn luyện nhất định sẽ cho ra một vài động tĩnh, sẽ cho ra những phương án nhân sự mới mẻ, đây sẽ là cơ hội tốt với cậu. Tất nhiên kỳ ngộ đều dành cho những người có chuẩn bị, thế nên bây giờ cậu nên kiên trì cố gắng là được.

- Cảm ơn anh Ngô đã chỉ điểm, sau này tôi sẽ học hỏi ở anh nhiều hơn.

Lý Nam nâng ly nói.

Ngô Văn Phong cười nói:

- Chỉ điểm cái gì chứ, chỉ là bạn bè trò chuyện với nhau mà thôi, nếu cậu có thể nghe hiểu và có thu hoạch thì là bản lĩnh của cậu. Nói trắng ra muốn phát triển tốt thì bản thân cậu phải có tố chất, nếu không dù là con nhà quan hay nhà lâm tiền nhiều của cũng không có nhiều cơ hội đi lên.

Lý Nam thật sự rất tán thành lời nói của Ngô Văn Phong, hơn nữa căn cứ vào lời nói có thể thấy rõ Ngô Văn Phong rất tự tin, người này nhiều lần nhắc đến phương diện tố chất bản thân phải vượt qua thử thách, thật ra cũng biểu hiện bản thân mình có chút bản lĩnh. Ngô Văn Phong nói bản thân mình cũng không có quan hệ và bối cảnh, nhưng hôm nay đã là trưởng khoa số hai ban thư ký thị ủy, điều này thật sự khó có được, đồng thời càng làm cho Lý Nam thêm tin tưởng vào bản thân mình.

- Đúng rồi, trong nhóm sinh viên chúng tôi lần này có một người tên là Lý Thắng Quân được phân phối đến văn phòng thị ủy, bây giờ anh ấy đang làm gì?

Lý Nam lên tiếng hỏi, bọn họ đều là những người thi tuyển một đợt, vẫn rất quan tâm đến sự phát triển của nhau, vì những người này chính là mục tiêu chuẩn của hắn.

- Bây giờ cậu ấy chủ yếu xử lý công tác văn tự, dù sao thì cũng vừa mới đến nhận công tác, rất nhiều phương diện còn phải tìm hiểu. Tôi đã gặp cậu ấy vài lần, người này khá linh hoạt, trong nhà nhất định có bối cảnh, chắc chắn là một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ của cậu.

Ngô Văn Phong tất nhiên cũng nhìn ra tâm tính của Lý Nam, thế nên cho ra đánh giá công bằng với Lý Thắng Quân.

Lý Nam nói:

- Bây giờ tôi có áp lực rất lớn, không sợ anh Ngô chê cười, trước kia tôi tỏ ra cực kỳ tin tưởng vào bản thân, thế nhưng mới nhận công tác đã gặp khó khăn, thế nên trong lòng có chút buồn bực.

Trịnh Bình ở bên cạnh nói:

- Dù là ai cũng như vậy mà thôi, nếu như là tôi thì đã sớm thất vọng rồi.

Ngô Văn Phong cười nói:

- Thế nên mới nói cậu không có truy cầu gì cả, chỉ cần vợ con khỏe mạnh là được rồi...

Trịnh Bình cười hi hi nói:

- Tôi cảm thấy như thế này là rất tốt, không có áp lực gì cả, mỗi ngày kiếm chút lợi nhuận, giúp đỡ vợ con, cũng rất hạnh phúc.

Ngô Văn Phong không nói gì hơn:

- Cậu chỉ được chút tương lai như vậy mà thôi.

Ba người Ngô Văn Phong vừa ăn món nướng vừa uống rượu, một chai rượu Ngũ Lương nhanh chóng cạn sạch. Lý Nam và Ngô Văn Phong đã uống mỗi người hơn bốn ly lớn, thế nhưng bản thân Trịnh Bình vẫn còn chưa uống xong một ly.

- Lý Nam, còn uống được nữa không? Nếu không thì cũng không cần mở chai này ra.

Giương mặt Ngô Văn Phong có hơi hồng nhưng lại không có mảy phần men say.

Lý Nam tất nhiên không chịu bỏ cuộc giữa đường, hần sáng khoái nói:

- Sao có thể nói không được, hôm nay tôi nhất định phải uống với anh Ngô cho thoải mái, anh Ngô nói thế nào thì tôi uống như vậy.

Lý Nam nói rồi mở chai rượu Ngũ Lương còn lại, sau đó rót đầy ly cho mình và Ngô Văn Phong.

Ngô Văn Phong vỗ tay nói:

- Tốt, tôi thích tính cách của Lý Nam, sau này nếu như muốn uống rượu thì sẽ gọi cậu.

- Tôi thấy hai người rõ ràng đều là tửu quý.

Trịnh Bình nói, hần thấy Ngô Văn Phong và Lý Nam vừa gặp đã thân cũng tỏ ra rất vui mừng, như vậy biết đâu có thể giúp đỡ được Lý Nam, cũng xem như trả ân tình cho Lý Nam.

Mặc dù tính cách của Trịnh Bình là trầm tĩnh không tranh cùnh háo thắng nhưng lại là người nhận ân tình của ai nhất định sẽ báo đáp, bản thân hần luôn ghi khắc ân tình giúp đỡ của Lý Nam trong vụ tai nạn xe trước đó.

- Ái chà, đây không phải là đại tài tử sao?

Một âm thanh kiêu ngạo vang lên bên cạnh.

Lý Nam quay sang nhìn, đó chính là Cao Hiến Quý, ở bên cạnh Cao Hiến Quý còn có vài nam vài nữ với độ tuổi bất đồng. Thế là Lý Nam không khỏi tỏ ra khó chịu, vì sao lại gặp phải con ruồi này ở đây? Thế là hần nhếch miệng tỏ ra không quan tâm, sau đó nâng ly nói với Ngô Văn Phong:

- Anh Ngô, tôi mời anh!

- Tốt, cùng uống.

Ngô Văn Phong khê cau mày nói, hần cũng không thích đang uống rượu mà bị người khác quấy rầy. Hần cũng thấy rõ nhóm người Cao Hiến Quý đều đã uống rượu, những kẻ uống rượu xong thích đi quấy rồi người khác thật sự không ra gì.

- Ái chà, còn uống rượu Ngũ Lương cơ à? Đúng là rượu cao cấp.

Cao Hiến Quý thấy Lý Nam không quan tâm đến mình, thế là hần cố gắng tiến lên dùng giọng kỳ quái nói:

- Lý Nam, phát triển tốt đấy nhì, nghe nói được phân đến phòng văn thư, khó trách được uống rượu ngon như vậy, cũng giống như chúng tôi, chỉ có thể uống rượu Ngũ Lương mà thôi, ha ha...

Sau khi nghe được lời nói sắc mùi kiêu ngạo này thì Ngô Văn Phong rất mất vui, nhưng hần vẫn nhin không phát tác. Dù sao thì nhóm người này đã uống rượu, hơn nữa người bên kia lại nhiều hơn, hần cũng không muốn gây náo loạn để rồi sinh chuyện không hay. Hần là thư ký của phó bí thư thị ủy, hần đã tôi luyện lòng dạ rất sâu, cũng không phải người thiếu kiên nhẫn.

Tuy Ngô Văn Phong bảo trì sự bình thân nhưng Lý Nam vẫn rất khó chịu, hần vốn định trò chuyện cho vui vẻ với Ngô Văn Phong, thế nhưng không biết đám người này ở đầu chui ra chen ngang quấy rối, thật sự làm cho không gian huyền náo khó chịu.

- Con gì mà kêu to như vậy? Sao không có ai đến ném đi thế này?

Lý Nam trầm giọng nói.

- Con bà mày.

Cao Hiến Quý giận tím mặt, hần tiến lên đá mạng vào người Lý Nam.

Lý Nam chợt cười lạnh, cơ thể hần bất động nhưng chân trái cũng đá lên, bàn chân phóng thẳng về phía chân của Cao Hiến Quý.

- Á...

Chân hai người đụng vào nhau, Cao Hiến Quý hét thảm một tiếng rồi ngã lăn xuống đất.

Một tên đàn ông mặt đỏ bừng bừng ở bên cạnh thấy thế thì hét lớn:

- Khốn kiếp, dám đánh người sao?

Người đàn ông này nói xong thì tiến lên duỗi hai tay định chụp cổ Lý Nam.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Không đáng

- Cút.

Lý Nam trầm giọng nói, hấn vung tay bắt lấy cổ tay của người đàn ông mặt đỏ, sau đó dùng sức hất lên. Người đàn ông đột nhiên xoay hai vòng như con quay, sau đó đổ ầm lên người Cao Hiến Quý.

Hai người va chạm vào nhau, cả hai đều phát ra tiếng hô đau đớn.

Khi thấy Lý Nam ra tay thì lúc đầu Ngô Văn Phong có hơi nhú mày, nhưng khi thấy chỉ sau giây lát đã đánh ngã hai người kia, hấn không khỏi tỏ ra kinh ngạc, thầm nghĩ người này nhìn qua có vẻ lịch sự nhưng không ngờ lại có bản lĩnh như vậy.

Nhưng Ngô Văn Phong vẫn không đồng ý với phương diện Lý Nam ra tay đánh người, cảm thấy Lý Nam vẫn còn quá xúc động.

Trịnh Bình ở bên cạnh thì thuận tay cầm lấy hai chai rượu, chỉ cần nhìn qua tư thế thì rõ ràng là bất cứ lúc nào cũng có thể tiến lên giúp đỡ Lý Nam.

- Làm gì vậy? Sao lại ra tay đánh người?

Một người đàn ông trung niên cùng đi với nhóm Cao Hiến Quý chợt tiến lên trầm giọng nói, nhìn dáng vẻ của người này thì giống như cũng ở trong thể chế.

Ngô Văn Phong hừ lạnh một tiếng nói:

- Ai ra tay đánh người? Rõ ràng là các anh uống rượu say rồi đi gây rối người khác.

Ngô Văn Phong đã nhận ra người đàn ông trung niên này, đó chính là một vị trưởng khoa họ Tạ của phòng nhân sự, xem ra đám người này rõ ràng là cùng một đơn vị và đi ra ngoài ăn uống với nhau.

- Ai gây rối? Rõ ràng là hấn ta ra tay đánh người.

Người đàn ông trung niên cũng không nhận ra Ngô Văn Phong, dù sao thì Ngô Văn Phong thường đi theo sau lãnh đạo, bộ dạng rất an phận, ánh mắt người ta thường chỉ đặt lên người lãnh đạo, lại xem nhẹ bản thân hấn.

Đây cũng chính là một nguyên nhân làm cho Ngô Văn Phong được lãnh đạo tán thưởng, dù sao thì thư ký đi theo bên cạnh cũng sẽ trở thành bóng dáng của lãnh đạo, tuy người khác không chú ý nhiều thế nhưng đối với lãnh đạo thì không thể thiếu được.

- Dám động đến tao sao? Mày nhất định phải chết.

Tên đàn ông trước đó bị Lý Nam đánh ngã lúc này đã hồn hển đứng lên, hấn đấm thẳng vào mặt Lý Nam.

Lý Nam nở nụ cười khinh miệt, sau đó lại vung tay lên đánh cho người này ngã lặn xuống đất và tiếp tục đỡ người lên Cao Hiến Quý.

Cao Hiến Quý tức điên cả người, hấn lớn tiếng mắng:

- Lý Nam, thằng khốn kiếp, hôm nay ông sẽ không để yên cho mày, lát nữa đến đồn công an xem mày còn kiêu ngạo được như vậy không.

Cao Hiến Quý nói xong thì đứng lên, sau đó cầm điện thoại muốn gọi điện báo công an.

Ngô Văn Phong thấy thế cũng không muốn làm lớn chuyện, hấn lạnh giọng nói:

- Các anh là người của phòng nhân sự, các anh có hình tượng như vậy sao? Mượn rượu làm càn, còn muốn ý thế hiếp người.

Cao Hiến Quý chợt sững sờ, hấn tròn mắt nói:

- Sao anh biết chúng tôi là người phòng nhân sự?

Cao Hiến Quý không phải là kẻ ngu, người này đã nhận ra mình thuộc phòng nhân sự, bộ dạng còn trầm tĩnh như vậy, chắc chắn phải có chút năng lượng, như vậy chỉ sợ mình gọi công an đến cũng bằng không. Sự việc tối nay là do phía bên mình khiêu khích trước, hơn nữa sự việc cũng không quá lớn, cũng không nên gọi công an đến làm lớn chuyện. Muốn thu thập Lý Nam thì nhất định phải nắm chắc mười phần mới được.

Trưởng khoa Tạ cũng đưa mắt nhìn Ngô Văn Phong, hấn cảm thấy người đàn ông trẻ tuổi bên kia có khí thế không giận mà phát uy, không biết người

này là thần thánh phương nào. Tuy người ta còn trẻ thể nhưng biết đâu sau lưng lại có đại nhân vật thì sao?

Ngô Văn Phong trầm mặt, hấn cầm ly rượu lên nói:

- Hừ, tôi biết rõ trưởng phòng Trịnh phòng nhân sự có yêu cầu rất nghiêm với nhân viên, không ngờ sau tám tiếng công tác trong đơn vị thì các anh ra ngoài lại có bộ dạng thế này...

Lời nói của Ngô Văn Phong làm cho đám người trưởng khoa Tạ cảm thấy rất nghi hoặc, người này có thể nói ra trưởng phòng Trịnh, cũng không biết có phải thật sự quen biết trưởng phòng Trịnh hay không, nhưng rõ ràng sự việc hôm nay nếu như làm lớn ra thì sẽ không có gì hay.

- Mọi người uống chút rượu rồi phát sinh hiểu lầm là bình thường, điều này không liên quan đến hình tượng đơn vị.

Trưởng khoa Tạ nói, sau đó nhảy mắt với đám người Cao Hiến Quý, lại nói:

- Nhưng các người đánh người là sai, nếu không có chuyện gì lớn thì bỏ qua cho nhau là xong.

Trưởng khoa Tạ tiến lên đỡ Cao Hiến Quý đứng dậy, hấn dùng sức giữ chặt lấy tay của Cao Hiến Quý. Thật ra lúc này hấn đã nhận ra Ngô Văn Phong, mặc dù Ngô Văn Phong đi theo bên cạnh lãnh đạo và tỏ ra cực kỳ ần ần, thể nhưng trưởng khoa Tạ cũng là người cầu tiến, hấn làm trưởng khoa được nhiều năm, đã sớm muốn được tiến thêm một bước, tất nhiên sẽ cực kỳ để ý đến những vị lãnh đạo có thể quyết định vận mệnh của mình, cũng không quên những người ở bên cạnh lãnh đạo. Hấn chưa từng gặp Ngô Văn Phong ở trong những trường hợp chính thức nên trước đó không nhận ra được, nhưng sau khi tiến hành đối thoại thì đã nhận ra Ngô Văn Phong, thể là hấn cũng không muốn vô duyên vô cớ đắc tội với thư ký của phó bí thư thị ủy.

Mặc dù bố của Cao Hiến Quý chính là phó chủ tịch thành phố, nhưng người này còn chưa tiến vào trong thường ủy thị ủy, so ra kém rất nhiều với một vị phó bí thư thị ủy.

Lý Nam nhìn đám người Lý Nam bỏ đi rồi tức giận nói:

- Người này thật sự giống như chó điên vậy.

Ngô Văn Phong cười nói:

- Tiểu tử cậu giỏi đấy, nhìn thì có bộ dạng như thư sinh nhưng ra tay đánh người rất có khí thế.

Tuy Ngô Văn Phong cảm thấy hành vi tùy tiện ra tay đánh người của Lý Nam là không có lý trí, nhưng dù sao người ta chắc chắn từng có xích mích với Cao Hiến Quý, hơn nữa thanh niên có chút nổi nóng khó kiềm chế cũng là bình thường. Ngoài ra Lý Nam có thể uống được rượu, tính tình coi như ngay thẳng, phương diện này hợp với Ngô Văn Phong, thể nên hấn cũng không muốn quá xoi mói Lý Nam.

Lý Nam nói:

- Đối phó với những con ma men thể này thì không có vấn đề gì, Cao Hiến Quý là bạn học chung đại học của tôi, vì sự việc có liên quan đến bạn gái của tôi, thể nên hấn ta cứ mãi đối nghịch với tôi. Tôi nghe nói bố của hấn ta là phó chủ tịch thành phố, lần này hấn ta không thông qua cuộc thi nhân viên nhà nước mà trực tiếp được nhận và sắp xếp công tác.

Ngô Văn Phong suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Phó chủ tịch thành phố họ Cao thì chỉ có thể là Cao Phổ Viễn, anh ta vốn là bí thư huyện ủy Kiến Ân, năm trước vừa được đề bạt làm phó chủ tịch thành phố, bây giờ hình như đang được phân công quản lý công tác văn hóa và tôn giáo...

Lý Nam nghe vậy thì không khỏi thở dài một hơi, ít nhất thì Cao Phổ Viễn cũng không phải là phó chủ tịch có thâm niên, hơn nữa người này còn chưa tiến vào trong ban ngành thường ủy, lại không được phân công phòng văn thư, thể nên lực uy hiếp với chính mình giảm đi vài phần.

Lý Nam thầm nghĩ bố của Tổng Kiện chính là thư ký trưởng văn phòng ủy ban nhân dân thành phố, như vậy mình có vài kẻ địch ở phía ủy ban nhân dân thành phố. Hấn nghĩ đến đây mà không khỏi cảm thấy khó chịu, dù sao thực tế hấn và Cao Hiến Quý, Cam Cư Hoa và cả Tổng Kiện cũng không có xung đột gì thực chất, nhưng sự việc phát triển đến bây giờ thì hai bên khó thể nào hóa giải thù hận thành bạn bè được.

Phòng văn thư thuộc về sự quản lý của cả hai bên cấp ủy chính quyền thành phố, nhưng bình thường do thị ủy quản lý, trưởng phòng đều là do phó thư ký trưởng văn phòng thị ủy kiêm nhiệm, thể cho nên lực ảnh hưởng của ủy ban nhân dân thành phố đối với phòng văn thư hơi kém một chút.

Trịnh Bình nói:

- Tiểu tử kia rõ ràng không phải hạng người tốt, ý vào bố và tự cho rằng mình giỏi giang hơn người.

Ngô Văn Phong nói:

- Lý Nam cần phải chú ý một chút, tôi thấy hấn ta cũng không phải hạng người lương thiện, cậu đã đánh hấn, hấn nhất định sẽ tìm cơ hội trả thù.

Lý Nam nói:

- Tôi không sao cả, vua cũng thua thằng liều mà thôi.

Ngô Văn Phong vỗ vỗ vai Lý Nam nói:

- Đấu với một người như vậy là không đáng.

- Vâng.

Lý Nam gật đầu nói:

- Tôi sẽ cố gắng tránh xung đột với hần ta là được.

Phía bên kia trưởng khoa Tạ cũng đang cố gắng an ủi Cao Hiến Quý:

- Tiểu Cao, không đáng đấu với người như vậy, đó chỉ là một người không bối cảnh không quan hệ, có thể tùy tiện xử lý, cần gì phải gây chiến? Nếu như trưởng phòng Trịnh biết được sự việc này, anh ấy sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Dù sao thì tối nay anh em trong khoa cũng tụ tập ăn uống cho vui, nếu như gây hấn với người khác thì cũng sẽ phát sinh ảnh hưởng không tốt.

Tuy trưởng khoa Tạ lên tiếng khuyên bảo nhưng cũng không nói rõ thân phận của Ngô Văn Phong.

- Tôi thật sự không nuốt trôi con tức này, con bà nó, lần trước hần đã đánh tôi một lần, lần này lại ra tay đánh thêm lần nữa, không thu thập hần thật sự không thể nuốt trôi con tức trong lòng.

Cao Hiến Quý thở hắt hắt nói:

- Tôi có thể ép hần rời khỏi phòng nhân sự, cũng có thể cho hần không sống yên ổn ở phòng văn thư. Trưởng khoa Tạ, anh có quan hệ gì ở bên phía phòng văn thư hay không?

Trưởng khoa Tạ nói:

- Có quen biết một người, chính là trưởng khoa số một phòng văn thư tên là Chu Huy, người này từ trong văn phòng ủy ban nhân dân thành phố đi ra, vì lãnh đạo rơi rụng nên tương lai cũng gặp gạn, có hẹn gặp tôi vài lần.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Phải cẩn thận

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu vàng rực rỡ, nhưng ánh nắng bây giờ không nóng như lúc giữa trưa, Lý Nam ăn sáng xong thì không nhanh không chậm đi đến phòng văn thư.

Không khí buổi sáng rất mát mẻ, tâm tình của Lý Nam cũng rất tốt. Tối qua hần uống rượu với Ngô Văn Phong, sau khi Ngô Văn Phong uống vào nhiều rượu thì cũng nói nhiều hơn hần, hần rất thỏa mãn với tư lượng của Lý Nam, nói rằng sau này sẽ tìm Lý Nam uống rượu. Hơn nữa Ngô Văn Phong cũng yêu cầu Lý Nam nên làm tốt công tác ở phòng văn thư, nếu như thật sự không thể được, hần sẽ tìm cơ hội vận tác.

- Cậu yên tâm, nếu như có vấn đề gì, tôi sẽ nghĩ biện pháp điều động cậu đến một đơn vị tốt hơn một chút, còn phương diện phát triển sau này phải dựa vào cậu.

Ngô Văn Phong dùng giọng cực kỳ tự tin nói.

Sau khi ăn khuya xong thì Ngô Văn Phong có vài phần men say, Trịnh Bình phải đưa Ngô Văn Phong về.

Còn Lý Nam tuy cũng đỏ mặt nhưng chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên mà không còn vấn đề gì khác, hần tự đi bộ về phòng, trên đường đi đón gió mát và cảm thấy thoải mái hơn.

Hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt Ngô Văn Phong, nhưng Lý Nam cảm thấy người này thật sự rất tốt, là người ngay thẳng. Hơn nữa Ngô Văn Phong còn bảo trì mối quan hệ bạn bè tốt nghiệp với một người bạn học cũ đang làm ông chủ cửa hàng tạp hóa như Trịnh Bình, điều này nói rõ đây cũng không phải hạng người kiêu căng.

Nge Ngô Văn Phong giới thiệu thì bản thân có gia đình bình thường, điều này rất tương đồng với Lý Nam, thế nên hai người trẻ tuổi dễ tìm được tiếng nói chung.

Quan trọng chính là Ngô Văn Phong khá tán thưởng Lý Nam, hơn nữa còn biểu hiện sẽ giúp đỡ Lý Nam.

Mặc dù Ngô Văn Phong cũng chỉ là một vị trưởng khoa nhưng là trưởng khoa trong văn phòng thị ủy, còn là thư ký của phó bí thư thị ủy, năng lượng lớn hơn những vị cán bộ cấp phó cục khác là rất nhiều. Chỉ cần Ngô Văn Phong chịu giúp đỡ, Lý Nam lại liên tục cố gắng, cũng không sợ không có ngày nổi danh.

- Tiểu tử, cậu là nhân viên của phòng văn thư sao? Hôm qua tôi thấy cậu ngồi bên trong.

Khi Lý Nam đi đến cổng phòng văn thư thì dòng suy nghĩ bị người ta cắt đứt, hần ngẩng đầu lên nhìn, thấy người nói chính là người phụ nữ trung niên hôm qua nói rõ sự việc với Thẩm Ngọc Phương. Người phụ nữ này đang có bộ dạng rất lo lắng, trong tay cầm một chiếc túi nhỏ màu xanh.

- Chào chị, xin hỏi có chuyện gì không?

Lý Nam khách khí hỏi. Nếu người này đã nhận ra mình, hẳn cũng không giả vờ như không biết, hơn nữa vấn đề của người này có liên quan đến phòng giáo dục, nó thật sự làm cho Lý Nam có vài phần hứng thú.

- Các vị đã xử lý vấn đề mà tôi đưa đến như thế nào rồi? Có phải đã thông báo cho phòng giáo dục điều tra tên họ Chu kia chưa? Khi nào thì chồng tôi được thả ra đây?

Người phụ nữ trung niên liên tục lên tiếng hỏi thăm.

Lý Nam nói:

- Chị à, chúng tôi nhất định sẽ xử lý sự việc này theo đúng trình tự, dưới tình huống bình thường nếu như có tài liệu tương ứng làm chứng cứ thì chúng tôi mới chuyển giao tư liệu cho đơn vị xử lý, nhưng đối với những người chỉ đến phản ánh vấn đề mà không có chứng cứ, chúng tôi chủ yếu là ghi chép rõ ràng sự việc mà thôi.

Lý Nam nói và tin tưởng người phụ nữ trung niên này có thể hiểu được, nếu như không có chứng cứ thì căn bản sẽ không có kết quả xử lý.

Người phụ nữ trung niên nghe thấy vậy thì chợt tỏ ra gấp gáp, nằng lớn tiếng nói:

- Tại sao lại không có chứng cứ? Tôi có trong tay quyển sổ của chồng, bên trong ghi rõ ràng là đưa tiền cho ai, đưa nhiều ít thế nào, thời gian và địa điểm đều được ghi lại rõ ràng. Tôi phát hiện ra quyển sổ này ở bên dưới gầm giường.

Người phụ nữ trung niên nói đến đây thì đưa mắt cảnh giác nhìn khắp bốn phía giống như chỉ sợ người ta nghe được mình có chứng cứ và tiến lên cướp đi mất vậy.

Lý Nam thầm nghĩ nếu như chị có chứng cứ sao không dứt khoát đến ủy ban kỷ luật mà tố cáo, đến phòng văn thư căn bản chỉ là lãng phí thời gian, hiệu quả sẽ không được như trực tiếp đến ủy ban kỷ luật.

- Tiểu tử, tôi lấy chứng cứ này ra, như vậy các người có thể yêu cầu phòng giáo dục điều tra vụ này không? Có thể bắt tên họ Chu kia không?

Người phụ nữ trung niên dùng giọng cực kỳ chờ mong hỏi.

Nhưng Lý Nam vẫn giữ lại đường lui cho mình, tuy bên cạnh không có người nghe lén đoạn đối thoại của hai người bọn họ, nhưng tương lai lời nói của mình cũng có thể rơi vào trong tai người khác, thế nên hắn nhất định phải ăn nói thận trọng.

- Chị gái à, chức trách của chúng tôi là tiếp đãi quần chúng, ghi lại rõ ràng những yêu cầu của quần chúng, sau đó căn cứ vào tình hình thực tế để chuyển giao cho các đơn vị tương quan hoặc đơn vị có quyền xử lý. Chúng tôi không phải là ban ngành giám sát kỷ luật, thế nên không có quyền lực xét xử bất kỳ người nào, nhiệm vụ chủ yếu của chúng tôi chính là chuyển đạt và giám sát thông tin mà thôi.

Người phụ nữ trung niên giống như chợt hiểu ra vấn đề, nằng vỗ đùi nói:

- Thì ra là như vậy, tôi còn tưởng rằng tìm đúng chỗ rồi, không ngờ chỉ là lãng phí thời gian.

Lý Nam nói:

- Sao lại lãng phí thời gian, chỉ cần sự việc của chị là hợp lý, hơn nữa còn có lý do và chứng cứ tương ứng, chúng tôi sẽ cố gắng giúp đỡ.

- Tôi không tin.

Người phụ nữ trung niên có chút thất vọng, nằng giữ chặt chiếc túi nhỏ của mình rồi nói:

- Tôi sẽ đến tìm ủy ban kỷ luật, cậu nói xem ủy ban kỷ luật có quyền kiểm tra người khác không?

- Ủy ban kỷ luật phụ trách công tác giám sát đội ngũ cán bộ, chỉ cần là những người vi phạm kỷ luật để nằm trong tầm quản lý của ủy ban kỷ luật.

- Tôi biết rồi.

Người phụ nữ kia giống như đã hiểu ra, nàng dùng giọng cảm kích nói:

- Cảm ơn cậu, tiểu tử, nếu như không có cậu thì tôi vẫn còn mất thời gian chờ ở chỗ này.

Lý Nam mỉm cười nói:

- Chị không cần phải khách khí, tôi cũng không giúp được gì cho chị cả.

- Đúng rồi, cậu nói phòng văn thư có quyền lực giám sát, tôi đến đây nói rõ sự việc của mình, như vậy có tốt không?

Người phụ nữ này giống như trong đầu không có nhiều chất xám, nàng lại hỏi:

- Nếu như tôi đưa quyền sở của chồng cho các người, như vậy có tác dụng đấy chứ?

Lý Nam gật đầu nói:

- Chúng tôi sẽ chăm chú xem xét xử lý, nhưng này chị gái, chị tốt nhất nên tự bảo quản chứng cứ, nếu như bị mất đi thì không dễ làm.

- Điều này tôi hiểu rất rõ, trong tay tôi chỉ là bản cobby mà thôi, quyền sở chính đã được tôi giấu đi rồi, không ai tìm ra được đâu.

- Như vậy thì tốt. Chị gái, tôi phải đi làm đây, chị có chuyện gì cứ đi vào trong đại sảnh, nhân viên công tác của chúng tôi nhất định sẽ tiếp đãi chị.

Lý Nam nói.

Lúc này Lý Nam thấy trường khoa Chu Huy chạy xe đạp đến, hần thềm nghĩ mình đứng đây nói chuyện với người khác cũng không hay, mình là người mới, cần phải chú ý một chút.

Khi đi đến cổng thì Chu Huy đã chạy đến bên cạnh, Lý Nam lên tiếng chào hỏi, Chu Huy chỉ khẽ gật đầu mà không nói gì, sau đó chạy xe đến dừng dưới bóng cây.

Chờ Lý Nam ngồi xuống bên cạnh Thẩm Ngọc Phương, chuẩn bị tiếp tục công tác học tập Thẩm Ngọc Phương thì Chu Huy đi đến, hần đặt hai tay ra sau mông rồi trầm mặt nói:

- Lý Nam, cậu vừa mới đến công tác, cậu nên nắm chặt thời gian làm quen công tác của khoa số một, những ngày này nên đi theo học tập Thẩm Ngọc Phương, cần phải tập trung tinh thần, cố gắng không được trì hoãn.

- Vâng, trưởng khoa Chu!

Lý Nam nói mà trong lòng có vài phần nghi hoặc, ngày hôm qua mình cũng học tập không chút trì hoãn, chỉ là đi viết tư liệu dựa theo yêu cầu của phó khoa Dẫn Hồng Sinh mà thôi. Bây giờ nghe lời nói của Chu Huy thì giống như yêu cầu mình không được phép tiếp nhận chỉ lệnh của Dẫn Hồng Sinh, phải chấp hành dựa theo yêu cầu của mình.

Chu Huy quét mắt nhìn Lý Nam, sau đó rời đi với gương mặt rất lạnh lùng.

Thẩm Ngọc Phương quay đầu nhìn rồi nói với Lý Nam:

- Tiểu Lý, cậu phải cẩn thận một chút.

Lý Nam bất đắc dĩ nói:

- Chị Thẩm, tôi cũng chỉ làm việc dựa theo chỉ thị của lãnh đạo mà thôi.

- Lãnh đạo bất đồng thì yêu cầu bất đồng.

Thẩm Ngọc Phương nói:

- Cậu là người mới, tốt nhất không nên bị cuốn vào những việc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chậm rãi thu thập

- Chị Thẩm, tôi cũng nào muốn như vậy!

Lý Nam bắt đầu kể, hẳn bây giờ thật sự là thân bất do kỷ, Chu Huy và Duẩn Hồng Sinh một người là trưởng khoa một người là phó trưởng khoa số một phòng văn thư, hai người bọn họ tuy là quan không lớn nhưng là lãnh đạo trực tiếp của hắn, nếu như bình thường sắp xếp công việc thì không sao, nhưng quan trọng là hai người bọn họ đều đặt mắt lên người hắn, chỉ sợ hai người sẽ tiến hành đấu tranh gay gắt lên người hắn.

Thẩm Ngọc Phương cau mày, nàng nói:

- Thật sự quá bức mình, cậu là người mới đến, hai vị lãnh đạo lại nhìn vào chăm chăm, những người khác dù sao đều là cán bộ lão thành, hai người bọn họ không làm gì được, nhưng cậu thì lại khác.

Lý Nam cũng rất bức bối, nhưng tạm thời không có cách nào khác.

Thẩm Ngọc Phương nhìn Lý Nam rồi nói:

- Cậu đã thi đậu nhân viên nhà nước thành phố Vũ Dương, không lẽ cậu không có quan hệ gì sao?

Lý Nam cười khổ nói:

- Tôi cũng hy vọng là có, thế nhưng không tìm đâu ra được.

- À, vậy thì cậu cứ từ từ mà tìm kiếm.

Thẩm Ngọc Phương nói:

- Hoặc cậu có bản lĩnh làm cho lãnh đạo coi trọng, như vậy bọn họ sẽ không dám làm gì cậu cả. Không phải hôm đó biểu hiện của cậu được trưởng phòng Tiểu khen ngợi sao? Cậu nên nắm bắt cơ hội, biểu hiện mình nhiều hơn, chỉ cần được lãnh đạo coi trọng thì tương lai mới phát triển tốt, nếu không cho dù cậu là sinh viên, qua vài năm còn ai nhớ cậu nữa chứ?

Lý Nam gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Thẩm Ngọc Phương nói những lời rất thực chất, chỉ là muốn được lãnh đạo coi trọng cũng không dễ dàng.

Lúc này trong đại sảnh không có ai nên rất yên tĩnh, hai người bọn họ ngồi đây nói chuyện cũng không làm cho người khác chú ý. Dù sao thì Lý Nam cũng là người phải đi theo học tập Thẩm Ngọc Phương, thế nên giữa hai người bọn họ tiến hành trao đổi cũng là bình thường.

- Chỉ có thể từ từ mà đi thôi, nóng vội thật sự không tốt, dù sao thì xe đến núi sẽ có đường.

Lý Nam mỉm cười nói, coi như là tự an ủi chính mình.

Thẩm Ngọc Phương gật đầu nói:

- Cậu nói cũng đúng, cậu là sinh viên đại học Thiên Đô, lại thi có thành tích tốt nhất, cậu nhất định sẽ có tương lai. Bây giờ chịu chút uất ức không tính là gì cả, biết đâu tương lai sau này bọn họ sẽ phải cúi đầu khom lưng trước mặt cậu?

Lý Nam cười cười nói:

- Tôi cũng không dám có hy vọng xa vời thế này.

Lúc này trong phòng làm việc của trưởng khoa, Chu Huy đang đứng bên cạnh cửa sổ thủy tinh nhìn về phía bóng lưng của Lý Nam, khóe miệng hắn dần lộ ra nụ cười thần nhiên.

Mười rưỡi tối qua Chu Huy đột nhiên nhận được điện thoại của trưởng khoa Tạ phòng nhân sự, điều này làm cho hắn cực kỳ hưng phấn. Tuy hai người đều là cán bộ cấp khoa nhưng trưởng khoa phòng nhân sự tất nhiên sẽ có nhiều quyền lực hơn trưởng khoa phòng văn thư. Hơn nữa hắn lại có yêu cầu nhờ người ta trợ giúp, dù sao muốn được điều động thì cũng không thể không có quan hệ với phòng tổ chức và phòng nhân sự. Phòng văn thư và phòng nhân sự đều nằm dưới sự quản lý của ủy ban nhân dân thành phố thế nên thời gian liên hệ với nhau được nhiều hơn, trước đây Chu Huy thật sự muốn lôi kéo làm quen với trưởng khoa Tạ, thế nhưng người ta lại không chịu, bây giờ đối phương chủ động gọi điện thoại đến làm cho Chu Huy sinh ra cảm giác thời cơ của mình đã đến.

Sau khi hàn huyên vài câu thì trưởng khoa Tạ nói về chuyện xảy ra tối qua, đó là tối qua bọn họ tụ tập đồng sự trong phòng để ăn uống, trên đường gặp phải một người thanh niên họ Lý, nghe nói là nhân viên của phòng văn thư, vì một chút hiểu lầm nhỏ mà người này ra tay đánh một đồng sự của bọn họ.

- Người bị đánh là sinh viên vừa tốt nghiệp đến phòng nhân sự nhận công tác, là con trai của chủ tịch Cao, vì không bị thương nên Tiểu Cao cũng không quá so đo.

Trưởng khoa Tạ thần nhiên nói trong điện thoại:

- Tôi cảm thấy sự việc này tuy không lớn, nhưng một người mới vào nhận công tác nhưng ra ngoài uống say lại ra tay đánh người, sẽ tạo nên ảnh hưởng đến hình tượng đơn vị.

- Trường khoa Tạ phê bình rất đúng, tôi sẽ cố gắng quản lý cho tốt.

Chu Huy không thể ngờ là người ta gọi điện thoại đến để trách tội, thế là cảm thấy cực kỳ khó chịu với Lý Nam:

- Tôi sẽ tiến hành phê bình giáo dục Lý Nam, cậu ấy là sinh viên vừa tốt nghiệp nhận công tác, càng phải làm gương mẫu mới đúng, sao lại như vậy được?

Trường khoa Tạ cười ha hả nói:

- Cán bộ thanh niên nên giáo dục bồi dưỡng, nhưng tối qua chỉ là chuyện nhỏ, cũng không cần phải khua chiêng gõ trống làm gì. Ha ha, tôi có một lời đề nghị thế này, vì cán bộ thanh niên thường hay kiêu ngạo khó kiểm soát bản thân, thế nên khi giáo dục cần phải chú ý phương pháp, phải làm cho bọn họ tiến lên từng bước chậm mà chắc.

- Tôi hiểu rồi, cảm tạ trường khoa Tạ đã nhắc nhở, hôm nào đó tôi sẽ làm chủ mời anh uống vài ly để tỏ lòng thành.

Chu Huy nghe rõ ý nghĩ của trường khoa Tạ là muốn chậm rãi thu thập Lý Nam, hẳn thầm nghĩ có lẽ không phải chỉ là xung đột tối qua, thế nhưng dù là nguyên nhân gì thì trường khoa Tạ cũng đã gọi điện thoại đến, sự việc lại liên quan đến con trai của chủ tịch Cao, như vậy mình nên làm theo là được, tất nhiên cũng nên thừa cơ hội này để làm tốt quan hệ với trường khoa Tạ.

Trước kia khi Chu Huy còn đang công tác ở văn phòng ủy ban nhân dân thành phố thì đã có quen biết với trường khoa Tạ, nhưng khi đó là người ta phải cầu cạnh hẳn, khách khí với hẳn, mỗi lần gặp mặt đều muốn mời đi ăn uống. Nhưng bây giờ Chu Huy là phượng hoàng rơi xuống đất không bằng gà, ngược lại phải đi cầu cạnh trường khoa Tạ.

- Được rồi, tôi đã sớm nghĩ tìm cơ hội tâm sự với anh, tôi thấy hay là quyết định cuối tuần này, nếu như không có việc gì bận rộn thì mọi người tụ tập uống vài ly cho vui.

Trường khoa Tạ dùng giọng sáng khoái nói trong điện thoại.

Trước kia mỗi lần Chu Huy lên tiếng mời thì trường khoa Tạ luôn bày ra bộ dạng cực kỳ bận rộn, nói rằng khi nào rảnh thì tính sau, nhưng căn bản không biết khi nào có thời gian rảnh cả.

Lần này trường khoa Tạ lại đồng ý không chút do dự với lời mời của Chu Huy, rõ ràng là trường khoa Tạ cực kỳ quan tâm đến chuyện của Lý Nam.

Chu Huy cố gắng áp chế kích động trong lòng nói:

- Vâng, khi đó tôi sẽ liên lạc với anh.

Đồng thời Chu Huy cũng thầm cho ra quyết định, nếu như trường khoa Tạ muốn xử lý lý nam, chính mình nên suy nghĩ xem xét cho tốt, không thể cho Lý Nam kia sống yên được. Vừa đúng lúc mình có thể nhân cơ hội này để chen ép Duẩn Hồng Sinh, cho đối phương biết ai là người nắm quyền định đoạt ở khoa số một này.

Sáng sớm hôm nay Chu Huy thấy Lý Nam trò chuyện rất chuyên chú với một người phụ nữ ở bên ngoài cổng phòng văn thư, hẳn đã định lên tiếng dạy bảo nhưng nhịn được. Bây giờ hẳn thấy lời nói của trường khoa Tạ là rất đúng, cứ từ từ xử lý, không cần phải hù dọa người ta, nước ấm nấu ếch sẽ cho ra hiệu quả tốt nhất.

Chu Huy nghĩ đến những phương diện này, hẳn cầm một tư liệu trên bàn chậm rãi đi ra ngoài nói với Lý Nam:

- Tiểu Lý, cậu đến phòng đánh máy gõ tư liệu này cho tôi, phải xong trước khi tan tầm phải xong.

- Vâng, trưởng khoa Chu.

Lý Nam nhận lấy tư liệu, sau đó đứng lên đi lên lầu, phòng đánh máy thuộc về văn phòng của phòng văn thư, có nhân viên phụ trách riêng.

Lý Nam đi lên lầu ba hỏi chị Mã thì biết nhân viên công tác của phòng đánh máy hôm nay bị bệnh không đi làm, thế là hẳn đành phải xuống lầu nói rõ tình huống cho Chu Huy.

Chu Huy nghe xong thì nhũn mày nói:

- Văn kiện này hôm nay phải đánh máy cho xong, vì cần dùng cho cuộc họp của đơn vị, chiều nay tôi còn phải đưa cho trưởng phòng Tiểu xem qua. Thế này nhé, Tiểu Lý, cậu chịu khổ một chút đi ra ngoài tìm một phòng đánh chữ nào đó xử lý giúp tôi, sau đó giao cho tôi trước mười một giờ bốn mươi phút.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đâm bì thóc chọc bì gạo

- Sao? Đã xong rồi à? Vất vả cho cậu rồi!

Chu Huy cầm lấy bản thảo Lý Nam đưa đến, hần dưng giọng không chút biểu cảm nói.

- Đây là việc tôi phải làm.

Lý Nam nói.

Vừa rồi Lý Nam dùng tốc độ nhanh nhất để chạy ra bên ngoài tìm một phòng đánh máy, sau đó bỏ ra mười đồng để nhờ người ta xử lý hộ, nhưng tiệm đánh máy này lại không có hóa đơn, thế nên bây giờ hần cũng không biết nên xử lý mười đồng kia như thế nào.

Đây là việc của đơn vị, không thể nào bắt Lý Nam phải chi trả, nhưng Chu Huy không chủ động nói đến phương diện này, Lý Nam cũng không nói ra.

Buổi chiều đi làm Lý Nam tiếp tục học tập tri thức nghiệp vụ của Thẩm Ngọc Phương.

Hai ngày qua phòng văn thư không phát sinh bất kỳ tình huống gì, chỉ là tiếp dân đơn giản mà thôi, công tác khá bình tĩnh yên ắng.

Hơn ba giờ chiều phó trưởng khoa Duẩn Hồng Sinh đi đến gọi Lý Nam:

- Tiểu Lý, bản tin phòng văn thư cậu viết hôm qua thật sự rất tốt, trưởng phòng Tiểu cho ra lời khen ngợi, yêu cầu sau này nên chú ý nhiều hơn.

- Vâng, cảm ơn trưởng khoa Duẩn.

Lý Nam nói, nếu như được Tiểu Đông Đông chú ý thì rõ ràng là chuyện tốt. Tuy Lý Nam biết Duẩn Hồng Sinh làm như vậy chủ yếu là lôi kéo mình, nhưng hần đối mặt với nó mà cũng không thể từ chối.

Dù sao Lý Nam cũng là người mới, hơn nữa chỉ là một nhân viên công tác bình thường của khoa số một phòng văn thư, bình thường hần căn bản khó thể nào được tiếp xúc với trưởng phòng Tiểu Đông Đông. Có thể thông qua Duẩn Hồng Sinh để làm cho Tiểu Đông Đông hiểu vài phần về mình là việc rất quan trọng, dù sao thì có không ít con người và sự việc trong đơn vị, lãnh đạo cũng rất bận rộn, dưới tình huống bình thường sẽ không có thời gian chú ý đến một nhân viên bình thường.

Một nhân viên bình thường trong đơn vị sở dĩ khó thể phát triển cũng là vì bản thân thiếu cơ hội biểu hiện, nhiều khi làm xong công tác thì thành tích không nhất định là của mình. Thật sự giống như Lý Nam, bên trên hần còn có lớp cán bộ trung tầng trong đơn vị, hần chỉ có thể tiếp xúc với cán bộ trưởng khoa và phó trưởng khoa, mà thành tích trong khoa tất nhiên sẽ thuộc về trưởng khoa và phó trưởng khoa rồi.

- Cậu làm rất tốt, cậu còn trẻ còn có nhiều cơ hội.

Duẩn Hồng Sinh vỗ vỗ vai của Lý Nam rồi nói.

Duẩn Hồng Sinh vừa nói đúng sự thật cho Lý Nam, vì hôm nay hần có đem bản tin mà hôm qua Lý Nam viết ra đến đưa cho Tiểu Đông Đông thẩm duyệt, hần còn cố ý nói rằng đây là do Lý Nam làm ra. Điều này làm cho Tiểu Đông Đông chú ý, nài lại hỏi vài câu về biểu hiện của Lý Nam.

Duẩn Hồng Sinh tiến hành ca ngợi Lý Nam, tuy Duẩn Hồng Sinh nghĩ rằng Lý Nam không có quan hệ và bối cảnh, nhưng hần có lo nghĩ của riêng mình. Lần đầu tiên mới gặp mặt Lý Nam đã gây ấn tượng tốt với Tiểu Đông Đông, chính mình khen ngợi Lý Nam tất nhiên sẽ dễ lấy được hảo cảm của Tiểu Đông Đông. Đây chính là một phương diện có chung tính chất của nhân loại, ví dụ như anh thích trồng hoa, tất nhiên sẽ dễ sinh ra cảm giác thân thiết với một người cũng thích trồng hoa, nhiều hơn một chút hảo cảm so với những người khác. Đồng thời Lý Nam có thể có được sự tán thưởng của Tiểu Đông Đông, bản thân còn là sinh viên đại học Thiên Đô, biết đâu sau này sẽ sớm nổi danh, bây giờ Duẩn Hồng Sinh muốn lung lạc Lý Nam cũng là một sự đầu tư khôn ngoan. Mặt khác hần có sự đấu tranh gay gắt với Chu Huy trong khoa số một phòng văn thư, những cán bộ lão thành ở trong đơn vị đều là những người có quan hệ và bối cảnh, cho dù không có quan hệ cũng có tư cách công tác lâu năm, thế nên hai người bọn họ không dám có tranh chấp gì. Dù sao thì những người kia có thể làm tốt công tác là quá đẹp rồi, cũng không muốn phân ra hai trận doanh để chiến đấu với nhau. Nhưng Lý Nam thì lại khác, Lý Nam không có lý lịch, không có bối cảnh, không có quan hệ, hai người bọn họ tiến hành tranh đoạt thì Lý Nam cũng không thể làm gì được.

- Hai người bọn họ đều căn bản không có gì là tốt đẹp.

Chờ sau khi Duẩn Hồng Sinh rời đi thì Thẩm Ngọc Phương khẽ cau mày nói với Lý Nam:

- Tất cả đều phải dựa vào chính mình mới được. Lý Nam cậu là sinh viên, cậu có bằng cấp, cậu cần phải biểu hiện mình. Chỉ khi nào lãnh đạo biết đến cậu, sau đó cậu mới có cơ hội phát triển, người khác đều không ra gì. Bình thường tôi sẽ không nói ra những lời thế này, nhưng cậu là người mới, tôi lo lắng cậu sẽ bị hại, nếu không cũng chẳng nói lung tung như vậy...

- Tôi biết rồi, cảm ơn chị Thẩm.

Lý Nam thầm nghĩ mặc kệ Thẩm Ngọc Phương này thích ngồi lê đôi mách ra sao, nhưng có thể nói ra những lời như vậy thì cũng không phải xấu, như vậy là quá đủ rồi.

Dù sao anh ở trong đơn vị cũng không có tư cách yêu cầu người ta phải tốt với mình.

Lúc này Chu Huy đang ngồi trong phòng làm việc của Tiểu Đông Đông, hần đem báo thảo buổi sáng Lý Nam đi đánh máy giao cho Tiểu Đông Đông, sau đó nói:

- Trưởng phòng Tiểu, đây là một biện pháp nhằm đối phó với sự việc Cơ Kim Hội, dựa theo yêu cầu của chị, tôi đã triệu tập cán bộ trong khoa tiến hành thảo luận và tạo ra phương án thế này. Đáng lý ra sáng hôm nay phải giao cho chị thẩm duyệt, nhưng hôm qua Tiểu Dương ở phòng đánh máy không đi làm, thế là tôi yêu cầu Lý Nam ra ngoài đánh máy, nhưng có phát sinh một vài lỗi, thế nên tôi phải sửa chữa lại một lượt.

- Vậy sao?

Tiểu Đông Đông thần nhiên nói, Chu Huy có nhắc đến Lý Nam làm cho nàng phải chú ý. Nhưng ngay sau đó nàng đã nhận ra một vài vấn đề trong lời nói của Chu Huy. Tuy Chu Huy không rõ ràng phê bình Lý Nam, nhưng lời nói lại cho thấy vì Lý Nam làm việc bất lực nên mình mới đưa bản thảo đến muộn như vậy.

Nhưng buổi sáng Dẫn Hồng Sinh đến đưa bản tin của phòng văn thư cho Tiểu Đông Đông có khen ngợi Lý Nam, thế nên Tiểu Đông Đông biết rõ chiều tối hôm qua Lý Nam giúp đỡ Dẫn Hồng Sinh viết bản thảo tin tức của phòng văn thư, như vậy chiều qua Chu Huy sao có thể nhờ Lý Nam đánh máy tư liệu được?

Tiểu Đông Đông là một vị lãnh đạo nữ thế nên cực kỳ mẫn cảm với những chi tiết nhỏ, vì vậy chỉ sau giây lát nàng đã cảm giác được vấn đề trong sự việc này. Nàng có xem xét bản thảo tin tức phòng văn thư do Dẫn Hồng Sinh đưa đến, nàng thấy bản thảo rất tốt, hơn nữa cách hành văn không giống như trước kia, thế nên khẳng định đây không phải là của một người.

Như vậy rõ ràng Chu Huy đang cố ý chế tạo sự thật, Chu Huy làm như vậy là có mục đích gì?

Tiểu Đông Đông tất nhiên hiểu rõ ràng mối quan hệ giữa hai người thù hằn của mình, nhưng chỉ cần công tác của khoa số một không xảy ra vấn đề, nàng sẽ không bao giờ hỏi đến.

- Lý Nam vừa mới tốt nghiệp đại học, tuy có tố chất tổng hợp rất tốt nhưng vẫn còn thiếu kinh nghiệm công tác, các anh cần phải bồi dưỡng cậu ấy nhiều hơn, cần phải sắp xếp đồng chí có kinh nghiệm công tác phong phú để giúp đỡ cậu ấy lớn lên.

Tiểu Đông Đông dùng giọng bình thản nói.

- Lúc này trong khoa đã có sắp xếp, cho cậu ấy đi theo học tập công tác của đồng chí Thẩm Ngọc Phụng. Lý Nam là sinh viên đại học Thiên Đô, tri thức lý luận nhất định không có vấn đề, nhưng có chút khiếm khuyết ở phương diện thực tế, đồng thời có lẽ cũng có chút ý kiến đối với kết quả bị phân phối đến phòng văn thư. Tôi cũng từng nói chuyện với cậu ấy, yêu cầu cậu ấy công tác cho tốt, đơn vị rất xem trọng cán bộ trẻ tuổi, chỉ cần nhanh chóng rèn luyện và lớn lên thì sẽ có cơ hội phát triển. Nhưng tôi lại cảm thấy cậu ấy có thái độ không quá tích cực.

Chu Huy vốn không phải là một người thích nói nhiều, dù sao hần cũng từng làm thư ký cho lãnh đạo, luôn tuân thủ quy tắc kín miệng như bưng. Chẳng qua hần đến phòng văn thư công tác nhiều năm, hơn nữa tình cảnh cá nhân lại biến đổi quá lớn, tính tình cũng đã thay đổi. Hơn nữa bây giờ hần còn nhận được lời phớt lờ của người khác, thế nên hần quyết định âm thầm thúc chọc bì gao với Lý Nam, nhưng hần cũng không khéo ở phương diện dùng từ, lời nói cũng thật giả lẫn lộn, làm cho Lý Nam cũng khó thể nào biện hộ được cho mình.

Nhưng có một sự việc Chu Huy đã phỏng đoán không đúng, đó là dựa theo dự đoán của hần thì Dẫn Hồng Sinh yêu cầu Lý Nam viết bản tin của phòng văn thư và nhất định sẽ giữ đó là thành tích cho mình, sẽ không đề cập đến Lý Nam. Thế nên hần mới quyết định nói rằng đưa bản thảo cho Lý Nam từ hôm qua, chỉ như vậy mới có thể làm cho Lý Nam trở nên quá sơ ý chủ quan, tính tích cực không cao, làm ảnh hưởng của Lý Nam trong mắt Tiểu Đông Đông ngày càng kém.

- Nhưng cán bộ trẻ kiêu ngạo táo bạo một chút cũng là bình thường, tôi tin tưởng chỉ cần có thời gian thì Tiểu Lý sẽ công tác ngày càng tốt hơn.

Chu Huy tiếp tục giả vờ nói.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đầu cơ kiếm lợi

- Trưởng khoa Chu, Lý Nam là đồng chí trẻ tuổi, thiếu kinh nghiệm công tác là bình thường. Anh là trưởng khoa số một, anh cần phải cố gắng phụ đạo tăng cường bồi dưỡng cho cán bộ trẻ. Nếu như một đồng chí trẻ tuổi có tiềm lực như Lý Nam phát triển không tốt, anh làm lãnh đạo cũng phải có trách nhiệm.

Tiểu Đông Đông dùng giọng không nặng không nhẹ để răn dạy Chu Huy, vì nàng phân tích ra sự thật là Chu Huy muốn giở trò với Lý Nam, thế nên nàng có chút mất hứng, vì ảnh hưởng của nàng với Lý Nam vẫn là rất tốt.

Chu Huy có chút sững sốt, hần không rõ ý nghĩ của Tiểu Đông Đông, nhưng lãnh đạo nói như vậy thì hần cũng chỉ có thể làm theo, ít ra biểu hiện cũng phải là như thế.

- Điều này là nên làm, trong khoa có thêm một đồng chí trẻ tuổi lại có bằng cấp, như vậy cũng có thể cải thiện tác phong công tác.

Chu Huy đi ra khỏi phòng làm việc của Tiểu Đông Đông, hần cảm thấy có chút buồn bực, hần cảm giác được Tiểu Đông Đông rất coi trọng Lý Nam, như vậy thì hần muốn giờ trò với Lý Nam càng thêm khó khăn.

Nhưng khi Chu Huy nghĩ đến sự tăng tiến quan hệ với vị trưởng khoa của phòng nhân sự, hần cảm thấy cho dù khó khăn thế nào cũng phải thu thập Lý Nam.

- Hơn nữa chuyện này còn liên quan đến con trai của chủ tịch Cao, như vậy phải làm cho tốt. Trưởng khoa Tạ bên kia chỉ là một phương diện mà thôi, nếu như có thể có quan hệ với con trai của chủ tịch Cao, như vậy con đường làm quan sau này của mình có cơ hội chuyển mình.

Chu Huy là người bị đè nén lâu năm, mãi tìm kiếm đường ra, hôm nay có cơ hội không dễ dàng, tất nhiên hần sẽ không dễ dàng buông bỏ.

Hơn nữa Chu Huy còn nhạy cảm thấy được chuyện này chắc chắn không đơn giản như lời nói của trưởng khoa Tạ, chỉ sợ không phải là chút xung đột như vậy, nếu thật sự là như thế thì trưởng khoa Tạ cũng sẽ không lựa chọn hành động như thế.

- Con trai của chủ tịch Tạ có độ tuổi tương đương với Lý Nam, biết đâu trước kia đã có mâu thuẫn với nhau rồi, bây giờ chỉ là muốn thông qua trưởng khoa Tạ để chen ép Lý Nam mà thôi.

Chu Huy thâm phân tích:

- Nếu thật sự là như vậy thì quá tốt, chỉ cần Lý Nam còn ở lại khoa số một phòng văn thư một ngày, mình sẽ có cơ hội có quan hệ với con trai của chủ tịch Cao, còn trưởng khoa Tạ bên kia thì không còn quan trọng nữa. Nhưng bây giờ còn chưa có liên hệ với con trai của chủ tịch Cao, tạm thời phải giữ gìn quan hệ với trưởng khoa Tạ.

Chu Huy cảm thấy Lý Nam hôm nay đã trở thành bước ngoặt để mình có thể có được quan hệ với Cao Hiến Quý, đây thật sự là một quá trình đầu cơ kiếm lợi.

Chu Huy vừa quay lại phòng làm việc thì thấy điện thoại đồ chuông không ngừng, hần nhanh chóng tiến lên xem xét số điện thoại gọi đến, đó là số phòng làm việc của trưởng phòng Tiểu, thế là hần tranh thủ thời gian nghe máy:

- Chào trưởng phòng Tiểu...

- Trưởng khoa Chu, phía văn phòng ủy ban nhân dân thành phố có người muốn uống thuốc trừ sâu tự tử, là phụ nữ đấy, anh và Thẩm Ngọc Phương tranh thủ thời gian qua xem thế nào đi.

- Vâng, tôi sẽ đi ngay.

Chu Huy nói và cảm thấy rất căm tức, bây giờ mỗi lần đi ra bên ngoài đối diện với người dân đi gây chuyện, hần cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa tức giận vô danh, cảm thấy cuộc sống như vậy là quá đủ rồi, hần không muốn tiếp tục.

Nhưng dù Chu Huy không muốn thì sự việc cũng đã xảy ra, tính chất công tác cũng ép hần phải đi xử lý.

Chu Huy đi ra khỏi phòng làm việc lên tiếng gọi Thẩm Ngọc Phương, sau đó yêu cầu lái xe chờ đến văn phòng ủy ban nhân dân thành phố.

Trước khi đi Chu Huy yêu cầu Lý Nam thể thân công tác của Thẩm Ngọc Phương ở đại sảnh phòng văn thư, ngồi đó tiếp đãi quần chúng.

Lý Nam cũng không có gì phải lo lắng, dù sao hần cũng đã đi theo Thẩm Ngọc Phương được hai ngày, cũng đại khái hiểu rõ vấn đề. Dù sao tiếp dân cần phải có thái độ tốt, giọng lắng nghe, sau đó mới là ghi chép những sự việc người dân báo cáo, còn phương diện xử lý thế nào, chỉ cần nắm vững nguyên tắc thì căn bản không có vấn đề.

Hơn nữa hôm nay có rất ít người trong đại sảnh, Lý Nam ngồi một lúc mà không phải tiếp đãi một người nào. Thế là hần mở những bản thảo ghi chép của Thẩm Ngọc Phương ra xem, từ đó hiểu rõ phương pháp ghi chép báo cáo của quần chúng.

Tuy Thẩm Ngọc Phương là một người tiểu thị dân thích ngồi lê đôi mách nhưng dù sao cũng công tác lâu năm ở phòng văn thư, có thể bồi bổ những khiếm khuyết kinh nghiệm cho Lý Nam.

Nửa giờ sau bên ngoài truyền đến tiếng huyên náo, Chu Huy và Thẩm Ngọc Phương đưa người phụ nữ uống thuốc trừ sâu ở cổng ủy ban nhân dân thành phố quay về, người phụ nữ này liên tục giữ chặt lấy người của Thẩm Ngọc Phương, trong miệng hô oan uổng.

Vì người phụ nữ này gây náo loạn như vậy, thế nên có không ít người qua đường hào hứng tiến lên xem có chuyện gì xảy ra.

Lý Nam đưa mắt nhìn qua thì thấy người phụ nữ đang gây náo loạn kia chính là người hôm qua đã đến báo cáo sự việc với Thẩm Ngọc Phương, sáng hôm nay còn trò chuyện với mình vài câu ở cổng phòng văn thư, người này tên là Miêu Ngọc Hồng, chồng là phó khoa xây dựng cơ bản của phòng giáo

dục vừa mới bị ủy ban kỷ luật xét xử. Nguyên nhân là một trường tiểu học đang xây dựng ở ngoại thành có phát sinh vấn đề, vị phó khoa này bị điều tra ăn hối lộ năm chục ngàn của công ty xây dựng, đã bị chuyển giao cho tư pháp xử lý. Theo lời nói của Miêu Ngọc Hồng thì chồng mình có thu tiền nhưng đều là do chi thị của phó phòng giáo dục Chu Nhân Khánh. Trước đó chồng mình sợ dĩ chào hỏi và đưa dự án xây dựng trường tiểu học này cho công ty xây dựng kia cũng là vì nhận được chi thị của Chu Nhân Khánh.

Tóm lại một câu, dựa theo lời nói của Miêu Ngọc Hồng thì cho dù chồng của mình thật sự có tồn tại vấn đề, thế nhưng chủ yếu là vì Chu Nhân Khánh, chồng của nàng quá lắm cũng chỉ phạm tội đồng lõa mà thôi.

Hơn nữa theo như lời nói của Miêu Ngọc Hồng thì trước đó Chu Nhân Khánh còn đồng ý sẽ đề bạt chồng mình, kết quả là Chu Nhân Khánh đã cầm tiền nhưng không chịu làm việc, thậm chí còn cản ngược lại, nói chồng nàng phụ trách công trình xây trường tiểu học và tham ô nhận hối lộ, giao công trình cho công ty không đảm bảo chất lượng, thế nên mới làm cho ngôi trường tiểu học này không đạt chuẩn nghiệm thường ủy

Đây đều là những thông tin và Lý Nam tìm hiểu được thông qua những bản ghi chép của Thẩm Ngọc Phương.

Lý Nam đã sơ bộ xác định được phó phòng Chu Nhân Khánh của phòng giáo dục chính là vị trưởng phòng Chu mà trước kia mình có nhờ người liên hệ.

Nếu như chuyện này là thật, thế thì con đường làm quan của Chu Nhân Khánh xem như chấm dứt.

Lý Nam cũng đã xem qua chứng cứ mà sáng nay Miêu Ngọc Hồng đưa đến, đó là một bản copy từ bản chính, trong đó có một nội dung thế này: "Trưởng phòng Chu, ngày mười tám, năm mươi ngàn, văn phòng, sự việc nhất định là có hy vọng, mình cần phải nỗ lực hơn!"

Chỉ cần nhìn vào dòng thông tin đơn giản như vậy là có thể đại khái hiểu rõ vị phó khoa xây dựng cơ bản kia đã ghi chép lại thời gian, địa điểm, số tiền và những lợi ích mà mình có được khi dứt lốt trưởng phòng Chu.

Bản ghi chép này cũng đại khái xác định được thân phận của trưởng phòng Chu Nhân Khánh.

- Chồng tôi bị oan, tiền là anh ấy thu giúp cho Chu Nhân Khánh, Chu Nhân Khánh mới thật sự là thủ phạm.

Miêu Ngọc Hồng lớn tiếng nói:

- Các người thả tôi ra, thế đạo này đúng là không ra gì, để tôi chết đi thì hay hơn.

Rõ ràng mục đích của Miêu Ngọc Hồng chính là muốn làm cho sự việc có tiếng vang, để nhiều người chú ý.

Thực tế thì Miêu Ngọc Hồng cũng không uống thuốc trừ sâu, nàng chỉ là lấy ra để hù dọa, nhưng cũng không dám uống.

Nhưng đám người vây quanh xem xét thì lại cảm thấy Miêu Ngọc Hồng giống như thật sự bị oan, nếu không người ta sao lại không cần mạng như vậy nữa?

Chu Huy khẽ cau mày, hần mơ hồ có chút ấn tượng với Miêu Ngọc Hồng, không phải người này buổi sáng có trò chuyện với Lý Nam ngoài cổng phòng văn thư sao? Thế nào buổi chiều lại đến cổng văn phòng ủy ban nhân dân thành phố muốn tìm chết?

- Chẳng lẽ là tiểu tử Lý Nam kia giết dây sao?

Chu Huy trầm nghĩ như vậy, thế là hần nhanh chóng tiến lên phân phó Lý Nam:

- Lý Nam, cậu phối hợp với Thẩm Ngọc Phương xử lý sự việc liên quan đến nữ đồng chí kia cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Khen ngợi trước mặt mọi người

- Chị à, chị uống ngụm nước trước đi, rồi nghỉ ngơi một lát.

Lý Nam nhận được lời phân phó của Chu Huy, thế là hần nhanh chóng rót một ly nước đi qua nói với Miêu Ngọc Hồng.

Miêu Ngọc Hồng ồn ào đã lâu, cuống họng đã rát, giọng điệu đã khàn, tất nhiên sẽ tiếp nhận ly nước mà Lý Nam đưa đến rồi ngửa cổ uống cạn.

- Chị à, chị còn muốn uống nữa không?

Lý Nam hỏi.

- Lấy thêm một ly nữa, cảm ơn cậu nhé, tiểu tử.

Miêu Ngọc Hồng cũng nhận ra Lý Nam, tiểu tử này rất tốt, buổi sáng sau khi nghe xong lời nói của hắn thì nàng mới nghĩ ra một điểm quan trọng, đó là ngoài việc đưa tư liệu đến cho ủy ban kỷ luật, nàng còn phải cố gắng mở rộng lực ảnh hưởng, làm cho lãnh đạo biết rõ chuyện này, chỉ như vậy thì họa may sự việc của chồng mình mới được giải quyết.

Tuy Lý Nam cũng không trực tiếp nghĩ kế cho nàng, thế nhưng Miêu Ngọc Hồng có ý nghĩ như vậy đều là nhờ vào lời nói của Lý Nam. Hơn nữa nàng cảm thấy tiểu tử Lý Nam này thật sự không tệ, ít nhất cũng nói lời thật lòng, nếu không thì nàng chỉ biết đưa chứng cứ cho phòng văn thư, sau đó ngây thơ quay về chờ đợi, chuyện của mình sẽ không biết được giải quyết thế nào.

Lý Nam mỉm cười, hắn lại đi rót thêm một ly nước đưa cho Miêu Ngọc Hồng.

Lý Nam cảm thấy người phụ nữ này sở dĩ gây náo loạn cũng không phải thật sự không muốn sống, mục đích chính là muốn làm cho sự việc có thêm hiệu ứng, phải làm cho nhiều người biết rõ chuyện của chồng mình, như vậy mới có thể làm cho ủy ban kỷ luật và ủy ban tư pháp bên kia chú ý hơn.

Lý Nam cảm thấy gây náo loạn như vậy cũng không phải lựa chọn sáng suốt, vì cũng không phải chị càng gây náo loạn thì chân lý càng nằm bên mình.

Nhưng đối với dân chúng, nếu như bọn họ muốn gây sự chú ý của lãnh đạo với sự việc của mình, như vậy những biện pháp như uống thuốc trừ sâu hay thất cô tự tử sẽ là tốt nhất.

- Chị gái à, chúng tôi đã biết rõ tình huống của chị, các ban ngành tương quan cũng đang tiến hành xét duyệt, sẽ chuyển giao cho các ban ngành tương quan để xử lý, chị chỉ cần an tâm ngồi ở nhà chờ tin tức là được.

Lý Nam thừa cơ hội cho Miêu Ngọc Hồng uống nước rồi lên tiếng khuyên nhủ:

- Chị làm như vậy cũng không giúp được bao nhiêu cho sự việc của mình, ngược lại còn mang đến những ảnh hưởng không tốt.

Thẩm Ngọc Phương cũng nói:

- Đúng vậy, dù là ai cũng phải quý trọng thân thể của mình, có chuyện gì cứ tìm đến gặp chúng tôi là được.

- Tìm đến các người không biết khi nào mới được giải quyết, bây giờ tôi nghĩ kỹ rồi, nếu như không có người quản chuyện này, tôi cũng không muốn sống nữa. Hôm nay tôi đến văn phòng ủy ban nhân dân thành phố uống thuốc trừ sâu, ngày mai có thể đến văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh để uống thuốc trừ sâu, dù sao thì các người không thể phái người đi theo sát bên cạnh tôi cả ngày được.

Miêu Ngọc Hồng bày ra bộ dạng không chết không được.

Gặp phải người như vậy thật sự làm cho người ta căm tức.

Lý Nam lại nói:

- Chị gái, giải quyết vấn đề này cần phải có một quá trình, cần phải có thời gian. Ngày hôm qua chị mới đến tìm chúng tôi, hôm nay các ban ngành tương ứng mới nhận được tài liệu. Chúng tôi đã làm tốt công tác xét duyệt, sẽ lập tức chuyển giao cho phòng giáo dục, nhưng cũng sẽ theo sát những kết quả xử lý của phòng giáo dục. Bây giờ chị gây náo loạn thế này, ngược lại làm cho phòng giáo dục không còn tinh lực đi xử lý sự việc nữa.

- Tôi mặc kệ, dù sao cũng muốn nhanh chóng kiểm tra Chu Nhân Khánh.

Miêu Ngọc Hồng dùng giọng ngang ngược nói. Trước đó nàng có đi đến ủy ban kỷ luật thị ủy giao tư liệu mình đã sao chép cho nhân viên tiếp dân, nhưng câu đầu tiên người ta lại hỏi rằng có mang theo đơn kiện hay không, vì bản thân nàng không có thể nên người kia nói rằng sẽ xử lý căn cứ theo tài liệu nàng đưa đến, lại trực tiếp đuổi nàng đi. Nàng vì tức giận mới chạy đến công ủy ban nhân dân thành phố uống thuốc trừ sâu.

Đó chỉ là chai nước trừ sâu giả mà thôi, bên trong là nước sạch, chai thuốc trừ sâu đã được nàng súc rửa cực kỳ kỹ càng rồi.

Lý Nam và Thẩm Ngọc Phương căn bản không thể nào thỏa mãn yêu cầu của Miêu Ngọc Hồng, dù là Chu Huy cũng không có biện pháp, hắn chỉ có thể đứng cau mày ở bên cạnh, tâm tư rất phiền não.

- Thế này đi, chúng tôi sẽ sắp xếp người cùng đi với chị đến phòng giáo dục tìm hiểu tình huống, sau đó xử lý thế nào sẽ căn cứ vào những gì chị tìm hiểu được ở phòng giáo dục, chị thấy thế nào?

Phó phòng Tiểu Đông Đông từ bên ngoài đám người đi vào rồi nói với Miêu Ngọc Hồng.

- Trưởng phòng Tiểu.

Lý Nam và Thẩm Ngọc Phương tranh thủ tiến lên chào hỏi.

Miêu Ngọc Hồng nghe nói người phụ nữ khá quyền rũ kia chính là trưởng phòng văn thư, thế là nàng có chút vui vẻ, xem ra sách lược của mình đã phát huy tác dụng, bây giờ còn kinh động cả trưởng phòng văn thư, người này đến muốn sắp xếp một người cùng đi điều tra sự việc với mình, như vậy thì quá tốt rồi.

Xem ra sau đó Miêu Ngọc Hồng còn phải đến ủy ban kỷ luật gây rối mới được.

- Ôi, trường phòng, chị thật sự là thanh thiên lão đại gia.

Miêu Ngọc Hồng cảm thán một câu rồi nói:

- Tôi cũng không gây náo loạn nữa, nhưng khi nào mọi người mới đi điều tra đây?

Tiểu Đông Đông nói:

- Ngày hôm nay không còn kịp nữa rồi, thế nên để chín giờ sáng ngày mai, khi đó chúng ta đi đến phòng giáo dục, một là tìm hiểu tình huống, hai là cùng nhau hiệp thương tìm biện pháp xử lý. Nhưng chị phải nói tình huống cụ thể, chúng tôi sẽ căn cứ theo tình huống này để đốc thúc phòng giáo dục tiến hành điều tra, ngay sau đó sẽ theo sát kết quả điều tra và xử lý.

Thực tế ngoài sự việc Miêu Ngọc Hồng đến cổng văn phòng ủy ban nhân dân thành phố gây rối, vẫn còn có một nguyên nhân khác thúc đẩy Tiểu Đông Đông cần phải đi đến phòng giáo dục một chuyến.

Nhưng trước đó Tiểu Đông Đông cần phải thương lượng với trường phòng Trần Thiệu Bình cái đã.

- Được rồi, ngày mai tôi ở trước cổng phòng giáo dục chờ các người, nếu như các người không đến, tôi sẽ tiếp tục đi đến cổng văn phòng ủy ban nhân dân thành phố.

Miêu Ngọc Hồng nói:

- Chị có đến cổng văn phòng ủy ban nhân dân thành phố gây náo loạn cũng không có tác dụng gì đâu.

Tiểu Đông Đông nghiêm mặt nói:

- Chính sách yêu cầu chúng tôi coi trọng công tác tiếp dân, nhưng xử lý bất kỳ chuyện gì cũng cần phải theo đúng trình tự, cho dù chị không gây náo loạn, chỉ cần chị có lý, chúng tôi sẽ cực kỳ ủng hộ.

Miêu Ngọc Hồng vội vàng la lên:

- Tôi có chứng cứ, ngày mai tôi sẽ cầm đến, chuyện này tuyệt đối không phải chỉ do bản thân chồng tôi gây ra, anh ấy phải chịu thay tiếng xấu cho người khác.

Tiểu Đông Đông nói:

- Như vậy chúng ta quyết định là chín giờ sáng ngày mai, khi đó chị đến trước cổng phòng giáo dục chờ chúng tôi là được.

Miêu Ngọc Hồng cảm thấy thỏa mãn và rời đi, lúc này nhóm người đến xem kịch hay cũng không còn gì để chú ý, đành phải lục tục rời đi.

- Ngày mai Chu Huy, Thẩm Ngọc Phương và Lý Nam cùng đi đến phòng giáo dục.

Tiểu Đông Đông nói. Vừa rời nà ở bên ngoài thấy Lý Nam hỗ trợ Thẩm Ngọc Phương trấn an Miêu Ngọc Hồng, nàng cảm thấy tiểu tử này rất khôn khéo, biết rõ Miêu Ngọc Hồng gây náo loạn đã lâu nên rất khát, nhanh chóng làm cho tâm tình của Miêu Ngọc Hồng ổn định hơn.

- Lý Nam, cậu biểu hiện rất tốt, nên tiếp tục tăng cường học tập.

- Vâng, trưởng phòng Tiểu.

Lý Nam gật đầu nói.

Lý Nam nghĩ đến chuyện ngày mai đến phòng giáo dục tiến hành điều tra, hẳn không khỏi có chút chờ mong. Hắn chưa từng gặp mặt vị trưởng phòng Chu kia, không biết đối phương có bộ dạng thế nào, cũng không biết người này có thật sự liên quan hay không.

Nhưng bây giờ có được lời khen ngợi của lãnh đạo làm cho Lý Nam cảm thấy mình được ủng hộ rất lớn, làm cho toàn thân hắn bùng bùng nhiệt tình.

Lúc này đột nhiên máy nhắn tin vang lên, hắn lấy ra xem xét thì chính là Ngô Văn Phong. Hắn không khỏi có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Ngô Văn Phong lại muốn uống rượu, muốn tìm mình cùng uống sao?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Trong quan trường khắp nơi đều có tranh đấu

Ba người Lý Nam đi theo một nhân viên mặc đồng phục màu đen lên lầu ba, Tổng Kiện đã chọn một phòng karaoke, đây là một phòng xép, có ba gian, gian bên ngoài rất lớn, có thể ca hát, bên trong còn có hai phòng nhỏ hơn không biết dùng làm gì. Trước kia Lý Nam rất ít khi đi hát, dù đi cũng chỉ đến những nơi bình thường, đây là lần đầu tiên hắn đến một nơi xa hoa thế này.

- Ba người đàn ông hát hò cũng chán, để tôi gọi thêm vài người cho vui.

Tổng Kiện nói, hắn ngồi nghiêng người trên ghế sa lông, sau đó lấy ra một gói thuốc Trung Hoa ngậm một điếu, sau đó ném gói thuốc cho Lý Nam:

- Cậu hút thuốc đi.

Lý Nam khoát tay nói:

- Cảm ơn anh Tổng, tôi không hút thuốc.

- À, đàn ông sao lại không hút thuốc chứ?

Tổng Kiện lớn tiếng nói, sau đó hít vào hai hơi thuốc, thở ra một làn khói trắng. Cuối cùng hắn chạy đến ngồi bên cạnh Lý Nam, hắn lấy ra một điếu thuốc nhét vào miệng Lý Nam, sau đó khuyến khích:

- Bạn bè tụ họp cho vui, không hút thuốc không uống rượu thì còn có ý nghĩa gì nữa đây?

- Anh Tổng, tôi thật sự không biết hút thuốc, lát nữa tôi sẽ uống rượu với anh.

Lý Nam vẫn kiên trì nói:

- Vậy cũng được, lát nữa cậu phải uống nhiều vào đấy.

Tổng Kiện phẫn nộ nói, chút khó chịu trên mặt biến mất. Hắn là người như vậy, thường hay cùng đám bạn lêu lổng bên ngoài, có rất ít người không nề mặt hắn, chuyện hút thuốc nhả thuốc tất nhiên sẽ càng không có ai từ chối hắn bao giờ. Đừng nói đến đàn ông, cho dù là phụ nữ thì hắn cũng có thể có biện pháp ép người ta phải hút thuốc ấy chứ.

Nhưng trước đó Tổng Kiện có thương lượng với Cam Cự Hoa, hôm nay đưa Lý Nam đến đây là có mục đích, nếu như lúc này mà trở mặt với Lý Nam thì mọi việc sau này càng khó xử lý hơn.

Lý Nam thở dài một hơi, trước đó hắn cũng có chút lo lắng là Tổng Kiện sẽ nổi giận, dù sao thì Tổng Kiện này không phải con nhà giàu cũng là con nhà quan, những người như vậy bình thường chú trọng sĩ diện, bị người ta từ chối tất sẽ sinh ra tức giận khó chịu.

Nhưng Lý Nam vẫn kiên trì với bản thân, hắn cũng không vì hoàn cảnh mà thay đổi mình.

Cam Cự Hoa cười ha hả nói:

- Bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt rồi, Lý Nam rõ ràng là một người đàn ông khó tìm, bản thân tôi đã hút thuốc từ thời tiểu học, bị giáo viên bắt được nhiều lần, cũng bị bố mẹ mắng rất nhiều, nhưng càng ngày lại càng nghiện thuốc hơn.

Cam Cự Hoa châm thuốc hít vào một hơi rất ngon lành, sau đó dùng giọng cảm thán nói:

- Đàn ông mà, phải biết hút thuốc, uống rượu, chơi gái, phải tiêu sái tự nhiên thì cuộc sống mới có ý nghĩa được, ha ha...

Lý Nam nói:

- Đại hiệp cổ đại thường uống rượu bát lớn, ăn thịt lớn, giận dữ giết người, cực kỳ thoải mái, nhưng thời đại bây giờ đã khác, tất nhiên không thể giết người, ăn nhiều thịt cũng không có gì là kỳ lạ, nhưng thường chú trọng uống rượu ca hát và gió trăng.

Tổng Kiện giờ ngón tay cái lên nói:

- Không ngờ Lý Nam cậu lại rất có cảnh giới, cũng không phải không biết gì. Đời người là như vậy, nếu như có quá nhiều chuyện không biết, chẳng phải là sống phí sao? Trong mắt tôi thì đám người cả ngày bận rộn, ưa thích xu nịnh mới là có cuộc sống bi ai, nào được tiêu sái tự nhiên như tôi đây cơ chứ?

Lý Nam trầm nghĩ, nếu như không có bố mẹ có tiền, anh còn được tiêu sái tự nhiên như vậy hay không? Nhưng ngoài miệng lại nói:

- Tôi cũng không có cảnh giới gì cả, vì bản thân còn phải cố gắng buôn ba vì cuộc sống.

- Cậu giống như Cam Cự Hoa, là người có truy cầu riêng, tất nhiên sẽ phải khác người.

Tổng Kiện cười ha hả nói, hắn nhìn về phía cánh cửa khép hờ, sau đó tỏ ra cau mày khó chịu:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Không phải hôm nay được nghỉ sao?

Cam Cự Hoa cười nói:

- Có lẽ chúng ta đi quá sớm, thế nên bọn họ còn chưa kịp chuẩn bị.

Khi mọi người đang nói chuyện với nhau thì cô nhân viên mặc đồng phục gỗ cửa đi vào, sau đó là một nhóm cô gái mặc váy ngắn màu hồng nhạt nối đuôi nhau đi vào. Các cô gái đều trẻ tuổi xinh đẹp, trong tay các cô đều có một chiếc túi xách màu trắng, sau khi đi vào trong phòng thì xếp thành một hàng, sau đó cùng khom lưng dùng giọng dịu dàng nói:

- Chào các anh, chúc mọi người buổi chiều vui vẻ.

Khi các cô gái cúi người thì Lý Nam chợt thấy trước mặt là những điểm trắng như tuyết, bộ ngực của các cô gái có hơi lộ ra làm cho hai mắt người đối diện không khỏi tỏa sáng. Các cô gái này rất trẻ, lại rất quyến rũ, hai chân dài trắng trẻo, giọng nói dịu dàng nũng nịu làm cho bầu không khí trong phòng đầy xuân sắc.

Lý Nam chỉ cần nhìn qua là biết các cô gái này thật sự danh bất hư truyền, đi ra ngoài đường chắc chắn sẽ cực kỳ thu hút, đặt vào trong nhà trường tất nhiên sẽ có cấp bậc hoa hậu các khoa. Tất nhiên các cô gái đều hấp dẫn, quyến rũ và mê hoặc và đều có liên quan đến phương diện trang điểm và cách ăn mặc, còn nữa sinh trong trường sẽ không thể nào quyến rũ đến mức như vậy, vì bọn họ không thường xuyên trang điểm, có nhiều hơn một phần mộc mạc, chính là thứ mà các cô gái nơi này không có được.

- Mau chọn lấy hai cô đi, nếu không lát nữa sẽ không có ai uống rượu với cậu đâu.

Cam Cự Hoa đưa tay chọc vào người Lý Nam rồi nói.

Lý Nam chợt rụt người, hấn chần chờ nói:

- Như vậy không tốt lắm.

- Có gì mà không tốt? Chỉ là để cho các cô gái này uống rượu với cậu, có người mới vui vẻ được, không thì cậu cho rằng mình sẽ làm gì?

Cam Cự Hoa bày ra bộ dạng không có vấn đề nói:

- Không thể nào ngồi không được, vì chúng ta đều là đàn ông, người khác nhìn vào còn tưởng rằng chúng ta có vấn đề.

- Đúng vậy, nếu không có mỹ nữ cùng ca hát thì còn vui thú gì nữa chứ?

Tổng Kiện dùng giọng khinh thường nói, sau đó vươn tay chỉ vào hai cô gái, rồi lại chỉ vào Lý Nam:

- Số tám, số mười, hai cô phụ trách anh chàng đẹp trai này, chỉ cần anh ấy tỏ ra vui vẻ, tiền bo sẽ không thiếu.

- Cảm ơn anh đẹp trai, chúng em nhất định sẽ hầu hạ vị tiên sinh này thật tốt.

Hai cô gái số tám và số mười khẽ cúi người nói, hai cô đều đeo giày cao gót, hai chân dài nổi bật, cả hai đi đến ngồi xuống bên cạnh và khoác tay Lý Nam. Một cô gái khẽ nghiêng đầu nhìn Lý Nam, hai hàng lông mi khẽ chớp, nàng nũng nịu nói:

- Anh đẹp trai, lần đầu tiên anh đến đây chơi sao? Chúng em cũng không ăn thịt anh đâu.

Lý Nam thầm nghĩ các cô tuy không ăn thịt người ta, thế nhưng lại làm cho người ta muốn ăn thịt các cô. Mặc dù hấn và Giang Mộng Thu còn chưa đi đến bước cuối cùng thế nhưng Lý Nam từ trong miệng bạn bè cảm thấy từng trải để biết về nhiều chuyện nam nữ. Có đôi khi hấn và Giang Mộng Thu ở bên cạnh nhau, hấn cũng cảm thấy toàn thân hưng hực lửa nóng, cảm giác này ép buộc hấn phải nghĩ đến những động tác của các cặp nam nữ trong phim, làm cho bộ vị nào đó trên người hấn chợt rục rịch.

Quần áo của hai cô gái số tám và số mười rất hở hang, cực kỳ quyến rũ, ánh mắt mê ly như chảy nước, bọn họ ép cơ thể mềm mại lên cánh tay của Lý Nam, điều này càng làm cho người ta cảm thấy cơ thể như bị thiêu đốt, thật sự muốn ăn sạch những cô gái bên cạnh.

Lý Nam cũng cảm nhận được sức quyến rũ quá lớn, nhưng hấn không đánh mất lý trí. Các cô gái này đến vì tiền, Cam Cự Hoa và Tổng Kiện lại đưa mình đến nơi này, rốt cuộc là vì cái gì?

Nếu như chỉ là bạn bè tụ hội đề cao cảm tình, như vậy thì tình huống này có chút quá mức, dù sao thì mối quan hệ giữa bọn họ còn chưa thân thiết đến mức độ như vậy.

- Đây là hồng môn yến, xem ra hôm nay không ổn định trận tuyến là không được.

Lý Nam thầm nghĩ như vậy.

Đồng thời Lý Nam cũng có chút căm tức, điều này nói rõ Cam Cự Hoa vẫn còn lo lắng với mình, người này làm như vậy là muốn dụ dỗ mình, ép mình

cùng Cam Cù Hoa thông đồng làm bậy, nếu như là vậy thì sau này Cam Cù Hoa sẽ không còn gì phải lo lắng nữa.

"Cam Cù Hoa này rõ ràng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, mình đã tỏ thái độ quá rõ ràng rồi, hắn ta còn muốn thế nào nữa đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tổ phối hợp liên ngành

Chương 61: Tổ phối hợp liên ngành.

Sau khi hai bên tiếp xúc trò chuyện một lát thì Miêu Ngọc Hồng đồng ý không đi khắp nơi gây náo loạn, cho phòng giáo dục thời gian điều tra sự việc.

Phòng giáo dục sẽ tăng tiến độ điều tra, đồng thời dưới tình huống không liên quan đến phương diện giữ bí mật sẽ kịp thời thông báo cho Miêu Ngọc Hồng, để cho nàng hiểu rõ tiến triển điều tra. Đồng thời phòng giáo dục nói rằng sẽ thận trọng giữ gìn những tài liệu chứng cứ mà Miêu Ngọc Hồng cung cấp, sẽ dùng nó để cẩn thận kiểm tra đối chiếu sự thật.

Còn phòng văn thư thì sẽ tiến hành đốc thúc sự việc, nếu như Miêu Ngọc Hồng có vấn đề gì có thể trực tiếp phản ánh với phòng giáo dục và phòng văn thư.

Lý Nam phát hiện người phụ nữ Miêu Ngọc Hồng này căn bản không có trình tự quy tắc nào cả, một mặt cố gắng làm lớn chuyện, mặt khác cũng rất dễ ổn định tâm tình.

Nhưng đây cũng là nỗi đau của những người bình thường, cho dù anh có oan ức lớn như thế nào thì nhiều khi cũng bất lực mà thôi.

Giống như Miêu Ngọc Hồng lúc này, bây giờ đã được cùng người của phòng văn thư đi phối hợp liên hệ công tác với phòng giáo dục, bây giờ xem như nàng thấy được hi vọng, thế nên tâm tình bình tĩnh hơn một chút. Nhưng biết đâu khi nàng cảm thấy sự việc tiến triển không như mình mong muốn, khi đó sẽ tiếp tục đến các cơ quan công quyền gây náo loạn.

- Họ Chu kia, ngày tốt lành của mày sắp chấm dứt rồi. Bên ngoài chột vang lên tiếng hét phẫn nộ của Miêu Ngọc Hồng.

Vừa rồi khi chuẩn bị đi xuống bên dưới thì Miêu Ngọc Hồng gặp phải phó phòng Chu Nhân Khánh từ bên ngoài đi về, có câu gặp kẻ thù thì đỏ mắt, thế là nàng tức giận xông đến gào lên như sấm sét.

Chu Nhân Khánh lúc đầu có chút sửng sốt, nhưng sau đó hắn trầm giọng nói: - Chị làm gì vậy? Sao cứ bám lấy tôi mãi thế này?

- Tôi làm gì sao? Mày đúng là tên khốn kiếp đã cầm tiền còn cản lại người ta, mày sẽ chết không được yên lành. Miêu Ngọc Hồng nói, nàng hung hăng tiến lên vung tay đánh vào mặt Chu Nhân Khánh.

Chu Nhân Khánh không kịp tránh né và bị Miêu Ngọc Hồng cào xước mặt, thế là hắn nổi giận gầm lên, vung tay đẩy Miêu Ngọc Hồng ngã lăn xuống đất.

- Ôi trời ơi... Miêu Ngọc Hồng hét lên thảm thiết, bộ dạng giống như mới bị người ta cưỡng hiếp, nàng vung tay đập chân loạn xạ trên mặt đất rồi lớn tiếng nói: - Họ Chu đánh người, sàm sỡ với tôi...

Khi nghe được tiếng gào thét của Miêu Ngọc Hồng thì mọi người nhìn không được sinh ra cảm giác muốn cười. Người phụ nữ này mới hơn bốn mươi tuổi nhưng cơ thể rất mập mạp, gương mặt đầy thịt béo, hơn nữa trên da mặt còn có nhiều tàn nhang, đối mặt với một người phụ nữ như thế này trừ khi phải là một người đàn ông cực kỳ đói khát thèm thuồng mới sinh ra tình huống sàm sỡ được. Thế nhưng dù nghĩ như thế nào thì Chu Nhân Khánh cũng không đến bức bối bụng thèm thuồng đến trạng thái này được.

Khi thấy Miêu Ngọc Hồng ở bên ngoài ngày càng làm huyên náo, nhóm người ngồi trong phòng làm việc của Trần Ôn Trung cuối cùng cũng không nhìn được phải đi ra khuyên bảo.

Đây là lần đầu tiên Lý Nam được gặp Chu Nhân Khánh, người này mặc sơ mi ngắn tay, gương mặt chữ điền, đang dùng tay bịt một bên bờ má.

Khi thấy mọi người đi ra thì gương mặt Chu Nhân Khánh có vài phần âm trầm, thật ra hắn cũng tình nguyện không ai nhìn thấy tình cảnh đang phát sinh lúc này.

Tuy Chu Nhân Khánh không có gì phải sợ nhưng cũng không muốn quá nhiều người thấy bộ dạng của mình vào lúc này.

Hơn nữa Chu Nhân Khánh cũng hiểu ý đồ của Trần Ôn Trung, chỉ là Trần Ôn Trung kia dù có tính toán thế nào cũng không thể ngờ được sự việc chẳng thể đơn giản.

Miêu Ngọc Hồng nằm trên mặt đất liên tục hò hét chửi bới, sau khi được Thẩm Ngọc Phương tiến lên an ủi thì mới thôi, nhưng sau đó lại duỗi tay chỉ vào Chu Nhân Khánh rồi nói: - Họ Chu kia, tao nói cho mày biết, mày đừng nghĩ rằng mọi chuyện cứ như vậy là xong.

Chu Nhân Khánh hừ lạnh một tiếng, hần không trả lời mà xoay người đi vào trong phòng làm việc của mình rồi đóng ầm cửa lại.

Tiểu Đông Đông sắp xếp Thẩm Ngọc Phương đưa Miêu Ngọc Hồng đi xuống bên dưới, sau đó tiếp tục cùng Trần Ôn Trung bàn việc.

- Trường phòng Trần, khoảng thời gian gần đây phòng văn thư nhận được không ít đơn thư khiếu nại của quần chúng, chủ yếu phản ứng về phương diện quản lý và phân công công tác cho giáo viên có vấn đề. Có nhiều giáo viên vùng núi xa xôi được đặc cách về dạy học ở nội thành, thế nhưng ngay cả giáo viên ở những vùng chung quanh thành phố cũng không có được cơ hội như vậy, điều này khiến cho nhiều giáo viên cảm thấy không được công bằng. Còn có một bộ phận giáo viên vài tháng chưa được nhận lương, căn cứ vào những gì chúng tôi đang nắm giữ thì nếu như chúng ta không giải quyết cho thỏa đáng, chỉ sợ sẽ tạo nên một tập thể giáo viên đi kêu oan. Nếu như thật sự phát sinh sự việc như vậy, sẽ tạo nên ảnh hưởng không tốt đến công tác của phòng giáo dục. Mặc dù nói phương diện trả lương cho giáo viên có liên quan đến thu chi tài chính của địa phương, nhưng phòng giáo dục dù sao cũng là đơn vị chủ quản, chúng tôi đề nghị các anh nên chú ý một chút đến vấn đề này, tạo ra một tài liệu chuyên đề báo cáo lãnh đạo, cũng đề xuất ý kiến xử lý phù hợp, như vậy mới xem như là phòng ngừa chu đáo. Chúng ta đều nói giáo viên là những người siêng năng cần cù chăm lo tăng cường kiến thức cho con em, thế nhưng nếu như giáo viên không thể an tâm công tác, như vậy ai sẽ là người chăm lo kiến thức cho con em chúng ta đây?

Tiểu Đông Đông nói rất uyển chuyển khách khí, thế nhưng vấn đề được nói ra vẫn khá nghiêm trọng.

Thực tế Trần Ôn Trung là trưởng phòng giáo dục tất nhiên hiểu rõ những vấn đề này, nhưng hần vừa mới đảm nhiệm chức vụ này chưa lâu, công tác vẫn còn gặp cản trở, rất nhiều ý nghĩ của bản thân mình chưa được chứng thực.'

- Trường phòng Tiểu, vấn đề mà chị vừa nói tôi cũng đã được biết, tôi cũng nhận được không ít thư góp ý của giáo viên trong thành phố, tôi cũng đang suy nghĩ xử lý vấn đề này. Nếu như đội ngũ giáo viên không ổn định sẽ làm cho chất lượng giáo dục suy giảm, công tác giáo dục thể hiện ở chất lượng giáo dục và giáo viên là quan trọng nhất, nhưng giáo viên cũng có gia đình, cũng phải có nhiều phương diện cần quan tâm chăm sóc, nếu như địa phương quận huyện không thể chi trả lương đúng hạn cho giáo viên, như vậy cuộc sống của giáo viên sẽ có vấn đề, sao còn an tâm dạy học được nữa? Trần Ôn Trung dùng giọng sầu khổ nói: - Bây giờ phòng văn thư đã chú ý đến vấn đề này, tôi có một đề nghị như sau, đó là chúng ta sẽ thành lập một tổ phối hợp liên ngành tiến hành phối hợp với các quận huyện trọng điểm để tiến hành xử lý vấn đề trả lương cho giáo viên.

Tiểu Đông Đông suy nghĩ giây lát rồi nói: - Tôi không có ý kiến gì về phương diện này, nhưng tôi còn phải báo cáo sự việc với thư ký trưởng Thiệu Bình, sau đó báo cáo với lãnh đạo thị ủy mới có thể tiến hành được. Hơn nữa sự việc này phải do chính phòng giáo dục đi đầu.

- Điều này là tất nhiên rồi. Thế này nhé, tôi sẽ liên lạc với Thiệu Bình, để xem anh ấy nói thế nào, nếu như không có vấn đề gì thì tôi sẽ báo cáo với chủ tịch Cao, tranh thủ thời gian nhanh chóng xử lý sự việc. Trần Ôn Trung nhanh chóng cầm điện thoại gọi cho Trần Thiệu Bình. Hần nói rõ sự việc và ngay sau đó nhận được sự đồng ý của Trần Thiệu Bình, nhưng cũng nói rằng phòng văn thư vì nhận được quá nhiều đơn thư của giáo viên về vấn đề lương bổng thế nên mới phải phối hợp với phòng giáo dục để xử lý, còn những chuyện khác do chính phòng giáo dục xử lý, phòng văn thư không tham dự vào bên trong. Trần Thiệu Bình sở dĩ nói như vậy chủ yếu là vì công tác của phòng văn thư hằng ngày quá bận rộn, không thể nào hao tổn quá nhiều tinh lực và công tác của một đơn vị khác được.

Thực tế nếu như không phải trong khoảng thời gian này có quá nhiều giáo viên gửi đơn thư phản ánh, hơn nữa nội dung còn tập trung ở một phương diện, như vậy Trần Thiệu Bình cũng sẽ không yêu cầu Tiểu Đông Đông đưa người đến phòng giáo dục liên hệ xử lý. Dù sao thì phòng văn thư cũng muốn ngăn ngừa chu đáo, nếu như nội dung đơn thư của các giáo viên kia không dễ phối hợp xử lý, phòng văn thư cũng không muốn đưa đầu ra làm nhân tố không ổn định.

Đồng thời còn có một nguyên nhân khác, đó là mối quan hệ tư nhân giữa Trần Thiệu Bình và Trần Ôn Trung là khá tốt, Trần Thiệu Bình cũng hy vọng có thể thông qua phương thức này để giúp đỡ Trần Ôn Trung một chút.

Tiểu Đông Đông nói rằng sẽ cho phó trưởng khoa số một phòng văn thư là Duẩn Hồng Sinh mang theo Lý Nam tham dự tổ phối hợp liên ngành, chính bản thân nàng lúc nào cũng nắm bắt tình huống, nếu cần sẽ nhanh chóng tham gia công tác.

Đồng thời Tiểu Đông Đông còn đặc biệt giới thiệu Lý Nam, nàng cười nói:

- Trường phòng Trần, đồng chí Lý Nam chính là sinh viên mới được phân phối đến phòng văn thư, cậu ấy là sinh viên đại học Thiên Đô, là người có thành tích thi tốt nhất trong đợt thi tuyển lần này của phòng tổ chức thị ủy.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Cán bộ trẻ cần phải rèn luyện nhiều hơn

Chương 62: Cán bộ trẻ cần phải rèn luyện nhiều hơn.

Chu Huy rất bất mãn với cách sắp xếp của Tiểu Đông Đông, lẽ ra thành lập tổ phối hợp liên ngành với đơn vị khác thì Tiểu Đông Đông phải là người đi

đầu, bản thân Chu Huy sẽ đến phụ trách chấp hành. Nhưng Tiểu Đông Đông lại cho Duẩn Hồng Sinh đi chấp hành, còn sắp xếp Lý Nam theo sau Duẩn Hồng Sinh, như vậy chẳng phải là không tin nhiệm mình sao?

Chu Huy là người đi theo Tiểu Đông Đông đến phòng giáo dục làm công tác phối hợp, bây giờ Tiểu Đông Đông đứng trước mặt trưởng phòng Trần Ổn Trung lại lên tiếng gạt mình sang một bên, điều này làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng Tiểu Đông Đông là lãnh đạo, nàng đã quyết định điều gì thì Chu Huy không thể phản đối, đặc biệt là những trường hợp ở bên ngoài đơn vị như thế này, hắn càng không có cơ hội mở miệng nói lời đề nghị.

Lý Nam mặc dù có chút bất ngờ nhưng vẫn rất vui tiếp nhận sự sắp xếp như vậy.

Lý Nam cảm thấy làm việc ở bên ngoài có thể tiếp xúc với nhiều người hơn, càng có sự trợ giúp mở rộng mối quan hệ.

Hơn nữa Lý Nam cũng thấy rõ Tiểu Đông Đông rất coi trọng mình, đây là một tín tức rất tốt.

Trên đường về Chu Huy không nói một lời.

Thẩm Ngọc Phương ngược lại có nói chuyện câu được câu không với Tiểu Đông Đông, vì vài người ngồi trên xe không nói gì cũng rất buồn bực, hơn nữa Tiểu Đông Đông còn là lãnh đạo nữ, thế nên Thẩm Ngọc Phương cố gắng lựa chọn phương án lên tiếng làm sống động bầu không khí.

- Tiểu Lý, sau vài ngày tham gia công tác thì cậu có nhận thức tâm đắc gì không? Tiểu Đông Đông quay đầu lại hỏi.

Lý Nam trầm ngâm giây lát rồi nói: - Trưởng phòng Tiểu, phương diện nhận thức sâu đậm thì thật sự là khó thể nói được, dù sao tôi cũng chưa tiếp xúc quá nhiều với công tác của phòng văn thư, nhưng có một phương diện đó chính là công tác của chúng ta có tiếp xúc nhiều với quần chúng nhân dân, thế nên rất phức tạp. Dù chỉ là một người dân bình thường đến phản ánh vấn đề, chỉ sợ cũng sẽ liên lụy đến nhiều mặt lợi ích liên quan, nhưng chúng ta lại không có quyền lực xử lý cụ thể. Theo những gì tôi hiểu thì công tác của chúng ta chủ yếu nằm ở phương diện xử lý ban đầu, cần phải ngăn chặn các sự việc mang tính quần thể, cố gắng xúc tiến ổn định và hài hòa, đồng thời còn phải giải tỏa mâu thuẫn, xung đột lợi ích để đạt đến kết quả ổn định hài hòa...

Mặc dù Lý Nam mới tham gia công tác một thời gian ngắn, nhưng hắn khá giỏi về phương diện tự suy luận, thế cho nên khi đối mặt với câu hỏi của Tiểu Đông Đông thì cũng không quá khó khăn, hắn chậm rãi lên tiếng trả lời với nội dung vẫn rất có chiều sâu.

Tiểu Đông Đông ngồi bên cạnh ghế tài xế, nàng vừa lắng nghe câu trả lời của Lý Nam vừa khẽ gật đầu, rõ ràng vẫn tương đối đồng ý với câu trả lời của Lý Nam. Mặc dù vị trí ghế lái phụ trên xe cơ quan không phải quan trọng, thế nhưng mặt khác Tiểu Đông Đông là nữ lãnh đạo, nếu như ngồi chen chúc với mọi người ở phía sau cũng không nên. Quan trọng là ở thành phố Vũ Dương này nhiều người coi vị trí tay lái phụ là rất quan trọng, bình thường khi lên xe đều là người có vị trí cao nhất ngồi ở tay lái phụ, như vậy tầm mắt cũng thoáng hơn và không chen chúc như ở phía sau.

Tất nhiên cũng có không ít lãnh đạo không thích ngồi ở vị trí tay lái phụ, vì ngồi đó dễ bị người ta phát hiện ra, dễ dàng bị người ta chú ý.

Thế cho nên nhiều khi đi xe cũng sinh ra những tình huống dở khóc dở cười, người thì muốn ngồi vị trí tay lái phụ, người thì thích ngồi phía sau, rất khó nắm bắt.

Giương mặt Chu Huy rất âm trầm, sau khi nghe lời nói của Lý Nam thì thầm nghĩ chỉ là bốc phét, nhưng lời nói này lại làm cho Tiểu Đông Đông coi trọng, xem ra sau này mình phải chèn ép Lý Nam mạnh tay hơn, nếu không có ngày người này có vây cánh và hậu trường quá cứng, khi đó mình không còn làm gì được nữa.

Thẩm Ngọc Phương tươi cười như hoa, dù sao nàng cũng có quan hệ không tệ với Lý Nam, trên danh nghĩa thì Lý Nam còn là đồ đệ của nàng, sau khi nghe thấy Lý Nam nói với lý lẽ rõ ràng thì bản thân nàng cũng liên tiếp gật đầu tán thưởng.

- Tiểu Lý nói rất hay, xem ra cậu cũng là đồng chí giỏi tự suy luận. Công tác của phòng văn thư khó ở phương diện phải phối hợp tốt với các đơn vị khắp nơi, tất nhiên nếu như thật sự không có vấn đề, chúng ta có thể gửi những thông tin phản ánh của quần chúng cho các đơn vị tương quan, nhưng như vậy không phải làm mất đi giá trị tồn tại của đơn vị chúng ta sao? Chúng ta nhất định phải gánh chịu chức trách của bản thân, thiết thực làm việc vì dân, cố gắng giải quyết các vấn đề người dân phản ánh, đây là phương diện mấu chốt, cũng là sự tồn tại tất yếu của phòng văn thư. Tiểu Lý, cậu phải nhớ kỹ và nắm bắt lấy điểm này, hơn nữa làm việc phải cực kỳ thực tế, chỉ như vậy mới thật sự có thu hoạch.

Lý Nam gật đầu nói: - Cảm ơn trưởng phòng Tiểu, tôi sẽ cố gắng.

Lý Nam tất nhiên hiểu rõ Tiểu Đông Đông muốn chỉ bảo mình vài câu.

Chu Huy nghe mà cảm thấy khó chịu, xưa nay thái độ của Tiểu Đông Đông với mình là giải quyết việc chung, có rất ít khi nói ra những lời từ tận đáy lòng. Tuy Tiểu Đông Đông là người được phân công quản lý khoa số một phòng văn thư, thế nhưng lại làm cho Chu Huy cảm thấy địa vị của mình không được ổn định, nguyên nhân có lẽ cũng là vì trong khoa số một phòng văn thư còn có một phó trưởng khoa Duẩn Hồng Sinh luôn tranh đấu gay gắt với mình.

"Tất nhiên, Tiểu Đông Đông cũng có thể bỏ mặc không quan tâm đến tranh đấu giữa mình và Duẩn Hồng Sinh, chỉ như vậy mới có thể nắm chắc công tác của khoa số một trong tay. Người phụ nữ này nhìn qua có vẻ hòa nhã thân ái, thế nhưng lòng dạ cũng không phải sâu đậm bình thường." Chu Huy thầm nghĩ như vậy.

Lúc này Tiểu Đông Đông lại nói:

- Tiểu Lý, cậu là sinh viên đại học Thiên Đô, bình thường nên tự suy xét vấn đề nhiều hơn, ghi chép lại nhiều hơn. Trong số bảy sinh viên thi đậu đợt này đều được phân phối đến các ban ngành khác nhau, nhưng bọn họ sẽ cố gắng trở hết tài năng, cũng không phải được phân phối đến đơn vị tốt sẽ có tương lai phát triển nhanh chóng hơn, quan trọng là bản thân phải vượt qua thử thách. Viết nhiều bài tài liệu có tư tưởng và chiều sâu không chỉ là một phương diện rèn luyện chính mình, đồng thời cũng làm cho người ta phải nhớ đến mình. Đặc biệt là trong nhóm sinh viên các cậu có nhiều người, như thế nào mới có thể thò đầu ra ngoài là cực kỳ quan trọng, thế nên ý nghĩ của cậu cũng đừng nên vòng vo trong phòng văn thư, cần phải nhìn ra bên ngoài...

Lý Nam cảm thấy thái độ của Tiểu Đông Đông là rất chân thành, nằng đang nói ra những lời rất thật lòng. Tiểu Đông Đông là một vị phó phòng văn thư, cũng khó để nói ra những lời như vậy.

Đồng thời lời nói của Tiểu Đông Đông làm cho niềm tin của Lý Nam tăng thêm vài phần.

Cho dù Lý Nam không được phân phối đến đơn vị tốt, thế nhưng cạnh tranh mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Tiểu Đông Đông quay lại phòng văn thư và đến bàn bạc với Trần Thiệu Bình để nói rõ ý nghĩ của mình. Trần Thiệu Bình lại cho ra một vài yêu cầu để triển khai mở rộng công tác phối hợp với phòng giáo dục lần này, hần nói: - Hơn nữa tôi còn là bạn bè lâu năm với Ôn Trung, nếu như không phải là vì như vậy, tôi cũng không muốn nhúng tay vào sự việc của phòng giáo dục quá sớm. Dù sao khoảng thời gian này mọi người cũng đã cực khổ vì sự kiện Cơ Kim Hội, tình huống mới cũng liên tục phát sinh, chúng ta phải đặt tinh lực lên sự kiện này. Nhưng hệ thống phòng giáo dục có phát sinh vài vấn đề, đã đến mức phải phát sinh phòng ngừa chu đáo nếu không sẽ gặp phải chuyện không may. Tôi đồng ý với sắp xếp của chị, lần này sẽ cho khoa số một đi hỗ trợ phối hợp, nhưng khi xuống quận huyện thì trọng điểm công tác của chúng ta là thăm viếng giáo viên, những việc khác do phòng giáo dục đi đầu.

Tiểu Đông Đông nói: - Tôi thấy sinh viên mới được phân phối đến công tác ở phòng văn thư chúng ta là Lý Nam có biểu hiện không tệ, là một mầm mống rất tốt, thế nên tôi chuẩn bị cho cậu ấy đi học hỏi kinh nghiệm, tương lai biết đâu sẽ thành nòng cốt của khoa số một, thế nên lần này vừa vận cho cậu ấy đi phối hợp công tác với phòng giáo dục.

Trần Thiệu Bình thân nhiên nói: - Cán bộ thanh niên đầy mạnh rèn luyện cũng tốt, tất cả mọi việc ở khoa số một do chị phụ trách là được.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Một trong những kẻ thù

Chương 63: Một trong những kẻ thù.

Động tác của phòng giáo dục là rất nhanh, sau khi trưởng phòng Trần Ôn Trung của phòng giáo dục cho ra vài công tác chuẩn bị, hần nhanh chóng báo cáo công tác cho phó chủ tịch được phân công quản lý văn hóa giáo dục là Cao Phổ Viễn, tất nhiên cũng nhanh chóng được chủ tịch Cao Phổ Viễn đồng ý.

Ba ngày sau tổ phối hợp liên ngành giữa phòng giáo dục và phòng văn thư đã được thành lập, trạm dừng chân đầu tiên của tổ liên ngành chính là huyện Kiến Ân.

Phó phòng Hạ Hàm Công phòng giáo dục và phó phòng Tiểu Đông Đông phòng văn thư tự mình dẫn đội, ngày mười hai tháng bảy đội ngũ xuất phát đến huyện Kiến Ân.

Trong số các đơn thư phòng văn thư nhận được từ giáo viên trong thành phố thì nhiều nhất là đến từ trường trung học cơ sở Thụ Đức huyện Kiến Ân, có giáo viên phản ánh đã nửa năm rồi bọn họ chưa nhận được tiền lương. Quý một còn đỡ hơn một chút, mỗi tháng bọn họ đều nhận được lương, thế nhưng từ quý hai thì mỗi tháng giáo viên chỉ nhận được ba trăm tiền phí sinh hoạt, điều này làm cho cuộc sống cơ bản của giáo viên gặp vấn đề rất lớn, rất nhiều giáo viên vì việc này mà phát sinh mâu thuẫn trong gia đình, thế nên tỏ ra cực kỳ oán hận.

Hơn nữa theo phản ánh của một vài giáo viên cá biệt thì một phần tài chính của nhà trường bị người ta lấy đi đầu tư vào các quỹ để kiếm chác lợi tức kếch xù, nhưng không ngờ quỹ này phát sinh vấn đề, không chỉ không nhận được lợi tức, dù là số tiền đầu tư cũng khó thu hồi lại được, thế nên đây cũng là một trong những nguyên nhân làm cho giáo viên nhà trường không nhận được lương.

Những sự việc thế này nếu như chỉ có một hai người gửi đơn thư phản ánh sẽ không làm cho Tiểu Đông Đông phải chú ý, nhưng vì có quá nhiều đơn thư phản ánh, Tiểu Đông Đông cảm thấy sự kiện này là một manh mối đáng coi trọng, vì vậy mới phải liên hệ với trưởng phòng Trần Ôn Trung, và bản thân thư ký trưởng Trần Thiệu Bình phải coi trọng sự kiện này mới được.

Trên đường đi đến huyện Kiến Ân thì Tiểu Đông Đông nói với Lý Nam: - Tiểu Lý, lần này đi phối hợp công tác thì cậu phải nghe theo sắp xếp của trưởng khoa Dẫn, cố gắng học tập nhiều hơn, nghe nhiều nói ít. Trưởng khoa Dẫn là người có kinh nghiệm công tác phong phú, cậu nên học tập nhiều hơn, đồng thời cũng phải tự suy luận nhiều hơn mới đề cao bản thân được.

Lý Nam nói: - Trưởng phòng Tiểu cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ tuân theo lời phân phó của ngài, cố gắng lắng tai và ngậm miệng.

Tiểu Đông Đông cười ha hả nói: - À, cậu nói rất đúng, tóm lại đối với cậu thì lắng tai ngậm miệng và chịu khó quan tâm suy nghĩ chính là tốt nhất.

Duẩn Hồng Sinh nói: - Tiểu Lý không hổ danh là sinh viên đại học Thiên Đô, năng lực rất mạnh, hơn nữa cách hành văn lại rất tốt. Tôi có ý nghĩ thế này, sau này nên để cho Tiểu Lý xử lý các bản tin của phòng văn thư, cậu ấy làm tốt hơn tôi rất nhiều.

Tiểu Đông Đông nói: - Tiểu Lý còn chưa có kinh nghiệm phong phú, thế nên trưởng khoa Duẩn cũng không nên vung tay ném đi như vậy được, vẫn phải quan tâm xem xét một chút.

- Điều này là đương nhiên rồi, nhưng vì có Tiểu Lý thế nên áp lực công tác của tôi cũng giảm đi vài phần. Duẩn Hồng Sinh nói.

Lý Nam cảm thấy tuy Duẩn Hồng Sinh có ý nghĩ lôi kéo chính mình, thế nhưng cách làm người của Duẩn Hồng Sinh lại không làm cho người ta phải phản cảm.

Còn Tiểu Đông Đông thì tương đối coi trọng mình, đây là cơ hội rất tốt, nếu như mình có thể nắm chắc, nhất định sẽ biểu hiện tốt trước mặt Tiểu Đông Đông.

"Lần này nhiệm vụ của mình trong chuyến đi phối hợp công tác đến huyện Kiến Ân chủ yếu là học tập, đây cũng là yêu cầu của Tiểu Đông Đông với mình, nhưng mình cũng không thể cứ gò bó trong trọng điểm này, mình cũng phải quan tâm đến các tư liệu có liên quan, tốt nhất là phải cho ra được một bài viết có tính chất kiến thiết!"

Viết văn chính là một điểm mạnh của Lý Nam, thế cho nên hắn mới quyết định sẽ cố gắng phát huy ở phương diện này. Trước đây Tiểu Đông Đông cũng nói thông qua viết văn có thể rèn luyện khả năng suy luận và phân tích của mình, đồng thời cũng sẽ nhanh chóng làm cho lãnh đạo coi trọng, đây có thể nói là một hành động được cả đôi bên cực kỳ hiếm có.

Chiếc xe đi phía trước chính là đàn ông phó phòng giáo dục Hạ Hàm Công dẫn theo một nhóm nhân viên đi phối hợp công tác. Hạ Hàm Công chính là một vị phó phòng được phân công quản lý kiểm tra kỷ luật, lần này hắn là người dẫn đầu đội ngũ của phòng giáo dục, cho thấy sự coi trọng của phòng giáo dục là rất cao.

Tất nhiên còn có một nguyên nhân khác, đó là Hạ Hàm Công có thiên hướng nghiêng về phía Trần Ôn Trung, thế cho nên được Trần Ôn Trung yên tâm sử dụng.

Khi đến huyện Kiến Ân thì Lý Nam chợt sinh ra cảm giác thân thiết.

Lần này Lý Nam là thành viên tổ phối hợp liên ngành của phòng giáo dục và phòng văn thư đến huyện Kiến Ân để phối hợp công tác của phòng giáo dục, đây chính là một tư thái khác biệt, tất nhiên sẽ làm hắn sinh ra cảm giác khác biệt.

Thường ủy huyện ủy, phó bí thư, chủ tịch huyện Kiến Ân là Cầu Ý Chí cùng phó chủ tịch huyện Trương Ý được phân công quản lý công tác giáo dục đi ra tiếp đón tổ phối hợp liên ngành.

Trong đó còn có cả các nhân viên tương quan của phòng giáo dục huyện Kiến Ân.

Lý Nam ngồi ở hàng ghế thứ hai, hắn cúi đầu ghi chép lại nội dung tọa đàm giữa hai bên.

Nhưng lúc này trong lòng Lý Nam lại cực kỳ không bình tĩnh.

"Cầu Ý Chí chính là một thành viên quản lý trong nhà máy rượu năm xưa của bố mình, cũng là người có hiềm nghi lớn nhất!" Lý Nam thầm nghĩ đến những tình huống có liên quan đến người bố đã mất, trong ấn tượng của hắn thì Cầu Ý Chí vốn là phó giám đốc nhà máy rượu Hồng Tinh, khi đó người này là một nhân vật có cạnh tranh với bố mình ở vị trí giám đốc nhà máy.

Nhưng Lý Nam không thể ngờ Cầu Ý Chí bây giờ đã là chủ tịch huyện Kiến Ân.

Xem ra sau khi bố mình rơi rụng thì người này cực kỳ đắc lợi và phát triển rất tốt.

Nhưng trong ấn tượng của Lý Nam thì hình như sau khi bố của mình bị ép ngã, Cầu Ý Chí này cũng không tiến lên làm giám đốc nhà máy, không lâu sau bị điều đi, tiếp nhận vị trí giám đốc nhà máy rượu Hồng Tinh là người của một đơn vị khác.

Vì Lý Nam còn trẻ nên cũng không hiểu quá nhiều, hắn chỉ nhớ được vài cái tên có liên quan mà thôi.

Nhưng những tin tức nghe ngóng được năm xưa cũng không còn nguyên vẹn, hắn khó có thể xâu chuỗi lại chân tướng sự việc.

"Mặc kệ Cầu Ý Chí có phải là người đắc lợi hay không, nhưng đây là kẻ có hiềm nghi rất lớn, nhất định phải làm cho rõ ràng mới được!"

Lý Nam thầm cho ra quyết định như vậy, bây giờ những người có hiềm nghi với sự việc của bố mình năm xưa đã hiện thân, như vậy hắn nhất định phải điều tra cho thật rõ ràng.

Dù sao ững không phải chỉ có một vài người bị hiềm nghi, nếu như không có biện pháp cực kỳ tốt, hắn cũng chỉ có thể thông qua phương pháp bài trừ từng bước mà thôi.

- Tình hình tài chính của huyện rất khó khăn, tôi tin tưởng các vị cũng hiểu rõ tình hình của huyện Kiến Ân chúng tôi, hôm nay tình huống lại cực kỳ đặc thù, vì ảnh hưởng của các quỹ Cơ Kim Hội thế nên tình hình tài chính của huyện Kiến Ân thật sự như trúng chọi đá, tôi làm chủ tịch huyện và phương diện dùng tiền cũng cực kỳ khó khăn. Dưới tình huống tài chính quá căng thẳng, thật sự có một bộ phận giáo viên không nhận được tiền lương, nhưng trong huyện cũng cực kỳ coi trọng vấn đề này, chúng tôi cũng biết rõ nếu như không có lương cho giáo viên thì các công tác tiếp theo khó thể triển khai mở rộng được... Cậu Ý Chí chậm rãi nói, hẳn nói rõ sự việc hệ thống giáo dục khó thể phát lương cho giáo viên trong huyện...

Lý Nam tinh tế đánh giá Cậu Ý Chí, người này mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, tóc tai cắt chỉnh tề, mái tóc rất bóng, lời nói rất phong phú, phong cách cuốn hút.

"Tri nhân tri diện bất tri tâm, xem ra nhìn một người không thể chỉ đánh giá bằng vẻ bề ngoài. Bây giờ bước đầu tiên của mình chính là tìm hiểu về Cậu Ý Chí, biết rõ người này được điều động từ nhà máy đến nơi nào, nguyên nhân gì mà bị điều động như vậy? Chỉ như thế thì mình mới có thể xác định người này có liên quan đến việc của bố hay không?" Lý Nam trầm nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đối thủ âm hiểm

Chương 64: Đối thủ âm hiểm.

Cậu Ý Chí nói xong thì đến lượt phó chủ tịch Trương Ý nói rõ ràng về tình huống phát lương cho giáo viên trong huyện. Theo như lời của Trương Ý thì trong huyện thật sự có tồn tại những trường học cá biệt không thể phát lương cho giáo viên, nhưng đó chỉ dừng lại ở phương diện hiện tượng mà thôi, tổng thể thì cho đến nay huyện Kiến Ân vẫn đảm bảo phát lương cho giáo viên đều đặn. Những trường học đặc biệt không thể phát lương cho giáo viên cũng có nguyên nhân đặc thù, huyện Kiến Ân cũng đã tiến hành giám sát những trường này, hơn nữa cũng cố gắng nghĩ biện pháp trợ giúp.

- Trong năm nay vì ảnh hưởng của quỹ Cơ Kim Hội, huyện Kiến Ân vì muốn bảo trì đại cục công tác ổn định, cố gắng xóa bỏ những ảnh hưởng bất lợi đến từ quỹ Cơ Kim Hội thế nên cố gắng tìm kiếm nhiều nguồn tài chính, đảm bảo các mâu thuẫn nghiêm trọng được tập trung giải quyết. Thế cho nên áp lực của tài chính huyện đột nhiên tăng cao, điều này cũng có ảnh hưởng nhất định đến phương diện phát lương cho giáo viên. Trước mắt thì tình hình nghiêm trọng nhất trong huyện Kiến Ân chính là trường trung học Thụ Đức, theo như tôi được biết thì giáo viên nơi này đã một thời gian rồi chưa được nhận lương...

Trương Ý nói đến đây thì Cậu Ý Chí bên cạnh chợt nhíu mày, ánh mắt nhìn sang Trương Ý.

Nhưng Trương Ý giống như không chú ý đến điều này, hắn tiếp tục lên tiếng: - Ủy ban nhân dân huyện cũng chú ý đến điều này, cũng chuẩn bị tiến hành trọng điểm giám sát trường Thụ Đức, một là cố gắng đảm bảo cuộc sống cơ bản của giáo viên, ít nhất phải trả trước một nửa tiền lương, hai là nắm bắt nguyên nhân gây ra hiện trạng này, thành lập một cơ chế ứng phó, không để sự việc tùy ý phát triển, không để sự việc ngày lớn lên. Bây giờ phòng giáo dục đã sắp xếp tổ phối hợp liên ngành đến huyện Kiến Ân, tôi yêu cầu tổ liên ngành nên tiến hành kiểm tra giám sát trường Thụ Đức, tất nhiên tổ liên ngành cũng không nên giới hạn ở một trường Thụ Đức, còn có thể kiểm tra giám sát các trường khác ở trong huyện.

Lý Nam phát hiện khi Trương Ý càng mở miệng nói nhiều thì gương mặt Cậu Ý Chí càng thêm ngưng trọng.

Xem ra trước đó ủy ban nhân dân huyện Kiến Ân này cũng không cho ra một phương án xử lý rõ ràng, hoặc là nói những lời phát biểu của Trương Ý vào lúc này chỉ là kế hoạch sắp xếp sơ bộ của bản thân, ít nhất cũng không được Cậu Ý Chí tán thành.

Nhưng Trương Ý đã nói ra những lời như vậy trước các thành viên của tổ phối hợp liên ngành, có ý nghĩa bức vua thoái vị, làm cho Cậu Ý Chí không thể đứng lên phản bác được.

Lý Nam cẩn thận quan sát Trương Ý, thấy người này khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, gương mặt hơi đen, cặp mắt sáng rực có thần, mái tóc cắt ngắn, bộ dạng giời giáng.

"Có lẽ Trương Ý cũng có ý nghĩ của mình ở trên sự kiện này nhưng lại không được Cậu Ý Chí tán thành, vì vậy chỉ có thể thông qua phương thức này để nói rõ ra bên ngoài, không cho Cậu Ý Chí cơ hội lên tiếng, cố gắng đạt được mục đích của mình!" Lý Nam trầm suy luận những mối liên hệ trong sự việc: "Điều này nói rõ quan hệ giữa Trương Ý và Cậu Ý Chí là không tốt đẹp gì, như vậy về sau mình có thể để ý đến Trương Ý, kẻ địch của kẻ địch là bạn, biết đâu khi nào có thể dùng đến thì sao?"

Cậu Ý Chí là một trong những người có hiểm nghị hãm hại bố của Lý Nam, nhưng bây giờ người này là chủ tịch huyện, là cán bộ cấp cục, còn Lý Nam mới tham gia quan trường Vũ Dương, còn là một cán bộ thanh niên bị điều động công tác đến phòng văn thư bị xa lánh, nếu như có ý gì với Cậu Ý Chí cũng hầu như là không có cơ hội.

Vì thế Lý Nam nhất định phải mượn ngoại lực mới được.

Nhưng Lý Nam bây giờ cũng không thể có cơ hội đứng về phía Trương Ý, dù sao Trương Ý cũng là cán bộ cấp phó cục, bình thường chỉ sợ không thêm nhìn một nhân viên công tác bình thường như Lý Nam.

Hơn nữa cho dù quan hệ giữa Trương Ý và Cầu Ý Chỉ không hòa hợp thế nào, nhưng Trương Ý cũng chỉ là cấp phó ở ủy ban nhân dân huyện, cũng không phải là thường ủy huyện ủy, thế nên Cầu Ý Chỉ muốn đối phó với Trương Ý cũng không quá khó khăn, ít nhất cũng có thể làm cho Trương Ý mất quyền lực. Còn bối cảnh và quan hệ của Trương Ý như thế nào lại là phương diện khác, cũng không phải là thứ mà Lý Nam bây giờ có thể biết được.

Tiểu Đông Đông và Hạ Hàm Công cũng cảm nhận được sự không hài hòa giữa Trương Ý và Cầu Ý Chỉ. Hai người bọn họ thấy như vậy nhưng không tỏ ra ngạc nhiên, vì hai người bọn họ đều là cán bộ cấp cục, đều trải qua không ít đấu tranh trong quan trường, tất nhiên hiểu rõ điều này là quá bình thường trong tất cả các đơn vị.

Dù sao thì quan niệm mỗi người đều khác nhau, nhìn nhận và đối đãi với vấn đề cũng khác nhau, thế cho nên thái độ của mỗi người cũng khác nhau.

Sau đó Tiểu Đông Đông lên tiếng, nàng chủ yếu nói rõ mục đích của tổ liên ngành lần này, nàng lên tiếng: - Lần này chúng tôi thành lập tổ phối hợp liên ngành nguyên nhân là vì bên dưới có nhiều đơn thư phản ánh ảnh hưởng đến áp lực duy trì ổn định công tác, áp lực này chủ yếu đến từ quỹ Cơ Kim Hội, quỹ này liên quan đến nhiều người dân, trước mắt đã có không ít người tập trung đi kêu oan, gây náo loạn. Mục đích của chúng tôi chính là ngăn ngừa chu đáo, tiến hành giải quyết một vài vấn đề có liên quan đến hệ thống giáo dục. Căn cứ vào những đơn thư chúng tôi nhận được từ giáo viên huyện Kiến Ân, hệ thống giáo dục của huyện Kiến Ân có tồn tại không ít mâu thuẫn, chủ yếu đến từ phương diện không kịp trả lương cho giáo viên, làm cho cuộc sống thường ngày của giáo viên bị ảnh hưởng. Chúng tôi hy vọng thông qua phối hợp lần này một là có thể giải quyết được vấn đề, hai là tích lũy kinh nghiệm, hình thành cơ chế, đảm bảo đội ngũ giáo viên luôn được ổn định, cũng là sự cần thiết cho kế hoạch trăm năm trồng người của ngành giáo dục...

Lý Nam nghiêm túc ghi chép lại nội dung mọi người lên tiếng phát biểu, cố gắng không để cho bất kỳ một chữ nào lọt ra ngoài. Một là Lý Nam có thể nắm bắt được kỷ cương ý nghĩ của mọi người, hai là cũng muốn học tập theo. Vì những người này đi đến vị trí hiện tại đều có kinh nghiệm quan trường phong phú, hẳn phân tích và suy xét những lời nói của bọn họ có thể học hỏi được nhiều thứ.

Khắp nơi trong quan trường đều là học vấn, chỉ cần chăm chú học tập thì nhất định sẽ có thu hoạch.

Lý Nam thầm hạ quyết tâm nhất định phải học tập cho tốt, phải nhanh chóng lớn lên.

Hạ Hàm Công cũng phát biểu vài lời ngắn gọn, sau đó hắn đề nghị bây giờ đi đến trường học để kiểm tra thực địa và tiến hành tọa đàm.

Cầu Ý Chỉ đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi nói: - Bây giờ đã gần mười một giờ, chúng ta nên ăn cơm cái đã, sau đó nghỉ ngơi một chút, buổi chiều hãy đến thăm viếng nhà trường. Các vị đến chủ yếu là suy nghĩ giải hạn cho huyện Kiến Ân, tất nhiên chúng tôi cũng không thể để cho các vị chịu đói được.

Tiểu Đông Đông cười nói: - Chúng tôi xin nhận tấm chân tình của chủ tịch Cầu, nhưng vì thời gian quá gấp rút thế nên chúng tôi cố gắng triển khai mở rộng công tác cho nhanh chóng, giải quyết chuyện ăn uống cũng không phải vấn đề khó khăn, khi đó chúng tôi ăn cơm ở căn tin nhà trường là được. Tôi biết rõ chủ tịch Cầu bận rộn công tác, chúng tôi cũng không dám quấy rầy, chỉ cần cho chủ tịch Trương đi theo đoàn chúng tôi là được.

Trương Ý gật đầu nói:

- Nên là như vậy, hệ thống giáo dục có phát sinh vấn đề, tôi là phó chủ tịch huyện được phân công quản lý giáo dục cũng phải có trách nhiệm, tôi cũng muốn mượn cơ hội này để tìm hiểu vấn đề sâu sắc hơn, sau đó nhanh chóng tìm được phương án giải quyết ổn thỏa.

Cầu Ý Chỉ lên tiếng tiếp lời Trương Ý: - Đúng vậy, chủ tịch Trương được phân công quản lý giáo dục thì cần phải vất vả hơn, chuyện này giao cho anh, hy vọng anh phối hợp thật tốt với công tác của tổ liên ngành, nhanh chóng giải quyết vấn đề của hệ thống giáo dục, để các nhân viên trong ngành giáo dục nhanh chóng an tâm công tác. Đây chính là chuyện lớn của huyện, nếu như hoàn thành tốt thì nhân dân cả huyện đều cảm tạ công đức của anh.

Lúc này Cầu Ý Chỉ nói chuyện bằng giọng điệu ung dung bình tĩnh, nhưng lời nói giống như bông bọc kim. Vấn đề của hệ thống giáo dục là của cả thành phố Vũ Dương, chủ yếu có liên quan đến cục diện nguồn thu tài chính kém cỏi của các quận huyện, cũng không phải là một vị phó chủ tịch huyện như Trương Ý có thể giải quyết được, vì nó có liên quan đến quá nhiều phương diện. Lúc này Cầu Ý Chỉ giao cho Trương Ý đi xử lý, mặc dù nói làm tốt có công lớn nhưng nếu như làm không xong thì sao? Chẳng lẽ bản thân Trương Ý phải gánh chịu sao?

"Đây là một người âm hiểm, lòng dạ quá sâu đậm!" Lý Nam có thêm một nhận thức mới về Cầu Ý Chỉ: "Sau này nếu như phải đấu với người này, mình phải cực kỳ chú ý mới được!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Điều tra

Chương 65: Điều tra.

Gương mặt Trương Ý không chút thay đổi, hắn nói: - Chủ tịch Cầu, tôi sẽ cố gắng toàn lực để xử lý chuyện này. Tuy vấn đề phân phát lương cho giáo viên của hệ thống giáo dục có tính chất trường kỳ, liên quan đến quá nhiều phương diện, thế nhưng tôi cũng có đủ lòng tin, vì có sự ủng hộ và chỉ đạo của

cấp ủy chính quyền thành phố, còn có sự chỉ đạo kiên cường của cấp ủy chính quyền huyện.

Lý Nam ghi rõ lời nói của Trương Ý vào trong sổ, hẳn hiểu lời nói này của Trương Ý là muốn đánh trả lại Cầu Ý Chí, thế nhưng không cho Cầu Ý Chí còn cơ hội để lên tiếng.

Cầu Ý Chí cười ha hả nói: - Anh có lòng tin là tốt, tôi cũng tin tưởng vấn đề sẽ được giải quyết. Nếu đã như vậy thì tôi sẽ để cho chủ tịch Trương đưa các vị đến thăm viếng trường trung học Thụ Đức, tới nay tôi có bận chút việc, khi đó sẽ để cho chủ tịch Trương thay mặt chiêu đãi mọi người.

Trước đó Cầu Ý Chí lên tiếng mời mọc chỉ là cố gắng ra vẻ mà thôi, dù sao thì tổ liên ngành cũng chỉ có hai vị cán bộ cấp cục, hơn nữa còn là lãnh đạo đơn vị ban ngành không quan trọng ở thành phố Vũ Dương, hẳn là chủ tịch huyện cũng không cần phải đi theo làm gì.

Sau đó đoàn người lên xe đi đến trường trung học Thụ Đức, ngôi trường này ở trên đường Tây Phố huyện Kiến Ân, là một trường cấp hai trọng điểm của huyện Kiến Ân, nhưng chất lượng dạy và học vài năm qua liên tục suy giảm, hằng năm càng có ít học sinh từ trường này tiến lên trường trung học phổ thông Kiến Ân. Trường trung học phổ thông Kiến Ân chính là trường phổ thông tốt nhất huyện Kiến Ân, là nơi có thành tích dạy học tốt nhất trong huyện.

Có thể nói trường trung học phổ thông Kiến Ân là nơi tập trung các học sinh cấp hai giỏi nhất cả huyện, trước kia Lý Nam tiến vào trường trung học phổ thông Kiến Ân với thành tích thi cao nhất của trường trung học cơ sở Đông Hồ, thế nhưng với thành tích như vậy hẳn cũng chỉ được xếp lớp trung bình ở trường trung học phổ thông Kiến Ân, sau đó phải cố gắng nhiều lắm mới dần dần tốt hơn được.

Bí thư và hiệu trưởng trường trung học Thụ Đức cùng chủ nhiệm văn phòng đã xuống dưới lầu đứng chờ, khi thấy có vài chiếc xe dừng lại thì ba người bọn họ tiến lên giúp đỡ mở cửa.

Trương Ý lên tiếng giới thiệu hai bên: - Hiệu trưởng Luru, hôm nay tổ phối hợp liên ngành của phòng văn thư và phòng giáo dục thành phố Vũ Dương đến đây, chủ yếu là muốn tiến hành phối hợp kiểm tra sự kiện chậm phát lương và những vấn đề tương quan khác. Tôi hy vọng các anh phối hợp với công tác của tổ liên ngành, chúng ta cùng nhau đi sâu làm rõ vấn đề và giải quyết cho tốt. Trước khi đến chúng tôi có tiến hành tọa đàm ở văn phòng ủy ban nhân dân huyện, chủ tịch Cầu đã giao tôi nhiệm vụ toàn quyền cùng đi và phối hợp với tổ liên ngành. Tôi cũng chỉ có một yêu cầu với công tác phối hợp lần này, đó là phải thật sự cầu thị.

Hiệu trưởng Luru tên là Luru Minh Hạ, là một người đàn ông trọc nửa đầu, đỉnh đầu không có một sợi tóc nào, phần rìa thì lại có rất nhiều tóc mọc chính tề, nhìn qua giống như một mảnh tường thành bao quanh đầu.

Luru Minh Hạ tỏ vẻ nhất định sẽ phối hợp tốt với công tác của tổ liên ngành, sẽ không gây ra phiền toái và chướng ngại gì cho công tác của tổ liên ngành.

Tiểu Đông Đông và Hạ Hàm Công chỉ đơn giản nói vài câu, sau đó tiến hành tìm gặp nhiều người điều tra theo những gì đã thương lượng trước đó.

Trước khi đến kiểm tra thì phòng văn thư đã gửi công văn cho trường trung học Thụ Đức, bên trong có danh sách các nhân viên nhà trường cần tập trung tiến hành tọa đàm. Bây giờ tổ liên ngành có thêm danh sách các nhân viên công tác của nhà trường, bọn họ kết hợp với danh sách của mình trước đó mà xác định ba lượt tọa đàm và hội đàm với nhân viên nhà trường.

Trong số những nhân viên này có những người viết đơn thư phản ánh vấn đề cho phòng văn thư, cũng có những người không tham gia viết đơn thư.

Sở dĩ sắp xếp nhân viên tọa đàm như vậy chủ yếu là vì muốn lắng nghe ý nghĩ và cảm xúc của người phản ánh vấn đề, thứ hai cũng muốn nghe những người còn lại nói như thế nào, ít nhất cũng phải tìm hiểu thông tin từ các phía.

Công tác của Lý Nam rất đơn giản, hẳn phụ trách chỉ dẫn cho những nhân viên nhà trường đến tiếp nhận công tác tìm hiểu, đồng thời cũng phải ghi chép những thông tin tương quan.

Vì giám áp lực cho những nhân viên phải đi đến tiến hành tìm hiểu, Trương Ý điều bí thư và hiệu trưởng nhà trường sang một phòng khác, như vậy các công tác sau đó sẽ dễ dàng thoải mái hơn. Trương Ý là phó chủ tịch huyện được phân công quản lý giáo dục của huyện Kiến Ân, hẳn tất nhiên hiểu được nhiều tình huống, lần này hẳn muốn mượn cơ hội có tổ phối hợp liên ngành của thành phố Vũ Dương đến để tìm hiểu rõ ràng một vài vấn đề nổi cộm.

Chủ nhiệm văn phòng trường trung học Thụ Đức thì phụ trách công tác liên hệ sắp xếp cho các nhân viên nhà trường nằm trong danh sách tiếp xúc tìm hiểu.

Cùng lúc này dựa theo yêu cầu của tổ liên ngành, dưới cửa căn tin và ở lầu một tất cả các khu phòng học đều đã được thiết kế hộp thư góp ý, dùng hộp thư để thu thập những tình huống có liên quan.

Ngay sau đó nhóm năm giáo viên đầu tiên được chủ nhiệm văn phòng nhà trường mời đến, đi đầu là một nam giáo viên trẻ tuổi, gương mặt gầy đen và cặp môi mỏng, cơ thể như một cây sậy nhưng bộ dạng rất tinh thần.

Khi thấy Lý Nam thì người này chợt sững sờ, sau đó nhếch miệng cười để lộ hàm răng trắng nõn, hẳn vui vẻ nói: - Lý Nam, sao cậu lại ở chỗ này?

Ngay sau đó người này chợt có phản ứng, khi thấy Lý Nam đi cùng với nhân viên tổ phối hợp liên ngành thì nụ cười trên mặt dần biến mất, nhưng nhìn vào ánh mắt thì biết hẳn đang tỏ ra rất hưng phấn.

- Hoàng Vĩ Kiệt, cậu đang dạy ở đây sao? Lý Nam cũng nhận ra người này, đó là bạn học cấp hai của hắn, chỉ là người này có thành tích học tập tương đối kém, vì có sở trường đặc biệt ở phương diện thể dục nên được vào một trường thể dục thể thao. Sau khi Lý Nam lên học đại học thì ít liên hệ với

người bạn này, nhưng không thể ngờ người này lại đang dạy học ở trường Thụ Đức.

Hoàng Vĩ Kiệt cười khỏ nói: - Tôi thì tính là dạy học cái gì? Lý Nam, cậu tốt nghiệp đại học và được phân phối đến đơn vị nào vậy?

Lý Nam nói: - Tôi mới tốt nghiệp năm nay, được điều động đến phòng văn thư.

Khi thấy vài người khác đã đi vào ngồi trong phòng thì Lý Nam nói với Hoàng Vĩ Kiệt: - Lãnh đạo đang chờ bên trong, cậu cứ đi vào đi, tối nay chúng ta sẽ ôn lại chuyện cũ, đã lâu rồi không được gặp cậu.

Hoàng Vĩ Kiệt gật đầu nói: - Như vậy cũng được, lát nữa chúng ta trò chuyện sau.

Sau khi sắp xếp cho tất cả mọi người thì Lý Nam đóng cửa phòng họp lại, thế là buổi tọa đàm chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là Dẫn Hồng Sinh giới thiệu tình huống của tổ phối hợp liên ngành, cũng nhắc đến những vấn đề mà giáo viên nhà trường đã gửi thư phản ánh, nói rằng mọi người tham gia hội đàm có thể lên tiếng thoải mái, tổ phối hợp liên ngành sẽ giữ bí mật cho mọi người. Tất nhiên nếu như có những lời không tiện nói ra, tổ phối hợp liên ngành sẽ tiến hành trao đổi đặc biệt, hoặc mọi người có thể viết thư bỏ vào những hộp thư được bố trí bên dưới.

Đây cũng chính là phương án tiếp xúc giáo viên đã được Tiểu Đông Đông và Hạ Hàm Công bàn bạc với nhau, trước tiên phải thông qua tọa đàm nhỏ thế này để hai bên hiểu về nhau, sau đó mới tiến hành liên hệ trọng điểm với giáo viên. Hình thức tọa đàm hiện tại chủ yếu là để mọi người có nhận thức đại khái, đồng thời cũng phải tiến hành quan sát tìm ra mục tiêu cần tìm hiểu.

Lúc bắt đầu thì mọi người đơn giản tiến hành giới thiệu, chỉ bàn về những vấn đề đơn giản, nhưng khi chủ đề càng đi sâu thì mọi người cũng thả lỏng hơn, sau đó chủ đề càng sắc bén hơn, chĩa vào những vấn đề của nhà trường, nói rõ giáo viên không được nhận lương, ngoài việc chính quyền huyện không xử lý gọn gàng nhanh chóng còn có một nguyên nhân quan trọng chính là có một số người chuyển ngân sách của nhà trường ra bên ngoài tham gia một số quỹ Cơ Kim Hội. Bấy giờ quỹ Cơ Kim Hội phát sinh vấn đề, bộ phận tài chính kia khó thể thu hồi, tiền lương của mọi người không biết bao giờ mới nhận được.

- Tham ô công khoản thuộc về hành vi trái pháp luật, như vậy phải có chứng cứ tương quan, các anh chị có chứng cứ gì không? Hạ Hàm Công hỏi.

Sau khi nghe Hạ Hàm Công nói xong thì mọi người trở nên trầm mặc, dù sao có nhiều thứ mọi người biết nhưng muốn lấy ra chứng cứ thì cũng không phải dễ dàng.

- Tôi có thể lấy ra chứng cứ. Hoàng Vĩ Kiệt đột nhiên nói, bộ dạng của hắn có chút kích động: - Buổi tối tôi có thể giao chứng cứ cho các anh.

- Tốt lắm, tối nay chúng tôi sẽ ở lại nhà khách huyện ủy, khi đó anh có thể đến giao chứng cứ cho chúng tôi. Hạ Hàm Công vui vẻ nói rõ địa điểm dừng chân của mình.

- Không có vấn đề. Hoàng Vĩ Kiệt nói rồi lại cúi đầu.

Buổi tọa đàm kết thúc, Hoàng Vĩ Kiệt nói một tiếng với Lý Nam, nói rằng phải đi có việc, buổi tối sẽ liên lạc.

Nhưng mãi đến mười hai giờ tối thì Hoàng Vĩ Kiệt cũng không liên lạc với Lý Nam, càng không đến đưa chứng cứ cho Hạ Hàm Công.

Sáng sớm hôm sau khi mọi người đi đến trường trung học Thụ Đức thì được biết tối qua Hoàng Vĩ Kiệt có xung đột với một tên côn đồ huyện Kiến Ân ngoài quán com bên đường, bị người kia đâm một dao đang nằm trong bệnh viện.

Tin tức này làm cho mọi người cảm thấy khác thường, Hoàng Vĩ Kiệt xảy ra chuyện chắc chắn không đơn giản như phía nhà trường thông báo, vì xảy ra chuyện như vậy là quá trùng hợp.

Dẫn Hồng Sinh nói: - Xem ra sự việc phức tạp hơn chúng ta tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Truy xét đến đáy

Chương 66: Truy xét đến đáy.

Lý Nam cảm thấy sự việc hắn là không giống như lời nói từ phía trường trung học Thụ Đức, vì sao sớm muộn gì Hoàng Vĩ Kiệt không sinh chuyện, mãi đến lúc này mới xảy ra sự việc như vậy? Người này vốn nói rằng có chứng cứ đưa cho tổ phối hợp liên ngành nhưng bây giờ bị đâm đang nằm trong bệnh viện, trong sự việc này có thể có thông tin gì không muốn người khác được biết hay không?

- Trưởng phòng Tiểu, tôi là bạn học cấp hai với Hoàng Vĩ Kiệt, bây giờ anh ấy xảy ra chuyện, tôi muốn đi thăm anh ấy. Lý Nam nói với Tiểu Đông

Đồng, hẳn xin đi thăm một là muốn xem xét tình hình của Hoàng Vi Kiệt, hai là cũng muốn tìm hiểu nguyên nhân cụ thể. Nếu như Hoàng Vi Kiệt bị thương là do người ta cố ý, như vậy vấn đề của trường trung học Thụ Đức rõ ràng là không nhỏ, mà Hoàng Vi Kiệt thật sự nắm được một vài chứng cứ có tác dụng.

Mặc dù trước đó Tiểu Đông Đông có nhắc nhở lần này Lý Nam đến đây chủ yếu nghe nhiều nói ít, nhưng nếu có thể phát huy tác dụng của mình thì cũng rất tốt.

Tiểu Đông Đông nhìn Lý Nam rồi gật đầu nói: - Cậu đi đi, nên cẩn thận một chút.

Sau đó Lý Nam đi ra ngoài bắt xe đến bệnh viện Kiến An, hẳn mua hai cân táo đi vào trong phòng bệnh của Hoàng Vi Kiệt.

Hoàng Vi Kiệt nằm trên giường bệnh nhìn lên trần nhà, cũng không biết đang nghĩ điều gì, trên bụng hẳn có quần băng, mơ hồ có vết máu thấm ra bên ngoài.

- Vi Kiệt, cậu không sao đấy chứ? Lý Nam hỏi.

Sau khi nghe thấy giọng nói của Lý Nam thì Hoàng Vi Kiệt mới hồi phục tinh thần lại, hẳn nghiêng đầu cười khổ hỏi: - Tạm thời còn chưa chết, sao Lý Nam cậu lại đến đây?

Lý Nam đặt túi táo xuống từ đầu giường, sau đó ngồi xuống ghế nói: - Sáng nay nghe nói cậu xảy ra chuyện thì tôi xin phép lãnh đạo để đến thăm cậu, tình hình của cậu thế nào rồi? Không có vấn đề gì quá nghiêm trọng đấy chứ?

- Không có vấn đề gì, khâu hơn ba mươi mũi, có lẽ một thời gian ngắn nữa mới được xuất viện. Hoàng Vi Kiệt nói, trong mắt lóe lên vẻ oán hận.

Lý Nam nắm bắt được ánh mắt này của Hoàng Vi Kiệt, hẳn cảm thấy phán đoán của mình là chính xác, sự việc không đơn giản như vậy, thế là hỏi:

- Nghe nói tối qua cậu đi ăn cơm thì phát sinh xung đột với một tên côn đồ, có phải là như vậy không?

Khỏe miệng Hoàng Vi Kiệt chợt lộ ra nụ cười lạnh, hẳn nói: - Cậu cảm thấy tôi sẽ phát sinh xung đột với côn đồ ngoài đường sao? Hơn nữa tôi căn bản không phải đang đi ăn cơm ngoài lề đường, tôi ăn cơm ở một quán ăn đường hoàng, thế là có hai tên côn đồ đến gây sự. Chuyện này nhất định là có người cố ý sắp xếp như vậy, vì lo lắng tôi sẽ nói rõ vấn đề của chúng. Thực tế thì hôm qua tôi hẹn một đồng sự ở phòng tài vụ của nhà trường ra ngoài ăn cơm, căn cứ chính xác mà mọi người cần có thể tìm được từ trên người cô ấy, ngày hôm qua tôi mời cô ấy đi ăn cơm, chủ yếu là muốn khuyên bảo cô ấy đưa ra căn cứ chính xác cho tổ phối hợp liên ngành, nhưng không ngờ bị người ta theo dõi.

Lý Nam oán giận nói:

- Những người này cũng quá to gan, chẳng lẽ cho rằng làm như vậy có thể ngăn không cho sự thật được phơi bày sao?

Hoàng Vi Kiệt nói: - Vì tiền, bây giờ có thứ gì mà người ta không làm được?

Hoàng Vi Kiệt do dự giây lát rồi nói: - Lý Nam, chúng ta là bạn học cũ, lần này cậu lại là người của tổ phối hợp liên ngành, tôi cũng nói thẳng với cậu, đó là tôi cũng đã gửi đơn thư cho phòng văn thư. Cô đồng sự tôi vừa nói là kế toán phòng tài vụ, cô ấy rất xinh xắn, tôi đã từng theo đuổi cô ấy, nhưng...Hai chúng tôi không đến với nhau được. Nhà cô ấy ở nông thôn, sau khi tốt nghiệp đại học thì vất vả lắm mới được nhận vào trường công tác, mới đi làm ở phòng tài vụ được một năm, nhưng...Nhưng...Có một số việc tôi không muốn nhiều lời, chẳng qua tôi có thể nói cho cậu biết trong tay cô ấy có chứng cứ, chỉ cần cô ấy tình nguyện phối hợp thì các cậu nhất định sẽ điều tra rõ ràng sự việc. Nhà trường sợ dĩ không phát lương cho giáo viên cũng không phải là không có tiền, chủ yếu là do bọn họ dùng số tiền này đầu tư vào quỹ Cơ Kim Hội, lại thông qua Cơ Kim Hội để cung cấp tiền cho người thân của Lưu Hạ Minh xây dựng nhà máy, đầu tư vào quỹ Cơ Kim Hội là giả nhưng thông qua quỹ này để dùng cho tư nhân là thật.

Lý Nam kinh ngạc nói: - Không phát lương cho giáo viên nhưng lại dùng tiền để đầu tư trên người thân, không phải quá to gan sao?

Lý Nam chợt nghĩ đến một vấn đề, nếu như Hoàng Vi Kiệt vì chuyện này mà bị đâm, như vậy người nữ đồng sự của Hoàng Vi Kiệt có xảy ra chuyện gì không?

Hoàng Vi Kiệt giống như cũng đoán được sự lo lắng của Lý Nam, hẳn nói:

- Tạm thời thì nữ đồng sự của tôi không có vấn đề gì, nhưng nếu như các cậu muốn khuyên cô ấy cho ra tư liệu làm chứng cứ, tốt nhất là phải bảo vệ cô ấy, dù sao cũng có một số người nếu rơi vào đường cùng thì chuyện gì cũng làm được.

Lý Nam căn cứ vào lời nói của Hoàng Vi Kiệt và sinh ra cảm giác Hoàng Vi Kiệt biết rõ về nữ đồng sự kia nhưng không muốn nói, có lẽ là vì nguyên nhân gì khác.

Nhưng sự việc nếu liên quan đến chuyện tư nhân của người khác, Lý Nam cũng không muốn tìm hiểu.

Bây giờ Lý Nam thăm nghĩ sự việc lần này rõ ràng là ban ngành lãnh đạo của trường trung học Thụ Đức có vấn đề, bọn họ dám dùng tiền lương của giáo viên dùng cho tư nhân, tính chất sự việc này quá ác liệt, cũng cực kỳ to gan lớn mật.

Có lẽ bọn họ cảm thấy phần lớn các trường trong huyện đều không thể phát lương kịp thời cho giáo viên, thế nên bọn họ mới cho ra hành vi không kiêng nể gì như vậy.

Lẽ ra sự việc này phải nằm trong tay của ủy ban kỷ luật huyện ủy Kiến Ân, dù sao thì công tác của phòng văn thư cũng không phải điều tra tham ô hối lộ, bọn họ lần này đến đây phối hợp cũng không phải là điều tra vụ án. Nhưng nhìn theo tình hình thực tế thì thấy không phải huyện Kiến Ân không cung cấp tài chính cho nhà trường Thụ Đức, mặc dù cung cấp tài chính không đủ nhưng ít nhất cũng đã chuyển một phần, vì nguyên nhân của bản thân nhà trường thế nên công nhân viên chức mới không nhận được lương.

"Theo tình hình bây giờ thì cách tốt nhất là chính quyền huyện Kiến Ân cho ra một phần tiền cung cấp cho trường trung học Thụ Đức để phát lương cho giáo viên, ổn định tâm tư cảm xúc của giáo viên trong trường, sau đó yêu cầu ủy ban kỷ luật tiến hành điều tra!" Lý Nam trầm nghĩ: "Nhưng nhìn vào mâu thuẫn giữa hai người Cầu Ý Chí và Trương Ý, có lẽ ủy ban nhân dân huyện Kiến Ân sẽ không chịu phối hợp..."

Khi thấy Lý Nam đang trầm tư suy nghĩ thì Hoàng Vi Kiệt nói: - Lý Nam, tôi thật sự không cam lòng, tôi nhất định phải điều tra ra manh mối của sự kiện này. Bây giờ tôi đã như vậy thì tạm thời không còn tác dụng gì, chỉ có thể yêu cầu chính cậu hỗ trợ mà thôi. Tôi muốn cậu đi tìm nữ đồng sự của tôi, tôi nghĩ rằng cô ấy nhất định sẽ đồng ý hỗ trợ. Tôi sẽ viết cho cô ấy một lá thư, mong cậu đưa cho cô ấy, khi đó cậu nói ra vài lời khuyên, nhất định có thể yêu cầu cô ấy đưa ra vài tài liệu làm chứng. Cô ấy là một người đáng thương, vì tiền mà ngay cả bản thân mình... Tôi biết rõ các cậu không có trách nhiệm tra án, nhưng các cậu cũng có thể chuyển đạt cho ủy ban kỷ luật huyện ủy, có thể đốc thúc ủy ban kỷ luật huyện ủy điều tra rõ ràng sự việc. Trước đó tôi đã khuyên cô ấy nên đưa chứng cứ giao cho ủy ban kỷ luật huyện ủy, nhưng trong huyện có chỗ dựa của nhóm Lưu Hạ Minh, biết đâu đi đến giao nộp chứng cứ và cuối cùng không giải quyết được gì!

Lý Nam hiểu rõ ý nghĩ của Hoàng Vi Kiệt, rõ ràng tình huống của nữ đồng sự kia quá đặc thù, tuy nàng nắm giữ một số tài liệu có thể làm chứng cứ nhưng lo lắng sau khi giao nộp thì cũng không có được tác dụng. Dù người này có đưa chứng cứ lên ủy ban kỷ luật thị ủy, thế nhưng chỉ sợ ủy ban kỷ luật thị ủy cũng sẽ chuyển giao vấn đề cho ủy ban kỷ luật huyện ủy Kiến Ân, vì dù sao đây cũng là chuyện của huyện Kiến Ân, sự việc cũng không quá nghiêm trọng đến mức làm cho ủy ban kỷ luật thị ủy phải quan tâm đến chuyện này.

Bây giờ có tổ phối hợp liên ngành của hai cơ quan phòng giáo dục và phòng văn thư xuống xem xét sự việc, nếu như sự việc được hai ban ngành này theo sát, nhất định sẽ được điều tra rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Cầm thú

Chương 67: Cầm thú.

Khi thấy Hoàng Vi Kiệt dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn mình, Lý Nam không khỏi gật đầu nói: - Được rồi, tôi sẽ đi tìm đồng sự của cậu, mặc dù chúng tôi đến không phải để điều tra vụ án, thế nhưng sự việc đã xảy ra như vậy, chúng tôi cũng không thể ngồi yên không quan tâm được.

Lý Nam suy nghĩ và cảm thấy lời nói của mình không có độ nặng gì cả, nếu như Tiểu Đông Đông và Hạ Hàm Công không muốn đi sâu vào sự việc này, như vậy lời nói của hắn chỉ là nói suông mà thôi.

Lý Nam cũng nghĩ đến phó chủ tịch Trương Ý, có thể thấy người này có ý muốn vạch trần vấn đề của trường trung học Thụ Đức, nếu như cho đối phương biết được tình huống này, khả năng người này sẽ cố gắng điều tra cho bằng được.

Nhưng Trương Ý chỉ là một phó chủ tịch huyện, hơn nữa còn có mối quan hệ khó nói với chủ tịch huyện Cầu Ý Chí, cho dù hắn muốn điều tra cho rõ ràng cũng có đủ lực lượng sao?

Lý Nam thật sự rất hoài nghi điều này.

"Có lẽ nên mượn chút năng lượng của Ngô Văn Phong, cho Trương Ý có thêm chút lòng tin, đồng thời cũng thuận tiện kết bạn với Trương Ý!" Lý Nam chợt lóe lên ý nghĩ như vậy.

Lý Nam sờ dĩ muốn kết bạn với Trương Ý cũng là vì nguyên nhân Cầu Ý Chí chính là một trong những người hiểm nghi lớn nhất có liên quan đến chuyện của bố mình, Trương Ý lại có quan hệ không hài hòa với Cầu Ý Chí, kết bạn với người này thì tương lai có thể từ từ đối chọi với Cầu Ý Chí.

Lý Nam nghĩ đến đây thì trong lòng giống như trong sáng hơn, trong quan trường không phải chú trọng mượn lực để diệt mối quan hệ của mình sao? Nếu như mọi việc luôn phải tự mình làm theo từng bước, phải đến bao giờ mới có thể diệt nên mạng lưới quan hệ của mình?

Trước đó Lý Nam vì định giá tương lai của mình mà cố gắng dung nạp vào trong quan trường, hơn nữa hắn cũng hiểu tính cách của mình rất dễ xúc động thế cho nên cố gắng áp chế, cố gắng làm cho mình có biểu hiện trầm ổn hơn.

Đây cũng là một điểm thực tế mà Lý Nam cần phải nghiên cứu quyển sách Hậu Hắc Học, theo như nội dung quyển sách, nếu muốn hoàn thành việc lớn thì lòng dạ phải sâu sắc, vì người xúc động thường dễ phạm sai lầm.

Nhưng đối với một người còn trẻ tuổi như Lý Nam thì trầm ổn rất cần thiết nhưng cũng không vì vậy mà đánh mất nhuệ khí, nếu như một cán bộ thanh

niên đánh mất tinh thần phấn chấn và nhiệt huyết sôi sục, chẳng phải rơi vào trạng thái cực đoan sao?

"Những gì nên tranh thủ thì phải tranh thủ, nên phấn đấu thì phải phấn đấu, không phải làm việc luôn cẩn thận lo nghĩ trước sau, vì quá cẩn thận cũng không làm được gì!" Lý Nam cuối cùng cũng sinh ra ý nghĩ thông suốt.

Lý Nam cũng quyết định mượn cơ hội hiện tại để cô gắng hành động mở ra mạng lưới quan hệ quan trọng đầu tiên của mình.

- Chỉ cần có những lời này của cậu thì tôi đã yên tâm! Hoàng Vĩ Kiệt nói:

- Tuy từ sau khi tốt nghiệp thì chúng ta chưa từng gặp mặt, cũng không nhiều lần liên lạc, nhưng tôi tin tưởng mình không nhìn lầm người. Mà tôi không tin tưởng vào cậu thì còn tin tưởng vào ai nữa đây?

Lý Nam nói: - Cậu cứ yên tâm, tuy tôi không dám cam đoan cái gì cả, nhưng dám khẳng định sẽ làm hết sức...

Sau đó Lý Nam đi tìm gặp y tá mượn giấy bút, sau đó mượn một quyển sách đặt giấy lên trên, sau đó đặt ngang trước mặt Hoàng Vĩ Kiệt. Hoàng Vĩ Kiệt nằm trên giường cầm bút viết một bức thư không dài cho người nữ đồng sự, sau đó còn ký tên của mình vào bên dưới bức thư.

Nội dung của lá thư này rất đơn giản, Hoàng Vĩ Kiệt nói rằng Lý Nam là bạn học cũ của mình, mối quan hệ giữa hai bên rất tốt, đáng để tin nhiệm, yêu cầu nâng tin tưởng Lý Nam. Đồng thời Hoàng Vĩ Kiệt cũng khuyên nàng nên vứt bỏ nỗi đau, sớm nói lời cáo biệt, sớm đưa ra chứng cứ xử lý đám người kia.

Tuy bức thư có nội dung hàm hồ thế nhưng nhìn vào có thể thấy Hoàng Vĩ Kiệt và nữ đồng sự kia có phát sinh nhiều chuyện không muốn người khác được biết.

Lý Nam cầm bức thư của Hoàng Vĩ Kiệt, hần bắt xe lại trường trung học Thụ Đức, trực tiếp đi tìm người nữ đồng sự tên là Tôn Hiểu của Hoàng Vĩ Kiệt. Tôn Hiểu công tác ở phòng tài vụ trường trung học Thụ Đức, cũng vì vậy nàng mới có cơ hội được tiếp xúc với các tài liệu liên quan đến sổ sách.

Lý Nam đi vào trong phòng tài vụ hỏi han, lúc này mới được biết Tôn Hiểu hôm nay xin nghỉ, không đến đi làm.

Hơn nữa Lý Nam căn cứ vào lời nói của những người trong phòng tài vụ để cảm thấy nhóm người này rất khinh thường Tôn Hiểu.

Sau khi hỏi han một lúc thì Lý Nam tìm được ký túc xá mà Tôn Hiểu đang ở, đây là một khu ký túc xá cổ xưa, phòng của Tôn Hiểu ở bên trái lầu một, lại ở dưới bóng cây nên có chút tối tăm.

Lý Nam đứng bên ngoài cửa, hần định gõ cửa thì chợt nghe bên trong phát ra âm thanh tức giận, rõ ràng là của Tôn Hiểu, nàng bực tức nói: - Anh muốn làm gì? Tôi không biết gì cả.

- Hừ, cô thì gạt được ai? Tôi qua vì sao Hoàng Vĩ Kiệt lại mời cô đi ăn cơm? Một người đàn ông chợt cười lạnh: - Có phải hần khuyên cô đi tố cáo tôi không?

- Không, chúng tôi chỉ đi ăn cơm với nhau mà thôi.

- Vậy sao? Chỉ sợ không phải là như vậy! Tôn Hiểu, tôi nói cho cô biết, đừng tưởng rằng có một tổ phối hợp liên ngành chó má đến đây thì cô có thể thoát khỏi tay tôi, cô cũng không nghĩ lại mà xem, trước kia ai tuyển cô vào đây, cô cho rằng chỉ cần có bằng đại học thì có được việc làm tốt thế này sao? Còn nữa, tôi có chuyện gì xảy ra cũng không có lợi với cô, cô muốn mọi người biết chuyện của chúng ta sao? Sau này cô còn thể diện đi gặp người khác nữa à? Cô còn chưa kết hôn, chưa có bạn trai có phải không? Hoàng Vĩ Kiệt kia có phải muốn theo đuổi cô không? Giọng điệu của người đàn ông rất âm hiểm, lời nói giống như có vài phần uy hiếp.

Nhưng Lý Nam lại cảm thấy giọng nói của người đàn ông này rất quen thuộc.

Ngay sau đó Lý Nam chợt hiểu người này là ai, không phải hiệu trưởng Lưu Hạ Minh của trường trung học Thụ Đức sao?

Xem ra Lưu Hạ Minh này không những tham ô công khoản, còn làm ra những chuyện không hay khác.

Nghe giọng điệu của Lưu Hạ Minh, Lý Nam cảm thấy Lưu Hạ Minh giống như có giao dịch gì đó với Tôn Hiểu, hoặc là bị người này nắm bắt thông tin gì đó, cũng vì như vậy mà Tôn Hiểu mới tiếp xúc được với tài liệu làm chứng cứ tố cáo Lưu Hạ Minh.

Bây giờ Lưu Hạ Minh thấy nguy hiểm, thế nên sau khi phát hiện Hoàng Vĩ Kiệt tìm gặp Tôn Hiểu, hần đã để cho côn đồ đâm Hoàng Vĩ Kiệt bị thương.

Lúc này Lưu Hạ Minh đang uy hiếp đe dọa Tôn Hiểu, cũng vì muốn Tôn Hiểu không giao những chứng cứ xác thực ra ảnh hưởng đến mình.

- Cút ngay! Sau khi nghe được lời uy hiếp của Lưu Hạ Minh, Tôn Hiểu chợt nổi điên lên, nàng không khỏi thét lên.

Đúng lúc này bên trong phòng truyền ra âm thanh chứng tỏ hai người đang phát sinh xung đột, có tiếng bàn ghế rơi đổ, đồng thời còn vang lên giọng nói hèn hạ bi ối của Lưu Hạ Minh: - Con đàn bà khốn nạn, cho mày thể diện còn không biết xấu hổ, cho rằng ông đây dễ bị xử lý vậy sao? Mày có bản lĩnh thì cứ đi mà tố cáo, ông đây tham ô công khoản, cưỡng hiếp đồng sự đấy, cái gì ông cũng làm thì thế nào?

Thính lực của Lý Nam tốt hơn người thường rất nhiều, hần đứng bên ngoài cửa, người bên trong lại có ý hạ giọng, thế nhưng hần vẫn nghe rõ ràng những

gi đang phát sinh.

- Cảm thú. Lý Nam chợt cảm thấy cực kỳ phần nộ, Luru Hạ Minh này thật sự là một tên lưu manh, một thằng điên.

Trong phòng truyền ra ngoài tiếng hít thở khó nhọc của Tôn Hiểu, rõ ràng đã bị Luru Hạ Minh bịt kín miệng, sau đó là tiếng quần áo bị xé toạc vang lên, xung đột bên trong chợt lớn hơn, rõ ràng là Tôn Hiểu đang vùng vẫy rất mạnh.

Lúc này xem như Lý Nam đã hiểu vì sao trước đó Hoàng Vi Kiệt lại có bộ dạng muốn nói lại thôi, chắc chắn Hoàng Vi Kiệt kia đã biết tình cảnh của Tôn Hiểu, thế nên mới vội vàng muốn tố cáo Luru Hạ Minh.

Tình huống phát sinh trong phòng không cho phép Lý Nam suy nghĩ nhiều, hấn đập mạnh lên cửa, một tiếng ầm vang lên, nhưng cánh cửa không suy chuyển gì nhiều, chỉ là bị hấn đá thủng một lỗ.

Lý Nam lại đập thật mạnh lên khung cửa, lần này thì cánh cửa đổ sập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Người phụ nữ nổi giận

Chương 68: Người phụ nữ nổi giận.

Hai người trong phòng chợt khựng lại, Luru Hạ Minh đang đè Tôn Hiểu nằm xuống giường, một tay hấn bịt miệng nàng, một tay còn lại đã cởi quần của nàng xuống dưới đùi để lộ ra cặp mông trắng tinh. Đúng lúc hấn đang định xách súng tiến công thì cửa mở ra, điều này làm cho hấn sợ đến mức toàn thân mềm nhũn.

Nhân cơ hội Luru Hạ Minh đang ngậy người dờ dẩn thì Tôn Hiểu vùng vẫy chạy thoát, nàng kéo một tấm chăn mỏng khoác lên người, sau đó chạy ra ngoài cửa phòng.

Khi thấy gương mặt xa lạ ngoài cửa phòng thì Tôn Hiểu chợt ngậy người, vừa rồi nàng còn tưởng rằng đó là Hoàng Vi Kiệt, nhưng bây giờ nàng nhanh chóng phục hồi tinh thần lại. Tội qua Hoàng Vi Kiệt đã bị người ta đâm bị thương, còn đang ở trong bệnh viện, sao có thể đến đây cứu mình được?

Lý Nam lên tiếng trấn an Tôn Hiểu đang tỏ ra cực kỳ sợ hãi: - Cô không cần phải sợ, tôi là bạn của Hoàng Vi Kiệt, anh ấy yêu cầu tôi đến đây tìm cô.

Lý Nam nói rồi đưa thư của Hoàng Vi Kiệt cho Tôn Hiểu.

Về mặt Tôn Hiểu rất nghi hoặc, không hiểu vì sao Hoàng Vi Kiệt lại viết thư cho mình, nhưng vì như vậy mà tâm tư đề phòng với Lý Nam cũng giảm đi vài phần. Hơn nữa vừa rồi nếu như không có Lý Nam, chỉ sợ đã bị tên súc sinh Luru Hạ Minh kia tiếp tục cưỡng gian.

Tôn Hiểu cúi đầu nhanh chóng đọc bức thư Hoàng Vi Kiệt viết cho mình. Sau đó nàng suy tư giây lát rồi nhú mảy, gương mặt tỏ ra rất kiên định: - Được, tôi sẽ giao chứng cứ cho anh, tôi đã chịu đựng quá đủ rồi.

Luru Hạ Minh lúc này đã mặc quần xong, ánh mắt của hấn có chút bối rối. Hấn đã nhận ra Lý Nam, biết rõ người này chỉ là thành viên của tổ phối hợp liên ngành, chỉ là hấn không biết vì sao Lý Nam lại chạy đến phòng của Tôn Hiểu, vừa vặn gặp đúng tình cảnh mình đang chuẩn bị cưỡng gian Tôn Hiểu.

- Đây...Đây chỉ là hiểu lầm, điều này...Anh bạn trẻ... Luru Hạ Minh tuy vô sỉ nhưng sau khi bị người ta phá vỡ kế hoạch xấu xa của mình thì không khỏi tỏ ra cực kỳ bối rối.

- Anh đúng là hạng người cặn bã. Lý Nam trầm giọng nói.

Gương mặt Luru Hạ Minh chợt đỏ bừng, hấn nhìn chằm chằm vào Tôn Hiểu, sau đó hỏn hên nói:

- Tiểu tử, đừng nên chen vào việc của người khác, nếu như không muốn gặp phải phiền toái thì đừng xía mũi vào...

- Nếu không thì thế nào? Muốn tìm người thu thập tôi sao? Lý Nam cười lạnh một tiếng rồi nói.

- Biết như vậy là tốt, tiểu tử, cậu còn trẻ, thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện. Luru Hạ Minh tiếp tục lên tiếng uy hiếp.

Lý Nam cả giận nói: - Hừ, thôi lắm, ông vẫn quan thì thế nào?

Lý Nam đã từng gặp qua nhiều hạng người vô sỉ, thế nhưng chưa từng gặp ai vô sỉ như vậy, người này thật sự cho rằng mình sẽ bị hù dọa sao?

Luru Hạ Minh thấy bộ dạng của Lý Nam cũng không phải quá cường tráng, thế là yên tâm hơn. Hấn nhanh chóng lao đến, tốc độ rất nhanh, khi đến

trước mặt thì đâm thẳng vào mặt Lý Nam.

Nếu như Lý Nam không chịu bỏ qua chuyện này, hơn nữa nhìn bộ dạng của Tôn Hiểu giống như muốn giao chứng cứ có thể gây bất lợi với mình cho Lý Nam, điều này rõ ràng sẽ làm cho những ngày tới đây hắn không được sống yên lành, thế cho nên hắn nếu không làm thì không sao, một khi đã làm phải vượt qua cửa ải này rồi nói sau.

Tuy Lý Nam là nhân viên phòng văn thư nhưng đáng về chứng tỏ cũng chỉ là sinh viên mới tốt nghiệp mà thôi, thu thập một người thế này là tương đối dễ dàng.

Còn Tôn Hiểu thì cũng không là gì đối với Lưu Hạ Minh cả.

Lý Nam không hề tránh né đòn tấn công của Lưu Hạ Minh, hắn vung tay phải lên đâm ra, một đám của hắn đi sau mà đến trước, nhanh chóng đập lên ngực Lưu Hạ Minh phát ra âm thanh trầm đục. Lưu Hạ Minh chỉ cảm thấy ngực mình như bị búa gỗ vào, cơ thể liên tục lui ra phía sau, đập mạnh lên mặt bàn. Hắn cảm thấy lồng ngực của mình giống như đang vỡ tan, cực kỳ đau đớn.

Lý Nam cười lạnh một tiếng, vừa rồi tuy hắn muốn dạy cho Lưu Hạ Minh một bài học, nhưng hắn cũng không dùng hết sức, nếu không thì người này đã ói máu rồi.

- Tôn Hiểu, chị xem có nên báo cảnh sát hay không? Lý Nam lên tiếng hỏi han, hắn rất tôn trọng ý kiến của nàng, dù sao thì sự việc có liên quan trực tiếp đến nàng, hơn nữa hắn cảm thấy Tôn Hiểu là một cô gái không quá quyết và còn rất sợ hãi ngôn luận, nếu không sẽ chẳng thể ản ản đến bây giờ cũng không chịu vạch trần bộ mặt thật của Lưu Hạ Minh. Rõ ràng Lưu Hạ Minh đã sớm áp dụng cách cường gian nàng, vì nàng suy xét đến công tác, đến thanh danh của mình, thế nên luôn nhẫn nại đến tận bây giờ.

Hoàng Vĩ Kiệt khẳng định cũng hiểu tình huống của Tôn Hiểu, thế cho nên mới phần nộ như vậy, mới tập trung tinh thần chuẩn bị đẩy ngã Lưu Hạ Minh. Nhưng sự việc có liên quan đến Tôn Hiểu, thế cho nên hắn chỉ có thể thông qua sự việc Lưu Hạ Minh tham ô để đạt được mục đích, cũng không dám chọc ra sự việc liên quan đến Tôn Hiểu.

Bây giờ sự việc tiến triển mạnh mẽ hơn, Lưu Hạ Minh sai người đâm Hoàng Vĩ Kiệt bị thương, nếu như Tôn Hiểu còn tiếp tục ản ản, chỉ sợ khó đoán được những gì sẽ tiếp tục phát sinh.

- Tôi sẽ báo cảnh sát. Tôn Hiểu cắn răng nói, nàng đã nghĩ thông suốt, sự việc đến nước này thì mình không thể nhịn được nữa, nếu không Lưu Hạ Minh sẽ còn tiếp tục kiêu ngạo hung hăng. Nàng đã chịu đủ sự sỉ nhục của hắn, hơn nữa dù bây giờ nàng có bảo vệ bí mật của Lưu Hạ Minh, thực tế có nhiều người trong văn phòng đã bàn luận về mình, bọn họ đã sớm phát hiện ra một vài tình huống không hay rồi.

Lưu Hạ Minh thấy Tôn Hiểu lấy điện thoại gọi cảnh sát thì có chút luống cuống, hắn cố gắng áp chế cơn đau để tiến lên ngăn cản.

Lúc này Lý Nam tiến lên vài bước, hắn dùng giọng lạnh lùng nói: - Anh thử ra tay mà xem.

Lý Nam nói rồi vung tay vỗ xuống mặt bàn, chính giữa mặt bàn chợt xuất hiện một khe nứt, sau khi lay động vài lượt thì vỡ ra làm đôi.

Lưu Hạ Minh hít vào một hơi khí lạnh, gương mặt biến thành màu gan heo.

Tôn Hiểu báo cảnh sát, nói rằng mình bị người ta cưỡng hiếp, người này chính là hiệu trưởng Lưu Hạ Minh của trường trung học Thụ Đức, đồng thời còn nói rõ tổ phối hợp liên ngành của phòng giáo dục và phòng văn thư thành phố Vũ Dương đang điều tra nhà trường Thụ Đức. Sở dĩ nàng nói như vậy là lo lắng Lưu Hạ Minh có quan hệ quá rộng, chính mình báo cảnh sát nhưng cảnh sát không đến, nàng nhắc đến tổ phối hợp liên ngành của phòng văn thư và phòng giáo dục thành phố Vũ Dương làm cho cảnh sát coi trọng hơn.

Tôn Hiểu cúp điện thoại rồi dùng ánh mắt phần nộ nhìn chằm chằm vào Lưu Hạ Minh, khi thấy gương mặt khó coi của hắn, nàng đột nhiên hét lên một tiếng sợ hãi, sau đó nhắc chân đá vào háng Lưu Hạ Minh.

Lưu Hạ Minh chợt phát ra tiếng hét thảm thiết, hai tay giữ chặt lấy đùi quần ngồi chồm hồm trên mặt đất, trên trán xuất hiện những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu và liên tục rơi xuống. Lần này chỗ yếu hại của hắn bị Tôn Hiểu đá vào rất mạnh, làm cho hắn đau đến mức muốn chết đi được.

Thừa dịp Lưu Hạ Minh đang cực kỳ đau đớn, Tôn Hiểu nhanh chóng tiến lên giẫm cho vài cái. Dù nàng không giẫm vào những vị trí yếu hại trên người Lưu Hạ Minh, thế nhưng vì nàng mang giày cao gót, thế nên giẫm lên người vẫn rất đau.

- Thằng khốn kiếp, dám chơi bà sao? Tôn Hiểu vừa đá vừa lên tiếng chửi rủa.

Lý Nam nghe mà không khỏi xấu hổ, phụ nữ một khi nổi điên lên thì cũng rất dọa người, hèn gì mới có câu nói sư tử Hà Đông.

Lúc này mấy nhần tin của Lý Nam chợt vang lên, lấy ra xem thì biết đó là phó phòng Tiểu Đông Đông yêu cầu liên hệ điện thoại.

Thế là Lý Nam nhanh chóng đi đến trụ điện thoại gọi cho Tiểu Đông Đông.

- Lý Nam, cậu còn đang ở bệnh viện sao? Tiểu Đông Đông hỏi.

Lý Nam nói: - Trưởng phòng Tiểu, tôi đang ở trong trường, tôi đã biết được một vài tình huống từ chính Hoàng Vĩ Kiệt, sau đó tôi đến phòng tài vụ tìm cô giáo Tôn Hiểu, vừa vận dụng mặt Lưu Hạ Minh ở đây, người này đang chuẩn bị cưỡng hiếp Tôn Hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Gia tăng hảo cảm

Chương 69: Gia tăng hảo cảm.

Sau khi nghe xong những lời tự thuật của Lý Nam thì Tiểu Đông Đông cực kỳ phẫn nộ, nàng cũng là phụ nữ, tất nhiên rất đồng tình với Tôn Hiểu, cũng càng thêm căm hận Lưu Hạ Minh.

Tiểu Đông Đông nói trong điện thoại: - Lý Nam, cậu đứng đó chờ một lát, chúng tôi đến ngay.

Lý Nam cúp điện thoại rồi nói với Tôn Hiểu: - Trường phòng Tiểu sẽ đến đây ngay, chị không cần phải lo lắng, không ai có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật được.

Lúc này ánh mắt Lưu Hạ Minh tràn đầy cừu hận, hắn nhìn chằm chằm vào Lý Nam, nếu như ánh mắt có thể giết người thì Lý Nam xem như đã chết đi vô số lần.

Nếu như không phải có Lý Nam, hôm nay Lưu Hạ Minh sẽ không rơi xuống kết cục này. Hắn từng nhiều lần cưỡng gian Tôn Hiểu, tuy Tôn Hiểu có giấy dựa phản kháng nhưng không phải là đối thủ của hắn, cuối cùng vẫn phải yên lặng nuốt lệ thừa nhận tất cả. Trước đó khi Tôn Hiểu đến trường trung học Thụ Đức công tác chưa được bao lâu, hắn lợi dụng một lần say rượu đã cưỡng hiếp Tôn Hiểu. Sau đó hắn đồng ý đưa Tôn Hiểu đến công tác ở phòng tài vụ thanh nhân, đồng thời cũng không quên uy hiếp nàng, nếu như không nghe lời sẽ mất công việc đồng thời còn mất cả danh dự.

Tôn Hiểu bản thân mình là một cô gái yếu đuối, vừa bước chân ra xã hội thì gặp phải sự việc như vậy, cũng không biết nên xử lý thế nào. Vì nàng không dám vạch trần bộ mặt thật của Lưu Hạ Minh, thế cho nên càng làm cho Lưu Hạ Minh trở nên hung hăng kiêu ngạo, sau đó nhiều lần tìm cơ cưỡng hiếp nàng.

Hoàng Vi Kiệt vì thích Tôn Hiểu thế nên triển khai thế tấn công theo đuổi, nhưng nàng lại tỏ ra như gần như xa. Về sau Hoàng Vi Kiệt lỡ đăng phát hiện mối quan hệ không bình thường giữa Lưu Hạ Minh và Tôn Hiểu, hắn tỏ ra cực kỳ tức giận, cực lực chủ trương báo cảnh sát đưa Lưu Hạ Minh ra vòng công lý, thế nhưng Tôn Hiểu vì lo lắng cho bản thân mà không đồng ý.

Lưu Hạ Minh bây giờ cảm thấy cực kỳ ngại, đồng thời cũng cực kỳ căm hận Lý Nam. Nếu như tên khốn này không xuất hiện thì Tôn Hiểu không thể nào kiên quyết phản kháng như vậy, hắn định bụng đến tìm Tôn Hiểu để phát tiết, sau đó tiếp tục uy hiếp, Tôn Hiểu sẽ chọn phương án nuốt giận vào trong lòng. Nhưng vì Lý Nam đột nhiên xuất hiện mà Tôn Hiểu càng có quyết tâm phản kháng, hơn nữa còn trực tiếp báo cảnh sát, xem ra người phụ nữ này không cần thanh danh nữa rồi.

Ngay sau đó Tiểu Đông Đông, Hạ Hàm Công và cả Trương Ý chạy đến, khi thấy bộ dạng chật vật của Lưu Hạ Minh, lại nghe Lý Nam lên tiếng giải thích ngắn gọn, tất cả bọn họ đều tỏ ra cực kỳ tức giận.

Giương mặt Tiểu Đông Đông trở nên tái nhợt, nàng nói với Tôn Hiểu: - Cô cứ yên tâm, chuyện này chúng tôi nhất định sẽ chủ trì công đạo cho cô.

Hai mắt Tôn Hiểu rung rung lệ, hai môi cắn chặt vào nhau muốn tóe máu.

Với tính cách của Tôn Hiểu thì nếu như không rơi vào bước đường cùng, nàng sẽ không bao giờ bộc phát như thế. Cho đến nay nàng cố gắng tránh né, nhưng hôm nay lại bị Lý Nam phát hiện ra, hơn nữa bản thân nàng cũng không thể chịu đựng thêm, thế nên mới bạo phát.

Hôm nay suy nghĩ trong đầu Tôn Hiểu không giống như trước, trong lòng nàng cực kỳ căm hận Lưu Hạ Minh, hận không thể đá chết tên khốn nạn này, còn những phương diện khác nàng cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

Sự việc đã bộc lộ ra ngoài sáng, dù có nghĩ nhiều thêm cũng vô dụng.

Trương Ý ở bên cạnh cũng lên tiếng an ủi Tôn Hiểu, nói rằng trong huyện nhất định sẽ coi trọng sự việc này, nhất định sẽ nghiêm trị.

Lưu Hạ Minh vẫn còn ngồi chồm hổm dưới đất, gương mặt cực kỳ âm trầm.

Lúc này mọi người đều đã nhận định Lưu Hạ Minh là một tên lưu manh, một kẻ tội nhân, vì hắn đang ở trong phòng của Tôn Hiểu, hơn nữa quần còn chưa kịp mặc lên người. Trước đó hắn cởi quần ra và bị Lý Nam đánh tan việc tốt, thế là mới chỉ kịp mặc quần lót, quần dài chỉ kéo lên qua loa. Sau này bị Lý Nam đâm vào ngực, còn bị Tôn Hiểu giẫm đạp, thế cho nên không còn đủ sức kéo quần lên.

Đồng thời trên mặt đất còn có chiếc váy của Tôn Hiểu bị xé rách, lúc này bản thân Tôn Hiểu còn đang quấn mình trong ga giường.

Trương Ý đi đến bên cạnh Lý Nam nói: - Tiểu Lý, hôm nay xem như làm phiền cậu...

Lý Nam nói: - Chủ tịch Trương, tôi cũng may mắn đến đúng lúc mà thôi. Hoàng Vi Kiệt là bạn học cấp hai của tôi, khi tôi đến thăm thì tìm hiểu được một vài tình huống, theo lời cậu ấy thì bị đâm cũng không phải là ngoài ý muốn, mà có người cố ý như vậy. Tôi qua cậu ấy hẹn Tôn Hiểu đi ăn cơm, chính là muốn khuyên bảo Tôn Hiểu tố cáo Lưu Hạ Minh, thế là bị hai tên côn đồ đến gây sự, sau đó cố ý đâm cậu ấy bị thương.

Trương Ý gật đầu nói: - Bây giờ sự việc này không còn đơn giản là giáo viên không nhận được lương, phải yêu cầu ủy ban kỷ luật huyện ủy và cục công an ra mặt mới được, tôi sẽ báo cáo cho bí thư Văn về sự việc này.

Trương Ý bàn bạc trao đổi vài câu với Tiểu Đông Đông và Hạ Hàm Công, sau đó dùng điện thoại đi động gọi cho bí thư huyện ủy Văn Quốc Quyền, sau khi giới thiệu tình huống thì nói: - Bí thư Văn, tình huống của trường trung học Thụ Đức rất nghiêm trọng, đã có thể cơ bản xác nhận Lưu Hạ Minh vi phạm kỷ luật nghiêm trọng, thế nên tôi đề nghị ủy ban kỷ luật huyện ủy nhanh chóng tham gia điều tra rõ ràng sự việc ở trường trung học Thụ Đức, cho ra một câu trả lời thỏa đáng với tất cả giáo viên nhà trường.

Trương Ý cũng không báo cáo sự việc cho lãnh đạo trực tiếp là chủ tịch Cầu Ý Chí, hẳn trực tiếp vượt cấp báo cáo cho bí thư huyện ủy, điều này cho thấy hẳn hoàn toàn không tin vào Cầu Ý Chí.

Tất nhiên bí thư huyện ủy Văn Quốc Quyền cũng vui mừng khi thấy nội bộ ủy ban nhân dân huyện có đấu đá như vậy, chỉ xuất hiện tình huống như vậy thì một bí thư huyện ủy như hẳn mới có thể nắm giữ đại cục của cả huyện được.

Sau khi nghe xong báo cáo của Trương Ý thì Văn Quốc Quyền lên tiếng đồng ý, sau đó hẳn nhanh chóng gọi điện thoại cho ra chỉ thị với ủy ban kỷ luật huyện ủy, đồng thời còn gọi điện thoại cho cục trưởng cục công an huyện Kiến Ân, ra lệnh yêu cầu cục công an phối hợp với ủy ban kỷ luật huyện ủy nhanh chóng bắt giữ nhóm người Lưu Hạ Minh và điều tra cho rõ ràng.

Sau khi Trương Ý nói chuyện điện thoại xong một lúc thì có hai viên cảnh sát chạy đến trường trung học Thụ Đức, tất nhiên Trương Ý tỏ ra cực kỳ bất mãn, không khỏi lên tiếng phê bình. Mặc dù Trương Ý không quản lý cục công an huyện, thế nhưng hẳn đang có mặt tại hiện trường, còn có các vị lãnh đạo ban ngành trong thành phố, nhưng cảnh sát nhận được điện thoại tố cáo lại đến quá muộn, đối mặt với tình huống này thì dù là ai cũng tỏ ra rất tức giận.

Nhân viên điều tra của ủy ban kỷ luật huyện ủy nhanh chóng chạy đến trường trung học Thụ Đức, sau khi hội họp với nhóm người Trương Ý thì bắt đầu triển khai điều tra sự việc.

Tôn Hiểu cũng cực kỳ phối hợp, nàng tuy có tính cách nhu nhược thế nhưng cũng không phải kẻ ngốc, thế nên có lưu giữ lại những tài liệu quan trọng của phòng tài vụ, lén giữ một vài căn cứ chính xác, đồng thời nàng còn có bảy đoạn băng ghi âm những lần Lưu Hạ Minh cưỡng hiếp mình.

Chỉ cần là những chứng cứ của riêng Tôn Hiểu thì Lưu Hạ Minh đã không thể thoát tội được.

Trương Ý thở dài một hơi nói: - Trường phòng Tiểu, trường phòng Hạ, công tác của chúng ta thật sự còn chưa được tốt, loại người cặn bã như Lưu Hạ Minh cũng không phải chỉ sau một vài ngày thì trở nên như vậy, nhưng trước đó nếu như sớm có dự phòng, bên trên quản lý chặt hơn thì sẽ tốt hơn rất nhiều.

Lý Nam cũng là một trong những nhân chứng quan trọng, thế nên được cảnh sát yêu cầu viết bản tường trình. Lý Nam không có chút lo lắng, hẳn chỉ cần nói ra sự thật là được.

Tiểu Đông Đông cũng yêu cầu Lý Nam thật sự cầu thị đối với quá trình điều tra của cục công an huyện Kiến Ân, cũng tỏ ra cực kỳ thỏa mãn với biểu hiện của Lý Nam lần này.

- Chúng ta làm công việc này phải có tinh thần trọng nghĩa, phải có dũng khí đấu tranh với kẻ ác, với cái xấu, điều này Lý Nam biểu hiện rất tốt, sau này nên giữ vững tinh thần như vậy. Tiểu Đông Đông tiến hành khen ngợi Lý Nam trước mặt mọi người, có lẽ vì bản thân nàng cũng đồng tình với Tôn Hiểu và cực kỳ căm hận Lưu Hạ Minh, thế nên hảo cảm với Lý Nam lại tăng tiến thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Báo cáo tư tưởng

Chương 70: Báo cáo tư tưởng.

Lý Nam đến đồn công an trình báo vấn đề liên quan, toàn bộ quá trình rất đơn giản, hẳn nói rõ ràng những gì mình thấy được, cũng không che giấu điều gì, dù phương diện ra tay đánh Lưu Hạ Minh cũng không che giấu.

Viên cảnh sát tiến hành lấy lời khai của Lý Nam cũng tỏ ra rất khách khí, dù sao Lý Nam cũng là một người làm chứng, cũng không phải người trong cuộc, đồng thời còn là nhân viên công tác của phòng văn thư thị ủy, lần này là nhân viên của tổ phối hợp liên ngành giữa phòng văn thư và phòng giáo dục xuống huyện Kiến Ân tham gia công tác. Trước đó phó chủ tịch huyện Trương Ý đã tỏ ra tương đối bất mãn với công tác của cục công an, bây giờ

bọn họ cũng không muốn tiếp tục phát sinh phiền phức.

Chỉ cần là những người có quan tâm đến chính trị thì biết Trương Ý là một vị phó chủ tịch rất tích cực, vì thế nhiều lần khắc khẩu với chủ tịch huyện Cầu Ý Chí. Rất nhiều người nói rằng toàn thân Trương Ý đều là gai nhọn, tốt nhất không nên chọc vào.

Giữa trưa Trương Ý mời tổ phối hợp liên ngành ăn cơm ở nhà khách huyện ủy, mặc dù bây giờ chỉ là ăn cơm trưa và buổi chiều vẫn còn công tác thế nhưng chủ tịch Trương vẫn yêu cầu nhân viên phục vụ đưa đến một thùng bia. Lần đầu tiên Trương Ý nâng ly bia lên nói với Lý Nam - Tiểu Lý, hôm nay tôi cũng không mời trưởng phòng Tiểu và trưởng phòng Hạ đầu tiên, tôi mời cậu một ly, nếu như không phải có cậu, chỉ sợ vấn đề của Lưu Hạ Minh cũng không nhanh chóng bộc lộ ra ngoài như vậy được.

Lý Nam khiêm tốn nói: - Chủ tịch Trương quá khen rồi, tôi chỉ là may mắn mà thôi, cũng không làm được gì cả. Tôi nghĩ hạng người như Lưu Hạ Minh chỉ là số ít trong hệ thống giáo dục mà thôi.

Trương Ý nghe xong thì cười nói: - Trưởng phòng Tiểu, quả nhiên là dưới tay tướng mạnh không có lính hèn, chị nhìn mà xem, Tiểu Lý thật sự rất giỏi ăn nói đấy.

Trương Ý cũng thấy rõ sự coi trọng của Tiểu Đông Đông với Lý Nam, hơn nữa lời nói vừa rồi của Lý Nam cũng làm cho hắn thật sự thỏa mãn.

Tiểu Đông Đông mỉm cười nói: - Tiểu Lý là sinh viên đại học Thiên Đô, là người đạt thành tích cao nhất trong cuộc thi nhân viên nhà nước của phòng tổ chức thị ủy vào năm nay, cậu ấy được phân phối đến đơn vị chúng tôi, chúng tôi cũng hy vọng cậu ấy rèn luyện cho tốt, đơn vị cũng sẽ chú trọng bồi dưỡng.

Sau khi nghe Tiểu Đông Đông nói như vậy thì mọi người đều tỏ ra tán thưởng, đều nói tương lai phát triển của Lý Nam sẽ rất tốt.

Lý Nam cảm thấy bất cứ lúc nào Tiểu Đông Đông cũng đưa chính mình giới thiệu cho người khác, coi mình như một bảo bối đáng để khoe khoang, đặc biệt là thông tin mình là người đạt thành tích cao nhất trong cuộc thi tuyển nhân viên nhà nước do phòng tổ chức thị ủy tổ chức vào năm nay, mỗi lần giới thiệu về hắn thì Tiểu Đông Đông đều nói ra điều này, làm cho Lý Nam cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng điều này cũng đủ để cho thấy sự ưu ái của Tiểu Đông Đông với hắn, đồng thời cũng có thể làm cho người đối diện sinh ra ấn tượng tốt, điều này cực kỳ có lợi cho bản thân hắn.

Vì có đầy đủ chứng cứ thế nên huyện Kiến Ân nhanh chóng điều tra rõ ràng hành trình tham ô công khoản vi phạm kỷ luật và không tuân theo quy định của nhóm người Lưu Hạ Minh, hơn nữa Lưu Hạ Minh còn là một người cường hiếp nhân viên, thế nên chờ đợi hắn chính là chế tài nghiêm khắc của pháp luật.

Nhưng đây cũng không phải sự việc mà nhóm người Lý Nam có thể chen tay vào, sau khi cùng cấp ủy chính quyền huyện Kiến Ân đạt thành nhất trí sơ bộ về việc giải quyết thích đáng vấn đề lương bổng của giáo viên của trường trung học Thụ Đức thì ngày thứ ba tổ phối hợp liên ngành quay về thành phố Vũ Dương. Trong quá trình này ngoài lần đầu tiên chủ tịch Cầu Ý Chí có ra mặt tiếp kiến mọi người, thời gian còn lại đều không xuất hiện, giống như giao phó tất cả cho phó chủ tịch Trương Ý.

Phó chủ tịch Trương Ý thì luôn đi cùng với tổ phối hợp liên ngành, mọi việc liên hệ rất tốt.

Nhân cơ hội này Lý Nam và Trương Ý đã có hiểu biết nhất định về nhau, nhưng loại quan hệ này vẫn chưa nói rõ điều gì, càng chưa nói đến phương diện cùng hợp tác vì có chung lợi ích. Còn phương diện muốn thông qua Trương Ý để hiểu và thậm chí là đấu tranh với Cầu Ý Chí thì càng không thể nào thực hiện được. Nhưng dù sao đây cũng là một khởi đầu tốt đẹp, ít nhất bây giờ Lý Nam cũng đã quen biết Trương Ý, hơn nữa còn lại để lại ấn tượng khá sâu sắc trong lòng người này. Đồng thời Lý Nam còn biết rõ Trương Ý không đứng cùng chiến tuyến với Cầu Ý Chí, điều này là quá đủ rồi.

Lý Nam có đầy đủ kiên nhẫn, hắn tin tưởng chỉ cần mình kiên trì, nhất định sẽ có thể rửa sạch oan khuất của bố mình, những kẻ trước kia hãm hại bố mình nhất định phải bị quả báo.

Ngày thường Lý Nam ít khi nói với người khác về chuyện này, thế nhưng chôn giấu trong lòng càng lâu thì cừu hận càng khắc sâu.

Sau khi nghỉ ngơi hồi phục hai ngày thì tổ phối hợp liên ngành lại tiếp tục đi xuống một huyện khác, chủ yếu là giải quyết vấn đề giáo viên gửi đơn thư phản ánh vấn đề về nhà trường. Những ngôi trường này đều có chung một đặc điểm chính là phát lương cho giáo viên quá ít, thậm chí vài tháng rồi không phát lương, làm cho cuộc sống cơ bản của giáo viên phát sinh vấn đề. Đáng lý ra nghề giáo vốn được mọi người hâm mộ, vì có công tác ổn định, lương bổng cũng không kém, hơn nữa còn có một kỳ nghỉ hè rất dài. Nhưng bây giờ lương giáo viên không được phát đúng thời điểm, trong gia đình cũng sinh ra nhân tố không ổn định, làm cho người ta cảm thấy nghề giáo không ra gì.

Hơn nữa trong quá trình này Lý Nam còn phát hiện có quá nhiều nhà trường cùng phát sinh vấn đề tương tự, hơn nữa mọi người đều có chung một đặc điểm, đó chính là có liên hệ đến quỹ Cơ Kim Hội.

Lý Nam đặc biệt viết một bài văn về tình huống này, chủ yếu là trình bày những ảnh hưởng của quỹ Cơ Kim Hội đến công tác của phòng văn thư, đồng thời cũng đưa ra một vài lời đề nghị. Hắn đề xuất thành lập một cơ chế phản ứng liên động, tất cả các quận huyện phải có một ban ngành ứng phó khẩn cấp, thống nhất tiến hành xử lý tất cả vấn đề do quỹ Cơ Kim Hội gây ra.

Lý Nam cảm thấy ảnh hưởng mặt trái của quỹ Cơ Kim Hội này không thể chấm dứt ngay được, bây giờ loại hình này còn đang tiếp tục biến tướng, cho dù đã điều tra xong về sổ sách nhưng sổ tiền dân chúng gửi vào không thể nào thu hồi lại được. Vì quản lý quỹ không quy phạm, thế nên rất nhiều tiền được cho vay và khó thể lấy về, cũng không đơn giản có thể thu hồi lại được. Một số tiền không thể thu hồi, hơn nữa chính quyền không thể đem toàn bộ ngân sách để xử lý sự kiện này, thế cho nên kết quả cuối cùng là một bộ phận dân chúng bị tổn thất. Cho dù tổn thất này có thể chậm rãi thu hồi, thế nhưng không biết khi nào mới thực hiện được, dù sao thì cũng khó thể nào làm cho sự việc trở nên rõ ràng được.

Lý Nam kết hợp tri thức của mình để tiến hành trình bày các vấn đề của quỹ Cơ Kim Hội, khi cho ra đề nghị cũng nghiêm túc suy xét, đặc biệt còn kết hợp với những phân tích dựa theo tình hình thực tế của thành phố Vũ Dương.

Nói một cách tổng thể thì Lý Nam viết bài rất chú tâm, cũng rất có lòng tin, đây chính là thành quả sau nhiều ngày cố gắng công tác của hắn.

Mười giờ sáng ngày thứ hai, Lý Nam cầm bài viết của mình đi đến phòng làm việc của phó phòng Tiểu Đông Đông.

Lý Nam vốn là một nhân viên bình thường của khoa số một phòng văn thư, bên trên còn có trưởng khoa và phó khoa, nếu như không có việc gì đặc thù mà trực tiếp đến tìm gặp Tiểu Đông Đông, chỉ sợ sẽ sinh ra hiềm nghi báo cáo vượt cấp. Nhưng hắn là sinh viên mới đến nhận công tác, hắn là một người mới của đơn vị, báo cáo tư tưởng của mình cho lãnh đạo cũng là điều dễ hiểu, hơn nữa lãnh đạo bình thường cũng rất thích điều này.

- Trưởng phòng Tiểu, tôi muốn báo cáo tư tưởng công tác của tôi trong khoảng thời gian này... Lý Nam gõ cửa phòng làm việc của Tiểu Đông Đông, sau đó dùng giọng cung kính nói.

- Tốt, như vậy rất tốt. Tiểu Đông Đông lên tiếng khen ngợi, trên mặt nở nụ cười ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Phải thu thập Lý Nam

Chương 71: Phải thu thập Lý Nam

Lý Nam ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc của Tiểu Đông Đông, lần đầu tiên hắn tiến hành báo cáo về tình huống và tư tưởng sau gần một tháng công tác. Năm sáu phút hắn cung kính đứng lên dùng hai tay đưa bài viết của mình đến rồi nói: - Trưởng phòng Tiểu, đây là bài viết của tôi về tình huống công tác trong thời gian qua, kính mong chị xem xét và chỉ điểm.

Tiểu Đông Đông chợt ngây người, sau đó vui vẻ nói: - Rất tốt, tôi sẽ xem xét, cậu còn trẻ nên ghi chép nhiều hơn, động não viết nhiều thì tốt.

Tiểu Đông Đông vừa nói vừa cúi đầu đọc bài viết của Lý Nam, đầu tiên là bút pháp cứng cáp có lực của hắn làm cho nàng phát sinh hảo cảm. Nàng đã đọc qua không ít bài viết của người khác, xem không ít kiểu chữ, thế nhưng ít có người viết đẹp như Lý Nam. Tục ngữ có câu nhìn chữ đoán người, xem ra chính mình cũng không nhìn lầm Lý Nam, tiểu tử này thật sự có năng lực.

Thật ra Lý Nam sợ dĩ không in bài viết của mình ra cũng là vì muốn biểu hiện bút lực của bản thân, trước kia hắn bị anh trai Lý Thần ép phải luyện bút lông một thời gian dài, khi đó hắn luyện chữ trên bàn com, viết không tốt thì phải viết lại. Đây chính là cơ sở kiên cố cho thư pháp của Lý Nam, thế cho nên bút pháp của hắn cũng được tán thưởng trong nhà trường đại học.

Sau đó Tiểu Đông Đông dần dần bị thu hút với nội dung bài viết của Lý Nam.

Nói thật, lúc bắt đầu Tiểu Đông Đông nghe Lý Nam nói mình có một bài viết và mong muốn lãnh đạo đọc qua sửa sai chỉ điểm, nàng còn cho rằng Lý Nam đến tham gia công tác chưa lâu, dù có cố ý cũng không viết được gì có chiều sâu, chỉ là tinh thần chăm chỉ thể này đáng đề kháng định mà thôi. Nhưng khi nàng đọc bài viết của Lý Nam, nàng cảm thấy bài viết này rất cuốn hút và xâm nhập, phân tích vấn đề rất sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, nắm bắt được điểm nóng, đồng thời lời đề nghị cũng rất có tính châm chích.

"Xem ra tiểu tử này rất dụng tâm, đến phòng văn thư công tác chưa đến một tháng nhưng đã có nhận thức sâu sắc như vậy. Trong phòng văn thư có nhiều nhân viên công tác thế nhưng không có mấy người có nhiều ý nghĩ về sự việc quỹ Cơ Kim Hội như Lý Nam, dù là Dẫn Hồng Sinh công tác tận tâm tận lực thì phương diện tự suy luận vẫn kém, có nhận thức không đủ với sự kiện quỹ Cơ Kim Hội!" Tiểu Đông Đông thầm suy nghĩ: "Lý Nam này trẻ tuổi và có chí hướng, thật sự rất tốt, đáng đề bồi dưỡng, tương lai có thể trở thành nòng cốt của khoa số một!"

Trong khoảng thời gian này Tiểu Đông Đông rõ ràng cảm nhận được trưởng khoa số một Chu Huy có thái độ và trạng thái công tác không được tốt, bản thân nàng cũng hiểu được trạng thái công tác này của Chu Huy, thế nhưng hiểu là một chuyện, lại khó thể tha thứ. Vì nàng là phó phòng được phân công quản lý công tác của khoa số một, nếu như khoa số một không làm tốt công tác, như vậy một vị lãnh đạo được phân công quản lý như nàng cũng không thể ngẩng cao đầu được.

Quan trọng là Chu Huy kia có ý nghĩ bất chính, nhiều lần đến báo cáo công tác dùng giọng điệu xa gần chèn ép Lý Nam. Nhưng Tiểu Đông Đông trải qua tìm hiểu của mình thì biết được những lời nói của Chu Huy phần lớn là bịa đặt. Nàng là một người phụ trách ban ngành, nàng thật sự khó tha thứ cho một người chuyên dùng thủ đoạn như vậy.

Thế nên Tiểu Đông Đông mới chuẩn bị thay thế Chu Huy, đẩy Dẫn Hồng Sinh tiến lên làm trưởng khoa số một phòng văn thư.

Còn Lý Nam thì sẽ cho rèn luyện một hai năm, tương lai sẽ tiếp nhận vị trí phó trưởng khoa số một.

Tất nhiên đây chỉ là ý nghĩ sơ bộ trong đầu Tiểu Đông Đông, tạm thời còn chưa thể áp dụng được.

Hơn nữa dù Lý Nam có biểu hiện tốt nhưng vẫn còn sớm để tiến hành đề bạt.

Sau khi đọc xong bài viết của Lý Nam thì Tiểu Đông Đông nở nụ cười tán dương, nàng nói: - Cậu viết rất tốt, tôi cảm thấy chỉ cần sửa chữa một chút thì sẽ trở thành một bản tin có giá trị tham khảo trong thành phố Vũ Dương. Cậu phân tích cũng rất đúng, đối với sự kiện quỹ Cơ Kim Hội thì thị ủy phải cực kỳ coi trọng, tôi cũng hy vọng bài viết này sẽ làm cho lãnh đạo thị ủy coi trọng hơn. Thế này nhé, tôi sẽ sửa chữa lại một chút, sau đó cố gắng dùng làm bản tin tham khảo.

Lý Nam nói: - Tôi tham gia công tác còn chưa lâu, còn nhiều phương diện chưa quen thuộc, nếu có trưởng phòng Tiểu sửa chữa sai sót, tôi cũng không lo lãng phạm sai lầm.

Tiểu Đông Đông cười nói: - Cậu cho rằng bây giờ giống như năm xưa viết văn cũng phạm sai lầm à? Chỉ cần không liên quan đến vấn đề nguyên tắc, cũng sẽ không có ai đi truy cứu trách nhiệm của cậu. Tất nhiên nếu có thể thông qua bài viết này để đề xuất một vài lời đề nghị hợp lý với công tác của thị ủy, như vậy sẽ là tốt nhất. Tôi sẽ sửa lại bài viết của cậu, sau đó sẽ dùng danh nghĩa của cậu để phát tin, cậu không có ý kiến gì chứ?

Lý Nam tranh thủ thời gian nói: - Tôi không có ý kiến gì, nhưng trưởng phòng Tiểu ký tên vào bài viết này thì tốt nhất. Hơn nữa nếu như không có sự quan tâm của trưởng phòng Tiểu, chỉ sợ bài viết này cũng không có được tác dụng. Đồng thời bình thường tôi chỉ là tổng kết lại những lời dạy bảo của chị, thế cho nên tư tưởng của tôi trong bài viết đều đến từ chị mà thôi.

Mặc dù bài viết là tâm huyết của mình nhưng Lý Nam cảm thấy chuyển sang cho Tiểu Đông Đông thì tốt hơn. Thứ nhất, tiểu Đông Đông đã chỉ điểm cho hẳn nhiều nội dung tương quan, đây rõ ràng là tín nhiệm hẳn, đồng thời cũng cho thấy nàng coi trọng bài viết này; thứ hai mình là người mới đến, cho dù viết văn tốt cũng không dễ dàng tạo nên bản tin tham khảo trong quan trường Vũ Dương. Phải biết rằng bản tin tham khảo sẽ trở thành một phần trong sách báo của phòng nghiên cứu chính sách thành phố Vũ Dương, những tờ báo thể này chủ yếu phân tích và trình bày một vài vấn đề quan trọng của địa phương, có cung cấp sự giúp đỡ nhất định cho công tác của thị ủy.

Tiểu Đông Đông cười nói: - Cậu cũng đừng tăng bốc tôi, tôi thấy bài viết này do chính bản thân cậu đúc kết kinh nghiệm và tìm tòi suy nghĩ mới cho ra được, nhưng tôi cũng cảm thấy đề tên mình mới có lợi cho cậu.

Lý Nam gật đầu nói: - Cảm ơn sự quan tâm của trưởng phòng Tiểu.

Tiểu Đông Đông nói: - Không có gì, chỉ cần cậu cố gắng công tác là được.

Sau khi hàn huyên thêm vài câu thì điện thoại trên bàn làm việc của Tiểu Đông Đông vang lên, thế là Lý Nam lên tiếng cáo từ.

Lý Nam đi ra ngoài hành lang và gặp mặt trưởng khoa Chu Huy, khi Chu Huy thấy Lý Nam từ trong phòng làm việc của Tiểu Đông Đông đi ra thì gương mặt trở nên cực kỳ âm trầm. Hẳn thâm nghĩ tiểu tử này rõ ràng không hiểu quy củ, là một nhân viên công tác bình thường không có việc gì thì chạy đến phòng làm việc của lãnh đạo làm gì?

Trong khoảng thời gian này Chu Huy dựa theo yêu cầu của trưởng khoa Tạ phòng nhân sự để cố ý nhìn chằm chằm vào Lý Nam, nhưng thật sự không phát huy tác dụng gì cả. Nguyên nhân chủ yếu là trưởng phòng Tiểu Đông Đông quá ưu ái với Lý Nam, hơn nữa phó khoa Duẩn Hồng Sinh cũng có thiên hướng về Lý Nam, vì vậy mà Chu Huy không làm gì được Lý Nam, thế nên trong lòng rất bức bối.

Đồng thời Chu Huy càng cảm thấy khó chịu hơn khi phương diện điều động công tác của mình gặp phải phiền toái không nhỏ, trưởng khoa Tạ nói rằng sắp tới có cơ hội nhưng lãnh đạo phòng nhân sự không chịu thả lỏng ra, thế cho nên phương diện điều động mình khó thể thành hiện thực ngay được.

"Nếu như có thể có quan hệ tốt với phó chủ tịch Cao, tất cả sẽ không còn là vấn đề." Chu Huy cố gắng phân tích tương lai của mình: "Nếu muốn chủ tịch Cao lên tiếng giúp mình, hoặc nói có thể ảnh hưởng đến chủ tịch Cao, trong số những người mình có quen biết chỉ có một mình Cao Hiến Quý làm được điều này. Tiểu tử kia không biết có bao nhiêu thù oán với Lý Nam, hình như không ép Lý Nam ngã xuống là không được!"

Trước đó dưới sự sắp đặt của trưởng khoa Tạ thì Chu Huy đã cùng ăn cơm với Cao Hiến Quý, trong bữa cơm Cao Hiến Quý tỏ ra cực kỳ cảm hận Lý Nam, nói thẳng với Chu Huy rằng mình muốn thu thập Lý Nam, yêu cầu Chu Huy nhất định phải cố gắng hỗ trợ.

Thế nên Chu Huy cảm thấy bây giờ nếu mình còn muốn thật sự phát triển trong quan trường, chỉ có thể nhúng tay vào Lý Nam, phải thông qua phương diện thu thập Lý Nam để làm cho Cao Hiến Quý hài lòng, như vậy mình mới có được cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Trẻ tuổi mặt trắng

Chương 72: Trẻ tuổi mặt trắng.

Bài viết của Lý Nam được đăng báo ngày mùng ba tháng tám ký tên Tiểu Đông Đông và Lý Nam. Điều này cũng là rất bình thường, dù sao Tiểu Đông Đông cũng là lãnh đạo, tên của nàng không thể xếp sau Lý Nam được.

Vì giai đoạn công tác hiện tại cực kỳ chú trọng vào vấn đề của quỹ Cơ Kim Hội, thế nên khi phòng nghiên cứu chính sách biên soạn bản tin tham khảo đã đặt bài viết của Lý Nam lên trang đầu.

Phó thư ký trưởng kiêm chủ nhiệm phòng nghiên cứu chính sách Lưu Định Khải còn tự mình viết một bài xã luận ngắn về bài viết của Lý Nam. Khoảng thời gian này phòng nghiên cứu chính sách rất cần những bài viết có liên quan đến Cơ Kim Hội như vậy, bọn họ cũng tiến hành góp nhặt nhiều tư liệu, đúng lúc có bài viết của Lý Nam được đưa đến.

Bản tin tham khảo của thành phố Vũ Dương chủ yếu được đưa đến tay các vị cán bộ cấp phó sở trở lên, đây là những cán bộ cầm quyền trong thành phố Vũ Dương, bọn họ cũng tỏ ra khá coi trọng bài viết này, vì bản thân bài viết rất có giá trị tham khảo cho công tác của bọn họ.

Bài viết này đi sâu vào Cơ Kim Hội vốn là một trong những vấn đề làm đau đầu thị ủy Vũ Dương vào lúc này. Nhìn vào tình huống của tất cả quận huyện thì khắp nơi đều có quỹ đầu tư theo kiểu này, tất cả đều mục nát trống rỗng. Tuy bây giờ còn chưa điều tra rõ ràng về sổ sách của các quỹ Cơ Kim Hội này, thế nhưng vấn đề đã bộc lộ ra thật sự không thể đơn giản giải quyết.

Thường ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức Lý Dật Phong xem xong bản tin và thấy tác giả là Tiểu Đông Đông và Lý Nam, hắn có ấn tượng với Tiểu Đông Đông, đây chính là một nữ cán bộ được bồi dưỡng trọng điểm của thành phố Vũ Dương, ba mươi lăm tuổi đã là cán bộ cấp cục. Còn cái tên Lý Nam cũng khá quen thuộc, hắn đọc qua mà không khỏi có phản ứng, đây không phải là sinh viên đột vừa rồi thông qua kỳ thi của phòng tổ chức và vô cơ được sắp xếp công tác ở phòng văn thư sao? Đây là một thanh niên đầy chính nghĩa và sức sống, không ngờ mới công tác ở phòng văn thư được một tháng đã có thể sáng tác ra bài viết như vậy, thật sự rất tốt.

Tuy tên của Lý Nam đứng sau Tiểu Đông Đông thế nhưng Lý Dật Phong cũng hiểu rõ ý nghĩa của nó. Lý Nam là một người mới nhận công tác, khó thể nào cùng liên kết với phó phòng để viết bài đăng lên bản tin tham khảo được, trừ khi bài viết này hoàn toàn do Lý Nam sáng tác, lãnh đạo đề tên chỉ là cho có lệ mà thôi, nếu không thì lãnh đạo thị ủy sao có thể lấy bài viết của một nhân viên mới tham gia công tác để tham khảo cho được?

"Lý Nam quả nhiên không làm mình thất vọng, mới công tác không bao lâu đã có thể bộc lộ tài năng, xem ra để cho cậu ấy rèn luyện có thêm kinh nghiệm ở phòng văn thư cũng rất có lợi!" Lý Dật Phong trầm nghĩ như vậy, sau đó hắn mở quyển sổ của mình ra, lại lấy bút viết vào hai chữ Lý Nam.

Lý Dật Phong vốn cũng có ấn tượng rất tốt với Lý Nam, bây giờ được đọc bài viết này, càng cảm thấy Lý Nam là một cán bộ trẻ tuổi có năng lực và nhiệt huyết.

Nếu một người như vậy mà đặt ở hoàn cảnh của phòng văn thư, rõ ràng không có lợi cho quá trình phát triển sau này.

Đột vừa rồi phòng tổ chức thị ủy cũng có nhận vào một sinh viên, Lý Dật Phong cũng tìm hiểu về cậu sinh viên này, thế nhưng người này tạm thời còn chưa có biểu hiện gì đặc biệt.

Khi so sánh hai người này với nhau thì Lý Dật Phong càng cảm thấy hiếu kỳ.

Vì Lý Dật Phong biết rõ Lý Nam là điển hình của dân đen không quan hệ và bối cảnh, thế nên mới bị người ta đẩy đến phòng văn thư.

Nhưng Lý Nam đến phòng văn thư vẫn có thể bộc lộ tài năng, biểu hiện mình là người có năng lực.

Lý Dật Phong là trưởng phòng tổ chức, phát hiện và bồi dưỡng cán bộ có năng lực chính là một chức trách quan trọng của hắn.

Giữa trưa khi đang ăn cơm thì Lý Nam nhận được tin nhắn yêu cầu gọi điện của Ngô Văn Phong, thế là hắn dùng điện thoại trong quán cơm gọi đi. Sau khi điện thoại nói thông thì Ngô Văn Phong nói:

- Lý Nam, tiểu tử cậu thật sự rất tốt, mới đó mà đã viết được một bản tin hay như vậy, ngay cả lãnh đạo thị ủy cũng phải chú ý.

Lý Nam có hơi ngây người, ngay sau đó hắn hiểu Ngô Văn Phong nói về bài viết trước đó của mình, không thể ngờ nó đã được đăng báo.

- Chỉ là một bản tin mà thôi, không khoa trương như vậy chứ? Lý Nam cười nói, hắn cũng thật sự cảm thấy rất vui, tuy bài viết ký tên hai người nhưng thật ra chính hắn là tác giả, bây giờ bài viết được đăng lên bản tin tham khảo của thị ủy Vũ Dương, nói rõ nội dung của nó là không tệ, ít nhất cũng có giá trị tham khảo, kết quả này là sự ủng hộ rất lớn cho chính Lý Nam.

Ngô Văn Phong nói: - Thật sự là không đơn giản, cậu có biết không, Tiểu Đông Đông chính là nữ cán bộ được thị ủy bồi dưỡng trọng điểm, rất nhiều lãnh đạo biết tên của chị ấy, còn cậu là người không có danh tiếng gì lại được đề tên sau Tiểu Đông Đông, điều này để làm cho lãnh đạo chú ý. Sáng nay lãnh đạo còn hỏi tôi xem Lý Nam là ai, thế là tôi đơn giản giới thiệu một chút, lãnh đạo nghe xong thì liên tục nói rất tốt, còn nói cán bộ trẻ tuổi chịu khó động não cũng là việc tốt.

Lãnh đạo trong lời nói của Ngô Văn Phong tất nhiên là phó bí thư thị ủy, Lý Nam là một người mới trong quan trường Vũ Dương, được phó bí thư thị ủy tán thưởng thì thật sự là một sự kiện rất vinh hạnh.

Lý Nam thầm cảm thấy rất vui, nhưng hắn cũng không quá đắc ý, vì hắn biết bài viết của mình được lãnh đạo tán thưởng, điều này cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng trên con đường làm quan của mình. Lúc này cuộc cách mạng của hắn còn chưa thành công, hắn còn cần phải liên tục cố gắng mới được.

- Cảm ơn anh Ngô, sau này mong anh Ngô nói giúp tôi vài câu. Lý Nam cười cười nói.

- Chuyện này tôi sẽ chú tâm, nhưng cậu cũng đừng quá ôm đồm trông cậy, dù sao thì mẩu chốt vẫn là bản thân cậu, nhưng nếu cậu có thể viết ra thêm nhiều bài như vậy, lãnh đạo tất nhiên sẽ càng có ấn tượng sâu sắc hơn về cậu, cơ hội của cậu cũng nhiều hơn. Dù sao tôi cũng sẽ chú ý chuyện của cậu, khi nào có cơ hội tôi sẽ cố gắng nhắc đến cậu. Ngô Văn Phong dùng giọng sáng khoái nói: - À, thứ bảy tôi không có việc gì, có chút thời gian rảnh, chúng ta đi đến một quán sân vườn nào đó vui chơi nửa ngày được không? Tôi có biết một quán sân vườn rất tốt, hoàn cảnh đẹp đẽ, chúng ta nên đến đó nghỉ ngơi cho thoải mái, đồng thời uống chút rượu.

Lý Nam nghe Ngô Văn Phong nói đến câu uống chút rượu thì có chút buồn cười, người này rất thích rượu, nếu như đã muốn uống thì không say không về.

Lý Nam tất nhiên sẽ không từ chối lời mời của Ngô Văn Phong, hắn nói: - Được rồi, bất kỳ lúc nào tôi cũng sẽ đi theo lời kêu gọi của anh Ngô.

Ngô Văn Phong nói: - Vậy thì quyết định thế nhé, khi đó tôi sẽ liên lạc với cậu.

Buổi chiều đi làm không được bao lâu, Lý Nam đang cùng Thẩm Ngọc Phương tiếp dân thì trưởng khoa Chu Huy hằm hằm đi tới, nói rằng trưởng phòng Tiểu yêu cầu Lý Nam đến gặp mặt.

Chu Huy nhìn bóng lưng của Lý Nam mà không khỏi bức mình, thầm nghĩ Lý Nam này rốt cuộc có bản lĩnh gì mà Tiểu Đông Đông lại coi trọng như vậy?

"Không phải chỉ là một tên trẻ tuổi mặt trắng sao?" Chu Huy không khỏi bức bối thầm nghĩ. "Phụ nữ hình như thích dạng người thế này!"

Khi thấy gương mặt có vài phần mất sức sống của Thẩm Ngọc Phương thì Chu Huy dùng giọng không kiên nhẫn nói: - Thẩm Ngọc Phương, có chuyện gì vậy? Tôi qua mặt ngủ sao? Sao lại chẳng có tinh thần như vậy? Chúng ta không thể để cho quần chúng phải chờ đợi được, thái độ công tác như thế là không tốt.

"Tôi đây không phải đang sửa sang lại tài liệu sao?" Thẩm Ngọc Phương thầm nói, nàng biết rõ Chu Huy không làm gì được Lý Nam, vì người ta đã có sự bao phủ của trưởng phòng Tiểu, thế nên bây giờ Chu Huy mới bày ra gương mặt khó chịu như vậy. Nhưng bản thân nàng thì không có vấn đề, dù sao Chu Huy cũng không làm gì được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Lưới quan hệ

Chương 73: Lưới quan hệ.

Tiểu Đông Đông gọi Lý Nam đến tất nhiên là cho ra vài lời khuyến khích, yêu cầu hắn tiếp tục cố gắng, cần phải suy luận nhiều hơn, viết lách nhiều hơn. Vì bài viết lần này được cán bộ thị ủy rất coi trọng, đây là công lao của Lý Nam.

Thực tế thì Tiểu Đông Đông cảm thấy rất vui, vì bài viết này mà hôm nay nàng được thư ký của bí thư thị ủy gọi điện thoại đến, nói rằng hai giờ chiều nay đến thị ủy một chuyện, vì bí thư thị ủy muốn được nghe nàng báo cáo về những phương diện có liên quan đến quỹ Cơ Kim Hội.

Đối với một cán bộ cấp phó cục như Tiểu Đông Đông thì cơ hội này là cực kỳ khó có được.

Bình thường muốn gặp bí thư thị ủy thì cũng không dễ dàng như vậy, bây giờ bí thư thị ủy lại tự mình gặp mặt Tiểu Đông Đông, đây là một cơ hội lớn để Tiểu Đông Đông biểu hiện mình.

Tiểu Đông Đông là một nữ cán bộ hơn ba mươi tuổi, đây là một ưu thế của bản thân nàng.

Những năm qua trung ương có nhiều yêu cầu về việc phân phối cán bộ nữ trong ban ngành lãnh đạo, thế cho nên cơ hội của Tiểu Đông Đông là tương đối nhiều.

Chỉ cần Tiểu Đông Đông nắm bắt được cơ hội này, như vậy tương lai tiến lên trên cũng không có gì là khó khăn.

Thế cho nên Tiểu Đông Đông càng tỏ ra yêu mến một cán bộ thanh niên như Lý Nam, người này có học thức, lại chịu khó động não suy nghĩ, quan trọng là lại không có bối cảnh, tiềm lực bồi dưỡng là rất lớn.

Dù là nam hay nữ chỉ cần ở trong quan trường thì bất kỳ ai cũng muốn mở rộng vòng quan hệ của mình, mở rộng lực ảnh hưởng của mình. Một cán bộ trẻ tuổi có tiềm lực tuy không thật sự làm cho một số lãnh đạo bên trên ghi nhớ trong lòng, thế nhưng đối với một người đang muốn tích lũy quan hệ như Tiểu Đông Đông thì lại khá coi trọng.

Dù bản thân có lợi hại thế nào, nếu như bên cạnh không có ai ra sức giúp đỡ, như vậy cũng khó đạt thành nghiệp lớn.

Tiểu Đông Đông là một người có dã tâm, tất nhiên trước nay luôn cố gắng dệt quan hệ của mình. Lý Nam tuy trẻ tuổi nhưng lại được nài cho rằng là người có tiềm lực, hơn nữa người này hai bàn tay trắng, muốn lung lạc khá đơn giản, chỉ cần đối xử tốt một chút đã đủ làm người ta cực kỳ cảm kích rồi.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Tiểu Đông Đông thì Lý Nam cũng tỏ ra cực kỳ vui sướng.

Dù sao thì Tiểu Đông Đông cũng có được lợi ích từ bài viết của mình, càng thêm tán thưởng mình một chút, điều này là rất có lợi với bản thân Lý Nam.

Trên thế giới này không có người nào vô cớ yêu hay vô cớ sinh hận, có thể Tiểu Đông Đông sinh ra hảo cảm vì Lý Nam là sinh viên đại học Thiên Đô và có thành tích thi nhân viên nhà nước tốt nhất, nhưng muốn làm cho người ta coi trọng và tình nguyện bồi dưỡng mình, nào có phải là chuyện dễ dàng như vậy được?

Bây giờ Lý Nam mang đến lợi ích nhất định cho Tiểu Đông Đông, chỉ như vậy thì Tiểu Đông Đông mới càng thêm coi trọng hắn.

Sau khi quay lại đại sảnh tiếp dân, Lý Nam thấy Thẩm Ngọc Phương đang sầm mặt ngồi bên kia tiếp đãi quần chúng. Nói chuyện với Thẩm Ngọc Phương là một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, bộ dạng của Thẩm Ngọc Phương rất nghiêm túc, vừa nghe vừa tút ý ghi chép, bộ dạng có vài phần khó chịu.

Chờ khi người phụ nữ kia rời đi thì Thẩm Ngọc Phương mới thở phào nhẹ nhõm, nàng quay sang nói với Lý Nam: - Đã quay lại rồi à?

Lý Nam cười nói: - Chị Thẩm, ai chọc giận chị vậy?

Thẩm Ngọc Phương quay đầu nhìn thoáng qua rồi hừ một tiếng nói: - Còn ai nữa chứ, người ta không vui nên lấy tôi làm mục tiêu trút giận. Đúng rồi, cậu đến công tác ở khoa số một đã lâu, trong khoa cũng chưa tổ chức tiệc mừng chào đón, tôi thấy rõ ràng là có người không hài lòng với cậu.

Lý Nam cười cười, hắn tất nhiên cảm nhận được trưởng khoa Chu Huy chèn ép làm khó mình khắp nơi, nhưng hắn cũng không làm gì được, cũng không dễ dàng bộc phát. Trong đơn vị có phó phòng Tiểu Đông Đông bao phủ lấy hắn, một người như Chu Huy thật sự không dám làm gì hắn cả.

Chỉ cần Lý Nam cố gắng không để phát sinh sai lầm, như vậy cho dù Chu Huy có làm thế nào cũng khó thể đổi trắng thay đen được.

- Chỉ là một bữa cơm mà thôi, không có gì cả.

Lý Nam tỏ ra lơ đãng đáp.

Nhưng Thẩm Ngọc Phương lại cố gắng muốn quản chuyện bất công của thiên hạ: - Đây cũng không phải là vấn đề một bữa cơm, đây là liên quan đến phương diện mặt mũi thể diện, khoa chúng ta dù là có người ra hay vào đều phải ra ngoài ăn cơm, thế nhưng cậu đến đã lâu mà không có động tĩnh gì, người ta nhìn vào thì sẽ nghĩ thế nào đây?

Lý Nam cười nói: - Tôi cũng không có vấn đề gì, một bữa cơm cũng không có thêm nhiều thể diện được.

- Cậu đừng nên nghĩ như vậy, cậu cũng phải chú ý một chút chứ, Chu Huy kia thật sự quá xấu xa. Thẩm Ngọc Phương nói, sau đó lại hỏi: - Cậu sao lại đắc tội với anh ta thế?

Lý Nam giang hai tay ra nói: - Trước kia tôi chưa từng gặp anh ấy, sao có thể đắc tội với anh ấy được?

- Ai biết người như anh ta đang suy nghĩ điều gì. Thẩm Ngọc Phương nói, trước đó nàng bị Chu Huy phê bình hai câu, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu.

Lý Nam nở nụ cười vui vẻ, hắn cũng không có vấn đề gì cả. Sau hơn một tháng tiếp xúc thì hắn hiểu Chu Huy chính là một tiểu nhân thất bại, trước kia người này có cảnh tượng nhưng bây giờ thì rơi vào trạng thái buồn bực, thích lấy người khác làm mục tiêu trút giận, người như vậy cũng không đáng e ngại.

Lý Nam cực kỳ chờ mong đến ngày cuối tuần, Ngô Văn Phong đã cho ra lời mời, còn nói sẽ giới thiệu bạn bè cho hắn làm quen, điều này nói rõ tình cảm của hắn và Ngô Văn Phong đang dần tăng tiến, lúc này Ngô Văn Phong đã bắt đầu giới thiệu quan hệ cho mình.

Lý Nam và Ngô Văn Phong đã hai lần uống rượu với nhau, có lẽ vì Lý Nam có tư lượng khá tốt, uống rượu không bao giờ từ chối, điều này phù hợp với khẩu vị của Ngô Văn Phong, thế nên mối quan hệ giữa hai người là khá tốt.

Mười giờ sáng thứ bảy Ngô Văn Phong liên hệ với Lý Nam, yêu cầu chờ ở cổng, hắn sẽ nhanh chóng đến đón.

Lý Nam đi ra cổng chờ, không lâu sau một chiếc xe Jetta chạy đến, Ngô Văn Phong ngồi ở vị trí ghế lái phụ, lái xe là một người đàn ông tóc cắt ngắn, có độ tuổi tương đồng với Ngô Văn Phong.

Sau khi Ngô Văn Phong giới thiệu thì Lý Nam mới biết người đàn ông này tên là Lưu Tiến, là một trưởng khoa trong phòng giao thông công chánh, cũng là một nhân vật có thực quyền không lớn không nhỏ.

- Anh Lưu, tiểu đệ là Lý Nam, sau này kính mong anh Lưu quan tâm giúp đỡ nhiều hơn. Lý Nam cười chào hỏi.

- Ha ha, mọi người đều là anh em, không có vấn đề gì. Luru Tiến gật đầu nói.

Sau đó ba người đi đón Trịnh Bình, cuối cùng Luru Tiến lái xe đến một nhà hàng sân vườn ngoài ngoại thành.

Sau khi lên xe thì Lý Nam mới biết buổi tụ hội uống rượu hôm nay thực tế là Luru Tiến mời Ngô Văn Phong, sau đó Ngô Văn Phong mới mời Lý Nam và Trịnh Bình.

"Lý Thần là trưởng khoa phòng giao thông, nhìn qua lớn hơn Ngô Văn Phong vài tuổi, có lẽ kết giao vì coi trọng thân phận của Ngô Văn Phong, vì sau lưng Ngô Văn Phong chính là phó bí thư thị ủy!" Lý Nam thầm suy luận: "Hiện tượng này là bình thường, dù sao thì một người không có giá trị sẽ chẳng được ai quan tâm. Mình được Ngô Văn Phong mời đi thì tỏ ra vui sướng kích động, cũng không phải vì Ngô Văn Phong có thể mang đến điều gì tốt đẹp cho mình. Thế cho nên tình huống này là bình thường, mình cần phải cố gắng trở thành một người có giá trị trong mắt người khác mới được!"

Có thể thấy mối quan hệ giữa Luru Tiến và Ngô Văn Phong là không tệ, nếu không thì Ngô Văn Phong cũng không mời hai người Lý Nam và Trịnh Bình đi cùng, dù sao thì mối quan hệ chưa đến một mức độ nhất định sẽ khó thể giới thiệu bạn của mình cho người khác. Ngô Văn Phong có vòng quan hệ của riêng mình, bây giờ Lý Nam đang cố gắng dung nhập vào bên trong, thông qua vòng quan hệ của Ngô Văn Phong để mở rộng quan hệ của bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Liên kết lợi ích

Chương 74: Liên kết lợi ích.

Luru Tiến lái xe chạy đến một nhà hàng sân vườn ở vùng ngoại thành, nghe nói nhà hàng này là của một người bạn của Luru Tiến. Nơi này có ao cá, có khu vực nuôi gà, còn có vườn hoa, cuối tuần đến đây chơi có thể tạm thời xa lánh bầu không khí ồn ào nơi đô thị, hòa mình vào khung cảnh yên ắng thanh bình.

Bốn người Lý Nam tụ tập nơi đây tất nhiên lấy Ngô Văn Phong làm trung tâm, Luru Tiến cũng có ý duy trì quan hệ tốt đẹp với Ngô Văn Phong, mà Ngô Văn Phong lại là bạn tốt của Lý Nam và Trịnh Bình, thế cho nên Luru Tiến cũng rất nhiệt tình với Lý Nam và Trịnh Bình, đối đãi giống như bạn bè lâu năm.

Lý Nam rất bội phục Luru Tiến, vì nếu đổi lại là chính mình thì khó thể nào tỏ ra như vậy được, cho dù nhiệt tình cũng không được tự nhiên như vậy.

Điều này nói rõ bản thân Lý Nam còn chưa được lưu loát, còn chưa có nhiều kinh nghiệm ở phương diện này.

"Xem ra mình còn phải học hỏi ở quyển sách Hậu Hắc Học nhiều thêm!" Lý Nam thầm thở dài nói.

Dưới tán cây đại thụ có bố trí một chiếc ô lớn để che nắng, còn có vài chiếc bàn, nhóm người ngồi thẳng một hàng, tay cầm cần câu, vừa nói chuyện vừa chờ cá cắn câu.

Nhóm người bọn họ cũng không phải là vì câu cá mà ngồi nơi đây, câu cá chỉ là hình thức mà thôi, chủ yếu là ai ngồi với ai ở nơi này, bàn luận về chuyện gì.

Luru Tiến đã trở thành trưởng khoa phòng giao thông được vài năm, quan hệ rất rộng, hơn nữa lại rất khéo ăn nói, có thể nói chuyện khắp nam chí bắc, thế cho nên nhóm người Lý Nam cũng không buồn chán vì không có chủ đề để nói chuyện.

- À, gần đây huyện Kiến Ân giống như có làm một con đường, tôi có một người bạn chuẩn bị mở một mỏ đá nhưng không đủ tài chính, đang cần tìm người nhập cổ phần, không biết mọi người có hứng thú không? Luru Tiến dùng một tay nắm cần câu, một tay kẹp thuốc lá, dùng giọng điệu lơ đãng hỏi.

Luru Tiến mặc dù hỏi mọi người thế nhưng ánh mắt lại chăm chú vào Ngô Văn Phong.

Lý Nam hiểu rõ hôm nay Luru Tiến mời Ngô Văn Phong đi chơi, ngoài phương diện lôi kéo cảm tình, quan trọng nhất có lẽ là nhập cổ phần vào mỏ đá kia. Còn phương diện người bạn của Luru Tiến không đủ tài chính và muốn người khác nhập cổ phần, chỉ sợ cũng chỉ là lý do mà thôi, biết đâu Luru Tiến chính là người mở mỏ đá kia.

Ngô Văn Phong có chút sững sốt, hẳn cũng không trả lời ngay mà trầm ngâm giây lát mới hỏi: - Bạn của cậu mở một mỏ đá sẽ có thành phẩm thế nào?

- Cậu ấy nói cho tôi biết vốn đầu tư không nhiều, chỉ là hai ba chục ngàn, chủ yếu dùng để thuê núi đá, còn phương diện tiền nhân công, chỉ cần đầu tư khai thác thì rất dễ dàng. Bây giờ huyện Kiến Ân đang làm đường, đang cần nguồn cung đá vụn rất lớn. Luru Tiến có vẻ cực kỳ nắm chắc: - Kinh doanh về phương diện này rất dễ kiếm tiền, mỏ đá của bạn tôi mỗi năm kiếm được hơn trăm ngàn lợi nhuận cũng không phải là vấn đề khó khăn. Trước đó tôi có đầu tư vào mười ngàn, bây giờ đang còn thiếu mười ngàn tiền vốn nữa, nếu như các anh đồng ý, tôi sẽ nói với bạn tôi một tiếng. Các anh chỉ cần nhập cổ phần vào mà thôi, những thứ khác không cần quan tâm, cũng không phải sẽ thu được lợi nhuận lớn, thế nhưng mỗi tháng được chia hoa hồng năm

ngàn đồng không phải là vấn đề.

Sau khi nghe xong lời nói của Lưu Tiến thì Ngô Văn Phong có chút chấn động, phải biết rằng năm ngàn không phải là số tiền nhỏ, kinh doanh như vậy thật sự là quá tốt.

Lý Nam cũng có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng hiểu được nguyên nhân bên trong. Huyện Kiến Ân sắp sửa đường, tất nhiên phòng giao thông huyện Kiến Ân sẽ làm chủ dự án, Lưu Tiến là một vị trưởng khoa phòng giao thông thành phố Vũ Dương, chỉ cần chào hỏi với phòng giao thông huyện Kiến Ân một tiếng, chắc chắn mỏ đá kia sẽ có cơ hội kinh doanh rất lớn, còn phương diện kết toán tài chính lại càng không phải là vấn đề, kinh doanh buôn bán như vậy sẽ không có gì cần phải lo lắng.

Mỗi tháng có năm ngàn tiền hoa hồng, như vậy một năm sẽ có danh thu sáu chục ngàn, dù là ai cũng sẽ cố gắng đâm đầu vào đầu tư như vậy, đồng thời đây cũng chỉ là số tiền mà Lưu Tiến nói ra bên ngoài, biết đâu hoa hồng sẽ càng lớn hơn.

Tất nhiên hoa hồng là nhiều hay ít chỉ sợ có liên quan đến mối quan hệ đó có cần thiết với Lưu Tiến hay không.

Chỉ là Lý Nam không biết Lưu Tiến đang mong chờ điều gì.

Ngô Văn Phong suy tư giây lát rồi ngẩng đầu nói với Lưu Tiến:

- Một khoản kinh doanh tốt như vậy tất nhiên tôi sẽ tình nguyện nhập cổ phần, chẳng qua tôi tuy công tác vài năm nhưng không có được quá nhiều tiền, tôi sẽ liên hệ với gia đình, xem có thể gom góp được không. Nhưng cậu cũng đừng quá trông mong vào tôi, bản thân tôi cũng chỉ có thể góp vào được bốn năm ngàn mà thôi.

Sau khi nghe xong lời nói của Ngô Văn Phong thì Lưu Tiến thờ dãi một hơi, sau đó cười nói: - Cho dù là năm ngàn cũng xem như giải quyết được năm ngàn tiền vốn, như vậy áp lực góp vốn của bạn tôi cũng giảm xuống. Còn Lý Nam và Trịnh Bình, hai cậu có hứng thú không?

Trịnh Bình cười lắc đầu: - Tôi thì bỏ đi, tôi không có kinh nghiệm gì về mỏ đá, nên an tâm kinh doanh tạp hóa là được, con người của tôi cũng không có truy cầu gì cả, chỉ cần ăn no mặc ấm, vợ con khỏe mạnh là được rồi.

Tuy Trịnh Bình không phải người trong quan trường thế nhưng không phải kẻ ngốc, tất nhiên biết rõ Lưu Tiến chủ yếu hỏi ý kiến của Ngô Văn Phong, hỏi mình chỉ là khách sáo một chút mà thôi, hẳn cũng không muốn trộn lẫn vào, đồng thời lời nói vừa rồi của hắn cũng tương đối sự thật.

Ngô Văn Phong nghe vậy thì cười ha hả nói: - Tôi biết ngay mà, Trịnh Bình gần đây luôn là như thế, luôn quan tâm đến vợ con hơn bất cứ thứ gì khác.

Lưu Tiến cười nói: - Thật ra đó cũng là một loại cảnh giới cao vời, tôi cũng không thể học được.

Lưu Tiến cũng không thật lòng muốn Trịnh Bình nhập cổ phần, bây giờ Trịnh Bình từ chối, tất nhiên hắn sẽ không tiếp tục khuyên bảo. Sau đó hắn đưa mắt sang nhìn Lý Nam: - Lý Nam, cậu cũng không phải cũng giống như Trịnh Bình đấy chứ?

Lý Nam nói: - Tôi cũng không có phúc như anh Trịnh, thế nhưng tôi vừa mới tham gia công tác, cũng không có đồng nào.

- Điều này cũng đúng, thế nhưng cơ hội đầu tư thế này là khó có được, cậu nên thương lượng một chút với người nhà. Ngô Văn Phong ở bên cạnh khuyên nhủ: - Yêu cầu người nhà gom góp đủ năm ngàn cũng không phải là vấn đề đấy chứ?

Lưu Tiến vừa nghe Ngô Văn Phong nói như vậy thì gương mặt không thay đổi nhưng trong lòng có thêm chút coi trọng với Lý Nam.

Phải biết rằng hôm nay Lưu Tiến chuẩn bị để cho Ngô Văn Phong nhập vào mười ngàn đồng cổ phần, sau này mỗi tháng sẽ chia cho Ngô Văn Phong hoa hồng ít nhất là năm ngàn, ai ngờ Ngô Văn Phong chỉ chịu bỏ ra năm ngàn mà thôi. Người này nói không đủ tiền nhất định là có lý do, một khoản đầu tư tốt như thế này dù là ai chấp vả lưng tung nhất định cũng kiếm được mười ngàn, huống hồ chỉ đó là Ngô Văn Phong? Nhưng bây giờ Lưu Tiến nghe lời nói của Ngô Văn Phong, hình như cũng muốn Lý Nam phải gia nhập vào cộng đồng lợi ích này.

"Nếu như Ngô Văn Phong đã coi trọng Lý Nam như vậy, thì cứ cho Lý Nam nhập cổ phần. Dù sao thì chính mình cũng dự tính cho Ngô Văn Phong nhập vào mười ngàn, bây giờ Ngô Văn Phong và Lý Nam mỗi người năm ngàn cũng xem như giống kế hoạch ban đầu. Tuy Ngô Văn Phong chỉ nhập vào năm ngàn nhưng dù thế nào cũng có đầu tư, bây giờ có thêm một người khác đầu tư vào cũng không tính là xấu!" Lưu Tiến thầm nghĩ như vậy.

- À, vậy thì tôi cũng không khách khí. Anh của tôi đang đi làm bên ngoài, tôi sẽ thương lượng với anh ấy một chút, để xem anh ấy có tình nguyện bỏ tiền hay không, ngày mai tôi sẽ trả lời anh Lưu. Lý Nam cũng không từ chối, nếu như Ngô Văn Phong đã lên tiếng yêu cầu mình gia nhập tập đoàn lợi ích này, nếu như mình còn từ chối thì sẽ không tốt. Hơn nữa khoản đầu tư này rất tốt, nếu như cho anh trai Lý Thần gia nhập cổ phần thì bản thân mình cũng không đi sâu vào sự việc này, là một chuyện nhất cử lưỡng tiện.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Quy hoạch tương lai

Chương 75: Quy hoạch tương lai.

- Không cần quá gấp gáp, tôi sẽ đưa số điện thoại của bạn tôi cho cậu, cậu yêu cầu anh mình liên hệ trực tiếp với cậu ấy là được, nói là bạn tôi giới thiệu. Luru Tiến cũng rất dứt khoát, dù sao thì nhân tình cũng đã ném ra, cũng không nên lè mề. Nếu như Ngô Văn Phong coi trọng Lý Nam như vậy, chính mình ném cho Lý Nam vài phần lợi ích cũng không có vấn đề, sau này nhất định sẽ có chuyện cần.

Luru Tiến lấy danh thiếp của người bạn giao cho Lý Nam, Lý Nam nhận danh thiếp rồi cảm kích nói: - Vậy thì cảm ơn anh Luru, cơ hội đầu tư tốt thế này thật sự là khó có được.

Ngô Văn Phong cười ha hả nói: - Mọi người đều là anh em, cùng nhau đầu tư kiếm lợi nhuận mới tốt.

Luru Tiến xem như đã hoàn thành mục đích của ngày hôm nay, hẳn rất vui vẻ, thế là nói: - Đúng vậy, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, lợi nhuận kiếm bao nhiêu cho đủ, quan trọng là tình cảm của anh em chúng ta.

Đối với Luru Tiến thì kiếm tiền là việc dễ dàng, dù sao thì các công trình làm đường trong thành phố Vũ Dương đều phải thông qua phòng giao thông, bản thân hẳn là trưởng khoa kế hoạch thống kê của phòng giao thông, quyền lực của hắn cũng không phải quá kém, lời nói của hắn vẫn có tác dụng đối với các phòng giao thông bên dưới. Dù là những vị phó chủ tịch được phân công quản lý công tác giao thông ở quận huyện cũng khá quen thuộc với hắn, thế cho nên mọi việc không có gì đáng ngại.

Chỉ cần có quyền lực thì kiếm tiền chỉ là phương diện đơn giản.

Ví dụ như mỏ đá Luru Tiến vừa nói, chỉ cần hắn lên tiếng bắt chuyện sẽ có thể được nhận thầu cung cấp đá vụn cho con đường huyện Kiến Ân chuẩn bị làm mới, hơn nữa cũng sẽ không ai gây khó khăn cho hắn, thế nên kiếm lợi rất đơn giản.

Sở dĩ Luru Tiến lôi kéo Ngô Văn Phong, chủ yếu là vì hắn cực kỳ có dã tâm với tương lai phát triển của mình. Vì một vị phó phòng giao thông lớn tuổi sắp về hưu, hắn cực kỳ coi trọng vị trí này, nhưng cạnh tranh cũng quá dữ dội, có ba vị trưởng khoa trong phòng giao thông phù hợp điều kiện, đồng thời còn có nhiều cán bộ trong thành phố chú ý đến vị trí này.

Đồng thời Luru Tiến cũng đã liên hệ với trưởng phòng, lãnh đạo đồng ý sẽ giúp đỡ hắn, đồng thời cũng sẽ cho ra lời đề nghị tốt đẹp với phó chủ tịch thành phố quản lý giao thông, thế nhưng lãnh đạo cũng yêu cầu Luru Tiến nghĩ thêm nhiều biện pháp khác, dù sao thì trưởng phòng cũng chỉ giúp đỡ được như vậy mà thôi.

Trước đó Luru Tiến có liên lạc với Ngô Văn Phong, cũng nói rõ ý nghĩ của mình, nhưng vẫn không tìm được tin tức chính xác đến từ Ngô Văn Phong.

Bây giờ thời gian càng đến gần, Luru Tiến càng thêm sốt ruột. Dù sao chuyện này nếu không được xử lý sớm, biết đâu một ngày nào đó sẽ có người tiến lên cướp mất chức vụ bản thân mình đang ngắm chờ.

Hôm nay Ngô Văn Phong nhanh chóng tiếp nhận lợi ích do mình đưa đến, hơn nữa còn không khách khí tạo điều kiện cho Lý Nam nhập cổ phần, điều này chứng minh Ngô Văn Phong sẽ nói giúp mình vài lời trước mặt phó bí thư thị ủy, đồng thời cung có thêm vài phần nắm chắc, điều này tất nhiên sẽ làm cho Luru Tiến cực kỳ vui vẻ.

Buổi tối Lý Nam liên lạc với anh trai Lý Thần, nói ra sự việc đầu tư mỏ đá. Lý Thần cảm thấy rất hứng thú, dù sao thì hắn cũng đang đi làm công bên ngoài, mỗi ngày làm việc mệt mỏi cũng không được bao nhiêu tiền. Bây giờ chỉ cần bỏ ra số tiền năm ngàn, mỗi tháng có thể tìm được hai ba ngàn hoa hồng, chuyện tốt như vậy vậy giống như trời sắp vậy.

Mặc dù Lý Thần tỏ ra rất chòu mong cơ hội kiếm tiền như vậy, thế nhưng hắn vẫn lo lắng cho Lý Nam, thế nên nói: - Chuyện tốt như vậy lại rơi lên đầu của cậu, đối phương không phải có ý nghĩ xấu xa đó chứ? Có tạo nên ảnh hưởng gì với cậu không?

Lý Nam cảm thấy ấm lòng, hắn cười nói: - Anh à, chuyện này không có gì phải lo lắng, em chỉ là đi nhờ xe của người ta mà thôi. Dù sao thì đầu tư vào mỏ đá này để kiếm tiền hoa hồng là không có vấn đề, anh cứ yên tâm nhập cổ phần, cũng không cần phải lo lắng cho em, anh cứ làm việc của mình là được. Cũng không phải là em kết hợp với người ta đầu tư kinh doanh, thế nên người khác muốn nói gì cũng không thể tìm được lý do.

Sau khi nghe xong lời giải thích của Lý Nam thì Lý Thần mới an tâm hơn: - Như vậy thì anh cũng an tâm, nếu như em phát triển tốt thì anh cũng thom lây. Bây giờ thì quá tốt rồi, chỉ cần có thêm nguồn thu này thì cuộc sống gia đình chúng ta sẽ tốt hơn, đầu tiên là anh sẽ yêu cầu mẹ không tiếp tục đi làm ở siêu thị nữa, sức khỏe của mẹ dạo này không được tốt, đứng một ngày đã không chịu nổi. Số tiền kiếm được anh dùng một phần để chăm lo cuộc sống gia đình, phần còn lại thì em cứ giữ lấy.

Lý Nam nói: - Anh, em cũng không cần tiền làm gì cả, tiền lương của em đã đủ dùng rồi, em thấy thế này, anh cũng không nên cứ mãi đi làm công cho người khác được. Bây giờ có cơ hội, thứ nhất là gia đình không còn lo lắng tiền sinh hoạt, thứ hai anh cũng có thể mượn cơ hội này tìm cách kiếm tiền. Những năm gần đây chính quyền địa phương thường xuyên sửa và làm đường, tất nhiên sửa đường phải cần đá, cho nên sẽ có nhiều người đi đầu tư mỏ đá. Anh nên lợi dụng cơ hội nhập cổ phần vào mỏ đá lần này để tích lũy thêm kinh nghiệm, tương lai chính bản thân mình mở một mỏ đá thì tốt nhất. Dù sao thì phương diện làm đường sẽ có nhu cầu về cát đá là rất lớn, nếu như thật sự không được thì anh có thể đến các quận huyện khác mở mỏ đá, em sẽ giúp anh khai thông quan hệ, khi đó anh nên tích lũy quan hệ của mình, tương lai sẽ không sầu khổ vì thiếu tiền.

Đây cũng là quy hoạch Lý Nam suy xét kỹ càng cho anh mình, hắn cần phải tìm đường ra cho anh trai, dù sao thì anh trai hắn cũng không tốt nghiệp phổ

thông, không có tay nghề gì cả, nếu muốn trở nên nổi bật ở xã hội này thì cực kỳ khó khăn. Hôm nay Lư Tiển nhắc đến chuyện nhập cổ phần đầu tư thì hần nghĩ ngay đến anh trai, hần cảm thấy đây là cơ hội rất tốt với anh mình, trước tiên cứ tích lũy kinh nghiệm và tài chính, sau đó bản thân mình sẽ mở một mỏ đá riêng. Lý Nam cũng nghĩ đến phương diện cạnh tranh giữa các mỏ đá, nhưng hần biết một thành phố có rất nhiều công trình, có thêm một mỏ đá cũng không làm thay đổi cục diện. Đồng thời chỉ cần mình vẫn còn bảo trì mối quan hệ tốt đẹp với Lư Tiển, tương lai mỏ mỏ đá cũng không có vấn đề khó khăn, nhưng đây sẽ là một quá trình lâu dài, bây giờ Lý Nam mới chỉ tiến hành quy hoạch ban đầu mà thôi.

Lý Nam lập chí quay về Vũ Dương một là vì muốn tìm ra kẻ thù hãm hại bố mình năm xưa, đồng thời cũng muốn giúp đỡ gia đình, cho người nhà một cuộc sống an vui hạnh phúc.

Bây giờ là kinh tế xã hội, chỉ cần một người có đủ tài phú sẽ có thể tìm được địa vị và quyền thế riêng, đây cũng chính là phương hướng mà Lý Nam quy hoạch cho anh trai, mặc dù mục tiêu này khá xa xôi nhưng có thể áp dụng từng bước.

Sau khi nghe xong phân tích của Lý Nam thì Lý Thần sáng khoái nói: - Vậy thì được, dù sao cậu học nhiều cũng hiểu nhiều hơn anh, anh cứ làm theo lời cậu là được. Chúng ta là anh em, anh kiếm tiền cũng như cậu kiếm tiền, cũng không nên phân chia rõ ràng như vậy.

Lý Nam nghiêm mặt nói: - Chuyện này phải phân biệt rõ ràng, tiền anh kiếm được là của anh, tất nhiên cũng có thể coi như mẹ cũng có phần, nhưng không được tính sang em. Sau này anh kiếm được nhiều tiền có thể cho em tiền tiêu vặt, nhưng mọi việc phải được phân chia rõ ràng, như vậy mới có lợi cho tương lai phát triển sau này.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Cho Lý Nam thử một lần

Chương 76: Cho Lý Nam thử một lần.

Thượng tuần tháng chín phòng tổ chức thị ủy và phòng tuyên truyền cùng liên hợp tổ chức một cuộc thi viết, chủ yếu là chúc mừng quốc khánh, yêu cầu tất cả cán bộ các cấp trong thành phố viết bài chúc mừng quốc khánh, bài viết khoảng năm ngàn chữ, không hạn chế thể loại, tiêu đề do chính người viết đặt.

Lý Nam rất coi trọng hoạt động này, viết văn chính là một trong những điểm mạnh của hần, một hoạt động có thể làm cho hần có cơ hội nổi tiếng, sao hần có thể bỏ qua được?

Nhân khí phải tích lũy từng chút một, một người không có quan hệ và bối cảnh như Lý Nam chỉ có thể dựa vào chính mình, nắm bắt từng cơ hội để có thể tiến lên, chỉ như vậy mới có càng nhiều người nhận thức và tán thành hần.

Lúc này Lý Nam đã hoàn toàn quen thuộc công tác của mình trong phòng văn thư, mặc dù nói trong phòng văn thư thành phố Vũ Dương có nhiều lãnh đạo, nhưng các vị lãnh đạo được phân công quản lý khác nhau, dưới tình huống bình thường bọn họ sẽ nắm chặt phần vùng quản lý của mình, không cho người khác động tay động chân vào, nói không hay sẽ dễ làm cho người ta bất mãn. Cũng vì điều này thế nên Lý Nam tuy quen mặt vài vị lãnh đạo nhưng kết giao là không nhiều, bây giờ hần lại được Tiểu Đông Đông rất ưu ái, có chuyện gì cần thì Tiểu Đông Đông thường sai bảo hần đi xử lý.

Cũng vì vậy mà trưởng khoa Chu Huy cảm thấy rất khó chịu, Tiểu Đông Đông càng coi trọng Lý Nam thì khả năng đối phó của hần ngày càng kém. Vì tương lai của mình mà hần phải tìm cách đối phó với Lý Nam, nhưng Lý Nam kia làm việc rất nghiêm túc, hầu như khó nắm bắt được yêu điểm, thế nên hần không thể làm gì để nịnh nọt Cao công tử, tất nhiên cũng vì vậy mà tương lai của hần càng thêm âm đạm.

Chu Huy đặt việc thu thập Lý Nam và tương lai của mình lên cùng một hướng, chỉ khi nào hần làm cho Cao công tử hài lòng, khi đó tương lai của hần mới xuất hiện bước ngoặt.

Nhưng Chu Huy lại không dám thu thập Lý Nam một cách quá lộ liễu, dù sao thì Lý Nam cũng được lãnh đạo trực tiếp ưu ái, hần cũng không ngốc đến mức đắc tội với lãnh đạo trực tiếp khi bản thân còn chưa được điều động đi nơi khác.

Thế nên khoảng thời gian này Chu Huy cảm thấy rất bức bối.

So ra thì mỗi ngày Lý Nam công tác trong phòng văn thư đều có thu hoạch.

Lý Nam tổng kết lại những gì mình đạt được từ khi đến Vũ Dương cho tới bây giờ, tuy hần được phân công đến phòng văn thư, nhưng sau hai ba tháng cố gắng thì vẫn có thu hoạch. Đầu tiên là hần có được sự tán thành của trưởng phòng Tiểu Đông Đông, ít nhất sẽ không có hại ở phòng văn thư; sau đó hần có được tình hữu nghị tốt đẹp với Ngô Vân Phong, đây là trợ lực lớn trên con đường phát triển của hần sau này. Đồng thời hần còn thông qua Ngô Vân Phong để biết được Lư Tiển, ít nhất thông qua quan hệ với Ngô Vân Phong sẽ có liên lạc tốt đẹp với Lư Tiển. Hôm nay anh trai Lý Thần của hần không những bỏ tiền nhập cổ phần vào mỏ đá của người bạn Lư Tiển, còn được làm một nhân viên quản lý, ngoài phương diện được ăn hoa hồng, còn có việc để làm. Lý Nam cũng không hỏi anh trai xử lý những sự việc tương quan như thế nào, thật ra hần rất có lòng tin với anh mình, hần tin tưởng nếu anh mình có cơ hội thì nhất định sẽ có thể ra tay sáng nghiệp.

- Mình nhất định phải viết bài cho thật tốt, đây là cơ hội khó có được, dù trưởng phòng Lý Dật Phong còn nhớ đến mình hay không, nhưng hoạt động lần này là do phòng tổ chức kết hợp với phòng tuyên truyền tổ chức, người tham gia là rất nhiều, nếu như có được thứ hạng đứng đầu, như vậy sẽ càng có thêm nhiều người biết đến mình. Lý Nam thầm cho ra quyết định như vậy, lần này hẳn phải viết bài cho thật tốt, tranh thủ cơ hội được nổi tiếng.

Sau khi biết được sự kiện tổ chức kỳ thi viết, Lý Nam bắt đầu mưu đồ, suy nghĩ, cố gắng tìm đọc các bài báo và tư liệu văn hiến ở thành phố Vũ Dương. Vì hẳn biết rõ mặc dù không yêu cầu hạn chế về nội dung bài viết, chủ đề tự nghĩ ra, nhưng có một phương diện quan trọng chính là phải kết hợp với công tác của thành phố Vũ Dương, chỉ như vậy mới có thể lọt vào mắt xanh của ban giám khảo.

Vì thế Lý Nam mới đi đến thư viện thành phố Vũ Dương để làm thẻ, mỗi khi có thời gian rảnh thì đến đọc sách và tìm tư liệu.

Sau hơn mười ngày cố gắng thì bài viết của Lý Nam cuối cùng cũng hoàn thành, tiêu đề là: "Biến Vũ Dương thành trung tâm phát triển lớn phía nam của tỉnh Giang Thiên". Nội dung chính là kết hợp vị trí địa lý, tình hình tài nguyên và nội tình phát triển kinh tế của thành phố Vũ Dương ở tỉnh Giang Thiên, thông qua việc đẩy mạnh phát triển công nghiệp chế tạo, công nghiệp hóa chất, đẩy mạnh du lịch mua sắm, biến thành phố Vũ Dương thành trung tâm thương mại, trung tâm chế tạo, trung tâm hóa chất, trở thành trung tâm của khu vực phía nam tỉnh Giang Thiên.

Sau khi viết xong và sửa đi sửa lại vài lượt, cuối cùng cảm thấy không có bất kỳ vấn đề gì, Lý Nam mới gửi bài viết tham gia cuộc thi.

Dựa theo yêu cầu của cuộc thi, thời gian hết hạn nộp bài dự thi là ngày hai mươi ba tháng chín, sau đó sẽ tiến hành bình chọn bài viết tốt nhất, trong quá trình này những bài viết vĩ đại sẽ được đăng lên nhật báo Vũ Dương. Ngày ba mươi tháng chín sẽ có danh sách thứ hạng các bài viết đoạt giải được công bố trên nhật báo Vũ Dương.

Bài viết của Lý Nam được gửi đi vài ngày thì đã được đăng lên nhật báo Vũ Dương.

Trước đó nhật báo Vũ Dương cũng đã đăng vài bài dự thi rất hay, mỗi lần đều ở dạng xã luận, có kèm theo lời bình của chuyên gia.

Nhưng bài viết của Lý Nam lần này lại rất sạch sẽ, căn bản không có bất kỳ lời bình nào khác.

Mặc dù Lý Nam rất tự tin về trình độ của mình, nhưng khi thấy bài viết của mình được đăng lên nhật báo Vũ Dương, hẳn cũng cảm thấy rất vui sướng.

Lần trước Lý Nam viết bài thành bản tin tham khảo, nhưng bản tin này người thường không được tiếp cận, bây giờ bài viết của hắn được đăng lên nhật báo Vũ Dương, tất cả mọi người đều được đọc, mọi người trong khoa sở một phòng văn thư đều được xem qua. Đặc biệt là ở các cơ quan ủy ban nhân dân thành phố, mỗi phòng ban đều được phân phát nhật báo Vũ Dương.

Hôm nay Lý Nam xem như là người nổi tiếng của phòng văn thư, mọi người đều biết đơn vị của mình mới tiếp nhận một sinh viên có năng lực, còn là một người viết văn cực kỳ tốt. Khi thấy bài viết của Lý Nam được đăng báo, ấn tượng của mọi người với hắn đã trở nên sâu sắc hơn.

Lý Dật Phong cũng đọc bài viết của Lý Nam, hắn vừa hút thuốc vừa thỉnh thoảng gật đầu. Chỉ trong thời gian ba tháng Lý Nam đã hai lần xuất hiện trước mặt hắn, làm cho ấn tượng của hắn với người này càng thêm sâu sắc. Lần trước bài viết của Lý Nam thành bản tin tham khảo, bây giờ lại được đăng lên nhật báo Vũ Dương, hai bài viết này đều có nội dung sâu sắc, đều kết hợp chặt chẽ với tình hình công tác thực tế ở thành phố Vũ Dương.

"Lý Nam thật sự rất tốt, bài viết đáng để đọc và học tập, xem ra đặt người này ở phòng văn thư cũng không phù hợp." Lý Dật Phong lầm bầm nói.

Lý Dật Phong là thường ủy thị ủy, trưởng phòng tổ chức, rất khó có thể thường hay nhớ đến một cán bộ trẻ tuổi như vậy được.

Chủ yếu là Lý Nam để lại cho Lý Dật Phong ấn tượng rất sâu sắc, ngay từ ngày đầu tiên gặp mặt hắn đã có hảo cảm với Lý Nam, sau đó Lý Nam có năng lực không tồi đã liên tục xuất hiện trước mặt hắn, làm cho hắn cảm thấy người này có chút đáng tiếc và lãng phí.

Khoảng thời gian này phòng tổ chức thị ủy đang cho ra phương án cải cách nhân sự, thế nên có rất nhiều công tác bận rộn. Dựa theo ý nghĩ của Lý Dật Phong sẽ chuẩn bị mượn đỡ vài cán bộ từ các đơn vị khác, thứ nhất có thể giảm áp lực cho nhân viên trong đơn vị, thứ hai cũng tạo cơ hội cho cán bộ trẻ có năng lực có được sân khấu để phát huy rèn luyện.

Lý Dật Phong đọc báo mà không khỏi nở nụ cười, Lý Nam này có biểu hiện rất tốt, như vậy để cho người này thử một lần.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Ngày nổi tiếng

Chương 77: Ngày nổi tiếng.

Bài viết của Lý Nam đạt được giải nhất trong cuộc thi lần này.

Nghe nói các vị ban giám khảo đều nhất trí ý kiến, cho rằng bài viết này rất phù hợp với điều kiện kinh tế thành phố Vũ Dương, cũng cho ra những lời

giải thích rất độc đáo.

Thực tế phía sau còn có một nguyên nhân mà Lý Nam không biết.

Đó là sau khi bài viết của Lý Nam được đăng lên nhật báo Vũ Dương, bí thư thị ủy có cho ra chỉ thị như sau: "Yêu cầu tất cả ban ngành liên quan chú tâm nghiên cứu bài viết này, coi như tham khảo, nhanh chóng cho ra những lời đề nghị đề xuất hợp lý về phương hướng phát triển của thành phố Vũ Dương, phải làm sao để biến Vũ Dương thành ba trung tâm của khu vực phía nam tỉnh Giang Thiên, điều này cần phải chú tâm nghiên cứu!"

Tuy bí thư thị ủy không cho rằng lời đề nghị của Lý Nam là tốt nhất, phù hợp nhất, thế nhưng cũng tiếp nhận lời đề nghị biến Vũ Dương thành ba trung tâm lớn của khu vực phía nam tỉnh Giang Thiên, đây cũng là lời khẳng định lớn nhất cho bài viết của Lý Nam.

Có lời khẳng định của bí thư thị ủy, thế nên bài viết của Lý Nam không đạt được hạng nhất mới là lạ.

Cuộc thi lần này có một giải nhất, hai giải nhì, năm giải ba và mười giải khuyến khích.

Lý Thăng Quân cùng thi tuyển và cùng được phân công công tác cùng một đợt với Lý Nam đạt được giải ba.

Bài viết của Ngô Văn Phong đoạt giải nhì.

Lý Nam đạt được giải nhất ngoài tiền thưởng sáu trăm đồng, còn được nhận một bộ tài liệu kinh điển về chính trị, kinh tế và quản lý có giá trị ba bốn trăm đồng, đồng thời còn có thêm một tấm bằng khen.

Lý Nam cũng không quá coi trọng giải thưởng, hẳn đạt được giải nhất, biểu hiện được tài năng mới là quan trọng nhất.

Bài viết này biến Lý Nam thành danh nhân trong phòng văn thư, ngay cả trưởng phòng Trần Thiệu Bình cũng đặc biệt gọi đến để nói vài lời khuyến khích.

Trần Thiệu Bình sở dĩ chú ý đến Lý Nam, chủ yếu là vì sau khi bài viết được đăng báo thì chủ tịch, phó chủ tịch thường vụ đều đặc biệt lên tiếng hỏi thăm Trần Thiệu Bình về tình huống của Lý Nam.

Trước đó bài viết mà Lý Nam cùng liên hợp với Tiểu Đông Đông đăng lên bản tin tham khảo của thành phố Vũ Dương đã làm cho mọi người biết hẳn công tác ở phòng văn thư, bây giờ bài viết lại được bí thư thị ủy phê chỉ thị, tất nhiên mọi người sẽ càng chú ý hơn.

Lễ quốc khánh năm nay đúng vào ngày cuối tuần, thế nên tổng cộng có bảy ngày nghỉ, đây là một tuần nghỉ lễ cực kỳ quan trọng, sắp xếp như vậy chủ yếu là muốn thông qua những tiêu phí của nhân dân trong lúc du lịch nghỉ ngơi để thúc đẩy kinh tế tăng trưởng.

Lý Nam không có kế hoạch đi du lịch, hẳn chuẩn bị quay về nhà vài ngày, gặp mặt anh trai Lý Thần để tìm hiểu về tình huống của mỏ đá, sau đó sẽ cùng thương lượng với anh trai về phương hướng phát triển sau đó; thứ hai hẳn cũng muốn rút chút thời gian để đọc sách, hẳn cảm thấy tri thức lý luận trước đó của mình cần phải chuyển đổi thành tri thức thực tế, tuy có nhiều thứ không thể lấy ra để sử dụng vào thực tế được, thế nhưng vẫn rất có tính châm chích.

Lý Nam cũng liên lạc với Giang Mộng Thu, biết được bây giờ còn đang ở trong giai đoạn thử việc, làm ba ngày nghỉ ngơi một ngày, dù ngày lễ cũng không thay đổi.

Cảm xúc của Giang Mộng Thu trong điện thoại là không cao, thực tế sau khi vào công tác trong ngân hàng thì cũng không được tốt đẹp như suy nghĩ của nàng trước đó, những kiến thức được học ở nhà trường căn bản không có tác dụng. Hơn nữa đối với một sinh viên mới ra trường và vừa tiến vào ngân hàng thì tất cả công tác đều mới mẻ, một hai ngày cũng khó thể hiểu hết được, cũng không biết đến khi nào mới có thể được đề bạt đi lên, thế nên làm cho người ta không nắm bắt được hy vọng.

Giang Mộng Thu là người tâm tính cao ngạo, nhưng bây giờ mỗi ngày nàng phải ngồi ở ngoài quầy tiếp dân, đối mặt với khách hàng đến gửi tiền rút tiền, có một người có thái độ khá tốt, thế nhưng lại có nhiều người thật sự coi mình là thượng đế, chỉ cần động tác hơi chậm một chút là lên tiếng trách phạt, điều này làm cho nàng cảm thấy rất ngột ngạt.

Nhưng thành phố Thiên Đô là nơi chứa đựng lý tưởng và truy cầu của Giang Mộng Thu, thế cho nên dù bây giờ đối mặt với hoàn cảnh khó khăn thì nàng vẫn gắng chịu đựng.

Chỉ là tâm tư của phụ nữ thường dễ thương cảm, thế nên sau khi nhận được điện thoại của Lý Nam thì nàng tỏ ra rất thương tâm.

Lý Nam đồng ý rằng chiều ngày nghỉ thứ năm sẽ đến thành phố Thiên Đô, vì ngày thứ sáu Giang Mộng Thu được nghỉ ngơi, thế nên hai người có thể ở bên nhau được một ngày.

Hai người Lý Nam và Giang Mộng Thu trước đó có ước hẹn với nhau, bây giờ tuy hai người xa cách hai nơi nhưng vẫn thường xuyên điện thoại tâm sự, mỗi khi được nghỉ thì cũng có thể gặp mặt nhau, tình cảm hai bên vẫn nồng ấm như trước kia.

Cho dù bây giờ Lý Nam cũng rơi vào hoàn cảnh khó khăn, thế nhưng hẳn lại có lòng tin với chính mình, tin tưởng rằng trong thời gian năm năm tới sẽ có thể đạt được mục tiêu của mình.

Sau khi về đến nhà thì Lý Nam hỏi anh trai Lý Thần về những tình huống quản lý và hoạt động của mỏ đá, dù sao thì Lưu Tiến cũng tìm được người có kinh nghiệm quản lý mỏ đá, thế nên hoạt động của mỏ đá rất tốt, trước kỳ nghỉ lễ Lý Thần nhận được số tiền hoa hồng một ngàn đồng. Tuy số tiền này

không nhiều lắm, thế nhưng mỏ đá này mới mở, sản lượng còn chưa được đề cao.

Lý Thần là một trong những quản lý của mỏ đá, chủ yếu hỗ trợ các công việc cần liên hệ bên ngoài, điều này cũng có lợi vì được tiếp xúc với nhiều người, sẽ có kinh nghiệm để sau này tự mình kinh doanh. Tất nhiên hẳn cũng nghiêm túc học tập những phương diện quản lý khác trong mỏ đá. Sau khi nghe Lý Nam miêu tả về phương hướng phát triển trong tương lai thì hẳn rất có dã tâm, nhất định phải làm việc cho tốt. Cơ hội này là của em mình tìm được, nếu như không làm cho tốt thì thật sự uổng phí, cũng phụ lòng em trai.

- Tiểu Nam, anh đã suy nghĩ kỹ rồi, mỏ mỏ đá nhất định có thể hoạt động tốt trong một khoảng thời gian dài, vì những năm gần đây phương diện làm đường và xây nhà có nhu cầu rất lớn. Anh đang cố gắng học tập cách thức quản lý một mỏ đá, chờ sau khi có được vài chục ngàn, khi đó anh sẽ tự mình mở mỏ đá, như vậy sẽ kiếm được càng nhiều tiền hơn. Trong khoảng thời gian liên hệ với khách hàng bên ngoài anh đã quen biết được một vài người, khi đó muốn làm ăn kinh doanh phát đạt cũng không có vấn đề gì lớn. Lý Thần tỏ ra cực kỳ tin tưởng vào tương lai.

Lý Nam cũng tỏ ra rất lạc quan, hẳn nói: - Nguồn tiêu thụ sẽ không có vấn đề gì lớn, thế nhưng nhất định phải chú ý an toàn, phương diện an toàn là quan trọng nhất của một mỏ đá, nếu như gặp chuyện không may sẽ liên quan đến nhân mạng. Phương diện quản lý cũng phải cực kỳ nghiêm khắc, chế độ an toàn lao động phải kiên trì mới được.

- Điều này anh hiểu rất rõ, chỉ có an toàn mới có thể kiếm được tiền. Lý Thần tất nhiên biết rõ lợi hại của phương diện an toàn lao động, thế nên cũng không dám chủ quan.

Hai anh em nói chuyện một lúc về chủ đề kinh doanh mỏ đá, sau đó Lý Thần chuyển chủ đề sang chuyện công tác của Lý Nam, hẳn nói: - Tiểu Nam, công tác của cậu thế nào rồi? Anh nghe nói phòng văn thư cũng không tốt lắm..

Lý Nam cười nói: - Phòng văn thư cũng khá tốt, chủ yếu là biểu hiện của mình mà thôi. Trước đó em và phó phòng có cùng nhau viết một bài được đăng làm bản tin tham khảo của thành phố, phó phòng tỏ ra rất tán thưởng với em. Lần này em còn giành được giải nhất của cuộc thi viết bài mừng ngày quốc khánh, trong số nhóm sinh viên phân công công tác lần này chỉ có một mình Lý Thắng Quân đạt được giải ba, những người khác căn bản không đạt được giải gì, thế cho nên chỉ cần em cố gắng thì làm nổi bật bản thân cũng không có gì là khó.

- À, anh tin tưởng cậu, nhưng trong nhà cũng không giúp được cậu gì cả đâu, cậu chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi. Lý Thần thở dài nói, tất nhiên hẳn hiểu nếu như muốn phát triển tốt trong quan trường thì gia đình có bối cảnh là tốt nhất, nếu không thì dựa vào cố gắng của bản thân, cũng chẳng biết đến bao giờ mới được nổi danh.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Tạm điều động đến phòng tổ chức thị ủy

Chương 78: Tạm điều động đến phòng tổ chức thị ủy.

Lý Nam rất có lòng tin với tương lai của mình, tuy lúc bắt đầu có ngăn trở, thế nhưng thông qua vài tháng cố gắng thì hẳn đã có một bước khởi đầu rất tốt, chỉ cần hẳn liên tục cố gắng, như vậy sẽ nhất định có ngày nổi danh.

Sau khi nghe xong lời giải thích của Lý Nam thì Lý Thần bớt lo lắng hơn, hơn nữa hẳn cũng chỉ có kiến thức nửa vơi trong quan trường, thế cho nên cũng không thể cho Lý Nam bất kỳ lời khuyên nào.

Mẹ Phạm Tuệ Trân tỏ ra rất tin tưởng vào con trai Lý Nam, khi thấy Lý Nam dùng tiền nhuận bút mua về cho mình vài món đồ, thế là không khỏi vui sướng. Mặc dù đó chỉ là một ít hoa quả bánh kẹo nhưng lại là thành quả lao động của con trai, bài viết của con trai đã đạt giải nhất trong cuộc thi của thành phố Vũ Dương.

Phạm Tuệ Trân tất nhiên sẽ tìm bài báo có bài viết của Lý Nam, mỗi lần có khách đến nhà chơi đều lấy tờ báo ra rồi chỉ vào nói rằng đó là bài viết của con trai mình.

Lý Nam cũng thấu hiểu hành vi của mẹ, dù sao thì bà đã ngậm đắng nuốt cay nuôi hẳn khôn lớn, đã chịu nhiều khổ đau, bây giờ thấy con trai có tương lai thì bà tất nhiên sẽ tỏ ra cực kỳ vui sướng.

Lý Nam ở nhà một ngày, đến hôm sau hẳn đi lên núi Phụng Hoàng Sơn. Khoảng thời gian này mặc dù Lý Nam mới tham gia công tác, có nhiều việc cần phải làm, thế nhưng hẳn cũng không bỏ qua thói quen cũ, vẫn thường xuyên luyện tập quyền thuật. Hoạt động này hầu như đã ăn sâu vào cuộc sống của hẳn, đã trở thành thói quen giống như ăn ngủ, hơn nữa hẳn vừa luyện tập vừa phối hợp luyện cách hít thở vận khí, tất cả đều rất tự nhiên không một chút chướng ngại.

Lão đạo sĩ thấy Lý Nam cũng tỏ ra rất vui, sau khi nghe Lý Nam nói về những tình huống khi tham gia công tác trong thời gian qua, hẳn từ chối cho ý kiến, chỉ cho rằng Lý Nam nên cố gắng hoàn thiện mình, cần phải nếm trải khổ đau mới có thể phát triển thành người được.

Tuy Lão đạo sĩ chỉ nói ra những lời lẽ tầm thường thế nhưng Lý Nam vẫn cảm thấy rất đáng ghi nhớ.

Lý Nam vừa uống rượu vừa cùng trò chuyện đủ mọi thứ trên đời với Lão đạo sĩ.

Tiểu đạo sĩ Chủ nhiệm có cùng ăn cơm với hai người Lý Nam thế nhưng lại không uống rượu, đây đã là thói quen của hắn, nhưng mỗi bữa cơm lại ăn rất nhiều, ít nhất cũng hơn một ngày Lý Nam ăn uống cộng lại.

Trước khi đến núi Phượng Hoàng Sơn thì Lý Nam có mua một số nhu yếu phẩm của cuộc sống như gạo, dầu ăn, mắm muối, hắn biết rõ những thứ này là cần thiết với hai vị đạo sĩ trên núi, những thứ khác thì cần bản không cần, vì bọn họ giống như cũng không có nhu cầu.

Mỗi lần đi lên núi Phượng Hoàng Sơn thì Lý Nam đều cảm thấy rất an tâm, trong lòng yên tĩnh thoải mái, tâm tình tốt đẹp.

Đặc biệt là từ sau khi tiến vào công tác thì Lý Nam luôn phải lo nghĩ nhiều chuyện, sao có thể tìm được sự yên tĩnh trong tâm hồn như lúc này?

Một khi lên núi và vào trong đạo quan, Lý Nam cảm thấy giống như rời khỏi trần thế náo động, tâm hồn cũng an tĩnh hơn.

Chiều thứ năm Lý Nam đón xe đi đến thành phố Thiên Đô, trước khi lên đường thì hắn có mua một món gỏi và một món tai thỏ nộm, đây là món đặc sản của thành phố Vũ Dương, cũng là món mà Giang Mộng Thu thích ăn.

Sáu giờ tối Lý Nam đến thành phố Thiên Đô, lúc này Giang Mộng Thu cũng đã tan tầm, hai người vài tháng không gặp mặt nhau, bây giờ gặp lại thì quần quýt lấy nhau, cũng không quan ánh mắt kinh ngạc của người đi bên cạnh.

Sau khi ăn cơm xong thì Lý Nam nắm tay Giang Mộng Thu đi dạo dưới ánh đèn rực rỡ của thành phố Thiên Đô.

Nếu so sánh với thành phố Vũ Dương thì thành phố Thiên Đô tất nhiên xinh đẹp hơn hẳn, nơi này nhà cao tầng san sát, xe cộ trên đường đông như hội, âm thanh rộn rã vui tươi, ánh đèn màu lấp lánh.

Nhưng Lý Nam cũng không rất yêu thích nơi này, nếu như không phải vì nguyên nhân liên quan đến Giang Mộng Thu, hắn cũng không rảnh chạy đến nơi đây.

Lúc này Giang Mộng Thu cảm thấy rất vui vẻ, trong khoảng thời gian này cảm xúc của nàng rất kém, bây giờ Lý Nam đến làm cho tâm tình nàng trở nên vui vẻ hơn. Nàng giống như trở thành một cô gái nhận được món đồ chơi mình yêu thích nhất, khi đi lại trên đường liên tục nhảy chim sáo rất vui tươi.

Lý Nam có thể cảm nhận được niềm vui của Giang Mộng Thu, thậm chí cũng vui lây với nàng, thế nên tâm tính cũng nhanh chóng hòa chung niềm vui của Giang Mộng Thu.

Sau khi nghe Lý Nam kể về những gì mình phấn đấu ở thành phố Vũ Dương, Giang Mộng Thu rất cảm động, nàng ngửa đầu nói với Lý Nam:

- Chúng ta đều phải cố gắng phấn đấu, em sẽ tuân thủ ước định của hai chúng ta, sẽ chờ anh đến Thiên Đô.

Lý Nam gật đầu nói: - Anh sẽ cố gắng, anh tin tưởng mình nhất định sẽ đến Thiên Đô.

Giang Mộng Thu ở cùng phòng với một người bạn gái, thế nên buổi tối Lý Nam chỉ có thể ngủ ngoài khách sạn, nàng ở lại với hắn đến gần mười giờ tối mới quay về phòng.

Ngày hôm sau Lý Nam và Giang Mộng Thu cùng nhau đi dạo ở trung tâm thương mại, cùng đi ăn uống. Một ngày thế là trôi qua rất nhanh, giống như chỉ trong phút chốc mà thôi.

Ngày thứ bảy Giang Mộng Thu phải đi làm, Lý Nam ăn sáng xong thì bắt xe quay về thành phố Vũ Dương.

Hai người gặp nhau một ngày ngắn ngủi làm làm cho cảm xúc của Lý Nam tăng vọt, toàn thân tràn đầy ý chí chiến đấu.

Vì lý tưởng của mình, Lý Nam bắt buộc phải tiến về phía trước.

Sáng ngày thứ hai Lý Nam đi làm thì nhận được lời mời của chủ nhiệm văn phòng Vương Chân Thuận, hơn nữa chủ nhiệm Vương cũng không phải gọi điện thoại yêu cầu Lý Nam lên gặp mặt, lại trực tiếp đi xuống dưới đại sảnh mời Lý Nam.

Điều này làm cho Lý Nam tỏ ra cực kỳ kinh ngạc, phải biết rằng chủ nhiệm văn phòng Vương Chân Thuận chính là thân tín của trưởng phòng Trần Thiệu Bình, tuy chỉ là cấp khoa thế nhưng quyền lên tiếng lớn hơn các vị trưởng khoa trong phòng văn thư rất nhiều. Bình thường mỗi khi gặp mặt thì Lý Nam phải lên tiếng chào hỏi, thế nhưng chủ nhiệm Vương thường tỏ ra rất kiêu ngạo, gương mặt hất lên cao, trong miệng chỉ hừ một tiếng xem như đáp lời, nhưng tư thái của chủ nhiệm Vương hôm nay lại làm cho Lý Nam cảm thấy nghi hoặc và khó hiểu.

Khi đến phòng làm việc của Vương Chân Thuận, hắn không khỏi cười híp mắt nói: - Tiểu Lý, cậu đến phòng văn thư công tác đã được hơn ba tháng, cậu có cảm tưởng thế nào? Có thể thích ứng hay không?

Lý Nam mỉm cười nói: - Cảm ơn chủ nhiệm Vương quan tâm, tôi tham gia công tác được tất cả mọi người quan tâm giúp đỡ, thế cho nên đã nhanh chóng thích ứng được với công tác trong phòng văn thư.

Vương Chân Thuận gật đầu nói: - Vậy thì tốt rồi, cậu là sinh viên đại học Thiên Đô, lại rất có năng lực, viết văn rất tốt, là trọng điểm bồi dưỡng của lãnh

đạo trong đơn vị.

Lý Nam không biết Vương Chân Thuận gọi mình đến làm gì, chẳng lẽ nói rằng đơn vị rất xem trọng mình sao? Hình như cũng không cần phải làm như vậy.

Lúc này Vương Chân Thuận tỏ ra tiếc nuối nói: - Nhưng thị ủy cũng rất xem trọng số sinh viên tham gia công tác lần này, vừa rồi phòng tổ chức thị ủy mới phát ra công văn, quyết định tạm thời điều động cậu đến phòng tổ chức thị ủy công tác một thời gian, đây thật sự là cơ hội khó có được...

Lý Nam chợt ngây cả người, hẳn không thể ngờ chuyện tốt như vậy lại rơi lên đầu mình. Hẳn từ một ban ngành bị hất hủi chuyển sang phòng tổ chức chạm tay có thể phỏng, đây là việc tốt mà người ta dù nằm mơ cũng không có được, thế nhưng nó lại đột nhiên trở thành sự thật, làm cho bản thân hẳn sinh ra cảm giác như đang nằm mơ.

Vương Chân Thuận nhìn gương mặt kinh ngạc, kích động và phần nhiều là nghi hoặc của Lý Nam và cũng tỏ ra đồng cảm. Sự việc này đến quá đột nhiên, trước đó không có bất kỳ tin đồn gì, bản thân Vương Chân Thuận cũng đã hỏi trưởng phòng Trần Thiệu Bình, thế nhưng trưởng phòng cũng không thể hiểu được. Đáng lý ra sự kiện tạm thời điều động người đến nhận chức ở phòng tổ chức cũng là bình thường, nhưng điều động một nhân viên từ phòng văn thư thì có chút kỳ quái, hơn nữa nhân viên này còn là một sinh viên mới được điều động.

"Tiểu tử này đáng lý ra không có quan hệ và bối cảnh gì cả, tại sao chuyện tốt như vậy lại rơi lên đầu hắn chứ? Chẳng lẽ vì hai bài viết được đánh giá cao kia sao?" Vương Chân Thuận thầm suy đoán.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Kỳ ngộ

Chương 79: Kỳ ngộ.

Sự việc bản thân mình được điều động đến tạm nhận chức ở phòng tổ chức thị ủy thật sự giống như trời sập, điều này làm cho Lý Nam cực kỳ mừng rỡ, đồng thời lại rất nghi hoặc.

Lý Nam cũng hiểu tạm thời điều động là có ý nghĩ gì, rõ ràng là anh bị người ta cho mượn đến công tác ở một đơn vị khác một thời gian, thế nhưng phương diện nhân sự và quan hệ khác vẫn nằm ở đơn vị cũ. Có một vài điều kiện tiên quyết để một cán bộ tạm thời điều động sẽ được đơn vị giữ lại, một là anh có biểu hiện vĩ đại hay không, hai là đơn vị đến công tác còn chỗ trống hay không, tất nhiên thứ ba mới là quan trọng nhất, đó là bản thân anh có đầy đủ quan hệ để tác động hay không. Chỉ cần có ba điều kiện tiên quyết này, sau một thời gian ngắn được mượn sang đơn vị mới thì anh sẽ được giữ lại làm nhân viên chính thức, nếu không thì một thời gian sau anh sẽ bị trả về đơn vị cũ.

Nhưng bây giờ Lý Nam cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, được tạm thời điều động đã là quá tốt, đi đến đơn vị khác sẽ có thêm kinh nghiệm công tác, sẽ có thêm nhiều mối quan hệ, có thể mở rộng mạng lưới quan hệ của mình.

Hôm nay Lý Nam mới bắt đầu bước chân vào quan trường, quan trọng là phải làm tốt cơ sở cho bản thân, chỉ như vậy thì con đường phát triển sau này mới bằng phẳng được.

Vương Chân Thuận dặn dò Lý Nam sau khi đến công tác ở phòng tổ chức phải cố gắng làm thật tốt, biểu hiện cho tốt, không nên làm phòng văn thư mất mặt. Sau đó giao công văn tạm thời điều động cho Lý Nam.

Lý Nam cảm công văn tạm thời điều động mà tâm tình bành trướng mãnh liệt, đây là cơ hội khó có được với hắn, cho dù cuối cùng không thể thành người của phòng tổ chức, thế nhưng cũng có được cơ hội để biểu hiện mình, sẽ rất có lợi cho tương lai phát triển sau này.

Thực tế Lý Nam không biết hình thức tạm thời điều động có sự khác biệt, đó là có một số nhân viên tạm thời điều động không có công văn, chỉ có một số nhỏ có công văn tạm thời điều động mà thôi. Lần này Lý Nam là một nhân viên được tạm thời điều động đến công tác ở phòng tổ chức và có cả công văn liên quan, hơn nữa lần này cả thành phố chỉ có ba người được tạm thời điều động, hai người còn lại đều là cán bộ đã công tác lâu năm, chỉ có một mình Lý Nam là sinh viên mới nhận công tác, chính điều này đã làm cho Vương Chân Thuận cảm thấy không bình thường. Nếu không thì phương diện tạm thời điều động cũng không làm cho Vương Chân Thuận cảm thấy kỳ quái như vậy.

- Tiểu Lý, cậu đến phòng làm việc của tôi một chuyến.

Phó phòng Tiểu Đông Đông vừa vặn từ bên ngoài quay về, khi thấy Lý Nam thì lên tiếng.

Sau khi đi vào trong phòng thì Tiểu Đông Đông mời Lý Nam ngồi, sau đó nói: - Tiểu Lý, lần này cậu được điều động tạm thời đến phòng tổ chức, đây là một chuyện tốt. Đến đơn vị khác sẽ làm tăng trưởng kiến thức của cậu, hơn nữa cậu còn trẻ, quan trọng là phải học tập nhiều hơn, cân nhắc nhiều hơn. Cậu mới đến công tác ở phòng văn thư không quá lâu, thế nhưng nhìn vào biểu hiện của cậu trong ba tháng qua vẫn rất tốt. Cậu có thể cố gắng làm tốt công tác, hơn nữa còn liên tục tự suy xét vấn đề, điều này đáng giá khẳng định, sau này nên tiếp tục phát triển như vậy. Phòng tổ chức thị ủy khác biệt rất lớn với phòng văn thư, cậu nên chú ý làm nhiều nói ít, an tâm công tác. Mặc dù tôi hy vọng cậu có thể phát triển tốt trong phòng văn thư, thế nhưng nếu

như cậu có thể được giữ lại ở phòng tổ chức, điều này sẽ rất có lợi cho sự phát triển của cậu, thế cho nên cậu cần phải cố gắng hơn.

- Cảm ơn trưởng phòng Tiểu đã quan tâm giúp đỡ, tuy tôi được điều động tạm thời đến phòng tổ chức, thế nhưng tôi vẫn là một thành viên của phòng văn thư, kính mong trưởng phòng Tiểu tiếp tục quan tâm giúp đỡ nhiều hơn. Lý Nam nói lời cảm tạ xuất phát từ nội tâm, tuy hẳn đến phòng văn thư công tác chưa bao lâu nhưng lại nhận được sự quan tâm giúp đỡ to lớn từ Tiểu Đông Đông, nếu như không có Tiểu Đông Đông thì bài viết trước đó của hẳn khó thể được làm bản tin tham khảo của thành phố Vũ Dương. Hơn nữa nhờ có sự coi trọng của trưởng phòng Tiểu, thế nên trưởng khoa Chu Huy của khoa số một mới không dám thẳng tay chèn ép mình. Điều này làm cho Lý Nam cảm động, hẳn biết nguyên nhân vì sao Chu Huy lại cố gắng chèn ép mình, nhưng bây giờ hẳn chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng mà thôi.

Tiểu Đông Đông khẽ cười, nàng rất thỏa mãn với thái độ của Lý Nam, tiểu tử này cũng không phải vì được điều động tạm thời đến phòng tổ chức mà tỏ ra đắc ý, đồng thời cũng cảm thấy lời cảm ơn của Lý Nam là thật lòng. Tiểu Đông Đông cho rằng ánh mắt nhìn người của mình là rất tốt, nàng cảm nhận được sự chân thành của Lý Nam với mình, điều này làm cho nàng thỏa mãn. Cho dù anh là một người tài hoa thế nhưng không biết nói cảm ơn thì cũng không đáng được bồi dưỡng trọng điểm. Trong mắt nàng thì Lý Nam đột nhiên được điều động tạm thời đến phòng tổ chức có liên quan rất lớn đến hai bài viết gây tiếng vang trước đó. Lần này nghe nói phòng tổ chức chuẩn bị tiến hành cải cách nhân sự, cần phải tăng thêm vài người, Lý Nam lại có biểu hiện quá tốt, hẳn trở thành nhân tuyển tạm thời điều động là rất bình thường.

Sau khi Lý Nam quay lại khoa số một, hai người Chu Huy và Duẩn Hồng Sinh đều đã biết được thông tin hẳn được điều động đến phòng tổ chức thị ủy, có lẽ là vì văn phòng đã thông báo cho bọn họ. Sau khi thấy hẳn quay về thì hai người này đều nở nụ cười vui vẻ, nhưng hẳn cảm nhận được nụ cười trên mặt Chu Huy có vài phần miễn cưỡng, thậm chí là có chút khổ sở.

Duẩn Hồng Sinh nói: - Tiểu Lý, chúc mừng cậu sắp đến công tác ở phòng tổ chức, đi theo phòng tổ chức thì mỗi ngày đều cầu tiến.

Lý Nam nói: - Trưởng khoa Duẩn, tôi chỉ là tạm thời điều động mà thôi, tôi vẫn còn là người của khoa số một.

- Cũng không phải là như vậy, cậu đi đến công tác ở phòng tổ chức, chỉ cần cậu có biểu hiện tốt thì sẽ có cơ hội được giữ lại. Nghe nói lần này phòng tổ chức có gửi đi cả công văn tạm thời điều động, trong thành phố có nhiều cán bộ thế, rõ ràng cậu phải là người được lãnh đạo coi trọng mới có cơ hội như vậy. Hơn nữa cậu còn là sinh viên mới tiếp nhận công tác, cậu có ưu thế rất lớn, nhất định phải nắm chặt cơ hội lần này.

- Cảm ơn trưởng khoa Duẩn, tôi nhất định sẽ cố gắng. Lý Nam nói.

Chu Huy đứng bên cạnh khẽ cười nói: - Tiểu Lý, lần này cậu được tạm thời điều động đến phòng tổ chức thị ủy, cậu là đại biểu cho khoa số một phòng văn thư chúng ta, thế nên cậu cần phải biểu hiện cho tốt, cũng đừng làm cho khoa số một và phòng văn thư chúng ta mất mặt.

Lý Nam tuy hiểu những lời của Chu Huy chỉ là nói nhảm, thế nhưng hẳn cũng không muốn làm cho mâu thuẫn trở nên công khai, chỉ khách khí lên tiếng rằng mình sẽ cố gắng mà thôi.

Buổi tối Lý Nam gọi điện thoại cho phó khoa số hai của phòng tổ chức là Vương Gia Dân, nói đến sự kiện mình được tạm thời điều động lần này.

Wương Gia Dân nói: - Lý Nam, tôi đã thấy văn kiện tạm thời điều động của cậu, nghe nói lần này là trưởng phòng Lý tự mình điểm tướng. Trưởng phòng Lý đã đọc qua hai bài viết của cậu, nói cậu là một cán bộ trẻ tuổi có đầu óc, thế nên mới chọn cậu. Nếu không cậu là sinh viên mới tham gia công tác, dưới tình huống bình thường sẽ không đến lượt của cậu. Lần này là một cơ hội không tệ với cậu, điều này nói rõ trưởng phòng Lý đã chú ý đến cậu, sau này cậu nên biểu hiện cho tốt, cơ hội sẽ là rất lớn.

Lý Nam nói: - Cảm ơn trưởng khoa Vương, sau này kính mong anh chỉ điểm nhiều hơn, có nhiều phương diện tôi còn chưa hiểu rõ ràng.

Wương Gia Dân cười nói: - Điều này không có vấn đề, cậu là sinh viên đại học Thiên Đô, cậu nhất định sẽ nhanh chóng thích ứng. Lần này phòng tổ chức tiến hành cải cách, đầu tiên là tiến hành bên trong chính bản thân phòng tổ chức, dựa theo yêu cầu của trưởng phòng Lý thì tất cả lãnh đạo phòng ban trong đơn vị đều phải cạnh tranh với nhau rất khốc liệt, bây giờ bản thân tôi cũng đang áp lực. Sau khi cậu đến công tác thì nên nói nhiều làm ít, suy nghĩ cho thấu đáo, động não nhiều hơn, làm việc nhanh nhẹn hơn, nhưng cũng cần phải trầm ổn, không nên nói thì đừng nói lung tung. Đây cơ bản là một kỷ ngọ lớn đối với cậu, nếu như cậu có thể tranh thủ trở thành thư ký của trưởng phòng Lý, đây mới là kết quả tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Thuận theo tự nhiên

Chương 80: Thuận theo tự nhiên.

- Thư ký của trưởng phòng Lý sao? Lý Nam có chút sững sốt, nếu như có thể thật sự trở thành thư ký của thượng ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức Lý Dật Phong thì rõ ràng là chuyện vui quá lớn, biết đâu chỉ cần làm việc hai năm thì sẽ có được cấp phó khoa, lại công tác thêm thời gian ngắn nữa sẽ được xuống tuyến dưới rèn luyện. Nếu như tiến triển thuận lợi thì trước ba mươi tuổi sẽ dễ dàng trở thành trưởng khoa, thậm chí nếu như mình có biểu hiện làm cho Lý Dật Phong thỏa mãn, ba mươi tuổi lên đến cấp phó cục cũng không có gì là khó khăn.

Lý Nam biết rõ bản thân mình là một người không quan hệ không bối cảnh, nếu như muốn được đề bạt trong quan trường thì rất khó. Cấp bậc phó khoa không phải là quan lớn nhưng cũng không dễ dàng có được, phải biết rằng trong đơn vị có nhiều người công tác cả đời nhưng vẫn chỉ là khoa viên, chẳng lẽ bọn họ không có năng lực, không có lý tưởng và truy cầu của bản thân sao?

Trở thành thư ký của trưởng phòng Lý Dật Phong là chuyện tốt, thế nhưng Lý

Tuy bây giờ Lý Dật Phong đã chú ý đến mình, thế nhưng chỉ điều này là không đủ.

Chỉ sợ có rất nhiều người trong phòng tổ chức muốn được làm thư ký cho trưởng phòng Lý Dật Phong, chính mình lại chỉ là thân phận một cán bộ tạm thời điều động, dựa vào cái gì để cạnh tranh với người ta?

Thế cho nên Lý Nam tuy động tâm nhưng cũng không ôm hy vọng xa vời như vậy.

- Dù bản thân mình muốn nhưng nào có dễ dàng như vậy, tôi cũng không phải nhân viên chính thức của phòng tổ chức, dù sao được điều động đến làm nhân viên tạm thời ở phòng tổ chức cũng thỏa mãn lắm rồi, còn những phương diện khác không nên suy nghĩ quá nhiều! Lý Nam cười nói.

- Cũng không thể nói như vậy được, tạm thời điều động thì thế nào chứ, chỉ cần cậu có biểu hiện tốt, có thể được giữ lại phòng tổ chức. Hơn nữa tôi cũng cảm thấy trưởng phòng Lý rất coi trọng cán bộ trẻ tuổi, chỉ cần cậu thật sự có tài, hơn nữa có biểu hiện tốt, tôi tin trưởng phòng Lý nhất định sẽ coi trọng. Cho dù cậu không được giữ lại phòng tổ chức, chỉ cần làm cho trưởng phòng Lý có ấn tượng thì đã là chuyện tốt rồi. Thật ra Vương Gia Dân cũng rất tán thưởng Lý Nam, đây là một người chỉ dựa vào cố gắng của mình để được trưởng phòng tổ chức chú ý, như vậy đã là quá giỏi rồi. Phải biết rằng trong suy nghĩ của thường ủy thị ủy trưởng phòng tổ chức đều là cán bộ cấp cục và phó cục, đừng nói là một nhân viên công tác bình thường, cho dù là cán bộ chính khoa cũng không có mấy người được trưởng phòng Lý coi trọng. Lý Nam chỉ cần có hai bài viết đã làm cho trưởng phòng Lý phải chú ý, thật sự làm cho người ta hâm mộ. Tất nhiên Lý Nam phải có những bài viết thật sự rất tốt, nắm bắt được vấn đề hiện tại của thành phố Vũ Dương, điều này làm cho lãnh đạo chú ý, xem ra tính miễn cảm chính trị của tiểu tử này là rất cao.

- Vâng, tất nhiên tôi sẽ cố gắng hết sức, được ở lại công tác trong phòng tổ chức chính là điều tôi thiết tha mơ ước, sau này kính mong trưởng khoa Vương giúp đỡ nhiều hơn. Lý Nam nói, hẳn hoàn toàn không biết gì về công tác của phòng tổ chức, nếu như được Vương Gia Dân chỉ điểm thì sẽ là tốt nhất. Tất nhiên hẳn còn có một người quen ở phòng tổ chức chính là Cam Cự Hoa, nhưng chỉ sợ người này nếu biết mình được điều động tạm thời đến phòng tổ chức sẽ tỏ ra rất bức bối.

Lý Nam nghĩ đến những chuyện xảy ra trước đó và cảm thấy mình nên lựa chọn thái độ đứng nhìn từ xa với Cam Cự Hoa, chỉ cần người này không trêu chọc mình là được, bình thường mình sẽ không động vào. Nhưng bây giờ hẳn được đến phòng tổ chức công tác, hai người đều là những sinh viên thông qua cuộc thi tuyển trước đó để tiến vào công tác, bây giờ hai người lại cùng chung đơn vị, cạnh tranh giữa hai bên bắt đầu trở nên rất rõ ràng, bản thân Lý Nam còn phải cẩn thận với những chiêu trò của đối phương.

- Ha ha, biết đâu sau này cậu còn phải giúp đỡ tôi ấy chứ! Vương Gia Dân cười nói.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Vương Gia Dân, Lý Nam suy nghĩ giây lát rồi gọi điện thoại cho Ngô Văn Phong.

- Thế nào? Lý Nam cậu lại muốn mời tôi uống rượu sao? Khi điện thoại nói thông thì âm thanh cười mở vui vẻ của Ngô Văn Phong truyền đến. Tuy từ lượng của Ngô Văn Phong kém Lý Nam, thế nhưng lại là người thích rượu hơn Lý Nam, nếu như không phải là trường hợp cần thiết thì Lý Nam sẽ không chủ động tìm rượu để uống, nhưng cứ được một thời gian thì Ngô Văn Phong đều nhện không được phải đi tìm người uống rượu với mình. Lý Nam cảm thấy có chút lo lắng cho Ngô Văn Phong về phương diện này, dù sao thì uống nhiều rượu cũng dễ hỏng việc, đặc biệt Ngô Văn Phong là người hào sảng, tuy từ lượng tốt nhưng lại rất dễ say.

Nhưng Lý Nam căn bản không nói ra điều này với Ngô Văn Phong, dù sao thì hai bên cũng là bạn bè của nhau, có đôi khi muốn đề xuất ý nghĩ gì đó cũng cần phải chú ý phương pháp.

- Anh Ngô, anh muốn uống rượu thì tôi mời, tôi sẽ liêu mình cùng quân tử. Lý Nam cười nói.

Ngô Văn Phong nói: - Tiểu tử cậu rõ ràng nghĩ một đằng nói một nẻo, nếu như tôi uống được một thì cậu uống được hai, uống rượu với cậu làm tôi sinh ra áp lực rất lớn đấy.

Lý Nam cười hi hi nói: - Anh Ngô, anh có rảnh không? Nếu không tôi sẽ mời anh uống rượu, có chút việc tôi cần phải thỉnh giáo anh.

- Thôi bỏ đi, tôi nay không uống được, cậu có gì thì cứ nói.

Ngô Văn Phong tuy thích uống rượu nhưng cũng rất tự chủ, điều này không khỏi làm cho Lý Nam rất bội phục.

Lý Nam nói: - Anh Ngô, là thế này, hôm nay tôi có nhận được thông báo, đó là từ ngày mai trở đi sẽ được tạm thời điều động đến công tác ở phòng tổ chức thị ủy, điều này làm cho tôi cảm thấy có chút căng thẳng..

- Đây là chuyện tốt, có gì mà phải căng thẳng, đến đâu công tác cũng chỉ là như vậy mà thôi. Ngô Văn Phong nghe thấy vậy thì thật sự vui thay cho Lý Nam. - Cậu được điều động tạm thời đến công tác ở phòng tổ chức hình như có liên quan đến hai bài viết trước đó, hai bài viết đó của cậu được không ít lãnh đạo xem qua, nội dung thật sự rất tốt. Cậu nên nắm chặt ưu thế này của mình, nên phát huy nhiều hơn, như vậy sẽ có trợ giúp rất lớn cho tương lai phát triển của cậu. Lần này cậu được điều động tạm thời đến phòng tổ chức, chắc chắn sẽ có nhiều không gian để phát triển, nếu cậu làm tốt công tác và tranh thủ ở lại phòng tổ chức, như vậy sẽ tốt hơn công tác ở phòng văn thư rất nhiều.

Lý Nam hỏi: - Tôi cũng muốn được giữ lại phòng tổ chức, thế nhưng theo tôi được biết thì nhân viên tạm thời điều động muốn được ở lại cũng không dễ dàng. Hơn nữa bây giờ tôi cũng không biết đến phòng tổ chức làm gì, thế nên cũng có chút không yên.

Ngô Văn Phong tức giận nói: - Đàn ông không nên lè mề như vậy, phòng tổ chức cũng không phải đầm rỗng hang hổ, cậu lo lắng cái quái gì chứ? Nếu như đã được điều động tạm thời, như vậy bản thân cậu phải hữu dụng, điều này là đủ rồi. Còn những chuyện sau này cứ từ từ bàn tính, cậu vừa mới tham gia công tác, thật ra cũng không cần phải vội vã như vậy.

Sau khi nghe xong lời nói của Ngô Văn Phong thì trong lòng Lý Nam không khỏi bưng bưng lý tưởng. Đúng vậy, hẳn không cần phải quá lo lắng, cùng lắm thì quay lại phòng văn thư tiếp tục công tác mà thôi. Hắn đến phòng tổ chức chỉ cần cố gắng biểu hiện, không nên suy nghĩ quá nhiều, trước đó hắn đã cố gắng làm cho mọi người phải chú ý, bây giờ hẳn cũng có thể làm được như vậy.

- Cảm ơn anh Ngô, tôi đã nghĩ kỹ rồi, dù là đầm rỗng hang hổ thì tôi cũng sẽ xông vào, cùng lắm thì sẽ quay lại phòng văn thư. Lý Nam nói, sau đó hắn nhớ đến lời khuyên nên ẩn nhẫn và thuận theo tự nhiên của lão đạo sĩ cho mình, hẳn cảm thấy bây giờ mình thật sự nên thuận theo tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cũng không phải không khí như vậy

Sáng sớm hôm sau Lý Nam đi đến phòng tổ chức thị ủy, hôm nay hắn đến báo danh mặc áo sơ mi trắng, tóc cắt ngắn chỉnh tề, gương mặt tươi sáng, thật sự rất có khí thế.

Tuy chỉ là điều động tạm thời thế nhưng đối với Lý Nam đây là một bắt đầu mới, hắn cần phải dùng tư thái hoàn toàn mới để đón tiếp công tác mới, cuộc sống mới.

Phòng tổ chức thị ủy nằm trong khu văn phòng của ủy ban nhân dân thành phố, thế nên khi Lý Nam đi vào cổng ủy ban nhân dân thành phố thì bảo vệ dùng giọng nghiêm khắc hỏi công tác ở đơn vị nào, sau đó xem xét công văn tạm thời điều động và giấy chứng minh, sau đó phát tay cho đi, nhưng thái độ đã tốt hơn lúc ban đầu. Có lẽ lúc đầu bảo vệ nghĩ rằng tiểu tử trẻ tuổi xa lạ kia muốn trà trộn vào trong ủy ban nhân dân thành phố để làm chuyện gì đó.

Lý Nam có chút khó chịu với thái độ của bảo vệ, nhưng hắn cũng biết đó là chức trách của người ta, nếu như để cho người xa lạ không liên quan tiến vào khu văn phòng ủy ban nhân dân thành phố, chỉ sợ bảo vệ sẽ mất việc.

Mặc dù mọi người đều gọi nơi này là ủy ban nhân dân thành phố, thế nhưng trong này thực tế là khu văn phòng của cả thị ủy và ủy ban nhân dân thành phố, cơ cấu văn phòng của cấp ủy chính quyền đều nằm ở nơi này. Khu văn phòng này có năm tòa nhà cao tầng, đánh số thứ tự từ trái đến phải, tòa nhà số ba ở chính giữa là cao nhất với hơn mười tầng, những tòa nhà còn lại ở hai bên thì thấp hơn một chút theo đúng thứ tự. Từ bên ngoài nhìn vào thì thấy năm tòa nhà cao tầng này cùng tạo thành khu văn phòng ủy ban nhân dân thành phố, giống như một bàn tay không lồ dựng sừng sững trước mặt.

Trước mỗi tòa nhà có một bậc thang chín cấp, trước bậc thang là một mặt cỏ, còn có một con đường bê tông, ngoài ra không gian chung quanh là đủ mọi loại cây gỗ quý, cũng có nhiều loại cây ăn quả.

Trước đó Lý Nam có hỏi bảo vệ khá rõ ràng, phòng tổ chức thị ủy nằm ở tầng năm tòa nhà số một.

Lý Nam đứng trước bậc thang chín cấp giữa đầu nhìn tòa nhà cao tầng, trong lòng hắn tràn đầy tin tưởng, nếu như con đường làm quan như đi lên một đỉnh núi cao, như vậy lúc này hắn đang ở dưới chân núi. Nhưng hắn đã làm tốt công tác chuẩn bị, hẳn tin tưởng sẽ có một ngày mình leo lên đến đỉnh.

Chỉ cần leo đến đỉnh núi thì có thể từ trên cao nhìn xuống bên dưới.

Lý Nam hít một hơi thật sâu, sau đó vững bước tiến lên từng bậc thang.

Đi đến đầu bậc thang thì Lý Nam nhìn thấy một người quen, đó chính là Cam Cự Hoa.

Cam Cự Hoa lúc này đang định đi lên cầu thang, hắn giống như có cảm ứng, thế là quay đầu lại thấy gương mặt ôn hòa của Lý Nam. Hắn chợt sững sốt, sau đó tỏ ra rất kinh ngạc:

- Lý Nam, cậu đến đây làm gì?

Lý Nam nghe giọng điệu của Cam Cự Hoa thì trong lòng có chút khó chịu, chẳng lẽ đây là địa bàn của anh, tôi không thể đến sao? Nhưng sự kinh ngạc của Cam Cự Hoa làm cho Lý Nam cảm thấy thích thú, hắn mỉm cười nói:

- Tôi được tạm thời điều động đến phòng tổ chức.

- Sao?

Cam Cự Hoa chợt tỏ ra kinh ngạc, hần nằm mơ cũng không ngờ Lý Nam lại đột nhiên được điều động tạm thời đến phòng tổ chức thị ủy, vì hần cho rằng người này sẽ phải ở lại cả đời trong phòng văn thư. Chỉ sau vài tháng Lý Nam đã được điều động đến phòng tổ chức, tuy chỉ là tạm thời điều động thế nhưng cũng không phải sau đó không được giữ lại. Lý Nam đã có bản lĩnh được tạm thời điều động, như vậy sẽ có biện pháp để có thể được giữ lại, chỉ là không biết tiểu tử này làm sao mà được tạm thời điều động như vậy, chẳng lẽ nhờ vào bài viết đạt giải nhất trước đó sao?

Cam Cự Hoa không biết trước đó Lý Nam có một bài viết làm bản tin tham khảo cho thành phố Vũ Dương, hần chỉ biết Lý Nam đạt giải nhất cuộc thi viết do hai phòng tổ chức và phòng tuyên truyền liên hợp tổ chức. Điều này làm cho Cam Cự Hoa cảm thấy rất ghen ghét, thế nhưng hần cũng không quá quan tâm, vì hần cảm thấy người này đang công tác trong một đơn vị kém cỏi là phòng văn thư, cho dù viết văn tốt cũng không được gì.

Bây giờ Lý Nam đột nhiên xuất hiện và tươi cười nói rằng được điều động tạm thời đến phòng tổ chức thị ủy, điều này làm cho Cam Cự Hoa khó chịu như ăn phải một con ruồi.

- Như vậy thì quá tốt, sau này chúng ta là chiến hữu cùng chiến đấu trong một chiến hào.

Cam Cự Hoa nhanh chóng nở nụ cười, mặc kệ hần suy nghĩ thế nào thì vẫn phải biểu hiện cho tốt.

Lý Nam khẽ mỉm cười nói:

- Đúng vậy, sau này mong cậu quan tâm giúp đỡ nhiều hơn.

Những lời này là Lý Nam nghĩ một đằng nói một nẻo, hần đã chọn biện pháp đứng nhìn từ xa với Cam Cự Hoa, chỉ cần người này không chủ động trêu chọc mình, bản thân mình cũng không quan tâm đến đối phương làm gì.

Hai người cùng nhau đi lên lầu, Cam Cự Hoa nhiệt tình giới thiệu tình huống trong phòng tổ chức cho Lý Nam. Bây giờ Cam Cự Hoa đang công tác ở khoa số một, khoảng thời gian qua liên tục theo sự phụ ra ngoài khảo sát cán bộ, mặc dù có chút bận rộn thế nhưng cũng có nhiều hữu dụng.

Lý Nam cảm nhận được chút đặc ý trong lời nói của Cam Cự Hoa, hần cũng hiểu được tâm tính của Cam Cự Hoa vào lúc này. Bây giờ Cam Cự Hoa thấy mình được tạm thời điều động đến phòng tổ chức thì tỏ ra ghen ghét, thế nên mới cố gắng nói khoác như vậy, nhưng tất cả cũng không có vấn đề, đường phía trước còn dài, Lý Nam có lòng tin vượt qua Cam Cự Hoa.

Khi đi đến tầng năm thì Cam Cự Hoa đưa Lý Nam vào trong khu văn phòng, đi đến một người đàn ông trung niên đang ngồi bên chiếc bàn chéch phía bên trái nói:

- Chủ nhiệm Ngô, đây là Lý Nam, là cán bộ tạm thời điều động đến phòng tổ chức, hôm nay cậu ấy đến báo danh.

Sau đó Cam Cự Hoa quay sang nói với Lý Nam:

- Lý Nam, đây là chủ nhiệm Ngô.

- Chào chủ nhiệm Ngô, tôi là Lý Nam, hôm nay tôi đến báo danh, đây là công văn tạm thời điều động.

Lý Nam nở nụ cười dùng giọng không kiêu ngạo không xu nịnh nói, lại hai tay đưa công văn đến cho chủ nhiệm Ngô.

Chủ nhiệm Ngô khẽ mỉm cười giống như ánh sao lóe lên trên bầu trời bao la, cơ thể giống như có thêm vài phần sức sống. Hần tiếp nhận công văn, nhìn qua một lượt rồi nói:

- Tiểu Lý, cậu được tạm thời điều động đến phòng tổ chức thế nhưng phương diện nhân sự vẫn nằm ở phòng văn thư, chỉ là công tác trong khoảng thời gian sắp tới sẽ được phòng tổ chức sắp xếp. Tôi cũng đã đọc bài viết của cậu, thật sự rất tốt, hy vọng sau khi cậu đến phòng tổ chức công tác thì tiếp tục phát huy sở trường đặc biệt của mình. Cậu ngồi nghỉ một lát đi, còn có hai người nữa sẽ đến, khi đó trưởng phòng Sử sẽ nói chuyện với mọi người.

- Vâng, cảm ơn chủ nhiệm Ngô.

Lý Nam khách khí nói. Trong văn phòng có năm người, ngoài chủ nhiệm Ngô ngồi một mình một bàn, những người còn lại ngồi đối mặt với nhau trên hai chiếc bàn xếp sát bên nhau.

Những người còn lại đang bận rộn công tác, cũng không chú ý đến Lý Nam.

Rõ ràng bầu không khí công tác nơi này khác hẳn với phòng văn thư, mọi người đều có vẻ rất bận rộn và trầm ổn.

Cam Cự Hoa nói với chủ nhiệm Ngô:

- Chủ nhiệm Ngô, không có việc gì thì tôi đi công tác đây.

Chủ nhiệm Ngô khoát tay áo cười nói:

- Tốt, cậu cứ đi đi.

Có thể thấy mối quan hệ giữa Cam Cự Hoa và chủ nhiệm Ngô này là khá tốt.

Cam Cự Hoa lại quay sang cười với Lý Nam:

- Lý Nam, giữa trưa cùng nhau ăn cơm chứ? Tôi mời cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Cải cách chế độ nhân sự

Lý Nam không biết vì sao Cam Cự Hoa lại nhiệt tình với mình như vậy, dù sao mối quan hệ giữa hai người vẫn là hai bên biết rõ, làm những chuyện như vậy còn có ý nghĩa gì sao?

Nhưng trước mặt quá nhiều người Lý Nam cũng không bày ra gương mặt lạnh lùng, hắn cũng nhanh chóng nở nụ cười rồi nói:

- Tốt quá.

Cam Cự Hoa mỉm cười rồi đi, Lý Nam thì lẳng lặng ngồi chờ trong phòng.

Còn vài phút nữa mới đến giờ công tác thế nhưng người trong văn phòng đã đến đông đủ, hơn nữa ai cũng đang vui đầu vào trong công tác, bầu không khí trong văn phòng rất náo nhiệt.

Bầu không khí nơi đây giống như có liên quan đến chức năng của bản thân phòng tổ chức, giống như người nào công tác trong phòng tổ chức đều nói năng thận trọng, giống như những người có thể nắm mũi quan của bất cứ ai đều phải tỏ ra cẩn thận như vậy mới được.

Người trong văn phòng lẳng lặng làm việc của mình, cũng không ai tiến lên nói chuyện với Lý Nam, thế cho nên bản thân Lý Nam cũng được yên tĩnh để tĩnh tâm quan sát chung quanh. Trong văn phòng này ngoài chủ nhiệm Ngô có hơi lớn tuổi thì những người còn lại đều hơn ba mươi lăm tuổi, bọn họ có thể công tác trong phòng tổ chức thì ắt hẳn định là sau lưng có bối cảnh hoặc có bản lĩnh vượt qua thử thách. Biết đâu sau lưng bọn họ chính là những nhân vật vĩ đại nào đó?

"Có lẽ phòng tổ chức là chốn ngọa hổ tàng long, nhưng dù sao thì mình cũng phải tiến bước trên con đường của bản thân, trước mắt tuy không có đường thế nhưng mình cứ tiến lên sẽ có mà thôi."

Lý Nam cảm thấy rất tự tin, gương mặt không tự chủ lộ ra vẻ kiên nghị.

Chủ nhiệm Ngô Văn Đông vừa cúi đầu xem tư liệu vừa quan sát Lý Nam. Tiểu tử này được tạm thời điều động đến phòng tổ chức là do chính trưởng phòng Lý Dật Phong chỉ điểm, nghe nói sau khi trưởng phòng đọc bài viết của người này đăng lên nhật báo Vũ Dương thì cảm thấy có tài hoa, vào đúng lúc phòng tổ chức đang cần thêm người, thế là trưởng phòng Lý chỉ điểm người này. Hơn nữa chủ nhiệm Ngô nghe nói bên trong đơn vị vốn đã cho ra danh sách ba người tạm thời điều động lần này, nhưng vì trưởng phòng Lý điểm danh Lý Nam, thế cho nên có một người bị loại, người kia lại có quan hệ với trưởng phòng Chu, điều này làm cho trưởng phòng Chu rất căm tức.

Còn phương diện những thông tin này có phải là thật hay không thì khó thể chứng thực được, dù sao có một số việc mọi người thâm hiểu rõ trong lòng, thế nhưng cũng không dám đặc biệt làm sáng tỏ với mọi người.

Ngô Văn Đông cảm thấy Lý Nam có thể dùng một bài viết đăng báo để làm cho trưởng phòng ủy ủy trưởng phòng tổ chức phải chú ý, như vậy rõ ràng là có bản lĩnh. Tiểu tử này vừa tốt nghiệp đại học, còn nhỏ tuổi thế nhưng lại có tiềm lực không nhỏ.

Một lát sau hai người tạm thời điều động đến phòng tổ chức khác đều đến trình diện, một người trong số đó là nhân viên phòng nhân sự thuộc ủy ban nhân dân thành phố tên là Lâm Viễn Minh, người còn lại đến từ phòng tổ chức huyện Kiến An tên là Lam Quân.

Hai người này có chung một đặc điểm chính là đều hơn ba mươi tuổi, khi thấy Lý Nam thì bọn họ có chút sửng sốt, có lẽ bọn họ không ngờ một người nằm trong danh sách tạm thời điều động đến phòng tổ chức lại còn trẻ như vậy.

Ngô Văn Đông giúp ba người giới thiệu làm quen lẫn nhau, sau đó đưa bọn họ đến phòng làm việc, đồng thời đi mời trưởng phòng Sử.

Một lát sau phó trưởng khoa số hai là Vương Gia Dân cầm theo một quyển sổ đi vào trong phòng họp, hắn gật đầu chào Lý Nam, sau đó tiến hành chào hỏi hai người Lâm Viễn Minh và Lam Quân. Bọn họ đều là người làm công tác nhân sự và tổ chức, thế nên giữa hai bên có sự quen biết lẫn nhau.

Khi thấy Vương Gia Dân thì Lý Nam có chút nghi hoặc, thầm nghĩ chẳng lẽ lần này mình được đưa sang khoa số hai của phòng tổ chức sao?

Ngay sau đó trưởng phòng Sử đi vào trong phòng, hắn vẫn ăn mặc rất nghiêm túc, đầu tiên tự giới thiệu với ba người, sau đó nói ra nguyên nhân mục đích ba người bọn họ được tạm thời điều động đến phòng tổ chức, sau đó nói cần phải quý trọng cơ hội lần này, cố gắng biểu hiện.

- Lần này phòng tổ chức thị ủy tiến hành cải cách lại chế độ khảo sát nhân sự và chọn lựa cán bộ trong toàn thành phố, số lượng công việc là rất lớn, thế cho nên sau này có thể sẽ có tăng ca công tác. Tôi hy vọng mọi người có thể hiểu rõ điều này, đồng thời đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ công tác của mình. Các anh là nhân viên tạm thời điều động đến phòng tổ chức, điều này nói rõ các anh đều có năng lực được tán thành, mấu chốt chính là thái độ công tác của các anh phải được biểu hiện cho tốt.

Trưởng phòng Sứ cho ra yêu cầu với ba người, sau đó giới thiệu đơn giản phần công tác mà ba người bọn họ sắp phải thực hiện:

- Phòng tổ chức thị ủy tiến hành cải cách chế độ nhân sự, dựa theo yêu cầu của trưởng phòng Lý Dật Phong thì cải cách này bắt đầu được triển khai từ chính bản thân phòng tổ chức, đầu tiên sẽ là tiến hành chọn lựa công khai tất cả lãnh đạo các khoa trong phòng tổ chức, trong số tất cả cán bộ ban ngành trong thành phố chỉ cần phù hợp điều kiện đều có thể tham dự cạnh tranh. Đây chính là ý tưởng mới của trưởng phòng Lý Dật Phong để cải cách nhân sự, hơn nữa đây mới chỉ là bắt đầu, ngay sau đó sẽ là những nơi thí điểm diễn ra hoạt động chọn lựa công khai các cán bộ cấp cục và phó cục. Vì thế mà phòng tổ chức quyết định đặc biệt thành lập tổ công tác chọn lựa công khai cán bộ lãnh đạo đàn ông trưởng phòng Dật Phong làm tổ trưởng, tôi là phó tổ trưởng. Lúc này trưởng phòng Dật Phong đang bận họp, thế cho nên tôi phải thay mặt giới thiệu tình huống với mọi người. Đồng chí Vương Gia Dân là chủ nhiệm văn phòng, đồng chí Lâm Viễn Minh làm phó chủ nhiệm.

Sau khi nghe sắp xếp của trưởng phòng Sứ thì Lý Nam cảm thấy rất vui, lần này đến không những được cộng sự với Vương Gia Dân, còn có thể tham gia vào trong quá trình cải cách nhân sự ở thành phố Vũ Dương, như vậy hẳn sẽ làm quen được không ít người, cũng học hỏi được nhiều điều.

"Xem ra lần này mình rất may mắn."

Lý Nam thâm cảm thấy mừng rỡ.

Trưởng phòng Sứ tiếp tục nói:

- Trưởng phòng Dật Phong cho ra một số yêu cầu cụ thể về cải cách nhân sự, một là phải công khai công bình công chính, hai là chọn lựa người thích hợp đến cương vị phù hợp. Ngay từ bây giờ, đầu tiên chúng ta sẽ tiến hành công tác chọn lựa công khai những người phụ trách các khoa trong phòng tổ chức, chủ yếu là thông qua thi viết, phỏng vấn, để mọi người tiến vào trong cạnh tranh, để cho mọi người có thể trở hết tài năng. Bây giờ điều đầu tiên chúng ta cần làm chính là hoàn thiện công tác tuyên truyền, chuẩn bị, chế định và hiện thực hóa, dựa theo yêu cầu của trưởng phòng Dật Phong thì công tác này phải hoàn thành vào cuối tháng mười hai, những cán bộ lãnh đạo mới của các khoa cần phải đảm nhiệm vị trí công tác vào cuối tháng mười hai. Thế cho nên nhiệm vụ khá căng thẳng và nặng nề, chúng ta phải nhanh chóng tiến vào trạng thái công tác. Tất cả các vị đang ngồi đây ngoài Lý Nam ra thì đều là nhân viên thường kỳ làm công tác tổ chức nhân sự, hy vọng mọi người nhanh chóng tiến vào trạng thái công tác, nhanh chóng triển khai mở rộng công tác của mình.

Trưởng phòng Sứ nói đến đây thì nhìn sang Lý Nam rồi nói:

- Đồng chí Lý Nam, mặc dù cậu không có kinh nghiệm công tác tổ chức nhân sự, thế nhưng hành văn rất tốt, giỏi về suy luận, cũng cần phải chú ý phát huy sở trường đặc biệt của mình. Đồng thời yêu cầu đồng chí học hỏi nhiều hơn, tự học nhiều hơn, không cần phải giả vờ hiểu, cần phải nhanh chóng quen thuộc nghiệp vụ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ngóng tin tức

- Trưởng phòng Sứ, tôi nhất định sẽ tăng cường học tập, cố gắng công tác, sẽ phát huy tác dụng xứng đáng của mình.

Lý Nam ngẩng đầu đón ánh mắt của trưởng phòng Sứ, lại dùng giọng kiên nghị nói.

Trưởng phòng Sứ gật đầu thỏa mãn nói:

- Tốt, cậu là sinh viên đầu óc linh hoạt, nên suy nghĩ nhiều, hiền kẻ nhiều.

Trước đó trưởng phòng Sứ cũng không quan tâm đến Lý Nam, nhưng lần này Lý Dật Phong tự mình điểm danh Lý Nam, điều này làm cho hắn có chút nghi hoặc. Theo hắn được biết thì Lý Nam và Lý Dật Phong không có quan hệ gì, tuy bọn họ đều là họ Lý nhưng tuyệt đối không phải thân thích. Hắn cũng từng xem qua bài viết của Lý Nam, cảm thấy trong đầu tiểu tử kia thật sự có gì đó, không hổ danh là sinh viên giỏi của đại học Thiên Đô.

Nhưng trưởng phòng Sứ cũng không quá chú ý đến Lý Nam, dù sao đây cũng chỉ là một cán bộ là sinh viên mới ra trường mà thôi, cho dù viết lách tốt làm cho Lý Dật Phong chú ý, nhưng trình tự vẫn kém. Hắn là một cán bộ cấp cục, hắn chú ý đến những chuyện có giá trị hơn, ví dụ như hắn cực kỳ chú ý đến tiến trình cải cách nhân sự lần này. Hơn nữa hắn là người được trưởng phòng Lý Dật Phong tán thành, Lý Dật Phong tự mình đảm nhiệm vị trí tổ trưởng tổ cải cách nhân sự của phòng tổ chức, đã cho hắn vị trí phó tổ trưởng, đây chính là một hiện tượng rất tốt, như vậy tương lai hẳn sẽ có thể dễ dàng tiến lên chiếm vị trí tốt hơn. Sứ Bằng Dương đã làm một vị phó phòng cấp chính cục được hơn năm năm, bây giờ hắn đang cố gắng công tác để trong thời gian ba năm thực hiện lý tưởng của mình là tiến lên làm phó chủ tịch thành phố, nếu như hắn muốn thực hiện được lý tưởng này thì ít nhất phải

có quan hệ tốt đẹp với trưởng phòng Lý Dật Phong.

Sau đó chủ nhiệm văn phòng tổ cải cách là Vương Gia Dân tiến hành phân công công tác một cách đơn giản cho mọi người. Bản thân Vương Gia Dân phụ trách tất cả công tác của văn phòng, Lâm Viễn Minh hỗ trợ Vương Gia Dân đồng thời phụ trách công tác áp dụng cụ thể phương án chọn lựa công khai cán bộ lãnh đạo, Lam Quân và Lý Nam thì phụ trách công tác phối hợp, làm tốt các công tác được hai vị chủ nhiệm phân công.

- Vì cải cách chế độ nhân sự có liên quan đến rất nhiều công tác, nhân thủ của chúng ta lại chỉ có bốn người, thế cho nên cũng không thể nghiêm khắc phân công được. Chúng ta là một chính thể, cần phải hoàn thành nhiệm vụ và mục tiêu công tác của cả chính thể, thế cho nên hy vọng trong quá trình công tác sắp tới mọi người đồng tâm hiệp lực, cùng nhau làm tốt công tác cải cách nhân sự có tính chất thời đại này, đồng thời còn phải có hiệu suất cao, công bình, công chính, làm cho lãnh đạo thỏa mãn, làm cho cán bộ công nhân viên thỏa mãn, thậm chí là nhân dân thỏa mãn.

Vương Gia Dân là phó khoa cán bộ số hai, lần này được điều động làm chủ nhiệm văn phòng tổ cải cách nhân sự đảm nhiệm công tác chọn lựa cán bộ công khai. Có thể thấy hẳn là người nhận được sự tán thành của thống soái, nếu không thì đối thủ trong đơn vị là rất đông, hẳn chỉ là một phó khoa, chỗ tốt cũng không đến lượt của hắn.

Lý Nam nhớ đến cuộc nói chuyện điện thoại tối qua với Vương Gia Dân, người này không nhắc đến chuyện này, hoặc là khi đó người này còn chưa biết mình được tạm thời điều động và có tham dự vào tổ cải cách nhân sự, thế nên mới không nói gì. Cũng có thể là Vương Gia Dân làm tốt công tác giữ bí mật, dù biết mình đến làm thủ hạ cũng không chịu nói ra.

Đồng thời Lý Nam cũng hiểu đại khái vì sao bầu không khí công tác trong văn phòng lại nghiêm túc như vậy, vì lần này phòng tổ chức tiến hành cải cách từ bên trong và yêu cầu mọi người phải cạnh tranh lẫn nhau, hơn nữa không phải chỉ là cạnh tranh với người trong đơn vị, còn chọn lựa công khai toàn thành phố, chỉ cần cán bộ nào có đủ điều kiện đều có thể tham gia tranh cử, thế cho nên áp lực của bọn họ bây giờ là rất lớn. Cho dù điều kiện có hạn chế như thế nào, trong thành phố có quá nhiều cán bộ cấp trưởng khoa và phó khoa, số lượng người phù hợp cũng là không ít. Hơn nữa nếu như phòng tổ chức đã quyết định tiến hành công khai tranh cử, sẽ không cho ra những điều kiện hạn chế quá mức, nếu không thì tổ chức tranh cử công khai làm gì nữa.

Có lẽ thông qua quá trình công khai tranh cử lần này, nhân sự bên trong phòng tổ chức sẽ có thay đổi rất lớn, dưới tình huống này thì bầu không khí công tác nghiêm túc của văn phòng là rất bình thường.

"Cơ hội được điều động đến phòng tổ chức lần này của mình là rất tốt, mình nhất định phải nắm chắc, ít nhất cũng phải tranh thủ có quen biết một vài người!"

Lý Nam trầm nghĩ như vậy.

Dựa theo sắp xếp của đơn vị thì bốn người Lý Nam thực tế là chỉ phải chịu trách nhiệm thúc đẩy công tác của hoạt động chọn lựa cán bộ lãnh đạo công khai, không những công tuyền trong số tám vị trưởng khoa và phó khoa của phòng tổ chức, còn phải mở rộng công tuyền ra tất cả đơn vị ban ngành trong thành phố.

Có thể nói văn phòng công tuyền chỉ có bốn người Lý Nam, thế nhưng khoảng thời gian sau đó bọn họ nhanh chóng trở thành thần tài trong mắt rất nhiều cán bộ trong thành phố Vũ Dương. Tuy bọn họ chỉ là nhân viên làm những việc nhỏ thúc đẩy công tuyền, thế nhưng dù sao thì có quá nhiều người tham gia cạnh tranh, những người này lại rất muốn tìm hiểu thông tin, dựng lên cơ sở tốt đẹp cho chính mình.

Vương Gia Dân đề nghị giữa trưa mọi người tụ tập lại với nhau, vì ngay sau đó sắp phải bắt đầu quá trình công tác rất căng thẳng.

Lý Nam tất nhiên dùng lý do này để từ chối lời mời của Cam Cư Hoa, vì hắn cũng không muốn sinh ra bất kỳ mâu thuẫn gì với Cam Cư Hoa.

Giữa trưa bốn người Vương Gia Dân tụ tập ở một nhà hàng trung bình ở thành phố Vũ Dương. Trong số bốn người này ngoài Lý Nam nhỏ tuổi thì ba người còn lại có độ tuổi hầu như tương đương, mọi người đều biết tầm quan trọng của việc mở rộng các mối quan hệ, hơn nữa lần này bọn họ tập trung một chỗ vì cùng chung một mục tiêu, thế cho nên nhanh chóng quen thuộc lẫn nhau.

Lúc ăn cơm Vương Gia Dân chợt mở miệng giới thiệu rõ ràng hơn về Lý Nam, nói rõ Lý Nam là người đạt thành tích cao nhất trong kỳ thi tuyển chọn nhân viên nhà nước của phòng tổ chức thị ủy, có bài viết về quỹ Cơ Kim Hội làm bản tin tham khảo của thành phố, đồng thời còn đoạt giải nhất cuộc thi viết văn chào mừng lễ quốc khánh do phòng tổ chức và phòng tuyên truyền liên hợp tổ chức.

Điều này làm cho Lâm Viễn Minh và Lam Quân đề cao sự coi trọng với Lý Nam. Vì Lý Nam còn trẻ, không có bối cảnh, nhưng chỉ trong thời gian hai ba tháng lại có thể làm ra những động tĩnh như vậy để lãnh đạo chú ý, như vậy đã là quá giỏi rồi, tương lai không thể không phát triển được. Đối với những cán bộ trẻ tuổi có tiềm lực phát triển như vậy thì nên có thái độ giúp đỡ ngay từ giai đoạn ban đầu còn chưa phát triển tốt đẹp, như vậy sau này sẽ có lợi ích rất lớn. Trên quan trường có rất nhiều cách để tiến hành đầu tư, thế nhưng kết quả thu hoạch thế nào thì rất khó nói.

Bây giờ Lý Nam đang ở vào giai đoạn cần đầu tư, văn phòng tổ cải cách chỉ có bốn người, nhưng ba người còn lại đều đã có địa vị, hẳn không chỉ có gắng biểu hiện năng lực của mình, còn phải làm tốt quan hệ với những người này.

Buổi chiều vừa mới đi làm thì Lý Nam nhận được tin nhắn của trưởng khoa Lưu Tiến phòng giao thông, thế là hắn tranh thủ đi gọi điện thoại.

- Lý Nam, nghe nói cậu được điều động đến phòng tổ chức có phải không? Chúc mừng, chúc mừng.

Sau khi điện thoại nói thông thì Lưu Tiến vui cười nói.

Lý Nam nói:

- Cảm ơn anh Luru, thật ra cũng không có gì, chỉ là nhận công tác mới mà thôi.
- Có sự khác biệt rất lớn đấy nhé, bây giờ cậu sang bên kia tiếp nhận công tác gì thế?

Luru Tiến đang ở vào thời kỳ mấu chốt, hẳn rất muốn nghe một số tin tức từ Lý Nam, tuy không nhất định có tác dụng thế nhưng có vẫn hơn không.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Tiến vào trạng thái

Lý Nam cười cười nói:

- Phòng tổ chức thành lập tổ công tuyển, tôi đi làm ở tổ công tuyển này.

Phương diện công khai chọn lựa cán bộ lãnh đạo cũng không còn là chuyện gì bí mật, dựa theo lời của trưởng phòng Sở trước đó thì phòng tổ chức sẽ tiến hành tuyên truyền công tác công khai tranh cử, thế nên Lý Nam cũng không do dự tiết lộ cho Luru Tiến.

- Tổ công tuyển sao?

Luru Tiến lần đầu tiên nghe thấy tổ công tác thế này, người trong quan trường luôn để ý đến những phòng ban quan trọng của phòng tổ chức, khoa này làm gì do ai phụ trách đều được nắm bắt. Ví dụ như khoa số một chịu trách nhiệm khảo sát và khảo hạch cán bộ thuộc cơ quan ban ngành thành phố, khoa số hai có nhiệm vụ tiến hành khảo sát khảo hạch nhân sự cho các quận huyện, như vậy tổ công tuyển kia làm gì? Luru Tiến hoàn toàn không biết gì về tổ công tuyển này cả.

Lý Nam giải thích:

- Chính là tổ văn phòng với nhiệm vụ chính là chọn lựa cán bộ lãnh đạo một cách công khai.

Luru Tiến nghe xong thì hiểu tổ công tuyển kia có chức trách gì, dù sao thì gần đây hẳn cũng nghe được một vài thông tin, nghe nói trưởng phòng tổ chức mới đến nhận công tác đang tiến hành cải cách chế độ nhân sự, xem ra tổ công tuyển chính là phụ trách công tác này.

- Rất tốt, đây là một ban ngành quan trọng, tương lai biết đâu tôi sẽ phải nhờ cậu hỗ trợ.

Luru Tiến vui vẻ nói, thực tế hẳn cũng được nghe vài tin đồn liên quan, đó là gần đây thị ủy không có tính toán điều chỉnh ban ngành phòng giao thông, khi nào tiến hành điều chỉnh thì còn phải chờ một thời gian nữa mới xác thực được.

Bây giờ nghe Lý Nam nói về tổ công tuyển, thế là hẳn chợt nghĩ ngay đến chuyện của mình, chẳng lẽ phòng tổ chức cũng muốn tiến hành tranh cử công khai với chức vụ phó phòng giao thông sao? Nếu thật sự là như vậy, sự việc sẽ có không ít biến hóa, những cố gắng trước đó của hắn vẫn là chưa đủ.

Lý Nam nói:

- Tôi có lẽ cũng không giúp đỡ được gì, ngược lại thì anh Luru luôn quan tâm giúp đỡ đến tôi.

Mặc dù trước đó Luru Tiến là nể mặt Ngô Văn Phong mới đồng ý cho Lý Nam nhập cổ phần vào mỏ đá, thế nhưng anh trai Lý Thần của Lý Nam nhập cổ phần và vào công tác trong mỏ đá trở thành người phát ngôn của Luru Tiến, còn có thể quen biết với nhiều người trong các ban ngành tương quan của huyện Kiến Ân, điều này làm cho Lý Thần tràn đầy tự tin về tương lai tự mình mở một mỏ đá riêng.

Vì điều này nên Lý Nam rất cảm kích Luru Tiến.

Luru Tiến cười ha hả nói:

- Anh em với nhau thì khách khí cái gì? Hôm nào rảnh chúng ta gọi thêm Ngô Văn Phong, mọi người tụ tập uống vài ly cho vui.

Thông qua trao đổi với Luru Tiến thì Lý Nam cảm giác được thời gian sau đó rất có thể có nhiều người yêu cầu mình hỗ trợ, đây là chuyện tốt, thế nhưng bản thân mình phải biết chừng mực, đặc biệt phải học tập Vương Gia Dân nhiều hơn nữa, vì người này làm công tác giữ bí mật rất tốt.

Bây giờ công tác chủ yếu của tổ công tuyển chính là làm tốt phương án chọn lựa công khai của phòng tổ chức, đồng thời tiếp nhận những cán bộ đến báo danh.

Dựa theo yêu cầu của trưởng phòng Lý Dật Phong, hẳn là những cán bộ ba năm làm phó khoa hoặc hai năm làm trưởng khoa và có kinh nghiệm quản lý

nhân sự trong toàn thành phố đều được báo danh tranh cử các chức vụ chính trong phòng tổ chức. Những nhân viên làm công tác quản lý nhân sự trên năm năm hoặc cán bộ cấp phó khoa có hai năm kinh nghiệm quản lý nhân sự đều có thể tranh cử vào vị trí cấp phó ở phòng tổ chức.

Tất cả các lãnh đạo dù là chính hay phó của tất cả đơn vị trong thành phố, tất cả phòng tổ chức quận huyện hoặc cơ quan phân công quản lý nhân sự đều cơ bản thỏa mãn điều kiện này, thế cho nên có thể nói là điều kiện tham gia tranh cử cực kỳ thoải mái.

Trước đó Vương Gia Dân dựa theo yêu cầu của trường phòng Lý để phác thảo phương án tranh cử, bây giờ chỉ cần hoàn thiện là có thể tiến hành. Dựa theo yêu cầu của trường phòng Lý thì ngày thứ sáu phải xác định phương án, cuối tuần phải tiếp nhận các nhân viên đến báo danh, sau đó tiến hành xem xét tư chất của nhân viên báo danh. Đồng thời cũng phải liên hệ với viện khảo thí thành phố Thiên Đô, yêu cầu bọn họ cử chuyên gia ra đề thi.

Muốn chọn lựa cán bộ thì trước tiên phải tổ chức thi cử, trước nay chưa từng có cuộc thi nào như vậy, thế cho nên đây chính là một trọng điểm trong tiến trình cải cách nhân sự của thành phố Vũ Dương.

Vương Gia Dân triệu tập mọi người lại giới thiệu kỹ càng về phương án sơ thảo, sau đó nói:

- Đây chỉ là phương án sơ thảo, viết theo đúng yêu cầu của trường phòng Lý, cũng đã được trường phòng thẩm duyệt, chủ yếu là còn một vài chi tiết cần được hoàn thiện. Hôm nay chúng ta tiến hành thảo luận, sau đó Viên Minh và Lý Nam phụ trách công tác sửa sang lại cho tốt, tranh thủ đưa ra vào ngày mốt, cũng chính là thứ năm. Khi đó chúng ta sẽ tiếp tục thảo luận, cuối cùng đưa cho lãnh đạo thẩm duyệt.

Sau đó mọi người cầm bản sơ thảo đi xem xét, nếu như có vấn đề gì thì nói ra, sau đó Lý Nam sẽ tiến hành ghi chép lại.

Kinh nghiệm công tác của Lý Nam ở phương diện này là rất kém, cho nên hắn chỉ có thể bày ra vị trí chính đáng của mình, lặng lẽ làm công tác ghi chép, thỉnh thoảng mới cho ra một vài lời đề nghị mà thôi.

Cả phương án có năm phần và mọi người bỏ ra năm giờ để thảo luận, dù sao thì sự kiện này rất quan trọng, sau đó còn phải giao cho trường phòng Lý thẩm duyệt, không được có bất kỳ vấn đề nào sai sót. Thế cho nên mọi người cực kỳ cẩn thận, nếu như có bất kỳ vấn đề gì thì phải suy nghĩ thật lâu mới đưa ra ý kiến của mình.

Sau khi thảo luận xong thì Lâm Viễn Minh và Lý Nam được chia mỗi người hai phần, Lâm Viễn Minh yêu cầu Lý Nam sửa lại một phần của bản thảo, sau khi xong thì đến lượt mình.

Lý Nam cũng không có ý kiến gì, vì phương diện công tác thế nên văn phòng có lắp đặt một chiếc máy tính trong tổ công tuyến, thế là Lý Nam tiến hành sửa chữa bản thảo trên máy tính. Khi hắn học đại học thì có tham gia một khóa học về máy tính, thế nên xử lý những thao tác đơn giản và cơ bản là không có vấn đề.

Khi thấy Lý Nam sử dụng máy tính rất thành thạo thì Lâm Viễn Minh nói:

- Tiểu Lý, sau này phương diện thao tác máy tính sẽ giao cho cậu, tôi tuy biết sử dụng máy tính nhưng lại không quá thành thạo, động tác quá chậm.

Lý Nam cười nói:

- Không có vấn đề, chủ nhiệm Lâm nếu có gì cần đánh máy thì cứ giao cho tôi là được.

Vương Gia Dân ngẩng đầu lên nói:

- À, sau này phương diện này sẽ cho Lý Nam phụ trách, đồng thời cậu và chủ nhiệm Lâm cũng nên đi xem xét những chuyện khác như in biểu ngữ tuyên truyền và quảng cáo trên báo chí, xem bọn họ đã làm như thế nào rồi. Đồng thời Lý Nam cũng phải phát huy sở trường viết lách của mình, chú ý nắm bắt những điểm sáng công tác, kịp thời áp dụng hình thức tuyên truyền tin nhắn đưa tin, tất nhiên sau khi viết xong thì có thể đưa cho chúng tôi xem xét qua một lượt.

Lý Nam gật đầu nói:

- Vâng, chủ nhiệm Vương.

Vì văn phòng vừa được thành lập, lại chỉ có bốn người, hơn nữa trước kia lại chưa từng làm những việc như vậy, thế cho nên mọi người cố gắng thương lượng xem xét từng vấn đề, cố gắng làm cho công tác hoàn thiện nhất. Chỉ cần lần đầu tiên thành công, như vậy sau đó tiến hành công tuyến ở các đơn vị ban ngành trong thành phố và ở quận huyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tất cả mọi người đều biết công tác lần này thật sự là cơ hội tốt, thế cho nên ai cũng cố gắng biểu hiện, tất nhiên mọi người cũng cố gắng ở chung hòa hợp với nhau hơn.

Lý Nam cảm thấy bầu không khí này là rất tốt, mặc dù mọi người mới ngày đầu gặp mặt thế nhưng bây giờ hầu như đã tiến vào trong trạng thái công tác.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Kinh ngạc

Vì bận rộn nên thời gian qua đi rất nhanh, một tuần nhanh chóng trôi qua, đến thứ sáu thì tổ công tuyển nhanh chóng giao phương án chọn lựa cán bộ công khai cho trường phòng tổ chức Lý Dật Phong, nhưng trường phòng Lý lại không cho ra ý kiến gì, rõ ràng là phải xem xét thật kỹ mới nói.

Đối với nhóm người Lý Nam thì phương án này đã được bọn họ thảo luận và sửa chữa ba lượt, cuối cùng mới hoàn thành, phương án này tập trung tất cả trí tuệ và tâm huyết của mọi người, tất cả mọi người đều rất thỏa mãn với phương án này.

Mọi người đã bận rộn công tác cả tuần, cuối tuần có thể nghỉ ngơi một chút, nhưng tối thứ sáu thì Lý Nam nhận được điện thoại của Lưu Tiến. Lưu Tiến nói rằng đã mời Ngô Văn Phong, quyết định thứ bảy đến nhà hàng sân vườn ăn uống vui vẻ một phen.

Lý Nam không thể từ chối lời mời của Lưu Tiến.

Hơn nữa cuối tuần thích hợp để bạn bè gặp mặt nhau, đây cũng là một tình huống có thể thả lỏng bản thân.

Mặc dù mọi người đi ăn uống chủ yếu trò chuyện về phương diện công tác, nhưng đây cũng là nghề nghiệp của bọn họ, nếu không trò chuyện về người và sự vật trong quan trường, bọn họ cũng không có mấy nguyên nhân để liên hệ với nhau.

Ngày hôm sau Lưu Tiến lái xe đến đón Lý Nam, sau đó hai người đi đón Ngô Văn Phong.

Đến quán ăn sân vườn thì ba người vừa câu cá vừa nói chuyện, chủ đề tất nhiên sẽ là hoạt động cải cách nhân sự mà phòng tổ chức sắp triển khai áp dụng. Đây là một chuyện lớn trong quan trường thành phố Vũ Dương, chỉ cần là người trong thế chế thì đều quan tâm đến chuyện này. Có người muốn thừa cơ hội này để tiến lên một bậc thang mới, hoặc là chuyển sang một đơn vị hay ban ngành tốt hơn; có người hy vọng chính bản thân mình có thể dựa vào năng lực để tiến lên; cũng có người trông mong người khác giúp đỡ để chuyển dời vị trí cũ.

Lưu Tiến cũng có biện pháp với chính mình, hẳn vốn cho rằng thông qua sự vận tác của mình thì vị trí phó phòng giao thông không còn là vấn đề, không ngờ lại xảy ra biến hóa như thế này, trường phòng tổ chức muốn cải cách chế độ nhân sự. Thế cho nên tất cả hoạt động nhân sự sắp tới đều bị dừng lại, chỉ còn những vị trí cấp chính cục mới tiến hành điều động theo phương pháp cũ.

- Lần này động tác của phòng tổ chức là rất lớn, làm cho áp lực của chúng tôi tăng lên quá nhiều.

Lưu Tiến cười ha hả nói:

- Nghe nói lần này mọi người phải tham gia thi, còn phải vượt qua vòng biện hộ và bày tỏ công khai trước xã hội.

Lý Nam gật đầu nói:

- Phương án sơ bộ là như vậy, tổ chức thi là vì muốn đảm bảo người trúng cử có lý luận và năng lực cao, công khai biện hộ là khảo sát năng lực biểu đạt ngôn từ, năng lực phân tích vấn đề và xử lý vấn đề. Đồng thời công khai bày tỏ chính là tiếp nhận sự kiểm nghiệm của quần chúng, nếu như quần chúng có nhiều ý kiến phản ứng và kiểm tra thật sự có vấn đề, thế thì kết quả là không được đề bạt.

Ngô Văn Phong nói:

- Xem ra Lý Nam vừa mới đến phòng tổ chức công tác chưa được bao lâu đã bắt đầu thích ứng rồi. Lần này cậu được tạm thời điều động đến phòng tổ chức, đây là cơ hội tốt, nếu như được giữ lại phòng tổ chức hoặc tìm cách sang công tác ở đơn vị ban ngành khác thì rất tốt. Tất nhiên nếu như cậu được tạm thời điều động một thời gian dài, khi đó trực tiếp tiến lên một bước là rất dễ dàng.

Lý Nam nói:

- Tiến lên sao? Chuyện này khó khăn quá lớn.

Ngô Văn Phong cười nói:

- Khó khăn là có, nhưng cũng không phải không có khả năng. Dựa theo tình huống trước kia của thành phố Vũ Dương, chỉ cần là sinh viên tốt nghiệp chính quy và tham gia công tác hai năm sẽ có tư cách được đề bạt làm cán bộ phó khoa, cậu là sinh viên tốt nghiệp khoa trọng điểm, nếu như biểu hiện đặc biệt tốt, như vậy phương diện đề bạt đặc biệt không phải không thể.

Lưu Tiến nói:

- Đúng vậy, Lý Nam được tạm thời điều động đến phòng tổ chức cơ bản là sự khác biệt, nếu không cậu chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp vài tháng, sao có thể được tạm thời điều động sang tham dự công tác quan trọng như vậy của phòng tổ chức cho được? Cậu cho rằng mình là gì chứ?

Lý Nam nhún nhún vai nói:

- Như vậy thì áp lực của tôi là quá lớn, nếu như biểu hiện không tốt thì sẽ thất bại quy về chỗ cũ.

Ngô Văn Phong vỗ vỗ vai Lý Nam nói:

- Thế cho nên mới nói cậu phải cố gắng hơn, ha ha...

Mười giờ sáng Lý Nam nhận được tin nhắn của Tạ Tiểu Ba, thế là hần tranh thủ đi gọi điện thoại cho Tạ Tiểu Ba.

Khi vừa nối thông điện thoại thì Tạ Tiểu Ba đã kiêu ngạo cười nói:

- Ha ha, Lý Nam, cậu đoán xem tôi đang ở nơi nào?

Lý Nam tức giận nói:

- Tôi cũng không đoán làm gì cho mệt, ai biết cậu đang lêu lổng nơi nào? Lần trước tôi đến tìm, thế nhưng cậu lại chạy đi chơi mất rồi.

Tạ Tiểu Ba nói:

- Còn trách ai nữa chứ, cậu không chịu liên lạc với tôi từ sớm, hơn nữa cậu đến Thiên Đô gặp tình nhân, cũng không phải đặc biệt đến tìm tôi, thế mà còn dám nói như vậy...

Lý Nam cười hì hì nói:

- Bây giờ cậu đang ở đâu vậy?

Tạ Tiểu Ba đắc ý nói:

- Tôi đã đến thành phố Vũ Dương, ha ha, vui không?

Lý Nam chợt sững sờ, sau đó hỏi:

- Cậu đến thành phố Vũ Dương chơi sao? Không gạt tôi đấy chứ?

- Tôi gạt cậu làm gì? Cậu cũng không phải là mỹ nữ, lừa cậu không có lợi. Mà cậu đang ở đâu vậy?

- Tôi đang ở trong một quán ăn sân vườn với hai người bạn, nếu không thì cậu đến đây luôn nhé, hoàn cảnh nơi này rất tốt, lại có thể câu cá giải trí.

Lý Nam suy nghĩ giây lát rồi nói.

- Tốt, vậy cậu nói địa chỉ đi, tôi sẽ đi đến.

Lý Nam nói rõ địa chỉ cho Tạ Tiểu Ba, tất nhiên chỉ nói tên đường và khung cảnh chung quanh, có lẽ Tạ Tiểu Ba vừa đi vừa hỏi đường cũng không có vấn đề.

Đợi hơn một giờ sau thì Tạ Tiểu Ba mới đi đến, hần chạy trên một chiếc xe BMW việt dã màu đỏ, làm cho không ít người đi đường phải chú ý.

Hơn nữa có một cô gái xinh đẹp từ trên vị ghế lái phụ đi xuống, nàng mặc áo váy màu trắng, mái tóc dài xinh đẹp, gương mặt trắng như tuyết, ánh mắt lưu chuyển ngây ngất, làm cho người ta sinh ra cảm giác ấm áp.

Cô gái đeo giày thể thao màu trắng, nàng đứng đó giống như một thiên sứ từ trên trời giáng xuống trần gian.

Cô gái khẽ ngậm miệng, hai hàng chân mày hơi nhíu lại, sau đó trừng mắt nhìn bộ dạng cột nhà của Tạ Tiểu Ba ở bên cạnh. Khi nàng quay mặt sang hướng nhóm người Lý Nam, gương mặt nàng đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Gương mặt điềm tĩnh của nàng cực kỳ xinh đẹp làm cho người ta không tự chủ được sinh ra tự ti mặc cảm.

Lý Nam không thể ngờ Tạ Tiểu Ba lại đưa theo một mỹ nữ như vậy đến đây, cũng không biết hai người này có quan hệ thế nào, lần này xem như hần bị đối phương tập kích, thế là tiến lên giới thiệu:

- Anh Ngô, anh Lưu, đây là bạn học tốt nhất của tôi, cậu ấy là Tạ Tiểu Ba, là người thành phố Thiên Đô.

- Xấu hổ quá, anh Ngô, anh Lưu, tôi không mời mà đến, không quấy rầy nhã hứng của mọi người đấy chứ?

Tạ Tiểu Ba cố gắng dùng giọng nho nhã lễ độ nói, nhưng hần lại nhanh chóng tiến lên ôm lấy bả vai của Lý Nam, sau đó ghé sát tai nói:

- Hi hi, thế nào, ngạc nhiên không?

Lý Nam bóp chặt tay của Tạ Tiểu Ba rồi nói:

- Đúng vậy, sao cậu còn chưa giới thiệu mỹ nữ kia đi?

Tạ Tiểu Ba bị Lý Nam bóp tay rất đau, hần nhẹn không được phải trợn mắt há mồm, thế nhưng gương mặt lại nhanh chóng tràn đầy tươi cười, bộ dạng rất đáng cười, hần nói:

- Đây là em họ của tôi, tên là Uyển Tiểu Dao. Tiểu Dao, đây chính là Lý Nam anh thường nói với em, bộ dạng của cậu ấy nhìn có vẻ trung hậu vô hại, thế nhưng thực tế lại nghiên cứu Hậu Hắc Học rất sâu sắc đấy...

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Cao không thể chạm

Uyển Tiểu Dao mỉm cười với Lý Nam lộ ra hàm răng trắng tinh, gò má lộ ra hai má lún đồng tiền trông rất đẹp mắt:

- Nhưng em lại không thấy như vậy.

Lý Nam nở nụ cười, Uyển Tiểu Dao này không những xinh đẹp, tâm tư cũng rất tốt, thế là hần cười hi hi nói:

- Cậu thấy chưa, ánh mắt quần chúng thật sự rất sáng, chỉ có những người bản thân không thuần khiết mới đánh giá người khác không thuần khiết.

Tạ Tiểu Ba cười khổ bất đắc dĩ, có thể thấy hần thật sự không có biện pháp gì với Uyển Tiểu Dao.

Ngô Văn Phong và Lưu Tiến cũng ngạc nhiên với người bạn của Lý Nam, đầu tiên là chạy xe việt dã BMW, nhìn ngoại hình chiếc xe đã làm cho người ta chấn động rồi.

Đồng thời Uyển Tiểu Dao xinh đẹp thoát tục cũng làm cho hai người Ngô Văn Phong và Lưu Tiến rất ngạc nhiên. Không phải thành phố Vũ Dương không có người đẹp, hơn nữa phải nói là thành phố Vũ Dương có rất nhiều người đẹp, chẳng qua những người đã đẹp lại có khí chất thì rất hiếm có.

Hơn nữa hai người Ngô Văn Phong và Lưu Tiến đều thấy rõ Tạ Tiểu Ba chạy một chiếc BMW việt dã, lại thêm một cô gái xinh đẹp thoát tục ngồi trên xe đi xuống, điều này nói rõ gia thế của cả hai là rất tốt.

Hai người Ngô Văn Phong và Lưu Tiến tương đối hiểu rõ về gia cảnh của Lý Nam, biết rõ nhà của Lý Nam ở một thị trấn ngoại ô thành phố Vũ Dương, điều kiện gia đình bình thường, chắc chắn không có thân thích nào giàu có. Bây giờ Lý Nam đột nhiên có một người bạn học như vậy, hai bên chắc chắn có quan hệ không tệ, nếu không người ta sẽ chẳng thể nào vượt đường xa đến thành phố Vũ Dương thăm Lý Nam.

Xem ra còn phải xem xét lại Lý Nam, vì trên người Lý Nam có rất nhiều tiềm lực để khai thác.

Sau khi ăn cơm trưa ở quán cơm sân vườn, Tạ Tiểu Ba đưa Lý Nam và Uyển Tiểu Dao đi chơi ở núi Phụng Hoàng Sơn huyện Kiến Ân.

Sau khi lên xe thì Lý Nam mới biết Uyển Tiểu Dao năm nay mới tốt nghiệp đại học Bắc Kinh, tạm thời còn chưa có công tác, đến tỉnh Giang Thiên chủ yếu là đi chơi. Tạ Tiểu Ba là người được sắp đặt làm lái xe kiêm dẫn đường cho Uyển Tiểu Dao, chiếc xe này là Tạ Tiểu Ba mượn của một người bạn.

Nói đến xe thì Uyển Tiểu Dao dùng giọng bất nhẫn nói:

- Còn không biết xấu hổ nữa sao? Anh đúng là nhà giàu mới nổi, không mượn xe gì lại đi mượn xe này.

Giọng điệu của Uyển Tiểu Dao rất dịu dàng uyển chuyển, nghe vào tai làm cho người ta cảm thấy như đón luồng gió mát vào mùa hè, sau khi nói xong thì vẫn còn vang vọng trong lòng người nghe.

Tạ Tiểu Ba chuyển tâm lái xe, hần cũng không quay đầu lại mà nói:

- Anh mượn xe không phải là vì em sao? Nếu không anh cũng chẳng mượn chiếc xe này làm gì.

Lý Nam nghe hai người Tạ Tiểu Ba và Uyển Tiểu Dao đầu vồ mồm với nhau mà buồn cười, nhưng hần lại không nói gì. Chiếc xe này rất thoải mái, không gian rộng rãi, lần đầu tiên hần được ngồi chiếc xe cao cấp như vậy.

Hai người Tạ Tiểu Ba và Uyển Tiểu Dao đầu khẩu với nhau thêm vài câu, sau đó Tạ Tiểu Ba kéo Lý Nam tham dự, yêu cầu Lý Nam giới thiệu tình huống núi Phụng Hoàng Sơn.

Lý Nam thấy rõ Tạ Tiểu Ba căn bản không có cách nào đối phó với em gái, có lẽ chạy đến thành phố Vũ Dương này cũng là vì bất đắc dĩ mà thôi.

Sau khi đến thị trấn Đông Hồ thì Tạ Tiểu Ba dừng xe dưới nhà Lý Nam, lúc này mẹ Phạm Tuệ Trân của Lý Nam không có ở nhà, thế nên bọn họ cũng không lên lầu mà trực tiếp đến núi Phụng Hoàng Sơn.

Lý Nam cảm thấy Uyển Tiểu Dao chỉ là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, lát nữa không biết có lên núi được không, không bằng chạy xe đến núi Phụng Hoàng Sơn. Nhưng Uyển Tiểu Dao dùng giọng nhàn nhạt nói không có vấn đề, nàng không yếu ớt đến mức như vậy.

Tạ Tiểu Ba cũng cho rằng Lý Nam không nên xem thường Uyển Tiểu Dao:

- Cô ấy từng được một cao nhân dạy võ đấy.

Lý Nam nhìn Uyển Tiểu Dao, thâm nghĩ bộ dạng của cô gái này không giống như người luyện võ, tất nhiên cũng biết không nên đánh giá người ta qua vẻ bề ngoài.

Lúc này Tạ Tiểu Ba nói:

- Đúng rồi, Lý Nam, cậu không phải từng nói đã học vài chiêu của một vị đạo sĩ sao? Cậu còn nói lão đạo sĩ kia là thể ngoại cao nhân gì đó...

Uyển Tiểu Dao đưa mắt nhìn Lý Nam, trong ánh mắt có vài phần hứng thú.

Lý Nam nói:

- Ha ha, tôi không biết tiêu chuẩn cao nhân là gì, nhưng tôi cảm thấy lão đạo sĩ kia đúng là cao nhân, ông ấy có một đồ đệ cũng tính là cao thủ.

- Thật vậy sao?

Uyển Tiểu Dao hỏi, bộ dạng giống như không quá tin tưởng nơi này có cao nhân, thực tế nàng chính là một người có nhiều kinh nghiệm võ thuật, chẳng qua biểu hiện bên ngoài là mềm mại như vậy mà thôi.

- Điều này là đương nhiên, lát nữa chúng ta có thể được gặp bọn họ.

Lý Nam nói. Khi đi qua một cửa hàng tạp hóa thì hắn đi vào mua một bao gạo năm mươi cân, mua thêm một thùng dầu cải.

Mỗi lần lên Phụng Hoàng Sơn thì Lý Nam đều mua theo một số thứ thực dụng, dù sao thì lão đạo sĩ và tiểu đạo sĩ cũng không làm gì ra tiền, hầu như đều nhờ vào chút được liệu mà tiểu đạo sĩ Chính Nhất đào được để duy trì cuộc sống. Mặc dù bọn họ nói ngoài những thứ cần thiết cho cuộc sống cũng không cần gì nhiều, thế nhưng thường xuyên rơi vào túng quẫn.

Ngay sau đó đã đến Phụng Hoàng Sơn, Lý Nam phát hiện Uyển Tiểu Dao đi lại rất nhẹ nhàng, tuy mùa này thời tiết vẫn nóng thế nhưng nàng căn bản không có phát sinh bất kỳ vấn đề gì. Chỉ là khi xuống xe thì trên đầu đội thêm một chiếc mũ che nắng màu trắng, nhìn qua có thêm vài phần quyến rũ.

Tạ Tiểu Ba giúp Lý Nam xách thùng dầu mười lít thì lăm tám mồ hôi, áo sơ mi cũng ướt sẫm.

- Nếu sớm biết như vậy thì lái xe đến đây cho rồi.

Tạ Tiểu Ba oán giận nói.

Lý Nam mỉm cười, hắn vươn tay cầm lấy thùng dầu rồi nói:

- Cậu cần phải rèn luyện sức khỏe nhiều hơn, nếu không qua vài năm nữa sẽ có bụng bia, khi đó sức khỏe càng kém.

- Ha ha, cậu yên tâm, tôi đây đang có dáng người đúng tiêu chuẩn đấy.

Tạ Tiểu Ba cười không biết xấu hổ, ngay sau đó hắn phát hiện sự khác thường của Lý Nam, thế là nói:

- Sao cậu lại không có chút mồ hôi nào vậy?

Lý Nam vác bao gạo hơn năm mươi cân đi một đoạn đường khá xa nhưng lại tỏ ra cực kỳ thoải mái, gương mặt như bình thường như đứng trong bóng râm. Người bình thường dù không khâu vác gì nhưng đi một đoạn đường xa dưới ánh nắng cũng đổ không ít mồ hôi.

Lý Nam mỉm cười rồi hỏi ngược lại:

- Tại sao phải đổ mồ hôi?

Tạ Tiểu Ba không biết nói gì hơn:

- Cậu rõ ràng là quái vật.

Uyển Tiểu Dao cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lý Nam, trong cặp mắt đẹp lóe lên ánh mắt nghiền ngẫm.

Khi đi lên đường núi thì không khí mát mẻ hơn, Lý Nam vác một bao gạo và xách một can dầu vừa đi vừa kể chuyện liên quan đến Phụng Hoàng Sơn cho hai người Tạ Tiểu Ba. Tất nhiên Tạ Tiểu Ba từng nghe qua khá nhiều chuyện của Lý Nam, ngược lại không tỏ ra ngạc nhiên, ngược lại thì Uyển Tiểu

Dao nghe rất say sưa, thỉnh thoảng còn đặt ra vài câu hỏi.

Lý Nam cảm thấy Uyên Tiểu Dao xinh đẹp và có khí chất mơ hồ cao không thể chạm vào, tuy hẳn đã có bạn gái thế nhưng khi gặp những cô gái xinh đẹp thì vì là đàn ông thế nên đều khó thoát khỏi cảm giác muốn tiếp cận. Cho dù không phát sinh quan hệ gì khác, nhưng chỉ cần ở gần bên cạnh mỹ nữ cũng làm cho người ta sinh ra cảm giác hưởng thụ. Hơn nữa nếu được mỹ nữ tán thành thì lại càng làm cho đàn ông thêm tự hào. Tuy Uyên Tiểu Dao cũng không có biểu hiện quá cao ngạo, thậm chí thỉnh thoảng còn nở nụ cười, nhưng khí chất của nàng thật sự giống như hoa sen trong ao bùn, làm cho người ta không dám thân cận. Chỉ cần nàng nhìn mặt và nở nụ cười cũng làm cho người ta cảm thấy giống như được tiếp nhận linh khí của thiên địa, làm cho người ta sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm.

Lý Nam rất có lòng tin với chính mình, thậm chí lòng tin đó là rất mạnh, thế nhưng vẫn cảm thấy tức tối vì cảm giác hiện tại của mình, chẳng lẽ chính mình chỉ được như vậy thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Quyết định của lão đạo sĩ

Lý Nam là một người lạc quan tích cực và có chí tiến thủ, tuy khoảnh khắc này mất vui vì trong lòng cảm thấy Uyên Tiểu Dao kia có khí chất cao vời không thể chạm vào, nhưng hẳn cũng nhanh chóng hiểu rõ vấn đề. Thật ra điều này cũng không có gì, chính mình và Uyên Tiểu Dao này không cùng một thế giới, nàng có sự kiêu ngạo của nàng, mình cũng có sự thanh cao của mình, không nên suy nghĩ quá nhiều.

Khi đi lên đỉnh núi thì thấy lão đạo sĩ vẫn như trước kia, vẫn nằm trên tảng đá xanh dưới bóng cây, cầm quyển sách trong tay đọc rất say sưa.

Sau khi nghe được giọng nói của Lý Nam thì lão đạo sĩ đứng lên, khi thấy Lý Nam cùng Tạ Tiểu Ba và Uyên Tiểu Dao đi đến thì có hơi ngây ngời, phải biết rằng trước kia Lý Nam chỉ đi lên đây một mình mà thôi.

- Lão đạo sĩ, đây là bạn học tốt của tôi, chính là Tạ Tiểu Ba, còn đây là em họ Uyên Tiểu Dao của cậu ấy.

Lý Nam đơn giản giới thiệu một chút, còn tên của lão đạo sĩ thì hẳn là không biết, chỉ gọi là lão đạo sĩ, hơn nữa lão đạo sĩ cũng không cho rằng cách xưng hô như vậy là ngộ ngược. Dựa theo cách nói của lão đạo sĩ thì tên chỉ là một ký hiệu, có biết hay không cũng chỉ là như vậy mà thôi, chỉ cần Lý Nam gọi hẳn là lão đạo sĩ, như vậy cứ gọi là lão đạo sĩ thì hay nhất.

Tạ Tiểu Ba và Uyên Tiểu Dao cùng nhau quan sát lão đạo sĩ, trước đó khi nghe Lý Nam kể những câu chuyện về Phương Hoàng Sơn, bọn họ rất hiếu kỳ với đạo sĩ trên núi, bây giờ lại thấy lão đạo sĩ này như một ông lão bình thường, chỉ là khỏe mạnh hơn người cùng độ tuổi, làn da không có nhiều nếp nhăn, hơn nữa tóc cũng không trắng mà thôi, ngoài ra cũng không có gì đặc biệt khác.

- Hoan nghênh các vị đến thăm, Lý Nam cậu nên đưa bọn họ đi tham quan, buổi tối đến đây ăn cơm.

Lão đạo sĩ tuyệt đối không quan tâm đến ánh mắt dò xét của hai người Tạ Tiểu Ba và Uyên Tiểu Dao.

Tạ Tiểu Ba định mở miệng nói không cần, tuy chỗ này non xanh nước biếc nhưng nhìn vào đạo quan thì biết sẽ không có thứ gì ăn ngon, hẳn cũng không muốn làm khổ chính mình.

- Được rồi, vậy thì quý rầy lão nhân gia.

Uyên Tiểu Dao cũng không biết vì nguyên nhân gì mà lại muốn ăn bữa cơm khổ sở ở nơi này.

Tạ Tiểu Ba dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Uyên Tiểu Dao, hẳn hiểu rõ cô em họ của mình, bộ dạng của nàng giống như tiên tử không tiếp nhận khói lửa nhân gian, cũng tỏ ra rất cổ quái thế nhưng cũng là người tùy hứng, cũng không phải hạng người không chịu được mọi hoàn cảnh.

Tóm lại Tạ Tiểu Ba cảm thấy em họ của mình thật sự giống như yêu tinh, làm cho người ta không chịu được, đừng nên động vào thì hay hơn.

Lúc này tiểu đạo sĩ Chính Nhất đã đi tìm thảo dược, lão đạo sĩ lại là người lười nhác, thế nên Lý Nam xem như một nửa chủ nhân. Hẳn đưa hai người Tạ Tiểu Ba và Uyên Tiểu Dao đi thăm quan đỉnh Phương Hoàng Sơn. Thực tế thì nơi này cũng không có gì đẹp để thăm thú, ngoài núi, đá và cây cũng không có gì đặc biệt. Nhưng nếu cộng thêm những câu chuyện thần bí mà Lý Nam đã kể, thế nên đá và cây giống như có được linh khí, có thêm vài phần thần bí.

Lý Nam mang theo hai người Tạ Tiểu Ba đi dạo một vòng chung quanh đạo quan, đúng lúc này thấy tiểu đạo sĩ Chính Nhất từ đường mòn như ruột dê sau núi đi đến. Chính Nhất đeo ba lô, bên trong đựng thảo dược vừa hái được quay về. Khi thấy Lý Nam thì hẳn tỏ ra rất vui, liên tục xoa chân múa tay chào hỏi Lý Nam.

Tạ Tiểu Ba và Uyên Tiểu Dao thấy cao thủ trong lời nói của Lý Nam lại là một người cầm thì không khỏi tỏ ra kinh ngạc. Cặp mắt đẹp của Uyên Tiểu Dao nghiêm túc quan sát Chính Nhất, nàng cũng không thấy tiểu đạo sĩ trẻ tuổi này có bao nhiêu phong thái của một cao thủ. Uyên Tiểu Dao thấy tiểu

đạo sĩ kia có cùng khí chất như Lý Nam, tuy người này không nói chuyện được nhưng trên mặt là nụ cười ôn hòa, làm cho người ta cảm thấy rất dễ thân cận.

Lý Nam thật ra cũng chú ý đến phương diện Uyển Tiểu Dao không nói gì chỉ chú tâm quan sát Chính Nhất, có lẽ là vì nguyên nhân trước đó mình giới thiệu Chính Nhất là cao thủ.

"Xem ra Uyển Tiểu Dao cũng là người có luyện võ, nhưng cũng không thể yêu cầu Chính Nhất đấu võ với nàng được!"

Lý Nam trầm nghĩ như vậy, hẳn cũng muốn xem Uyển Tiểu Dao có võ công thế nào, nhưng rõ ràng là không tìm được đối thủ thích hợp.

Chờ khi Chính Nhất đi vào trong đạo quan đặt túi được liệu xuống đất thì Tạ Tiểu Ba kéo tay Lý Nam hỏi:

- Đây là cao thủ của cậu sao? Tôi sao lại không thấy gì khác lạ thế này?

Lý Nam bĩu môi:

- Nếu như cậu nhìn ra được thì còn gọi là cao thủ sao?

Tạ Tiểu Ba tức giận trợn trừng mắt, nhưng hẳn cũng thừa nhận lời nói của Lý Nam rất có lý. Nếu như mình nhìn ra người này là cao thủ, như vậy đối phương ít nhất cũng không phải cao thủ chân chính, nhưng hẳn lại càng hiểu kỳ với cao thủ của Lý Nam, muốn biết cao thủ này có bao nhiêu lợi hại hơn người.

Nhưng Chính Nhất giống như có vẻ ngại ngùng khi đối mặt với người khác lạ, khi Lý Nam yêu cầu hẳn biểu diễn thân thủ để cho bạn mình mở rộng tầm mắt, Chính Nhất chỉ nhếch miệng cười nhưng lại không làm gì cả, ngược lại thì ánh mắt có nhìn sang Uyển Tiểu Dao vài lần.

Lý Nam không khỏi buồn cười, chẳng lẽ gặp người đẹp thì xấu hổ không chịu biểu diễn sao? Nhưng biểu diễn trước mặt người đẹp không phải là cơ hội quá tốt à?

Chính Nhất không muốn biểu hiện thân thủ thì Lý Nam cũng không ép buộc, chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi.

Uyển Tiểu Dao tỏ ra có chút thất vọng, thực tế thì gia thế của nhà nàng không đơn giản, từ nhỏ nàng đã theo chân sư phụ để học tập, thế nên cực kỳ hiếu kỳ với cao thủ trong lời nói của Lý Nam.

Lúc ăn cơm thì lão đạo sĩ vừa uống rượu vừa khoác lác về những truyền thuyết của Phụng Hoàng Sơn, những câu chuyện đi ra từ miệng của hắn càng có thêm vài phần đặc sắc so với Lý Nam.

Hơn nữa lão đạo sĩ còn cho ra một quyết định làm cho Lý Nam kinh ngạc, lão đạo sĩ cười tủm tỉm nhìn Lý Nam, sau đó chậm rãi vuốt râu nói:

- Lý Nam, tôi quyết định tháng sau sẽ cho Chính Nhất xuống núi đến thành phố Vũ Dương tìm cậu, mong cậu sắp xếp cho tốt.

- Sao?

Lý Nam lắp bắp kinh hãi nhìn lão đạo sĩ, bộ dạng của lão đạo sĩ không phải là nói đùa, thế là hắn dùng giọng khó hiểu hỏi:

- Thế phải để đại ca Chính Nhất làm gì đây?

- Đó là chuyện của cậu.

Lão đạo sĩ giống như vứt đi một gánh nặng, bộ dạng rất thoải mái.

Lý Nam dùng giọng khó hiểu nói:

- Vậy thì sau này ai chăm sóc ông?

- Tôi còn cần người chăm sóc sao?

Lão đạo sĩ trừng mắt khinh thường nói.

Lý Nam cảm thấy nếu như không ai chăm sóc lão đạo sĩ, như vậy phương diện dùng cơm cũng là vấn đề, dù sao thì lão đạo sĩ trong ấn tượng của Lý Nam chính là không làm việc gì ra hồn, nếu như sau này Chính Nhất xuống núi, cuộc sống của lão đạo sĩ sẽ như thế nào đây?

Lý Nam nghĩ đến đây và có chút lo lắng cho lão đạo sĩ.

Khi thấy bộ dạng lo lắng của Lý Nam thì lão đạo sĩ cười ha hả nói:

- Cậu yên tâm đi, tôi đã nghĩ kỹ rồi, cuối năm sẽ đi ra ngoài một chút, khi đó cậu phải phụ trách tiền lộ phí cho tôi, cũng không cần nhiều lắm, một ngàn là đủ.

Lý Nam cảm thấy lãnh đạo có ý nghĩ gì đó khác lạ, nếu không sao lại cho ra quyết định đột nhiên như vậy? Chưa nói đến chuyện cho Chính Nhất xuống núi đi theo mình, người này còn muốn một ngân tiền lộ phí, rốt cuộc là muốn đi nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Củ cải trắng bị heo ăn

Chương 88: Củ cải trắng bị heo ăn.

- Lão đạo sĩ, ông không sao đấy chứ? Lý Nam dùng giọng lo lắng hỏi, vì hắn thấy những sắp xếp của lão đạo sĩ giống như có chuyện lớn gì đó phát sinh. Thật lòng thì hắn đã xem lão đạo sĩ giống như người thân của mình, cũng không muốn người này phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Chính Nhất ở bên cạnh cũng tỏ ra sốt ruột, hắn không thể nói chuyện thế nhưng vẫn có thể nghe được lời nói của mọi người, hơn nữa thánh lực là rất tốt, cũng tỏ ra rất sợ hãi với những sắp xếp của lão đạo sĩ. Từ nhỏ hắn đã sống trên núi Phượng Hoàng Sơn, lão đạo sĩ là người thân duy nhất của hắn, bây giờ lão đạo sĩ yêu cầu hắn xuống núi, bản thân lão đạo sĩ lại đi xa, điều này làm cho hắn khó thể tiếp nhận được.

Lão đạo sĩ cười ha hả rồi khua tay nói: - Các người không cần lo lắng cho tôi, tôi đi ra ngoài khoảng một hai tháng mà thôi. Đúng là chính mình đã già rồi, nhớ đến chuyện cũ thì muốn đi chơi một vòng mà thôi. Phượng Hoàng Sơn là nhà của tôi, thế nên cho dù đi xa cũng sẽ quay về.

Lý Nam nghe thấy lão đạo sĩ tỏ ra thoải mái như vậy thì càng thêm lo lắng, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà lão đạo sĩ lại làm như vậy, nhưng hắn tin tưởng nhất định là có chuyện gì đó. Có lẽ quyết định của lão đạo sĩ hôm nay có liên quan đến cuộc sống trước kia, bây giờ lão không nói gì tất nhiên là không muốn nói, Lý Nam cũng không muốn hỏi nhiều.

Mỗi người đều có quá khứ của mình, trong lòng có bầu trời của riêng mình, sẽ khó thể nào mở ra được.

Tạ Tiểu Ba và Uyển Tiểu Dao dùng ánh mắt tò mò nhìn ba người gồm hai đạo sĩ một già một trẻ và một sinh viên mới tốt nghiệp đang công tác trong thể chế, cũng không biết nhóm người này có mối liên hệ với nhau thế nào.

"nhưng Chính Nhất thật sự là cao thủ sao?" Uyển Tiểu Dao cảm thấy rất nghi vấn: "Vì sao mình cảm thấy ba người này có chút giống nhau, đặc biệt là Lý Nam và Chính Nhất thì có một loại khí chất tương đồng, nhưng kinh nghiệm và cuộc sống của bọn họ khác biệt quá lớn cơ mà!"

"Ba người này cũng rất hay!" Tạ Tiểu Ba trầm suy nghĩ, hắn tuy có quan hệ tốt với Lý Nam, nhưng vẫn có nhiều thứ chưa hiểu rõ. Bây giờ hắn cảm thấy Lý Nam có quan hệ rất khăng khít với đạo quan trên núi Phượng Hoàng Sơn này, thế là lại càng phức tạp hơn: "Xem ra tiểu tử này vẫn còn nhiều thứ chưa rõ ràng!"

Lý Nam do dự giây lát rồi mở lời khuyên bảo: - Lão đạo sĩ, nếu như ngài có chuyện gì có thể giao cho tôi đi làm, dù sao thì ngài cũng hiểu rõ về tôi, tất nhiên tôi cũng không bao giờ làm điều xằng bậy.

Chính Nhất ở bên cạnh gật đầu như gà mổ thóc, tỏ vẻ giúp đỡ Lý Nam, đồng thời hắn cũng chỉ tay vào người mình, nói rằng mình cũng có thể đi được.

Lão đạo sĩ hí mắt cười vui vẻ: - Nếu có chuyện tất nhiên tôi sẽ cho cậu đi làm, nhưng có một số việc tôi cần phải tự mình xử lý.

- Vậy thì ít nhất ngài cũng phải nói cho chúng tôi biết một tiếng là đi nơi nào, đồng thời cũng phải có phương pháp liên lạc, như vậy chúng tôi mới yên tâm được. Lão đạo sĩ không chịu nói gì cả, thế là Lý Nam đành phải cố gắng sắp xếp, để lão đạo sĩ an tâm xuất hành.

Lão đạo sĩ cười nhạt nói: - Được rồi, Lý Nam để lại số điện thoại cho tôi, nếu có thời gian thì tôi sẽ liên lạc.

Chính Nhất tỏ ra có chút thương cảm, lão đạo sĩ đột nhiên cho ra quyết định như vậy làm hắn sinh ra cảm giác vội vàng không chuẩn bị kịp. Cho đến nay hắn đều sống bên cạnh lão đạo sĩ, hơn hai mươi năm chưa rời xa, bây giờ lão đạo sĩ muốn đi xa, hắn lại phải xuống núi đi theo Lý Nam. Mặc dù hắn xem Lý Nam như em trai của mình, thế nhưng hắn cũng không tình nguyện rời xa lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ nói xong những lời này cũng không nói gì thêm, chỉ ung dung ăn cơm uống rượu, giống như quyết định vừa rồi không có gì là to tát.

Khi xuống núi thì Tạ Tiểu Ba bất mãn nói: - Lý Nam, tôi thấy cậu rõ ràng là khoác lác, Phượng Hoàng Sơn cũng không thần bí như vậy đó chứ?

Không chờ Lý Nam phản bác thì Uyển Tiểu Dao đã khế nói: - Tôi cảm thấy lão đạo sĩ kia không phải người thường.

Tạ Tiểu Ba chợt sững sờ: - Sao tôi không nhìn ra?

Uyển Tiểu Dao cười nói: - Anh nhìn ra được thì rõ ràng đã là người bình thường.

Tạ Tiểu Ba chợt buồn bực, trước đó hắn đã bị Lý Nam nói lời giống như vậy, bây giờ lại bị Uyển Tiểu Dao tỏ ra khinh bỉ, thế là hừ một tiếng rất khó

chịu.

Lý Nam thấy thế thì không khỏi buồn cười.

Sau khi xuống núi về nhà, mẹ Phạm Tuệ Trân của Lý Nam thấy hai người Tạ Tiểu Ba và Uyển Tiểu Dao thì rất nhiệt tình, đặc biệt sau khi biết được Uyển Tiểu Dao là em họ của Tạ Tiểu Ba thì càng vui cười nở hoa, hận không thể kéo tay người ta hỏi về tình hình trong nhà. Lý Nam cũng rất yên tâm vì Uyển Tiểu Dao có biểu hiện tự nhiên phóng khoáng, đồng thời hắn cũng hiểu ý nghĩ của mẹ mình, chỉ là đây không phải sự thật, người ta là con gái nhà giàu ở Bắc Kinh, lại tốt nghiệp đại học Bắc Kinh, chẳng thể nào chú ý đến mình được?

Lý Nam cũng chưa từng nghĩ về phương diện này, hưởng hờ hắn còn có ước định với Giang Mộng Thu, hắn thật sự chờ mong ngày tương phùng với nàng.

Trong nhà dù có nhiều gian phòng trống, nhưng Lý Nam nghĩ về tình huống của Uyển Tiểu Dao, thế nên ngăn cản ý nghĩ mời Tạ Tiểu Ba và Uyển Tiểu Dao ở lại của mẹ, quyết định đưa bọn họ đến thành phố Vũ Dương tìm khách sạn để ở lại.

Trước khi đến thì Tạ Tiểu Ba có mua rất nhiều thứ, chủ yếu là những món bổ sung dinh dưỡng và bảo vệ sức khỏe, tất cả đều đưa cho mẹ của Lý Nam, điều này không khỏi làm cho Phạm Tuệ Trân liên tục cảm khái vì tiêu pha tốn tiền.

Chín giờ ba người Lý Nam đến thành phố Vũ Dương, đầu tiên là đi vào khách sạn Sa Loan, đây chính là địa điểm tiếp đãi khách của ủy ban nhân dân thành phố Vũ Dương, dù là điều kiện vệ sinh hay an toàn đều cực kỳ yên tâm.

Sau khi sắp xếp xong thì Tạ Tiểu Ba yêu cầu ra ngoài ăn khuya, yêu cầu Lý Nam đưa đi thưởng thức những món ngon ở thành phố Vũ Dương.

- Tất nhiên thành phố Vũ Dương có món đặc sản, nhưng chủ yếu là các món thỏ, có thỏ nướng, thỏ nộm, thỏ hầm...Ngày mai tôi đưa mọi người đi ăn thỏ quay, khi đi về có thể mang theo chút thỏ nộm, còn tối nay chúng ta đi ăn thỏ nướng. Nhưng nếu muốn có hương vị ngon nhất thì phải ăn ở những hàng quán lề đường, nhưng chỉ sợ hai người không thích những nơi có hoàn cảnh kém như vậy. Lý Nam nói, ánh mắt nhìn sang Uyển Tiểu Dao, chủ yếu là hắn lo lắng nàng không tiếp nhận. Còn Tạ Tiểu Ba thì không có vấn đề, thích ăn gì cũng được, ăn ở đâu cũng phải tiếp nhận, ai bảo Tạ Tiểu Ba là bạn bè tốt của hắn?

Uyển Tiểu Dao mỉm cười nói: - Tốt lắm, ăn như vậy mới đặc sắc, tôi không có vấn đề gì.

Lý Nam cảm thấy yên tâm hơn, thế là ba người bọn họ chạy xe đến quán nướng Hoàng Lão Tam. Lý Nam đã đến nơi này hai lần thế nên rất quen thuộc, hắn cảm thấy hương vị món nướng ở nơi này là rất ngon.

Lúc này là thời gian bắt đầu cuộc sống về đêm, có nhiều người ra ngoài ăn khuya, cả con đường rất náo nhiệt, mùi hương thơm ngát của các món nướng xộc vào trong mũi.

Lý Nam lên tiếng gọi món, Hoàng Lão Tam nhanh chóng dọn ra một con thỏ nướng. Nhìn con thỏ nướng màu mỡ chín, ngửi mùi hương thơm ngát làm cho người ta cảm thấy rất thèm ăn.

Uyển Tiểu Dao gấp một miếng thịt nướng bỏ vào miệng, sau đó hai mắt chột bùng sáng, tất nhiên là nàng rất hài lòng với hương vị thế này.

Lý Nam thấy thế thì không khỏi thờ dài một hơi, chính mình là người ở nơi đây, thế nhưng lại không có tiền mời bọn họ đến nhà hàng xa hoa, nếu như lại không thể cho bọn họ ăn những món đặc sản của Vũ Dương, như vậy hôm nay thật sự thất bại.

Tạ Tiểu Ba ăn một miếng rồi nói ngay: - Ngon lắm..

Sau đó Tạ Tiểu Ba không nói gì thêm, tất nhiên là toàn tâm toàn lực đối phó món thỏ nướng.

Lúc này có vài tên thanh niên nhuộm tóc đủ màu đi đến, nhìn qua là biết một nhóm côn đồ, có lẽ đi ra ngoài này để ăn khuya. Khi thấy Uyển Tiểu Dao như tiên nữ thì tên thanh niên tóc vàng đi đầu chột sáng mắt lên, hắn nhanh chóng dẫn đám thanh niên phía sau đến ngồi ở bàn bên cạnh rồi tùy tiện nói: - Ngồi đây thôi, ông chủ, dọn cho chúng tôi một con thỏ nướng lớn một chút, cho hai đĩa rau sống, một thùng bia...

Tên thanh niên nói mà vẫn không quên nhìn Uyển Tiểu Dao, hắn cố gắng ngồi ở vị trí đối diện với Uyển Tiểu Dao, như vậy có thể thưởng thức người đẹp mà không cần kiêng nể điều gì.

Uyển Tiểu Dao nhú mày, ánh mắt của tên côn đồ kia thật sự đáng giận, nhìn nàng như ăn tươi nuốt sống, làm cho người ta cảm thấy mất hứng.

Lý Nam miễn cưỡng chú ý đến điều này, hắn quay sang nhìn, thấy tên thanh niên tóc vàng bên kia đang nhìn Uyển Tiểu Dao, sau đó nháy mắt với đám người bên cạnh. Hắn cảm thấy không vui, thế là di chuyển ghế đối chỗ ngồi chặn ánh mắt tên kia lại.

- Này! Tên thanh niên tóc vàng tỏ ra mất vui, người ta chặn tầm mắt làm cho hắn cảm thấy phẫn nộ, thế là hét lên: - Hừ, đúng là củ cải trắng cho heo ăn.

Tạ Tiểu Ba chột đứng lên, hắn nhả miếng xương trong miệng ra, sau đó tức giận nói: - Cảm miệng, đúng là miệng chó không thể mọc được ngà voi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Mỹ nữ không đơn giản

Chương 89: Mỹ nữ không đơn giản.

Đám côn đồ này vốn không có việc gì làm, bình thường chỉ thích trêu chọc mỹ nữ, ức hiếp người thành thật. Những người này cũng không có bao nhiêu bản lĩnh, chỉ là ý đồng hiếp yếu, hơn nữa lại dày mặt, không biết xấu hổ, thế nên người bình thường cũng không muốn chọc vào.

Tên thanh niên tóc vàng là kẻ đứng đầu, tối nay bọn họ vừa đi chơi game quay về, sau đó còn thu được tiền phí bảo kê cho hai đứa học sinh, thế là chuẩn bị đi ăn uống vui vẻ một phen. Sau khi nhìn thấy một mỹ nữ như Uyên Tiểu Dao thì tên tóc vàng không thể nhịn được sắc tâm, khi thấy bên cạnh nàng chỉ có hai tên thư sinh, xem ra cũng không phải hạng thư sinh khỏe mạnh, ức hiếp cũng không có vấn đề gì, thế nên càng tỏ ra không chút kiêng nể.

Vì mọi người thường nhìn nhận thế nên làm cho đám côn đồ này ngày càng hung hăng, cuối cùng sẽ dễ dàng chuyển biến sang đại lưu manh hoặc thế lực ngầm.

Tạ Tiểu Ba nói làm tên tóc vàng nổi giận, hấn hùng hổ đứng lên, lại đưa tay chụp lấy một chai bia vừa mới khai, sau đó tiến lên nói: - Thằng kia, mày muốn chết sao?

Tên tóc vàng vừa đi vừa đồ bia ra, phải như vậy mới thật sự có lực uy hiếp.

Uyên Tiểu Dao thấy thế thì lại càng nhú mồm, nàng bỏ đôi đũa trong tay xuống.

Lý Nam tỏ ra rất mất vui, lần đầu tiên Tạ Tiểu Ba đến Vũ Dương thì gặp phải chuyện thế này, làm cho hắn cảm thấy mất thể diện. Tên tóc vàng kia là kẻ khiêu khích trước, bây giờ còn muốn đánh cả Tạ Tiểu Ba, đúng là không thêm nể mặt Lý Nam.

Giương mặt Tạ Tiểu Ba chợt biến đổi, hắn lấy điện thoại ra định báo cảnh sát, nhưng lúc này tên tóc vàng đã chạy đến bên cạnh, cũng giơ chai bia lên đập xuống đầu Tạ Tiểu Ba.

Nhưng chai bia không thể rơi xuống đầu Tạ Tiểu Ba.

Cổ tay tên tóc vàng bị một bàn tay cực kỳ mạnh mẽ giữ lấy, bàn tay này giống như vòng sắt làm cho tên tóc vàng không thể cử động, đồng thời còn cảm thấy giống như xương cốt bị bóp nát, đau đến mức làm cho hắn liên tục thét lên.

Đám thanh niên đi cùng tên tóc vàng đã sớm đứng lên, nhưng bọn họ cũng không xông lên vội, bọn họ biết tính tình của đại ca, bình thường nếu có đánh nhau thì đại ca luôn thích là người mở đầu. Hơn nữa mỗi ngày đại ca đều luyện tập đám bao cát và hít đất, thế nên muốn thu thập một người là không có vấn đề.

Sau khi nghe được tiếng kêu thét của tên tóc vàng thì đám đàn em mới tỉnh ngộ, xem ra đại ca đang bị hại, thế là cả đám nhanh chóng xông lên.

- Cút đi. Lý Nam nổi giận gầm lên một tiếng, hắn dùng sức hất tay tên tóc vàng lên, tên này bị hất văng về phía sau, đổ sầm vào hai tên đàn em đang chạy đến, cả ba ngã xuống đất xây xát đầy người.

Đám đàn em ở phía sau có chút choáng váng, tên kia thật sự quá mạnh, đại ca mình dù gì cũng cả trăm cân, thế nhưng đối phương chỉ hất tay là văng đi.

Tạ Tiểu Ba cũng kinh ngạc há hốc miệng, hắn chưa từng nghĩ Lý Nam lại uy mãnh như vậy, đây cũng không phải là Lý Nam trong ấn tượng của hắn.

Uyên Tiểu Dao nhú mồm vốn chuẩn bị đứng lên, đột nhiên trong mắt nàng lóe lên vẻ kinh ngạc, khóe miệng chứa đựng nụ cười, sau đó tiếp tục ung dung cầm đũa ăn món nướng.

- Cứu mạng...Tha mạng... Tên tóc vàng bị ngã xuống đất muốn hôn mê, hắn quá sợ hãi, thậm chí còn đái cả ra quần, liên tục mở miệng cầu xin tha thứ.

Lý Nam cười lạnh một tiếng, hắn đá cho tên tóc vàng một cái, sau đó trầm giọng quát: - Cút đi.

Tên tóc vàng choáng váng đầu óc muốn đứng lên, sau đó ngẩng đầu thấy Lý Nam đang trầm mặc nhìn mình, thế là hắn bị dọa đến mức gương mặt trắng bệch, nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Lý Nam chợt nhớ nhóm côn đồ này có gọi vài món còn chưa kịp ăn, thế là nhân tiện nói: - Tính tiền xong rồi hãy đi.

Một tên côn đồ lấy tiền từ trong túi ra đặt lên bàn rồi nhanh chóng bỏ chạy. Số tiền kia chủ yếu là tiền lẻ, lớn nhất là mười đồng, thế nhưng cộng lại cũng vài chục đồng. Dù sao thì nhóm côn đồ này cũng chỉ mở vài chai bia, món nướng còn chưa được dọn ra, tính ra Hoàng Lão Tam cũng không bị hại.

Lúc này Hoàng Lão Tam nào có ý nghĩ nhanh chóng tiến lên lấy tiền, hắn cũng ngây người vì hành động của Lý Nam. Trước kia Lý Nam có đến đây ăn khuya vài lần, người này luôn tỏ ra rất thư sinh hòa nhã, làm cho người ta cảm thấy có hảo cảm, nhưng cũng không ngờ lại lợi hại như vậy.

- Lý Nam, cậu có luyện võ sao? Hoàng Lão Tam tiến lên thu dọn đồ đạc rồi không nhận được hỏi.

Lý Nam cười cười nói: - À, cũng không phải có luyện võ, chỉ là có chút sức mạnh mà thôi.

Thật ra vừa rồi vì Lý Nam rất tức giận thế nên không nhận được phải ra tay, hẳn không ngờ mình lại bộc phát ra lực lượng lớn như vậy, ngay cả bản thân cũng phải giật mình.

- Ái chà, Lý Nam cậu lợi hại thật đấy. Tạ Tiểu Ba giữ lấy cánh tay của Lý Nam giống như Columbus phát hiện ra đại lục mới, ánh mắt cực kỳ khiếp sợ, trong miệng liên tục nói: - Không có gì quá khác biệt, cũng không hơn gì cơ thể của mình.

Tạ Tiểu Ba nói rồi vén cánh tay áo của mình lên, cơ tay của hắn hiện rõ từng phần, thật sự còn đẹp hơn cả Lý Nam.

Lý Nam vùng tay ra rồi tức giận nói: - Là đàn ông mà cứ xắn lên cầm tay, cậu có phải là gay không đấy?

Tạ Tiểu Ba nghe thấy vậy thì bày ra bộ dạng buồn nôn: - Hừ, cậu mới là gay ấy chứ.

Uyển Tiểu Dao mỉm cười nhìn hai người Lý Nam và Tạ Tiểu Ba, trong lòng thầm nghĩ:

"Xem ra cảm giác của mình là không sai, Chính Nhất kia và Lý Nam là giống nhau. Điều này cũng kỳ quái, nơi này không ngờ lại có cao thủ, mình còn tưởng rằng cao thủ hầu như đều tập trung ở thủ đô. Xem ra còn phải tìm hiểu Lý Nam này kỹ càng hơn!"

Lý Nam lúc này dùng giọng xấu hổ nói: - Thật sự rất hứng, không ngờ gặp phải đám côn đồ thế này.

Tạ Tiểu Ba cười nói: - Nếu không phải có đám côn đồ này, sao tôi biết được cậu lại mạnh mẽ như vậy?

Uyển Tiểu Dao cười nói: - Không còn việc gì nữa rồi, chỉ là một đàn ruồi bay qua mà thôi.

Lý Nam thấy Uyển Tiểu Dao tỏ ra bình tĩnh như vậy thì không khỏi thay đổi cách nhìn về nàng.

Tạ Tiểu Ba nói: - Lý Nam có thân thủ như vậy mà tiến vào trong quan trường thì có chút đáng tiếc, cũng không có đất dụng võ, không thể nào cứ có thời gian rảnh là ra đường xử lý côn đồ được. Không bằng cậu dứt khoát đổi ngành, đi ra mở một võ quán, tôi có thể tìm người đầu tư cho cậu.

Lý Nam lắc đầu cười nói: - Đây chỉ là một sở thích nghiệp dư mà thôi, cũng không phải chí hướng của tôi là như vậy.

Tạ Tiểu Ba chợt cảm thán:

- Thật đáng tiếc, phải biết rằng cậu chỉ là người mới trong quan trường, tuy bây giờ được tạm thời điều động đến phòng tổ chức nhưng vẫn chỉ là tạm thời điều động mà thôi, nếu như muốn phát triển được thì còn phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Lý Nam phản chấn nói: - Tôi có lòng tin, cũng có kiên nhẫn, tin tưởng rằng một ngày nào đó sẽ thành công.

Tạ Tiểu Ba lắc đầu không nói gì thêm, Uyển Tiểu Dao nói: - Chỉ cần kiên trì thì nhất định có thu hoạch. À, đúng rồi, Lý Nam anh nói Chính Nhất là cao thủ, anh ấy lợi hại thế nào?

Lý Nam biết Uyển Tiểu Dao rất quan tâm đến phương diện này, nhưng nàng là một cô gái xinh đẹp duyên dáng, sao cứ mãi hứng thú với chuyện đánh đấm như thế này? Hắn liên tưởng đến sự việc lên núi Phượng Hoàng Sơn, hẳn cảm thấy Uyển Tiểu Dao là một cô gái không đơn giản, chỉ là Tạ Tiểu Ba không giới thiệu người này cho kỹ càng, cũng không biết nàng có bối cảnh thế nào, gia thế ra sao?

Thực tế dù là Tạ Tiểu Ba, Lý Nam cũng chỉ biết bố của Tạ Tiểu Ba là một quan viên ở thành phố Thiên Đô, ít nhất cũng là cán bộ cấp chính cục, những thứ khác thì không hiểu nhiều. Dù bọn họ là bạn bè tốt, thế nhưng Tạ Tiểu Ba không chủ động nói ra, Lý Nam cũng không có gắng đi tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Chạm tay có thể phỏng

Chương 90: Chạm tay có thể phỏng.

Uyển Tiểu Dao đang suy nghĩ về Lý Nam, nàng cảm thấy trên người đàn ông cùng độ tuổi với anh họ Tạ Tiểu Ba có rất nhiều phương diện mình khó thể suy đoán được. Tuy nhìn qua thì Lý Nam rất bình thường như bao người khác, đặt vào giữa đám người cũng không có gì là bất mắt, nhưng lại làm cho người ta sinh ra cảm giác khó quên, giống như trên người có lực hấp dẫn vô hình.

Tên tóc vàng xuất hiện chỉ là sự việc nhỏ phát sinh mà thôi, mặc dù làm cho mọi người có chút mất hứng, thế nhưng cũng nhanh chóng qua đi.

Tạ Tiểu Ba thật sự có chút tin tưởng những lời mà Lý Nam đã nói trước đó, thế là hắn hỏi xem giữa Lý Nam và Chính Nhất ai lợi hại hơn, Lý Nam nói rằng mình không cùng cấp bậc với Chính Nhất, điều này làm cho Tạ Tiểu Ba rất khiếp sợ.

Tạ Tiểu Ba cảm thấy Lý Nam thật sự quá trâu bò, nhưng Chính Nhất còn lợi hại hơn, xem ra không hổ danh là cao thủ.

Điều này làm cho Tạ Tiểu Ba rất có hứng thú với thân thủ của Chính Nhất, đồng thời còn cảm khái vì hôm qua không được kiến thức sự lợi hại của Chính Nhất, đúng là tiếc nuối.

Tất nhiên là đàn ông thì ai cũng có hứng thú với võ thuật, hơn nữa từ nhỏ ai cũng từng đọc qua những tác phẩm kiếm hiệp với nhân vật chính thường hành hiệp trượng nghĩa giúp đỡ kẻ yếu, vì vậy không ai không mong muốn mình giỏi võ thuật, có thể làm ra những hành động vĩ đại.

Nhưng Lý Nam cũng không muốn bàn luận quá nhiều về phương diện này, thực tế hắn cũng không biết gì nhiều, vì hắn chẳng qua chỉ là một người từ nhỏ đi theo lão đạo sĩ và Chính Nhất để học tập một bộ võ thuật mà bản thân cho rằng nó chỉ có tác dụng nâng cao sức khỏe. Hơn nữa năm nay có nhiều chuyện xảy ra, hắn trở thành một người có tiềm lực trở thành cao thủ theo lời nói của lão đạo sĩ, còn những thứ khác thì hắn không hiểu nhiều, thậm chí cũng biết rất ít về lão đạo sĩ và Chính Nhất.

Sau khi uống vài ly rượu thì chủ đề chuyển sang người Uyển Tiểu Dao, nàng nói mình tốt nghiệp đại học Bắc Kinh, tạm thời chưa sắp xếp công tác, nàng còn muốn đi ra ngoài tìm hiểu cuộc sống, tìm hiểu xã hội. Điều này làm cho Lý Nam thật sự cảm thán, thật sự là con người không thể so sánh với nhau được.

Sau khi trò chuyện thêm một lát thì Lý Nam phát hiện Uyển Tiểu Dao cũng không phải cao cao tại thượng như vẻ bề ngoài, cảm giác này của hắn trước đó giống như bị khí chất của nàng làm ảnh hưởng mà thôi.

Tạ Tiểu Ba ngồi bên cạnh nhìn Lý Nam và Uyển Tiểu Dao nói chuyện với nhau mà không khỏi tròn tròn mắt, phải biết rằng em họ Uyển Tiểu Dao của hắn xưa nay thật sự ít khi nào biểu hiện ra bộ dạng hiền hòa như thế này.

"Tiểu tử Lý Nam này quả thật có bản lĩnh!" Tạ Tiểu Ba thầm nghĩ.

Sau khi ăn khuya xong thì Lý Nam đưa Tạ Tiểu Ba và Uyển Tiểu Dao về khách sạn Sa Loan, sau đó quay về phòng ký túc xá.

Ngày hôm sau Lý Nam đưa hai người Tạ Tiểu Ba và Uyển Tiểu Dao đi dạo một vòng quanh thành phố Vũ Dương, đưa bọn họ đi ăn vài món đặc sản, ba giờ chiều cùng ngày Tạ Tiểu Ba lái xe về thành phố Thiên Đô.

Ngày hôm nay Tạ Tiểu Ba làm việc ở tập đoàn Thiên Năng, tuy hắn có bối cảnh nhưng đi làm vẫn rất tích cực, cũng không vì chơi đùa mà hoãn công tác.

Ngày thứ hai Lý Nam đi đến đơn vị công tác chưa được bao lâu thì tổ công tuyển nhận được thông báo, trưởng phòng Lý muốn nghe mọi người báo cáo công tác.

Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi tổ công tuyển đưa phương án tranh cử đến tay và trưởng phòng Lý sốt ruột yêu cầu họp mặt báo cáo công tác, thế nên mọi người cực kỳ coi trọng, tranh thủ chuẩn bị một vài tư liệu liên quan. Sau khi đi vào trong phòng chờ vài phút thì trưởng phòng Lý và phó phòng Sử cùng nhau đi đến. Trí nhớ của Lý Dật Phong rất tốt, tuy ít gặp mặt những người trong tổ công tuyển, thế nhưng hắn đã đọc qua hồ sơ của bọn họ, bây giờ gặp mặt đều nhận ra từng người, hơn nữa còn có thể gọi tên rất đúng, còn cho ra đánh giá đơn giản, điều này làm cho mọi người rất cảm động.

- Hôm nay tôi yêu cầu họp cũng vì muốn tìm hiểu về tình huống chuẩn bị công khai tranh cử các vị trí lãnh đạo trong phòng tổ chức, đồng thời cũng tiến hành thảo luận và sắp xếp bước tiếp theo của quá trình công khai tranh cử. Đầu tiên mời đồng chí Gia Dân nói về tình huống của phương án công khai tranh cử. Lý Dật Phong nở nụ cười hòa ái nói, hắn cầm trong tay phương án tranh cử công khai đã được đóng dấu, nhưng lại muốn nghe Vương Gia Dân giới thiệu, rõ ràng cũng không phải muốn Vương Gia Dân đọc bản thảo.

Vương Gia Dân hiểu điều này, thế cho nên hắn chủ yếu giới thiệu các chương tiết, điều khoản liên quan và nguyên nhân bố trí trong phương án công khai tranh cử.

Sau khi nghe xong lời giới thiệu của Vương Gia Dân thì Lý Dật Phong gật đầu thỏa mãn, sau đó nói: - Tôi cũng đã xem xét sơ bộ phương án này, về nguyên tắc thì có thể thực hiện được. Lần này phòng tổ chức cho ra phương án tranh cử công khai chủ yếu muốn làm cơ sở cho việc mở rộng áp dụng phương án này ra toàn thành phố. Thế cho nên chúng ta phải làm tốt công tác chuẩn bị, biến phương án trở nên quen thuộc hơn, công bình công chính và công khai hơn. Bắt đầu từ tuần này chúng ta sẽ tiếp nhận tất cả các cán bộ phù hợp điều kiện đến báo danh, sau đó công tác sẽ rất nhiều, thế nên yêu cầu mọi người giữ vững tinh thần, nhất định phải làm cho tốt...

Sau khi tìm được lời khẳng định của trưởng phòng Lý Dật Phong thì mọi người không khỏi thở dài một hơi.

Sau đó Lý Dật Phong lại tiến hành điểm danh từng phương diện liên quan, nghe những lời đề nghị của mọi người về hạng mục công tác lần này. Cuối cùng trưởng phòng Lý quyết định thứ bảy ngày ba mươi tháng mười sẽ tổ chức kỳ thi tranh cử công khai.

Nhóm người ngồi nơi đây tất nhiên sẽ là nhân viên trưởng thi.

Còn nhân viên giám thị không được Lý Dật Phong nhắc đến, có lẽ trưởng phòng Lý có sắp xếp khác.

Lý Dật Phong làm như vậy là muốn đảm bảo quá trình diễn ra công bình công chính, cho nhóm người Vương Gia Dân làm nhân viên trường thi cũng là vì muốn giám sát những nhân viên giám thị kia.

Cuộc họp tiến hành trong một giờ nhưng mọi người đều tỏ ra cực kỳ nhiệt tình, vì công tác trước đó của mọi người đã được trưởng phòng Lý nói lời khẳng định, bước tiếp theo chính là triển khai và mở rộng tranh cử.

Sau một tuần thì số người đến báo danh thi tuyển vào những vị trí cán bộ phụ trách trong phòng tổ chức là hai trăm lẻ bảy người, trong đó có chín mươi sáu người thi tuyển vào các chức danh đứng đầu các khoa.

Những người này đều phải đi qua vòng thẩm tra sơ bộ, tất cả đều phù hợp điều kiện, đồng thời còn có một bộ phận người không phù hợp điều kiện.

Sau khi kết thúc quá trình thẩm tra sơ bộ thì tổ công tuyển đưa danh sách hai trăm lẻ bảy người phù hợp điều kiện đến cho trưởng phòng Sử. Sau đó thông qua hội nghị của phòng tổ chức để đăng trên nhật báo Vũ Dương, coi như tiếp nhận sự giám sát của quần chúng.

Khi công tác liên tục được triển khai mở rộng thì tổ công tuyển trở thành củ khoai lang nóng hổi, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì vẫn có nhiều người muốn nghe được chút tin tức từ bọn họ. Nhưng mọi người đều biết nặng nề, cũng không dám có liên quan đến bất kỳ một người nào trong danh sách báo danh thi tuyển.

Trong khoảng thời gian này Lý Nam có tiếp xúc với không ít người, những người đến báo danh đều tỏ ra cực kỳ thân mật với hắn, giống như bạn bè lâu năm chưa gặp lại.

Có người mời Lý Nam đi ăn cơm, có người mời hắn đi giải trí cho thoải mái tinh thần.

Nhưng Lý Nam đều từ chối nhã nhặn, vì hắn biết những người này chỉ coi trọng vị trí hiện tại của mình mà thôi, cũng không phải bản thân mình có tư bản gì để bọn họ phải kết mối thâm giao.

Hơn nữa càng là như vậy thì Lý Nam càng phải chú ý hơn, nếu không người ta sẽ nắm bắt lấy phần đuôi của mình và sinh chuyện.

Lý Nam cực kỳ lý tính đối với những lợi ích mà quyền lực có thể mang đến cho mình.

Vì Lý Nam biết rõ có không ít người đang nhìn chằm chằm vào mình, nếu như có bất kỳ phương diện gì không ổn, chỉ sợ sẽ rơi vào hoàn cảnh rất khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Nhẹ tay

Chương 91: Nhẹ tay.

- Ngày mai phòng tổ chức chúng ta sẽ tiến hành cuộc thi tuyển công khai, tầm quan trọng của nó là thế nào thì tôi cũng không muốn nói nhiều, tôi chỉ cường điệu một câu đó là nhất định phải thực hiện công tác một cách công khai, công bình, công chính. Cuộc thi lần này chính là sân khấu cho các nhân viên tham gia tranh cử, chúng ta nhất định phải đảm bảo rằng cuộc thi phát huy tính chân thật, làm tốt công tác giám thị, kiên quyết ngăn chặn những hành vi châu đầu ghé tai, giúp đỡ bí mật... Phó phòng Sử dùng giọng nghiêm túc nói, hắn là phó tổ trưởng tổ công tuyển, hắn tất nhiên cực kỳ chú ý đến cuộc thi lần này. Trưởng phòng Lý mặc dù là tổ trưởng thế nhưng vì công tác quá bận rộn nên không thể tự mình làm hết việc được, rất nhiều chuyện giao cho phó phòng Sử, bản thân phó phòng Sử cũng vui vẻ tiếp nhận, vì đây là cơ hội tốt để tích lũy thành tích cho bản thân.

Trưởng phòng Lý Dật Phong cực kỳ coi trọng cuộc thi lần này, hắn tự mình đến thành phố Thiên Đô nhận đề thi, bây giờ đề thi đều được niêm phong, đặt trong tủ bảo hiểm của cục công an, hơn nữa lại được một tổ đặc công bảo vệ.

Thế cho nên sẽ không có bất kỳ ai có ý nghĩ muốn tìm hiểu bài thi, nhưng thái độ của phòng tổ chức lại cực kỳ quyết liệt.

Cuộc thi được tiến hành ở trường trung học Đệ Nhất thành phố Vũ Dương, tổng cộng có hai lượt, một lượt từ chín giờ đến mười một giờ, buổi chiều từ ba giờ đến năm giờ.

Bây giờ rưỡi ngày ba mươi tháng mười nhóm người Lý Nam lên xe chạy đến trường trung học Đệ Nhất thành phố Vũ Dương.

Lúc này bên ngoài trường trung học Đệ Nhất đã có một lớp cảnh sát bảo vệ, khung cảnh giống hệt như khi tổ chức thi đại học.

Trong sân trường có treo nhiều biểu ngữ chủ yếu là tuyên truyền cho cuộc thi lần này, đồng thời còn yêu cầu mọi người cố gắng làm bài một cách nghiêm túc.

"Thi cử nghiêm túc, thành tích chân thật, sau đó tiếp nhận khảo sát!"

"Không nghiêm túc là hành vi đáng xấu hổ!" Lý Nam và Lâm Viễn Minh là hai người chế tác những bức biểu ngữ thế này, được treo trong sân trường từ chiều hôm qua.

Sau khi kiểm tra thân phận một cách kỹ càng, các thí sinh sẽ đi vào trong địa điểm thi. Lần này có chia làm năm phòng thi, ngoài một phòng thi lớn thì bốn phòng còn lại mỗi phòng bốn mươi người.

Nhóm người Lý Nam phụ trách giám sát phòng thi số năm, thứ nhất là xem xét các thí sinh có gian lận hay không, thứ hai chính là giám sát giám thị coi thi.

Tám giờ sáng một chiếc xe ba mươi chỗ chở các giám thị coi thi đến trường, giám thị chính là giáo viên trường trung học Tam Trung của thành phố Vũ Dương, trước đó cũng không ai biết được điều này, đây là do trường phòng Lý tự mình sắp xếp, những giáo viên này hôm nay nhận được thông báo mới biết ai sẽ là người đi làm giám thị coi thi.

Thế cho nên ngăn cản được đám người muốn tiếp cận nhóm giáo viên này để nhờ cậy.

Tám giờ ba mươi các thí sinh tiến vào trường thi, giáo viên giám thị tiến lên đọc kỷ luật trường thi.

Lúc này cảnh sát đưa thùng đề thi đi đến, khi mở niêm phong bài thi được đài truyền hình Thiên Đô đưa tin trực tiếp, mở túi niêm phong thi thấy bên trong có chữ ký của viện khảo thí tỉnh Giang Thiên và trường phòng Lý Dật Phong.

Sau đó từng túi bài thi được phân biệt đưa đến từng phòng thi, giám thị trong phòng thi sẽ mở niêm phong túi đề thi và phân phát cho từng thí sinh.

Chín giờ cuộc thi chính thức bắt đầu.

Đề thi lần này chủ yếu là kết hợp giữa lý luận và thực tiễn, cũng không đơn thuần là tri thức văn hóa, thế cho nên dù người có trình độ kém vẫn có thể trả lời được.

Lý Nam đeo thẻ đi đến bên ngoài cửa sổ phòng thi số ba, nhìn vào bên trong thì thấy các thí sinh đang nghiêm túc làm bài thi. Hắn là người từng trải thế nên tương đối quen thuộc với những hành vi gian lận thi cử, cho dù trước kia thành tích của hắn rất tốt, thế nhưng cũng không phải chưa từng giúp đỡ người khác. Vì vậy sau khi đứng bên ngoài nhìn qua một lượt, hắn đại khái biết rõ ai là người hiềm nghi.

Lý Nam đứng bên ngoài một lát rồi đi vào trong phòng thi.

Khi thấy một nhân viên giám sát cuộc thi còn rất trẻ đi vào trong phòng thi ba vị giám thị đều có chút kỳ quái, nhưng đây là cuộc thi tuyển của phòng tổ chức thị ủy, thế là nhanh chóng bình thường trở lại.

Lý Nam đi một vòng trong phòng thi, sau đó trong tay có thêm vài tờ giấy.

Nhưng Lý Nam cũng không vạch trần thân phận của chủ nhân những tờ giấy này, chỉ thuận tay thu giữ, xem như cảnh cáo.

Lý Nam hiểu nước trong không có cá, tuy cuộc thi lần này liên tục cường điệu công bình công chính, nhưng nếu như bình thật sự lập biên bản hai người chuẩn bị sao chép tài liệu, mặc dù chính mình có lý lẽ và rất đại nghĩa, thế nhưng lại bị người ta căm hận. Hắn lấy tài liệu của bọn họ, làm cho bọn họ không thể tiếp tục sao chép, cũng không tạo nên chướng ngại quá lớn, bọn họ ngoài phương diện căm tị mình lưu tình, cũng không thể tạo nên bất mãn với mình.

Tất nhiên gương mặt hai người kia trở nên đỏ hồng, trong lòng có chút bất an, nhưng sau khi Lý Nam rời đi thì bọn họ không khỏi thờ dãi một hồi.

Đặc biệt trong bảng thông báo công khai buổi chiều cũng không có tên hai người bị Lý Nam thu tài liệu lúc sáng, thế là bọn họ cảm thấy thoải mái hơn, không khỏi tỏ ra cực kỳ cảm kích người thanh niên thu giữ tài liệu của mình.

Phải biết rằng nếu như bọn họ bị lập biên bản trong kỳ thi lần này, không những bọn họ bị đình chỉ thi, nó còn ảnh hưởng đến tương lai phát triển sau này, kết quả là bọn họ không có cơ hội tranh cử, sau này quay về đơn vị cũng khó thể sống yên. Dù sao thì phòng tổ chức cũng cực kỳ coi trọng kỳ thi này, ngay cả trường phòng Lý cũng đến trường thi xem xét.

Hơn nữa trước đó phòng tổ chức có cho ra thông cáo, nói rằng những nhân viên vi phạm kỷ luật thi sẽ bị tiến hành thông báo trong toàn thành phố.

Mặc dù thông cáo không nói rõ sẽ trừng phạt nhân viên vi phạm quy chế thi như thế nào, nhưng nếu như bị phòng tổ chức phê bình, sau này quay về đơn vị cũng không có quả ngon để ăn.

Kỷ luật trường thi vào buổi chiều thật sự tốt hơn rất nhiều, tuy kỷ luật thi được cường điệu nhiều lần thế nhưng phải đến khi có những người bị thu giữ tài liệu, nhân viên tham gia thi mới biết phòng tổ chức sẽ làm thật, thế nên mọi người trở nên thành thật hơn.

Sau khi thi xong thì bài thi được niêm phong, sau đó bỏ vào trong tủ bảo hiểm và được đặc công đưa đi.

Viện khảo thí tỉnh Giang Thiên cho ra đề thi, thế cho nên sẽ là nơi tiến hành chấm thi.

Sau khi dọn dẹp tất cả mọi thứ liên quan cho lên xe thì Lý Nam mới thờ dãi một hồi, cuộc thi đã kết thúc tốt đẹp, bước tiếp theo chính là công khai

phòng vấn và biện hộ. Giám khảo vòng thẩm vấn do trưởng phòng Lý tự mình quyết định, tổ công tuyển chỉ cần làm tốt công tác chuẩn bị sân bãi, bố trí và sắp xếp liên hệ làm công tác tuyên truyền với truyền thông là được.

Hơn nữa thời gian phỏng vấn là trung tuần tháng mười một, thế cho nên mọi người cũng có được chút thời gian thả lỏng thoải mái.

Sau khi nói lời từ biệt nhóm người Vương Gia Dân, Lý Nam đi đến bên đường định bắt xe quay về, đúng lúc này có một người đàn ông trung niên mỉm cười đi đến, đây là một trong hai người bị Lý Nam thu giữ tài liệu vào lúc sáng.

Tuy Lý Nam nhận ra người này nhưng lại giả vờ như không biết, hần nhìn thoáng qua đối phương, gương mặt có chút nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Phó thác

Chương 92: Phó thác.

- Chào anh! Lý Nam chủ động bắt chuyện, dù sao thì mình giả vờ như không biết đối phương, thế nhưng đối phương lại mỉm cười đi đến, dù là người khác cũng phải mở miệng chào hỏi.

Người này đi đến đứng bên cạnh Lý Nam, sau đó vẫn tươi cười nói: - Chào anh, tôi xin tự giới thiệu, tôi là Trương Vệ Bình, công tác ở phòng tổ chức quận Lợi Bình. Tôi cũng không nói nhiều, tôi nhớ kỹ chuyện lần này, sau này tất sẽ có hồi báo.

Lý Nam cười cười nói: - Mọi chuyện đã qua rồi.

Trương Vệ Bình gật đầu nói: - Dù thế nào thì tôi vẫn ghi nhớ trong lòng, khoảng thời gian này không tiện gặp mặt, sau này có cơ hội sẽ gặp lại, khi đó kính xin được đón tiếp.

Trương Vệ Bình nói xong thì đi qua đường cái đến phía đối diện bắt xe rời đi.

Lý Nam cười khò một tiếng, hần thật sự có chút ấn tượng với Trương Vệ Bình, người này là phó phòng tổ chức quận Lợi Bình, một vị phó khoa có cấp bậc kém nhất, lần này đến báo danh thi tuyển tranh cử vị trí trưởng khoa cán bộ số hai của phòng tổ chức thị ủy.

Khoa cán bộ số hai của phòng tổ chức thị ủy chuyên phụ trách nhân sự cho các quận huyện trong thành phố, Trương Vệ Bình là một vị phó phòng tổ chức ở quận Lợi Bình, là cán bộ nhiều năm làm công tác tổ chức, thế nên rất coi trọng vị trí này. Nếu như hần có thể tiến lên thành công, như vậy con đường làm quan có một bước tiến nhảy vọt.

Trương Vệ Bình từng làm cấp phó ở tuyến xã thị trấn, cũng từng là phó phòng nhân sự quận Lợi Bình, có kinh nghiệm công tác rất phong phú, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân để hần tranh cử vị trí trưởng khoa cán bộ số hai.

Nhưng có lẽ vì quá coi trọng nên hần có quá nhiều chuẩn bị, hần đã chuẩn bị nhiều tài liệu để học tập, nhưng hôm nay tham gia cuộc thi không biết mà xui quỷ khiến thế nào lại mang vào trong phòng thi, lại bị Lý Nam phát hiện ra.

Khi đó Trương Vệ Bình cảm thấy giống như trời đất sụp đổ, nếu như Lý Nam chọc sự việc này ra, chỉ sợ tương lai của hần sẽ mất sạch.

Nhưng không ngờ Lý Nam chỉ lấy tài liệu đi mà không đình chỉ thi, điều này làm cho Trương Vệ Bình thả lỏng và thoải mái hơn, đồng thời cũng rất cảm kích Lý Nam.

Lý Nam đã chừa cho hần một đường sống, điều này thật sự quá tốt.

Trương Vệ Bình đặc biệt đi đến nói ra những lời như vậy một mặt là muốn cảm tạ, mặt khác hần cảm thấy vị cán bộ trẻ tuổi kia rất tốt, đáng để kết giao.

Lý Nam cũng không có vấn đề với lời cảm ơn của Trương Vệ Bình, dù sao khi đó hần cũng không muốn được bất kỳ ai cảm kích.

Lý Nam chỉ cân nhắc lợi và hại của sự việc, cảm thấy chỉ nên tịch thu tài liệu mà thôi, nếu như chọc ra sẽ không hay với bản thân mình.

Lý Nam nhân dịp có hai ngày thanh nhàn để nghỉ biện pháp an trí cho Chính Nhất, hôm trước lão đạo sĩ đã gọi điện thoại cho Lý Nam, yêu cầu cuối tuần này hần về đón Chính Nhất, hơn nữa còn nói sau này Lý Nam phải phụ trách tất cả mọi việc cho Chính Nhất.

Điều này làm cho Lý Nam cảm thấy áp lực quá lớn, tuy Chính Nhất bị cầm nhưng lý trí không có vấn đề, bình thường chỉ không nói chuyện mà thôi, nhưng thính lực thậm chí còn tốt hơn người thường. Chẳng qua những phương diện này cũng không đủ để Chính Nhất sống an phận trong thành phố, vì Chính Nhất ngoài việc có một cơ thể khỏe mạnh và sức khỏe tốt, căn bản không có nghề nghiệp gì để mưu sinh.

Nếu để cho Lý Nam phải nuôi sống Chính Nhất, như vậy là áp lực khá lớn, vì tiền lương của hắn cũng không cao, hơn nữa thời gian này còn phải dành dụm một số tiền.

Thế cho nên Lý Nam nhất định phải sắp xếp việc làm cho Chính Nhất, để Chính Nhất có thể tay làm hàm nhai, như vậy không những giảm bớt áp lực cho mình, cũng là tỏ ra phụ trách với Chính Nhất. Tuy hắn không thân không quen với Chính Nhất, nhưng lại xem Chính Nhất như người thân của mình, nếu như lão đạo sĩ đã giao Chính Nhất cho mình, như vậy mình phải phụ trách, không thể nào tùy tiện tìm việc là được.

Chỉ là Lý Nam mới tham gia công tác được nửa năm, khó thể nào tìm một công việc phù hợp cho một người cầm trong thời gian ngắn được.

Điều này làm cho Lý Nam rất bức mình, Chính Nhất sắp đến thành phố Vũ Dương, chính mình lại không thể sắp xếp cho tốt, điều này làm cho hắn rất hổ thẹn.

Bây giờ điều quan trọng nhất là tìm một việc làm phù hợp cho Chính Nhất, còn phương diện ăn ở thì không có vấn đề. Lý Nam chuẩn bị để cho Chính Nhất ở cùng phòng ký túc xá với mình, dù sao thì phòng ký túc xá của hắn cũng có hai gian, một gian phòng còn lại để trống, có lẽ cũng không thể có người khác đến ở ngay được, dễ dàng dùng cho Chính Nhất.

Lý Nam nghĩ rằng sẽ yêu cầu Ngô Văn Phong hỗ trợ tìm việc làm cho Chính Nhất, nhưng cuối cùng hắn lại vứt bỏ ý nghĩ này của mình. Dù sao thì Chính Nhất cũng không có kỹ năng gì cả, làm phiền người khác cũng không nên.

Chướng ngại lớn nhất khi tìm việc cho Chính Nhất, chính là bản thân Chính Nhất bị câm, điều này có lực cản rất lớn.

Đồng thời Lý Nam cũng không muốn tìm cho Chính Nhất một công việc quá thấp kém, mặc dù công việc không phân cao thấp, thế nhưng con người lại không cho rằng như vậy là đúng.

Roi vào đường cùng Lý Nam đành phải gọi điện thoại cho Lư Tiến, nói rõ tình huống của Chính Nhất, yêu cầu Lư Tiến hỗ trợ. Dù sao thì Lư Tiến cũng là người công tác lâu năm ở Vũ Dương, lại là trưởng khoa phòng giao thông, hắn là sẽ có biện pháp.

Lư Tiến không chối từ lời thỉnh cầu của Lý Nam, hắn nói rằng Lý Nam cứ yên tâm, Chính Nhất có thể đi làm ở một đơn vị trực thuộc phòng giao thông. Bên dưới phòng giao thông thị ủy có một công ty giám sát xây dựng, có liên quan đến các nghiệp vụ xây dựng công cộng ở thành phố Vũ Dương, khi đó sắp xếp cho Chính Nhất một công việc thanh nhân sẽ không có gì là khó.

Sau khi có lời hứa hẹn của Lư Tiến thì Lý Nam đã an tâm hơn.

Ngày thứ bảy Lý Nam quay về huyện Kiến Ân, sau khi Phạm Tuệ Trân nghe xong mục đích của Lý Nam, bà cũng không ngăn cản Lý Nam, chỉ nói: - Chính Nhất là người đáng thương, từ nhỏ đã bị bố mẹ bỏ rơi, nếu như không có lòng tốt của lão đạo sĩ, chỉ sợ đã bị chết đói, hoặc bị chó ăn mất rồi.

Lý Nam nhân cơ hội hỏi tình huống của lão đạo sĩ: - Mẹ, lão đạo sĩ là người địa phương chúng ta sao?

- Hình như không phải, nghe nói đến từ thủ đô, là một người trong nhóm thanh niên tri thức xuống nông thôn sớm nhất, cũng không biết nguyên nhân gì lại đến đây, về sau thanh niên tri thức đều quay về thành phố, chỉ còn mình ông ấy ở lại, lại trở thành đạo sĩ ở Phụng Hoàng Sơn. Có người nói ông ấy từ bên ngoài đến đây tìm ai đó.

Điều này làm cho Lý Nam có chút kinh ngạc, hắn càng tìm hiểu nhiều hơn nhưng Phạm Tuệ Trân chỉ biết như vậy mà thôi, chủ yếu cũng chỉ là những tin vụn vặt không mấy liên quan.

Lý Nam thầm tính toán, nếu như lão đạo sĩ nằm trong nhóm thanh niên tri thức xuống nông thôn sớm nhất, như vậy bây giờ đã hơn sáu mươi tuổi. Lần này lão đạo sĩ cho ra quyết định như vậy, không biết quay về thủ đô làm những gì?

Lý Nam cực kỳ tò mò với thân thế của lão đạo sĩ.

Nhưng Lý Nam cũng biết nếu như lão đạo sĩ không nói, mình có hỏi thì cũng không nhận được câu trả lời.

Thế nên khi gặp lại Lý Nam cũng sẽ không hỏi.

Lý Nam lên núi Phụng Hoàng Sơn, trong đạo quan có thêm một người, là một người tàn tật, một chân bị thọt, khoảng hơn bốn mươi tuổi. Lão đạo sĩ giới thiệu rằng người này lên là Chu thọt chân, khi lão đạo sĩ không có mặt ở đây thì người này sẽ chăm nom cho đạo quan.

Lý Nam có chút ấn tượng với người này, giống như trước kia từng gặp ở nơi nào đó, hắn phải là người địa phương, xem ra lão đạo sĩ cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị.

Chính Nhất tỏ ra có chút u buồn, hắn thu dọn vài thứ vật dụng liên quan, thật ra cũng không có gì, chỉ là chút quần áo mà thôi.

Lý Nam đưa cho lão đạo sĩ hai ngàn đồng, tuy hắn không biết lão đạo sĩ đến thủ đô làm gì, tuy lão đạo sĩ chỉ cần một ngàn đồng, thế nhưng Lý Nam vẫn muốn đưa cho lão đạo sĩ nhiều hơn, như vậy sẽ thuận tiện hơn.

- Lý Nam, tôi giao Chính Nhất cho cậu, cậu nhất định phải quan tâm giúp đỡ nó như với anh em thân thiết đấy nhé. Lão đạo sĩ nghiêm túc nói: - Nó cũng là một người đáng thương.

Chương 93: Sắp xếp

Lý Nam lên tiếng đồng ý, tất nhiên cho dù lão đạo sĩ không nói thì hắn cũng sẽ cố gắng chăm sóc cho Chính Nhất, thật lòng thì hắn xem Chính Nhất như anh em của mình, tất nhiên quan tâm chăm sóc anh em là chuyện nên làm.

Lý Nam sở dĩ có tình cảm như vậy chủ yếu có liên quan đến những sự việc phát sinh khi còn nhỏ. Khi đó bố của hắn thất bại trong công tác, điều này làm cho tính tình của bố hắn biến đổi, có đôi khi cãi nhau với Phạm Tuệ Trân, cũng có đôi khi đánh Lý Nam. Mỗi lần trong nhà phát sinh cãi vã hoặc bị bố đánh thì Lý Nam thích lên núi Phụng Hoàng Sơn nghe lão đạo sĩ kể chuyện, chơi đùa với tiểu đạo sĩ Chính Nhất, thế là những lo lắng bất an trong lòng tan biến sạch sẽ. Dần dà Phụng Hoàng Sơn trở thành địa điểm vui vẻ nhất của Lý Nam, nơi đây chứa đựng nhiều kỷ ức của hắn về tuổi thơ.

Cũng có thể nói Lý Nam xem Phụng Hoàng Sơn là một mái nhà khác của mình, xem hai đạo sĩ trên núi như người thân của mình, ở cùng với bọn họ làm hắn cảm thấy vui vẻ sung sướng, có niềm hạnh phúc không lo lắng không ưu sầu. Dù năm tháng dần trôi qua thế nhưng lão đạo sĩ và Chính Nhất vẫn rất thuần khiết, lương thiện.

- Ngại yên tâm, tôi chỉ cần có ăn sẽ không cho Chính Nhất bị đói. Lý Nam nghiêm túc lên tiếng, đồng thời cũng là lời hứa với chính mình.

Lão đạo sĩ cười gật đầu: - Tất nhiên tôi yên tâm, nếu không tôi cũng không giao nó cho cậu. Tôi tin tưởng Chính Nhất đi theo cậu thì tương lai sẽ không bị hại.

Chính Nhất yên lặng nghe Lý Nam và lão đạo sĩ nói chuyện với nhau, tâm tình của hắn khá kém. Từ sau khi lão đạo sĩ cho ra quyết định đưa hắn xuống núi đi theo Lý Nam, hắn cảm thấy rất thất lạc. Hắn coi lão đạo sĩ như ông của mình, là người thân duy nhất của mình, trước nay hắn luôn ở bên cạnh lão đạo sĩ, bây giờ lại phải rời xa ngọn núi, đạo quan để tiến vào xã hội ồn ào náo nhiệt, sau này sẽ ít khi được quay về, thế nên cảm thấy rất khó chịu và lo lắng.

Nhưng quyết định của lão đạo sĩ không thể thay đổi được, khoảng thời gian này lão đạo sĩ cũng tiến hành trao đổi với Chính Nhất, tuy nói ra vài vấn đề nhưng hắn cũng không hiểu rõ ràng, nhưng có một chuyện hắn hiểu rõ đó là sau này mình phải đi theo Lý Nam, coi Lý Nam như người thân, nghe theo sắp xếp của Lý Nam, đồng thời bảo vệ Lý Nam, không cho Lý Nam bị thương tổn.

Chính Nhất cảm thấy Lý Nam rõ ràng không cần mình phải bảo vệ, hoặc là nói bây giờ mình có thể bảo vệ Lý Nam, nhưng không bao lâu sau sẽ không cần. Dù là như vậy thì Chính Nhất vẫn nghe theo sắp xếp của lão đạo sĩ, tuy có nhiều thứ hắn nghe lão đạo sĩ nói mà không hiểu, nhưng hắn rất tin tưởng lão đạo sĩ, cũng rất chờ mong tương lai theo lời nói của lão đạo sĩ.

Trong thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, cho dù Chính Nhất lưu luyến không rời thế nhưng hôm sau vẫn đi theo Lý Nam rời khỏi huyện Kiến Ân đến thành phố Vũ Dương. Đây là lần đầu tiên Chính Nhất rời khỏi huyện Kiến Ân, hắn có chút kinh ngạc và hiếu kỳ khi đối diện với thành phố Vũ Dương phồn hoa, nhưng hắn cũng không bị trầm mê lạc lối.

Phụng Hoàng Sơn yên bình thanh nhã và an tường mới chính là ngọn nguồn tâm can của bản thân Chính Nhất.

Khi đến ký túc xá thì Lý Nam tiến hành sắp xếp cho Chính Nhất, dạy Chính Nhất sử dụng đèn điện, quạt điện, sau đó đưa Chính Nhất ra ngoài đi ăn tối, coi như mở tiệc chào đón.

Chính Nhất đều cười ha hả tiếp nhận sự sắp xếp của Lý Nam, dù sao sau này hắn sẽ phải lăn lộn cuộc sống cùng với Lý Nam, thế nên Lý Nam nói gì hắn cũng làm theo. Lý Nam là tri thức, việc động não giao phó cho Lý Nam, nhưng việc động thủ thì hắn đảm nhiệm.

Dựa theo sắp xếp của Lý Nam thì Chính Nhất sẽ được nghỉ ngơi một tuần, Lý Nam sẽ đưa Chính Nhất đi dạo khắp những khu vực quan trọng trong thành phố. Vì hắn biết rõ Chính Nhất xưa nay chưa rời khỏi huyện Kiến Ân, cho nên cần phải có thời gian cho Chính Nhất làm quen và thích ứng với nơi này. Đồng thời Lý Nam cũng đưa Chính Nhất đi mua quần áo, những bộ quần áo Chính Nhất mặc quá đơn sơ, vì quần áo bên ngoài cũng ảnh hưởng đến sự đánh giá của người khác.

Nếu như Chính Nhất đã đi theo mình, như vậy cần phải phụ trách toàn diện, nếu không thì chẳng phải là Lý Nam nữa rồi.

Chính Nhất đi vào quán ăn và cảm thấy rất mới lạ, nhưng sau khi ăn vài món thì cảm thấy hương vị món ăn không quá tốt, nhìn qua thì màu sắc rực rỡ nhưng phương diện nấu nướng hơi kém, lãng phí nguyên liệu tốt.

Điều kiện cuộc sống ở núi Phụng Hoàng Sơn rất gian khổ, chủ yếu là không có nguồn thu nhập, tất nhiên không thể mua nguyên liệu tốt để nấu nướng, nhưng cho dù mua những thứ đơn giản thì Chính Nhất vẫn nấu ăn rất ngon. Tất nhiên phương diện này có liên quan đến tính nết biết ăn nhưng lại lười nhác của lão đạo sĩ, đồng thời cũng liên quan đến bản tính chần chừ của Chính Nhất.

Cuộc sống của Chính Nhất trước đây rất đơn thuần, cũng không cần phải lo lắng quá nhiều, có lẽ đây là nguyên nhân biến Chính Nhất nhanh chóng trở thành cao thủ.

Chính Nhất tỏ vẻ sau này không cần ra ngoài ăn cơm, vừa tốn tiền lại không được ăn ngon, sau này hắn sẽ phụ trách nấu nướng, khẳng định ngon hơn ăn bên ngoài.

Lý Nam chột cười khỏ, xem ra sau này nên đưa Chính Nhất đến những quán ăn ngon hơn, nếu không Chính Nhất còn tưởng rằng mọi nơi đều như thế này. Thực tế thì quán cơm này cũng không kém, dù sao hôm nay Lý Nam cũng mở tiệc chiêu đãi Chính Nhất, dù hắn muốn tiết kiệm cũng không đến quán ăn quá kém được.

Nhưng dù Lý Nam nói thế nào cũng không thay đổi được quyết định sau này sẽ nấu nướng ăn cơm ở nhà của Chính Nhất. Lý Nam vì không thay đổi được thế nên đành phải đồng ý, hắn đến cửa hàng của Trịnh Bình mua thêm vài dụng cụ nấu nướng, cũng mua thêm nhiều gia vị, thuận tiện giới thiệu Chính Nhất cho Trịnh Bình, để Trịnh Bình quan tâm chăm sóc một chút. Tuy thân thủ của Chính Nhất không có vấn đề, thế nhưng trong xã hội này thì vũ lực cũng không phải quyết định tất cả.

Sau khi mua vật dụng nấu nướng quay về thì Lý Nam giới thiệu sơ bộ về phương pháp sử dụng cho Chính Nhất, còn lại thì để cho Chính Nhất tự nghiên cứu. Hơn nữa Chính Nhất cũng được lão đạo sĩ dạy chữ, cũng đọc hiểu những quyển sách đơn giản, đồng thời Lý Nam còn quyết định dạy cho Chính Nhất cách sử dụng từ điển.

Đồng thời lý nam đưa cho Chính Nhất cầm năm trăm đồng dùng làm tiền tiêu vặt. Sau khi sắp xếp xong thì trên người Lý Nam còn chưa đến năm trăm đồng, làm cho hắn cảm thấy mua những món vặt nấu nướng thật sự tốn tiền.

Ngày mai Lý Nam sẽ liên lạc với Lưu Tiến sắp xếp công tác cho Chính Nhất, đồng thời cũng mời Lưu Tiến dùng cơm, coi như cho hai người Lưu Tiến và Chính Nhất gặp mặt nhau.

Chiều ngày hôm sau Lý Nam hẹn Lưu Tiến đi ăn cơm nói chuyện. Lưu Tiến tỏ vẻ không có vấn đề với phương diện sắp xếp công tác cho Chính Nhất. Trước đó Lưu Tiến có chút bận tâm, nhưng sau khi thấy Chính Nhất, xác định thính lực không có vấn đề, hơn nữa lại còn biết chữ, như vậy thì sẽ dễ dàng sắp xếp. Hơn nữa Lý Nam cũng không yêu cầu sắp xếp công tác quá tốt, quan trọng là không bị kỳ thị, đồng thời học tập được kỹ năng là tốt.

- Thế này đi, trước tiên sắp xếp Chính Nhất đến làm công tác hậu cần của công ty, có thời gian sẽ cho cậu ấy đi học, sau này căn cứ vào tình huống sẽ được điều chỉnh, có được không? Lưu Tiến cộng ly với Lý Nam rồi nói:

- Vấn đề công tác là chuyện nhỏ, cho dù công ty không hài lòng thì sau này cũng có thể tìm biện pháp khác. Bây giờ việc của tôi mới cấp bách, tôi nghe nói phòng giao thông chúng tôi sắp trở thành đơn vị thí điểm cho công tác tranh cử công khai, lần này tôi muốn có cơ hội thì rõ ràng phải vượt qua nhiều người mới xong.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Lý Nam đề nghị

Lần này trưởng phòng tổ chức Lý Dật Phong muốn mở rộng cải cách chế độ lựa chọn cán bộ trong phạm vi toàn tỉnh, bây giờ sự việc chỉ bó gọn trong phương diện điều chỉnh cán bộ lãnh đạo của phòng tổ chức, sau khi sự việc này qua đi sẽ tiến hành mở rộng ra toàn thành phố, hơn nữa phương diện công khai chọn lựa chức vụ lãnh đạo sẽ không gói gọn ở cấp khoa. Căn cứ theo những gì Lý Nam được biết thì đến tháng mười hai sẽ hoàn thành quá trình cải cách ở phòng tổ chức thị ủy, như vậy ngay sau đó sẽ triển khai sự kiện chọn lựa cán bộ công khai trong toàn thành phố. Điều này có liên quan đến tính cách của Lý Dật Phong, có thể thấy Lý Dật Phong theo trường phái cải cách, một khi đã cho ra quyết định thì sẽ toàn lực xử lý.

Phòng giao thông là một ban ngành quan trọng, hơn nữa cũng có nhiều lợi ích, bây giờ có một vị trí phó phòng để trống, nhất định sẽ có nhiều người ngấp nghé, tất nhiên Lý Dật Phong cũng sẽ ném vị trí này vào trong quá trình chọn lựa công khai.

Trước đó Lưu Tiến đã nhìn trúng vị trí này và liên tục hoạt động, khi thấy sắp thành công thì ai ngờ phát sinh biến cố như vậy, thế nên khoảng thời gian này rất sốt ruột. Chỉ là Lý Dật Phong phổ biến phương án cải cách chế độ chọn lựa cán bộ, lại nhận được sự giúp đỡ to lớn của bí thư thị ủy, thế cho nên dù Lưu Tiến có nôn nóng gấp gáp thế nào cũng không thể thay đổi được kết quả này.

Bây giờ điều Lưu Tiến muốn làm chính là quen thuộc trình tự chọn lựa công khai để có sự chuẩn bị tốt nhất, sau đó mới tiếp tục chạy quan hệ. Trong quá trình này hắn còn phải nhanh nhạy nắm bắt tất cả tình huống có thể diễn ra, chỉ như vậy mới dễ dàng ứng phó.

Lý Nam là một trong những nhân viên của tổ công tuyến, tuy chỉ là một nhân viên công tác bình thường nhưng dù sao tổ công tuyến cũng chỉ có vài người, công tác có rất nhiều chỗ giao thoa, thế nên Lý Nam sẽ hiểu biết được rất nhiều.

Vì vậy Lưu Tiến hy vọng Lý Nam có thể cung cấp tin tức tình báo cho mình, có tình huống gì sẽ thông báo ngay.

Tất nhiên Lý Nam cảm thấy việc này không thành vấn đề, thật lòng thì hắn cũng tình nguyện muốn giúp Lưu Tiến tiến lên, như vậy trong các mối quan hệ của hắn sẽ có thêm một vị phó phòng có quyền lực ở đơn vị quan trọng, điều này là rất tốt. Đồng thời hắn chỉ mật báo một vài thông tin, không vi phạm pháp luật kỷ cương, hắn cũng không cảm thấy cân não, cũng không phải tất cả mọi chuyện đều thực hiện theo khuôn mẫu, dù gì cũng phải có thay đổi

cho phù hợp.

- Anh Luru, anh yên tâm đi, có tình huống gì trước tiên tôi sẽ gọi điện thoại cho anh. Lý Nam cười nói: - Chuyện của anh Luru cứ tin tưởng vào tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức mình.

Luru Tiến vui vẻ nâng ly lên cùng với Lý Nam rồi nói: - Tôi đây đã có thêm chút tin tưởng, dù sao thì cơ hội lần này là khó có được, tôi phải cố gắng tiến lên, nếu không chẳng biết đợi lần sau đến khi nào.

Phải biết rằng các vị lãnh đạo hiện tại của phòng giao thông phải còn lâu mới về hưu, nếu như không có vấn đề gì xảy ra hoặc không được điều động công tác mới, vị trí của bọn họ căn bản là không thể động vào. Chỉ khi nào có một người về hưu, như vậy sẽ được điều động nội bộ, đây chính là nguyên nhân mà trước đó Luru Tiến cố gắng hoạt động, như vậy cơ hội sẽ đến. Nếu như không phải Lý Dật Phong áp dụng chính sách cải cách, chỉ sợ bây giờ Luru Tiến đã ngồi vững vàng lên vị trí phó phòng giao thông rồi.

Lý Nam tất nhiên hiểu rõ điều này, công tác trong cơ quan nếu như bỏ lỡ cơ hội thì không biết cơ hội lần sau là khi nào, nếu như cơ hội cứ trôi qua, tuổi thọ càng tăng cao, cuối cùng cơ hội còn lại là rất nhỏ.

Đối với quan viên thì tuổi chính là bảo vật, đề bạt sớm một năm hay muộn một năm có sự khác biệt rất lớn.

Nếu tiến lên sớm hơn một bước thì sau đó phát triển dễ dàng hơn.

Nếu tiến lên muộn hơn, như vậy sẽ vĩnh viễn bị rơi lại phía sau.

Trên quan trường không ai có thể chờ đợi được.

Luru Tiến không thể chờ, vì vậy hắn phải toàn lực ứng phó với cơ hội lần này.

Lý Nam thực tế cũng không thể chờ được, tuy hắn vừa mới tham gia công tác, hơn nữa nói một cách tổng thể thì mới nhận chức được vài tháng, biểu hiện dù không tệ nhưng ít nhất cũng thông qua sự cố gắng của mình làm cho trưởng phòng Lý Dật Phong chú ý, thế cho nên hắn mới được tạm thời điều động từ phòng văn thư đến phòng tổ chức. Lúc này hắn còn được tham dự vào trong công tác chọn lựa cán bộ công khai của phòng tổ chức thị ủy, thế cho nên cục diện của hắn trong quan trường đang ngày càng tốt đẹp.

Nhưng Lý Nam cũng không thể vì vậy mà buông lỏng bản thân không tiếp tục cố gắng, hắn cần phải cố gắng không ngừng, cần phải tăng thêm ấn tượng với Lý Dật Phong.

Bây giờ mục tiêu của Lý Nam chính là thông qua quá trình tạm thời điều động lần này để tranh thủ được giữ lại công tác ở phòng tổ chức, có lẽ điều này có chút khó khăn, nhưng nếu như hắn không tự tạo áp lực lớn cho mình sẽ không đủ động lực.

Cho nên Lý Nam cần phải cố gắng thực hiện công tác của mình càng tốt hơn nữa.

Ngoài làm tốt công tác được lãnh đạo phân công, Lý Nam còn phải liên tục suy nghĩ xoay quanh công tuyển chọn cán bộ lần này, hy vọng có thể cho ra những lời đề nghị hợp lý.

Cuộc thi chọn cán bộ lãnh đạo cho các khoa của phòng tổ chức đã chấm dứt, bài thi sẽ nhanh chóng được chấm điểm, thành tích của mọi người sẽ nhanh chóng được đăng lên trang nhất báo Vũ Dương mà thôi.

Cải cách lần này dựa theo yêu cầu của Lý Dật Phong, cần phải thực hiện công bằng công chính, thế nên dù bất kỳ công đoạn nào cũng phải được công chúng kiểm duyệt.

Hơn nữa chỉ cần thông qua công tác bày tỏ công khai, những người có vấn đề sẽ nhanh chóng hiện ra.

Căn cứ vào phương án đã được thông qua trước đó, năm người có số điểm thi cao nhất cho từng chức vụ sẽ tiến vào vòng thẩm vấn.

Sau khi kết thúc vòng phỏng vấn, hai người có thành tích cao nhất của cả thi viết và phỏng vấn sẽ được tiến vào danh sách khảo sát.

Sau khi khảo sát sẽ công bố công khai kết quả, sau đó phòng tổ chức sẽ họp bàn thảo luận quyết định nhân tuyển duy nhất. Dù là người không được chọn cũng được đưa vào trong danh sách cán bộ hậu bị để quản lý và bồi dưỡng trọng điểm, sau này sẽ được ưu tiên trên phương đề bạt tấn chức.

Phương án như vậy sẽ rất nhân tính hóa.

Vì có nhiều người tham gia tranh cử, có quá nhiều hy vọng, cho dù cuối cùng không trúng tuyển vẫn có cơ hội trở thành nhân tài hậu bị, được cho vào danh sách bồi dưỡng trọng điểm, đây sẽ là một thu hoạch tốt.

- Chủ nhiệm Vương, anh nói mà xem, chúng ta không mời đài truyền hình đến hiện trường ghi hình buổi phỏng vấn để thông qua phương thức này tiếp nhận sự giám sát rộng rãi của quần chúng sao? Nếu như đài truyền hình tình cờ thể đến, độ tin nhiệm của quần chúng với công tác này sẽ lớn hơn rất nhiều. Dù sao trong suy nghĩ của quần chúng thì đài truyền hình, báo chí ở Vũ Dương vẫn chịu sự chi phối của cấp ủy chính quyền Vũ Dương, nhưng nếu là đài truyền hình tỉnh thì lại khác. Lý Nam đưa ra lời đề nghị của mình với Vương Gia Dân, đây là kết quả sau nhiều ngày suy tính kỹ càng của hắn. Mặc dù chỉ là tăng thêm một hình thức giám sát, thế nhưng nếu làm cho quá trình giám sát được tăng cường, sẽ mang đến lực ảnh hưởng lớn hơn.

Lý Nam cảm thấy Lý Dật Phong thúc đẩy cải cách nhân sự chính là muốn giải quyết nhiều vấn đề trong quá trình chọn lựa cán bộ trước kia, đồng thời cũng là Lý Dật Phong muốn thực hiện lý tưởng khát vọng của mình để tạo ra thành tích. Nếu như có thể mở rộng lực ảnh hưởng, chắc chắn Lý Dật Phong sẽ vui vẻ tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Phóng viên

Vương Gia Dân nghe xong lời đề nghị của lý nam thì cũng tỏ vẻ đồng ý, hắn nói: - Lời đề nghị của cậu là rất tốt, lần này phòng tổ chức chúng ta áp dụng chế độ chọn lựa cán bộ công khai, chính là muốn tiếp nhận sự giám sát rộng rãi to lớn hơn, đồng thời đây cũng là yêu cầu quan trọng của cải cách. Đây là lần đầu tiên thành phố Vũ Dương tiến hành cải cách nhân sự theo hướng mới, chúng ta cũng nên tăng mạnh phương diện tuyên truyền. Tôi sẽ báo cáo lời đề nghị này với trường phòng Lý, phương diện liên lạc với đài truyền hình tỉnh thì chắc phải do bản thân trường phòng Lý ra tay mới được.

Đồng thời Vương Gia Dân cũng tỏ ra tán thành về khả năng thực hiện được lời đề nghị của Lý Nam, cũng yêu cầu Lý Nam tiếp tục trau dồi suy nghĩ, cho ra nhiều ý kiến tốt hơn.

Vương Gia Dân có thể được Lý Dật Phong coi trọng, có thể đảm nhiệm vị trí chủ nhiệm văn phòng tổ công tuyển, nói rõ công tác của hắn được Lý Dật Phong tán thành. Tuy lúc này hắn vẫn chỉ là cấp phó khoa, thế nhưng tương lai không xa sẽ tiến lên làm trưởng khoa mà thôi.

Hơn nữa chỉ cần Lý Dật Phong chú ý, tương lai của Vương Gia Dân sẽ là không tệ.

Trước đó Lý Nam có quan hệ rất tốt với Vương Gia Dân, bây giờ hai bên lại là cộng sự của nhau, Lý Nam cũng có lòng tin rất lớn với Vương Gia Dân, vì người này là một thành viên quan trọng trong lưới quan hệ của Lý Nam, hơn nữa thuần túy là do chính bản thân Lý Nam sắp đặt mời gọi.

Ngay sau đó Vương Gia Dân nói với Lý Nam rằng mình đã báo cáo cho trường phòng Lý Dật Phong, trường phòng đã gật đầu tỏ vẻ sẽ đích thân phối hợp.

Đồng thời Vương Gia Dân còn tổ chức cuộc họp các nhân viên tổ công tuyển, nói rõ một vài chỉ thị quan trọng của trường phòng Trịnh Đông Phương, chủ yếu là sắp xếp các bước công tác tiếp theo, tất nhiên sẽ là vòng phỏng vấn.

Dựa theo yêu cầu của Lý Dật Phong thì công tác tiếp theo phải được tăng cường, chuẩn bị tốt tất cả hạng mục liên quan, cần phải nhanh chóng tiến hành phỏng vấn, quá trình không nên chậm trễ.

Sau khi có được thành tích cuộc thi thì công tác trong phòng tổ chức có một chút xao động, chủ yếu là có một vài vị trưởng khoa và phó trưởng khoa trong phòng tổ chức có được thành tích không tốt, thậm chí có một vị trưởng khoa chính quy của phòng tổ chức không có được tư cách tham gia vòng phỏng vấn, như vậy thì hắn nào còn có tâm tư tiếp tục công tác? Tất nhiên phải vội vàng đi chạy quan hệ lo cho tương lai của mình.

Trong quan trường thành phố Vũ Dương có một câu châm ngôn thế này: "Không chạy không tiền thì bất động!" Mặc dù nói như vậy cũng không phải nhất định rằng tất cả đề bạt trong thành phố Vũ Dương đều phải chạy quan hệ hoặc đi tiền, hơn nữa chạy quan hệ hoặc đi tiền chưa chắc được đề bạt ngay, thế nhưng ít nhất vẫn nói rõ hiện tượng chạy quan hệ và đi tiền rất phổ biến ở thành phố Vũ Dương.

Dù có thành tích thi là rất tốt nhưng mọi người cũng không dám lười biếng, dù sao thì vẫn còn nhiều quá trình ở phía sau, cuối cùng bọn họ có thể được giữ lại ở phòng tổ chức hay không còn liên quan đến nhiều nhân tố, thành tích thi trước đó chỉ là một bộ phận mà thôi. Bây giờ vẫn còn nhiều người tham gia vòng trong, nếu như bản thân mình phỏng vấn không tốt thì không hay, trừ khi có thành tích thi viết quá tốt, chênh lệch quá lớn với người xếp sau thì mới có thể tin tưởng được. Nhưng người nào tham gia cuộc thi này cũng không ngu ngốc, đặc biệt là thành tích thi viết của mọi người sau khi tiến vào vòng phỏng vấn là không hơn nhau quá lớn, thế nên càng làm cho cạnh tranh về sau thêm khốc liệt.

Phỏng vấn chính là thể hiện tố chất tổng hợp của mọi người, nếu là trước kia thì anh có thể chạy quan hệ, tranh thủ được quan trên động tay động chân giúp đỡ. Nhưng phỏng vấn lần này lại khác, ngoài thường ủy thị ủy còn có tám chuyên gia thuê từ bên ngoài, điểm của các vị lãnh đạo thường ủy thị ủy chỉ tính năm mươi phần trăm mà thôi. Thế cho nên bây giờ dù ai có gắng hoạt động cũng không thể nắm chắc được.

Chỉ cần nhìn vào một vài biện pháp này thì mọi người có thể hiểu rõ lần này phòng tổ chức thật sự muốn tổ chức tranh cử công khai, người được chọn ra cuối cùng nhất định sẽ cực kỳ có năng lực.

Đồng thời tình huống này cũng làm cho tất cả đơn vị ban ngành trong thành phố có áp lực rất lớn, vì phương án tranh cử công khai sẽ được mở rộng ra toàn thành phố, những người có lòng cầu tiến buồn bực vì áp lực quá lớn, những người chỉ biết chạy quan hệ và đi tặng quà cũng không thể không chạy theo xu thế, dù áp lực lớn thì bọn họ cũng phải thích ứng.

Sau khi có được chỉ thị của trường phòng Lý thì công tác của tổ công tuyển lại thêm bận rộn.

Lý Nam bây giờ cũng vui vẻ vì được bận rộn, vì thông qua công việc này hắn mới được tiếp xúc với một số người, cùng lúc đó cũng quen được không ít người đến tranh cử. Tuy cảm giác quen thuộc này không thể bằng tình bạn bè, thế nhưng ít nhất cũng tạo nên một cơ sở tốt, tốt hơn so với hai người hoàn

toàn xa lạ. Sau này nếu như tìm người làm việc sẽ lấy có đề cao kết giao, như vậy khả năng thành công sẽ cao hơn.

Chính Nhất đi làm ở công ty bên dưới phòng giao thông, vì có quan hệ với Lưu Tiến thế nên công tác rất thoải mái, hơn nữa cũng không phải làm gì. Công ty này cách không xa phòng ký túc xá của Lý Nam, chỉ khoảng một hai kilomet mà thôi, thế nên Lý Nam mua cho Chính Nhất một chiếc xe đạp, như vậy đi làm cũng không tốn thời gian. Lúc này một ngày ba bữa cơm đều do Chính Nhất tự tay nấu nướng, thế cho nên cuộc sống của Lý Nam đã khá hơn trước, dù sao ăn ở nhà vẫn ngon hơn ở bên ngoài rất nhiều.

Chính Nhất không tỏ ra có gì phải phàn nàn về công việc mới của mình, có được việc làm là tốt lắm rồi, đồng thời hắn cũng ghi nhớ lời nói của lão đạo sĩ, đó là mọi việc nghe theo sắp xếp của Lý Nam, thế nên mỗi ngày hắn đều đi làm, tan tầm về nhà vui vẻ.

Sau khi lão đạo sĩ đến thủ đô thì có gọi điện thoại cho Lý Nam, nhưng lão đạo sĩ không nói gì về việc quay lại Vũ Dương.

Lý Nam bây giờ cũng không quá lo lắng, lão đạo sĩ chắc chắn có bí mật gì đó, đi đến thủ đô có lẽ không có vấn đề gì lớn.

Ngày hai mươi hai tháng bảy hoạt động phòng vẫn chọn lựa cán bộ công khai của phòng tổ chức thị ủy được tiến hành trong đại lễ đường ủy ban nhân dân thành phố Vũ Dương.

Đây là một việc quan trọng trong sinh hoạt chính trị của thành phố Vũ Dương, tất cả thường ủy thị ủy đều tham gia vào ban giám khảo cho hoạt động phòng vẫn lần này.

Lựa chọn cán bộ cấp khoa nhưng lại có sự ra mặt của tất cả thường ủy thị ủy, có thể thấy được sự coi trọng của lãnh đạo thành phố với công tác cải cách nhân sự này là như thế nào.

Dù sao đây cũng chỉ là một lần nếm thử, nếu như làm tốt thì sẽ là một thành tích lớn của thành phố Vũ Dương, nếu không thì không phải các vị thường ủy thị ủy không có việc gì làm, phải đến đây đòi mất xem các cán bộ tranh chấp các vị trí cấp khoa của phòng tổ chức biểu diễn khả năng.

Tất cả truyền thông các cấp của thành phố Vũ Dương đều được điều động, lúc này đài truyền hình tỉnh Giang Thiên và nhật báo Giang Thiên cũng phải tổ thời sự xuống đưa tin.

Đài truyền hình tỉnh Giang Thiên còn ghi hình lại toàn bộ quá trình, cũng xem như tiến hành giám sát công khai.

Lý Nam là một trong những nhân viên công tác ở hiện trường, hắn đến từ rất sớm để sắp xếp bố trí và kiểm tra mọi hạng mục, khi thấy không có bất kỳ vấn đề gì thì hắn và Lâm Viễn Minh mới đi tiếp đãi và an trí các nhà truyền thông.

Tuy cũng có nhiều nhân viên của phòng tuyên truyền đến tiếp đãi phóng viên báo chí và đài truyền hình, thế nhưng phòng tổ chức là người làm chủ, cần phải đi đầu ở phương diện này.

- Uyển Tiểu Dao, sao cô cũng đến?

Khi thấy Uyển Tiểu Dao xuất hiện trong đội ngũ phóng viên nhật báo Giang Thiên thì Lý Nam dùng giọng kinh ngạc hỏi. Lần trước khi Uyển Tiểu Dao và Tạ Tiểu Ba đến chơi thì có nói rằng chỉ đến tỉnh Giang Thiên chơi vài ngày, sau đó sẽ quay về nhận công tác ở thủ đô, bây giờ sao lại đứng chung hàng ngũ với phóng viên nhật báo Giang Thiên?

Uyển Tiểu Dao mỉm cười với Lý Nam, cặp mắt như biến thành hai nửa vàng trắng, nàng cười làm cho hoa tươi bên cạnh mất đi hương sắc: - Tôi vừa mới đến nhật báo Giang Thiên, bây giờ đang là phóng viên thực tập.

Lý Nam có chút sững sốt, hắn cười nói: - Như vậy sao? Thế thì lần này mong cô giúp đỡ tuyên truyền giúp thành phố Vũ Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Sự yên lặng hấp dẫn

Uyển Tiểu Dao đến làm cho Lý Nam cảm thấy rất vui sướng, ít nhất thì có người quen ở nhật báo Giang Thiên thì phương diện liên hệ sẽ dễ dàng hơn.

Lần trước Uyển Tiểu Dao đến thành phố Vũ Dương chơi và hai người đã có quen biết sơ bộ, cô gái xinh đẹp như tiên hạ phàm này làm cho Lý Nam sinh ra ấn tượng rất sâu sắc.

Hơn nữa Uyển Tiểu Dao không những xinh đẹp mà bản thân còn tốt nghiệp đại học Bắc Kinh, trước đó nghe nói còn chưa được sắp xếp công tác, nhưng bây giờ lại là phóng viên thực tập của nhật báo Giang Thiên, có thể thấy đối với nàng thì tìm một việc làm người người hâm mộ là rất dễ dàng. Chưa nói đến bối cảnh của nàng, cho dù chỉ cần bằng cấp cũng tìm việc rất dễ dàng.

Lâm Viễn Minh thấy Lý Nam có quen biết với phóng viên nhật báo Giang Thiên thì thở dài một hơi, phải biết rằng lần này dù phóng viên nhật báo Giang

Thiên và đài truyền hình Giang Thiên được phòng tổ chức thị ủy và phòng tuyên truyền mời đến đưa tin về công tác chọn lựa cán bộ công khai của thành phố Vũ Dương, thế nhưng phóng viên là những vị vua không có vương miện, nhiều khi đối phó rất khó khăn.

"Tiểu Lý có mối quan hệ rất tốt, có quen biết nữ phóng viên xinh đẹp này, sau này nếu như gặp phải những vấn đề tương quan có thể cho Tiểu Lý đi xử lý!" Lâm Viễn Minh thăm cho ra quyết định như vậy.

Hai bên tiến hành chào hỏi nhau, khi đến chín giờ thì mọi người cùng nhau đi đến đại lễ đường của ủy ban nhân dân thành phố Vũ Dương.

Lúc này mọi việc đã được chuẩn bị xong, mọi người đều đã ở trong tư thế sẵn sàng.

Lần này có khá nhiều giám khảo, đồng thời mọi người ngồi thành một vòng tròn, người được phỏng vấn thì đứng chính giữa vòng tròn này. Với tình cảnh như vậy nếu như chỉ cần một người hơi nhút nhát chỉ sợ sẽ tìm đập chân run, ăn nói không gọn gàng dứt khoát, sau đó phỏng vấn nhất định sẽ rối loạn.

Những người có thể trở hết tài năng dưới hình thức phỏng vấn thể này nhất định phải có tố chất tâm lý và năng lực biểu đạt ngôn ngữ, tất nhiên tư duy logic cũng phải không tệ.

Trong quá trình phỏng vấn thì ban giám khảo ngoài các vị thường ủy thị ủy, còn có tám vị giám khảo khác là giáo sư trường đại học Thiên Đô được Lý Dật Phong mời về, tất nhiên sẽ có giáo sư về kinh tế, chính trị, đầy đủ tất cả các phương diện, làm cho số giám khảo lên đến hai mươi người.

Đây là một buổi phỏng vấn có quy mô rất lớn, đừng nói là phỏng vấn cán bộ cấp khoa, cho dù là cấp cục hay cấp sở cũng không có vấn đề.

Tất nhiên đây cũng là vì phương diện cải cách còn đang trong giai đoạn đầu cần hoàn thiện, thế cho nên Lý Dật Phong mới phô trương thanh thế như vậy, sau này tất nhiên sẽ giảm bớt số giám khảo, nếu không cứ như vậy cũng hao tiền tốn của.

Tất cả nhân viên tham gia phỏng vấn hôm nay đều đến từ tám giờ rưỡi và chờ trong phòng, trong quá trình này bọn họ không được tùy ý đi lại, điện thoại hay máy nhắn tin đều bị thu lại.

Trước phỏng vấn thì các nhân viên đã tiến hành bốc thăm, khi phỏng vấn chỉ cần báo số báo danh của mình, che giấu thông tin cá nhân, như vậy càng có lợi cho quá trình cho điểm công bình công chính của giám khảo.

Trong đại lễ đường ngoài hàng ngũ ban giám khảo thì có thêm một nhóm nhân viên truyền thông và nhân viên công tác của tổ công tuyển.

Phó phòng Sử chính là phó tổ trưởng tổ chọn lựa cán bộ công khai của phòng tổ chức, là người chỉ huy hiện trường, phối hợp với mọi người làm tốt tất cả công tác trong hiện trường phỏng vấn.

Sau khi tất cả công tác được chuẩn bị sẵn sàng thì nhân viên phỏng vấn đầu tiên được Vương Gia Dân đưa đến, đây là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, dáng người khôi ngô. Nhưng khi vừa mới đi vào thấy một nhóm lãnh đạo thị ủy nhìn mình chằm chằm thì hắn không khỏi đỏ mặt, cơ thể cao ráo chợt giống như có hơi uốn cong một chút, khí thế của bản thân bị bầu không khí hội trường áp chế rất nhiều.

Người đàn ông trung niên đi đến chiếc bàn ở chính giữa, hắn cúi đầu chào các vị giám khảo, sau đó ngồi xuống ghế. Từ phía sau nhìn lên có thể thấy chân của hắn đang phát run.

Lý Dật Phong là người chủ trì phỏng vấn, hắn nói cho thí sinh biết có thể đọc những đề mục đặt sẵn trên bàn, cho năm phút suy xét vấn đề, sau đó trả lời câu hỏi, thời gian không quá mười phút. Sau đó ban giám khảo sẽ dựa vào những câu trả lời của thí sinh để tiến hành đặt những câu hỏi mang tính châm chích, cuối cùng mọi người tổng hợp lại biểu hiện của thí sinh để cho điểm.

Lý Nam ngồi trước máy tính, hắn đã mở bảng cho điểm phỏng vấn ra, sau đó đánh số một, chỉ cần giám khảo cho điểm thì hắn sẽ điền vào, sau đó làm phép tính trung bình, cuối cùng công bố điểm.

Thao tác của Lý Nam được chiếu lên màn hình lớn, thế cho nên hắn không thể nào có bất kỳ hành vi thêm hay bớt điểm của thí sinh được.

Uyển Tiểu Dao đi đến đứng bên cạnh Lý Nam, nàng cúi đầu nhìn biểu hiện của Lý Nam trên máy tính, cũng lấy máy ảnh ra chụp màn hình.

Một mùi hương nhàn nhạt truyền đến làm cho Lý Nam thấy tinh thần chấn động, giống như lúc này bản thân đang ở trong một vườn hoa.

Mùi hương nhàn nhạt phát ra từ người Uyển Tiểu Dao thật sự không thể làm cho người ta xem nhẹ được.

Lý Nam không am hiểu về nước hoa, chỉ thấy mùi hương này rất dễ chịu, làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Lý Nam đứng lên rồi khẽ nói: - Cô ngồi đi, quá trình phỏng vấn còn rất dài.

- Cảm ơn. Uyển Tiểu Dao nở nụ cười thân thiện, cặp mắt long lanh, hàm răng trắng tinh làm cho Lý Nam có hơi thất thần. Hai người đứng khá gần nhau, hắn cảm nhận được cơ thể Uyển Tiểu Dao tràn đầy lực hấp dẫn khó thể miêu tả được. Nàng ngồi xuống, đeo máy ảnh trước ngực, hai tay cầm lấy thân máy ảnh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chụp ảnh.

Lý Nam khẽ hỏi:

- Tiểu Dao, cô là phóng viên ảnh sao?

Cũng không biết từ khi nào Lý Nam xưng hô Uyên Tiểu Dao là Tiểu Dao, có lẽ là hán học theo Tạ Tiểu Ba, ngược lại tỏ ra rất tự nhiên, rất thuận miệng, mà Uyên Tiểu Dao cũng không quá quan tâm.

Uyên Tiểu Dao vươn tay vuốt sợi tóc trên trán, sau đó nàng dịu dàng nói: - Tôi là phóng viên thực tập, việc gì cũng có thể làm, chụp ảnh chính là một sở thích nghiệp dư của tôi.

Lý Nam khẽ gật đầu: - Như vậy cô chắc chắn chụp ảnh rất tốt.

Uyên Tiểu Dao cũng không khách khí:

- Cũng khá tốt, khi tôi còn đang đi học đại học thì làm hội trường hội nhiếp ảnh trong trường, có vài tấm ảnh được đăng báo du lịch, nhưng tôi chẳng qua chỉ muốn chụp hình kiếm niềm vui mà thôi.

Vì hiện trường đang tiến hành phỏng vấn, thế cho nên hai người cũng không nói được quá nhiều, sau khi nói được vài câu thì phải chăm chú lắng nghe tình huống phỏng vấn.

Nhưng Lý Nam có thể cảm giác được Uyên Tiểu Dao ngồi bên cạnh mình thu hút rất nhiều sự chú ý, vì một cô gái xinh đẹp hấp dẫn như Uyên Tiểu Dao dù đặt ở nơi nào cũng trở thành tiêu điểm để người khác ngắm nhìn.

Điều này làm cho Lý Nam cảm thấy mất tự nhiên, vì gần đây hán không muốn trở thành tiêu điểm chú ý của người khác.

Nhưng Uyên Tiểu Dao lại không quá quan tâm, nàng thoải mái ngồi bên cạnh Lý Nam, bộ dạng ưu nhã và đoan trang. Thỉnh thoảng nàng lại đưa máy ảnh lên chụp, khóe miệng hơi cong lên, hai hàng mi khẽ chớp.

"Nếu có được một mỹ nữ thế này thì không sống uống phỉ!" Lý Nam không tự chủ được sinh ra ý nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Dân đen không tầm thường

Lý Nam có ý nghĩ này mà không khỏi cảm thấy phát sốt, rõ ràng là chính mình không thể kìm chế được, Uyên Tiểu Dao chỉ cần ngồi bên cạnh thế nhưng bản thân đã suy nghĩ lung tung như thế. Hơn nữa hán đã có bạn gái, tuy Giang Mộng Thu đang ở thành phố Thiên Đô xa xôi, hơn nữa nếu so sánh với Uyên Tiểu Dao thì kém hơn, nhưng ít nhất Giang Mộng Thu cũng là mỹ nữ hiếm thấy, đồng thời nàng cũng không cao cao khó chạm vào như Uyên Tiểu Dao.

Mặc dù Lý Nam có mối quan hệ khá tốt với Uyên Tiểu Dao, thế nhưng cảm giác xa vời vẫn ẩn hiện trong lòng. Hán thật sự khó tưởng tượng một người đàn ông như thế nào mới xứng đáng với vẻ tuyệt sắc của Uyên Tiểu Dao đây?

Đối với một mỹ nữ như vậy nếu sinh ra ý nghĩ không hay thật sự là quá không tôn trọng.

Quá trình phỏng vấn liên tục được tiến hành, Uyên Tiểu Dao giống như cũng không muốn đi lại, nàng vẫn ở bên cạnh Lý Nam, hoặc ngồi hoặc đứng chụp vài tấm ảnh, hơn nữa còn thỉnh thoảng nói vài lời bình luận về thí sinh tham gia phỏng vấn.

Lời nói của Uyên Tiểu Dao rất đúng trọng tâm, nhưng rõ ràng là yêu cầu của nàng với những thí sinh này là quá cao, thế nên câu trả lời của bọn họ làm cho nàng tìm ra được nhiều điểm yếu.

Quá trình phỏng vấn diễn ra trong hai ngày, ngày đầu tiên phỏng vấn những người cạnh tranh vị trí lãnh đạo đứng đầu, ngày thứ hai phỏng vấn những người cạnh tranh vị trí cấp phó.

Ngoài ăn cơm vào buổi trưa thì thời gian còn lại đều rất căng, sáu giờ tối thì công tác phỏng vấn mới kết thúc.

Vì Uyên Tiểu Dao không muốn cùng ăn cơm uống rượu với mọi người, thế nên Lý Nam đưa nàng ra ngoài đi ăn, nhưng phải chờ hán làm xong tất cả công tác dọn dẹp hiện trường cái đã.

Sáu giờ ba mươi mới làm xong tất cả những việc tương quan, lúc này Lý Nam mới nhớ đến Chính Nhất, có lẽ bây giờ Chính Nhất đã chuẩn bị xong bữa cơm tối ở nhà.

Hán định mời Uyên Tiểu Dao đến ký túc xá dùng cơm, thế nhưng nghĩ lại thì thôi, dù sao thì hai bên còn chưa có mối quan hệ tốt như vậy, hơn nữa người ta là con gái, cũng có vài phần không tiện. Thế là hán mượn điện thoại của nàng nhắn tin yêu cầu Chính Nhất đi gọi lại, rồi mọi người ra ngoài ăn cơm.

Khi gặp mặt Chính Nhất thì Uyên Tiểu Dao cảm thấy giật mình, tuy Chính Nhất vẫn là Chính Nhất nhưng bây giờ có cách ăn mặc khác trước, có sự biến

đôi rất lớn, nhìn qua đẹp trai hơn nhiều, lại cực kỳ tươi sáng phấn chấn tinh thần, nào giống như bộ dạng của một tiểu đạo sĩ như trước?

Sau khi Chính Nhất chào hỏi Uyển Tiểu Dao thì khoa chân múa tay với Lý Nam nói rằng mình đã chuẩn bị sẵn cơm ở nhà, ăn bên ngoài không bằng về nhà ăn cơm, dù sao có khách đến đưa ra ngoài ăn cơm cũng không ngon.

Lý Nam cười khỏ nói: - Hôm nay ra ngoài ăn cơm, nếu như có cơ hội sẽ mời cô ấy về nhà ăn cơm sau, hơn nữa anh cũng đâu có nấu nhiều như vậy.

Uyển Tiểu Dao nghe thấy vậy thì nhân tiện nói: - Hẹn gặp không bằng gặp ngẫu nhiên, ngày mai tôi sẽ đến nhà anh dùng cơm, dù sao tôi cũng thích những món mà anh Chính Nhất tự nấu.

Sau khi nghe thấy Uyển Tiểu Dao ca ngợi thì Chính Nhất tỏ ra rất vui vẻ.

Lý Nam tất nhiên không từ chối lời yêu cầu của mỹ nữ, như vậy ngày mai sau khi kết thúc vòng phỏng vấn có thể mời nàng về nhà ăn cơm.

Lý Nam nhớ lần trước Chính Nhất không hài lòng với hương vị món ăn ở quán cơm bình thường, lần này Lý Nam quyết định đưa mọi người đến nhà hàng ăn cơm, thứ nhất có thể thay đổi quan niệm của Chính Nhất, đồng thời Uyển Tiểu Dao cũng là khách từ xa đến, cũng không nên mời khách ở địa phương quá kém được.

Thế nên Lý Nam quyết định đi ăn cơm ở nhà hàng Hồng Quán, lần trước hắn từng được Cam Cư Hoa mời đến nơi này dùng cơm, hương vị thật sự không tệ. Nếu như ba người bọn họ không uống rượu, Lý Nam cũng có thể gánh chịu được số tiền ăn cơm nơi đây.

Ba người bắt xe nhanh chóng chạy đến nhà hàng Hồng Quán, bọn họ chọn một bàn bên cạnh cửa sổ thủy tinh, khi gọi món thì Lý Nam đề cho Uyển Tiểu Dao tự gọi. Nhưng Uyển Tiểu Dao lại từ chối, nàng nói rằng chưa quen món ăn ở Vũ Dương, thế nên đề cho Lý Nam gọi món.

- Tôi cũng không có yêu cầu đặc biệt gì cả, Lý Nam anh tùy tiện gọi món là được. Uyển Tiểu Dao mỉm cười nói: - Khách thì phải theo chủ, anh cứ tự nhiên sắp xếp.

- Tôi sẽ không khách khí.

Lý Nam nói, thế là hắn gọi bốn món mặn một món canh, coi như đủ cho bốn người ăn.

Chính Nhất luôn cảm thấy ăn cơm bên ngoài là lãng phí, nhưng Lý Nam đã quyết định thì hắn chỉ có thể thuận theo mà thôi.

- Phía trước chính là Phú Đài Sơn, phía bên kia chính là đường hầm núi Phú Đài Sơn. Lý Nam chỉ về ngọn núi ở phía xa giới thiệu với Uyển Tiểu Dao: - Chân núi chính là sông Hà Vũ của thành phố Vũ Dương, con đường bên kia gọi là đường Thập Tự, là một khu đô thị phân hoa của Vũ Dương. Nếu như tiếp tục đi lên phía trên sẽ là đường Ngũ Tinh, nơi đó có trung tâm mua sắm, có rất nhiều cửa hàng, bình thường người ta thường thích đến phố Ngũ Tinh để đi dạo.

Uyển Tiểu Dao nghe Lý Nam giới thiệu, ánh mắt đi theo hướng ngón tay của Lý Nam, sau đó nói: - Tôi cũng nghe nói thành phố Vũ Dương là thành phố sớm nhất trong nước, nơi này nổi tiếng về muối, là khu căn cứ công nghiệp cũ, nhưng tôi cũng biết rõ kinh tế của thành phố Vũ Dương nhiều năm qua luôn rất tụt hậu.

Lý Nam không khỏi cười khỏ, Uyển Tiểu Dao nói rất đúng, thành phố Vũ Dương vốn có địa vị kinh tế gần ngang bằng với thành phố Thiên Đô ở tỉnh Giang Thiên, Vũ Dương là một thành phố cấp tỉnh, có cơ sở công nghiệp hùng hậu nhưng lại không thể phát triển tốt đẹp. Đặc biệt là sau khi cải cách thì thành phố Vũ Dương vẫn phát triển nhưng nếu so với các thành phố khác thì tụt hậu hơn rất nhiều, đặc biệt là những thành phố cấp tỉnh ở bên cạnh thành phố Thiên Đô thậm chí đã vượt mặt Vũ Dương.

Bây giờ tổng sản lượng kinh tế của thành phố Vũ Dương đứng hàng thứ mười trong tỉnh, chỉ là tình huống này khó thể thay đổi ngay được, Lý Nam cũng không có cách nào khác.

- Thật ra tôi cảm thấy chủ yếu là do con đường phát triển có vấn đề, thành phố Vũ Dương còn chưa tìm được định vị cho mình, thế nên vẫn còn giậm chân tại chỗ. Nếu Uyển Tiểu Dao đã chủ động nói về phương diện này thì Lý Nam cũng chỉ có thể đi theo, dù sao thì Uyển Tiểu Dao cũng không tính là người ngoài, nói vài lời trước mặt nàng cũng không có vấn đề.

Quan trọng là Lý Nam phải tìm chủ đề để nói chuyện với Uyển Tiểu Dao, nếu không bữa cơm sẽ không được vui vẻ.

- Nhìn anh kia, anh có vẻ rất có khát vọng đấy.

Uyển Tiểu Dao nghe Lý Nam nói về một vài lời đề nghị cho sự phát triển của thành phố Vũ Dương, thế là không khỏi mỉm cười nói. Nàng cười làm cho hai má lún đồng tiền bên má như ẩn như hiện làm cho người ta mơ màng: - Nhưng tôi nghe nói nếu như muốn phát triển trong quan trường cũng không dễ dàng.

- Điều này là đương nhiên, những việc gì muốn làm cho tốt đều không dễ dàng. Lý Nam nói bằng giọng rất kiên định: - Tôi dù không có bối cảnh cũng không có quan hệ, là một dân đen bình thường, nhưng tôi cũng có lòng tin, đường là do mình đi mà thành, chẳng lẽ xã hội này không có đường đi cho những người như tôi sao?

Uyển Tiểu Dao hơi ngậy người, sau đó nàng gật đầu nói: - Anh nói rất đúng, chỉ cần anh phấn đấu thì nhất định sẽ có cơ hội, hơn nữa anh dù là dân đen, cũng không phải dân đen bình thường.

Chương 98: Đánh dã chiến

Lý Nam chỉ có thể cười khổ với lời nói của Uyển Tiểu Dao.

Dù không phải là dân đen bình thường thì sao chứ? Không phải vẫn là dân đen sao?

Lý Nam cũng đại khái hiểu rõ Uyển Tiểu Dao có xuất thân gia đình có bối cảnh, chắc chắn chính mình không thể so sánh được, thế nên đối với nàng thì mình là điển hình của dân đen. Hoặc có thể nói nàng coi mình không phải là dân đen bình thường, nhưng dân đen thì vẫn là dân đen mà thôi.

Khi thấy Lý Nam tỏ ra trầm mặc thì Uyển Tiểu Dao dịu dàng nói: - Thật ra dân đen thì đã sao, những thiếu gia con nhà giàu sở dĩ có được cuộc sống như bây giờ cũng là vì tiền bối phần đầu cố gắng, đặt cơ sở quá tốt cho bọn họ mà thôi.

Uyển Tiểu Dao nói như vậy làm cho tâm tình của Lý Nam tốt hơn một chút, hẳn cảm thấy bản thân mình như một người tụt hậu về phía sau, nhưng hẳn nhất định sẽ cố gắng để không thể kém người ta được. Hẳn nhất định phải vượt qua những người có bối cảnh có quan hệ cho bằng được.

- Cô nói vậy làm cho lòng tin của tôi tăng lên rất nhiều. Lý Nam vui đùa nói.

- Anh không phải luôn có lòng tin về bản thân mình sao? Uyển Tiểu Dao hỏi ngược lại.

Lý Nam nói:

- Trước kia cũng có lòng tin, nhưng bây giờ càng thêm tin tưởng hơn.

Sau đó Uyển Tiểu Dao nói đến việc của mình, lần này nàng đến thành phố Vũ Dương vốn định nghỉ ngơi một thời gian, cũng không tìm việc gì để làm, chỉ là chơi hai tuần mà thôi. Nhưng đột nhiên nàng lại cảm thấy chơi bởi lêu lổng cũng không hay, thế là đến nhật báo Giang Thiên.

- Làm phóng viên có vài phần khiêu chiến, trước tiên tôi làm việc một thời gian, bây giờ còn chưa quy hoạch được sau này sẽ làm gì.

- Phóng viên cũng tốt, đây là những vị vua không có vương miện, đi đến nơi nào cũng được người ta tỏ ra khách khí.

Uyển Tiểu Dao nở nụ cười điềm tĩnh nói:

- Vậy sao? Nhưng tôi cũng nghe nói rằng gọi phòng cháy như đề phòng phóng viên, thế nên phóng viên rõ ràng là không được hoan nghênh.

Lý Nam nói: - Đây cũng là hiện tượng bình thường, phóng viên có thể tiếp cận những sự việc người ta không muốn vạch trần, có thể đưa tin về những con người không tốt, thế nên bọn họ mới sợ hãi phóng viên, không hoan nghênh phóng viên, nhưng điều này cũng đã khẳng định tầm quan trọng của phóng viên.

- Phóng viên thường phải chính nghĩa, cố gắng giải quyết vấn đề, nhưng đó chỉ là trị phần ngọn không trị phần gốc.

- Nhưng dù sao cũng tốt hơn không trị cái gì cả. Có những sự kiện dân chúng gặp vấn đề tìm đến cấp ủy chính quyền nhưng không làm gì được, nhưng nếu như bọn họ được truyền thông chú ý thì có hy vọng được giải quyết, thế cho nên lúc đó phóng viên chính là cây cỏ cứu mạng của bọn họ.

Uyển Tiểu Dao trầm mặc giây lát rồi nói: - Thế cho nên đây mới là phương diện không hoàn thiện của thể chế, cũng chính là một động lực để cố gắng thúc đẩy cải cách.

Mặc dù là một cô gái thế nhưng Uyển Tiểu Dao lại trẻ tuổi và còn là phân tử trí thức nên có rất nhiều tiếng nói chung với Lý Nam, hai người có khá nhiều chủ đề để trò chuyện, thậm chí là chủ đề rất rộng.

Chính Nhất ngồi bên cạnh chỉ mỉm cười nghe hai người trò chuyện, hẳn thật sự không hiểu nhiều về nội dung trò chuyện của bọn họ, hẳn cảm thấy là người chỉ cần có cơm ăn áo mặc là được, nếu như ăn không đủ no mặc không đủ ấm thì mới thật sự có vấn đề.

Không lâu sau món ăn được dọn lên, hương vị món ăn lần này tất nhiên sẽ ngon hơn quán cơm trước đó Lý Nam mở tiệc chiêu đãi Chính Nhất, thế cho nên sau khi Chính Nhất ăn vài miếng thì khoa chân múa tay khen ngon, đồng thời mời Uyển Tiểu Dao ăn nhiều một chút.

Uyển Tiểu Dao ăn uống rất nhã nhặn, nàng dùng đũa gấp một miếng thịt cá, bỏ vào trong chiếc miệng anh đào, nhẹ nhàng nhai nuốt, hai má lún đồng tiền trên mặt lại như ẩn như hiện.

Sau khi trò chuyện với Uyển Tiểu Dao một lúc, Lý Nam phát hiện Uyển Tiểu Dao có bề ngoài xinh đẹp thoát tục và bên trong là tinh thần phần chân, tâm

linh tươi sáng.

Có lẽ khí chất trên người Uyển Tiểu Dao được hình thành từ hoàn cảnh sống, nhưng nàng vẫn rất lương thiện.

Điều này làm cho hảo cảm của Lý Nam với Uyển Tiểu Dao chợt tăng tiến khá nhiều.

Sau khi ăn cơm xong thì trời đã tối, ánh đèn đường đã bùng sáng, đèn xe bật lên, con đường như biến thành dòng sông ánh sáng.

Lúc này vẫn còn khá sớm, Lý Nam và Uyển Tiểu Dao cùng Chính Nhất đi dạo, coi như tiêu hóa thức ăn.

Chính Nhất cũng không làm kỳ đà cản mũi, hần đi theo phía sau hai người Lý Nam không nhanh không chậm, cũng không nhìn đông nhìn tây. Hần khề cúi đầu, giống như đi lại cực kỳ nghiêm túc.

Bên dòng sông Hà Vũ có một con đường lát đá, đây chính là nơi dân chúng thành phố hay ra đi dạo. Lúc này đèn đường đã bùng sáng, nhưng do cây cối hai bên đường rất nhiều nên nơi này có hơi tối, trên mặt đường đá là những đốm sáng loang lổ, tuy không quá sáng nhưng đi lại không thành vấn đề.

- Nghe nói cấp ủy chính quyền chuẩn bị sửa con đường Tân Giang này, nhưng vì tài chính gặp vấn đề nên chưa thể thi công, con đường đá này cũng không giữ được bao lâu nữa. Lý Nam giới thiệu: - Đây chính là thành phố Vũ Dương muốn học theo Thiên Đô, vì con đường ven sông ở thành phố Thiên Đô rất đẹp.

- Tôi cảm thấy nên để tự nhiên thì hay hơn, nơi này đã rất đẹp rồi, nếu như phá đi để làm đường Tân Giang, rõ ràng là phá hoại hoàn cảnh. Bây giờ xây dựng thành phố càng ngày càng không chú trọng bảo vệ hoàn cảnh, chỉ muốn hiện đại hóa, chẳng lẽ một thành phố hiện đại phải là đầy bê tông cốt thép, xe cộ đi lại đông nghịt sao?

Lý Nam thật sự khó trả lời câu hỏi của Uyển Tiểu Dao, nói một cách tổng quan thì tất cả các thành phố phát triển khác đều là như vậy, nếu không sao gọi là thành phố cho được? Nhưng quan điểm của Uyển Tiểu Dao cũng không có vấn đề, tất cả mọi nơi đều cố gắng làm nhà, làm đường, thành phố đã thành thế giới bê tông cốt thép, mọi nơi đều là như vậy, đây là hình thức phát triển của các thành phố hiện tại.

Nhưng vấn đề này còn chưa đến lượt Lý Nam quan tâm, cũng không phải vấn đề hần có thể giải quyết.

Hơn nữa những âm thanh phát ra từ những bụi cây ven đường làm cho Lý Nam không còn tâm tư để suy nghĩ về phương diện này.

Phía trước là một vùng cây cối dày đặc, lúc này bên trong vang lên những âm thanh sột soạt, còn có âm thanh giống như phát ra từ một chiếc miệng bị bịt kín.

"Không phải có người đánh dã chiến ở đây đấy chứ?" Lý Nam thầm nghĩ như vậy, nhưng bây giờ rất lạnh, nếu "đánh dã chiến" như vậy thì khả năng cảm lạnh là tương đối cao.

Uyển Tiểu Dao cũng dừng bước, gương mặt nàng đỏ ửng, chỉ là khó nhận ra dưới ánh sáng âm đạm mà thôi.

- Khụ...

Lý Nam chợt tỏ ra vui vẻ, cổ ý phát ra tiếng ho khan.

Sau khi nghe được tiếng ho khan của Lý Nam thì âm thanh trong rừng cây giống như khựng lại.

- Cứu... Ngay sau đó một âm thanh khá lớn vang lên, chỉ là tiếng hét này bị chặn ngay lại, cùng lúc này trong rừng cây phát ra những âm thanh ồn ào.

Nhưng ngay sau đó không gian yên tĩnh trở lại.

Lý Nam có chút sững sốt, xem ra có người đang đánh dã chiến thật lẽ trong này.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Không lưu danh

- Đi ra. Lý Nam trầm giọng nói, chỉ cần căn cứ vào những âm thanh vừa rồi thì biết bên trong nhất định có một vụ cường hiếp, tất nhiên là hoạt động không muốn người khác nhận ra.

Uyển Tiểu Dao cũng nhú mào, ánh mắt nhìn về phía rừng cây rậm rạp phía trước, cặp mắt đẹp mở to, ánh mắt sáng quắc. Dưới ánh đèn âm đạm có thể nhận ra khí chất của nàng biến đổi quá lớn, trở nên lạnh như băng làm cho người ta không dám nhìn lâu.

Trong lùm cây chột vang lên những tiếng sột soạt, sau đó ba bóng người vén nhánh cây đi ra, trên tay bọn họ là những con dao găm sắc nhọn, gương mặt cực kỳ dữ tợn.

Khi thấy Uyển Tiểu Dao bên cạnh Lý Nam, tuy nơi đây không quá sáng thế nhưng cũng nhận ra đó là tuyệt sắc mỹ nữ, thế là ba tên kia không khỏi nở nụ cười, bọn họ đang lo lắng một mỹ nữ không đủ dùng, bây giờ có thêm một người nữa thì coi như vui chơi thoải mái.

Thị lực của Lý Nam rất tốt, hắn nhận ra tên đàn ông đi đầu, đó chính là tên tóc vàng đã bị hắn thu thập khi đưa hai người Tạ Tiểu Ba và Uyển Tiểu Dao đến ăn món nướng ở quán Hoàng Lão Tam, không thể ngờ bây giờ lại gặp mặt tiểu tử này.

Tên tóc vàng không nhận ra Lý Nam, bây giờ hắn đã bị Uyển Tiểu Dao làm cho mê hoặc. Tuy lần trước gặp mặt Uyển Tiểu Dao một lần nhưng lúc này hắn không nhận ra, hơn nữa hôm nay bọn họ đã uống khá nhiều rượu, nào có thể nhận ra được?

Lý Nam nhanh chóng tiến lên đứng chắn trước mặt Uyển Tiểu Dao.

Dù có tình huống gì phát sinh, Lý Nam là một người đàn ông thì cũng phải trực diện đối diện với nguy hiểm thay cho phụ nữ.

- Ha ha, tiểu tử, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào, mày nên thành thật một chút, để bạn gái đi vui vẻ cùng các anh, nếu không anh xin mày tí huyết. Tên tóc vàng lúc này cực kỳ kích thích và hưng phấn, hắn vung vẩy cây dao găm trong tay rồi đi về phía Lý Nam.

Hai tên côn đồ còn lại cũng cầm dao đến vây quanh.

Lý Nam đang định tiến lên thu thập tên tóc vàng, tuy người này nắm dao găm trong tay, thế nhưng hắn vẫn có lòng tin thu phục được đối phương.

Nhưng lúc này bên cạnh có một làn gió thổi qua, bóng dáng Chính Nhất xuất hiện trước mặt Lý Nam, hắn nhanh chóng tiến lên một bước đến trước mặt tên tóc vàng, sau đó nhắc chân đá tên này ngã lăn xuống đường.

Sau đó cơ thể Chính Nhất khẽ xoay chuyển, hai tay vung ra, hai tiếng bốp bốp vang lên, hai tên côn đồ bị hắn tát ngã lăn ra đất, trên mặt in dấu năm ngón tay đỏ ửng, nhưng da mặt lại tê dại, hầu như chưa cảm nhận được sự đau đớn.

Ba tên lưu manh tuy có dao trong tay nhưng đã uống rượu, hơn nữa thân thủ quá kém, thật sự không là gì đối với Chính Nhất, thế nên dao trong tay không khác nào món đồ chơi, không thể tạo nên uy hiếp gì với Chính Nhất.

Chính Nhất thu phục ba người này xong thì cũng không dừng lại, hắn phóng vào trong lùm cây nhanh như gió, sau đó nghe thấy vài tiếng bốp bốp vang lên, cuối cùng là tiếng kêu thảm thiết của một tên đàn ông.

Khi Chính Nhất đi ra thì có xách theo một tên đàn ông, hắn ném tên này lên người tên tóc vàng, sau đó ung dung phất tay rồi đi lại sau lưng Lý Nam. Nhưng lúc này khoảng cách giữa hắn và Lý Nam đã gần hơn, mục đích chính là muốn bảo vệ tốt cho Lý Nam.

Thu phục vài tên côn đồ chỉ chưa đến một phút, nhưng với thân thủ của Chính Nhất lại làm cho Uyển Tiểu Dao cực kỳ ngạc nhiên. Tuy chỉ là vài tên côn đồ nhưng Chính Nhất thu phục bọn họ không chút lao lực, nhắc tay nhắc chân là đủ, căn bản không có chút trì hoãn.

"Lý Nam nói không sai, Chính Nhất này thật sự là cao thủ!" Trong mắt Uyển Tiểu Dao lóe lên hào quang sáng rực:

"Ha ha, xem ra quyết định của mình là không sai, chỉ sợ Lý Nam này cũng không đơn giản!"

Lý Nam vốn đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu, mặc dù bên kia có vài người, lại cầm dao trong tay nhưng hắn cũng muốn thử thân thủ của mình, dù sao với độ nhanh nhẹn và phản ứng của hắn, vài con ma men kia căn bản không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào cho hắn được.

Nhưng Lý Nam còn chưa kịp ra tay thì Chính Nhất đã xử lý nhanh gọn, Lý Nam cũng không cảm thấy Chính Nhất làm mất cơ hội biểu hiện của mình trước mặt mỹ nữ, vì hắn cảm thấy mình nên an phận, nếu không cần dùng thân thủ của mình thì sẽ không cần phải biểu hiện làm gì.

Đây cũng là lần đầu tiên Lý Nam thấy Chính Nhất đánh trực chiến, chỉ là đối thủ hình như có hơi yếu, cũng không thể nào ép Chính Nhất biểu hiện hết khả năng được.

Trong bụi cây vang lên những âm thanh sột soạt, một cô gái mặc áo lông màu trắng đi ra, mái tóc của nàng rối tung, có thể thấy gương mặt trắng bệch của nàng dưới ánh đèn âm đạm. Hơn nữa trên cổ cô gái này còn có vết máu, xem ra là vừa rồi bị đám côn đồ làm cho bị thương.

Nhưng nhìn bộ dạng của cô gái này rõ ràng là chưa có thương tổn gì thực chất.

Khi thấy mấy tên côn đồ đang nằm lăn ra trên mặt đất, cô gái tỏ ra cực kỳ cảm hận, nàng tiến lên giẫm cho tên tóc vàng vài cái. Nàng đeo giày da, hơn nữa lại cực kỳ tức giận, thế nên chỉ cần giẫm vài cái thì tên tóc vàng đã kêu như heo thọc tiết, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Một cú giẫm cuối cùng của cô gái vào đúng vị trí giữa hai chân của tên tóc vàng, chỉ là không biết có phé đi hắn hay không mà thôi.

- Cảm ơn anh chị. Cô gái tiến lên khẽ cúi người nói lời cảm tạ với Lý Nam và Uyển Tiểu Dao.

Nhưng người thật sự ra tay cứu nàng chính là Chính Nhất lại bị xem nhẹ.

Lý Nam nói: - Không có gì, nơi đây ít người, lại tối tăm, thế nên cô cẩn thận một chút. Còn đám người này xử lý sao đây?

Tuy vừa rồi Chính Nhất đã đánh cho đám người kia một trận, nhưng đám người này rõ ràng là cướp bóc và cưỡng hiếp, nếu báo cảnh sát thì sẽ bị pháp luật trừng phạt.

Cô gái chợt ngậm miệng, nàng dùng ánh mắt căm hận nhìn đám lưu manh, sau đó lắc đầu nói: - Tôi...Tôi nghĩ cứ như thế này là được.

Lý Nam thở dài một hơi, tất nhiên hắn hiểu ý nghĩ của cô gái này, nhưng hắn cũng không muốn nhiều lời: - Vậy thì được.

Cô gái hỏi tên của Lý Nam, tất nhiên là muốn cảm tạ ơn cứu mạng, nhưng Lý Nam không nói ra tên của mình, chỉ nói rằng trùng hợp đi qua đây mà thôi, không cần phải ghi khắc trong lòng.

Khi thấy thái độ của Lý Nam rất kiên quyết thì cô gái cũng không còn cách nào khác, nàng khẽ cúi đầu cảm tạ Lý Nam và Uyển Tiểu Dao, sau đó đi ra ngoài đường cái. Ngoài kia có nhiều xe taxi lui tới, có thể bắt xe rời khỏi nơi này bất cứ lúc nào.

Mặc dù nàng không biết được tên của Lý Nam, nhưng nàng đã khắc ghi hình bóng của Lý Nam và Uyển Tiểu Dao vào trong lòng.

- Tốt quá rồi, anh đúng là người làm việc tốt không muốn lưu danh. Uyển Tiểu Dao khẽ cười nói với Lý Nam, còn đám côn đồ nằm trên mặt đất thì nàng không quan tâm.

Lý Nam cười khỏ nói: - Tôi muốn lưu danh cũng không được, chỉ là để cho người ta phải chê cười.

Uyển Tiểu Dao nói: - Dù là xã hội nào cũng có mặt tốt mặt xấu, sự việc lần này không có gì đáng chê cười cả, ngược lại còn được thấy thân thủ của đại ca Chính Nhất, coi như mở rộng tầm mắt. Anh nói đúng, Chính Nhất đại ca quả nhiên là cao thủ, tôi bây giờ cũng cảm thấy rất hứng thú với thân thủ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Để lại thiện quả

Lý Nam nói: - Tôi không thể nào so sánh được với anh Chính Nhất, tôi chỉ là người học từ anh ấy mà thôi.

- Phải không đấy? Tôi cảm thấy khí chất của hai người có chút tương tự, có lẽ thân thủ cũng không kém quá nhiều. Uyển Tiểu Dao giống như rất quan tâm đến phương diện này, nàng dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Nam.

Lý Nam lắc đầu nói: - Thật sự kém xa, vừa rồi nếu như không có anh Chính Nhất, có lẽ tôi cũng không dễ dàng thu phục bọn họ như vậy.

- Ha ha, anh cũng đừng nên quá khiêm tốn, tôi chờ mong được thấy biểu hiện của anh. Uyển Tiểu Dao cười một cách xảo quyết, sau đó nàng đưa tay lên vuốt tóc: - Khi tôi còn ở thủ đô thì cũng biết được vài cao thủ, biết đâu ngày nào đó sẽ giới thiệu cho anh.

Lý Nam thầm nghĩ tôi cũng không có ý nghĩ muốn phát triển trong giang hồ võ lâm, thế nên danh tiếng cao thủ không có gì là tốt, nào cần cô phải giới thiệu cao thủ cho tôi làm gì. Nhưng người ta đã có lòng tốt, Lý Nam cũng không trực tiếp từ chối, hắn nhân tiện nói: - Tốt lắm.

Uyển Tiểu Dao nghe ra ý nghĩ qua loa của Lý Nam, nàng cũng tỏ ra không quan tâm, nàng chỉ khẽ cười thầm nghĩ đến lúc đó mọi việc không còn do anh quản nữa rồi.

Lần trước khi lên núi Phượng Hoàng Sơn thì lão đạo sĩ có nói sẽ đi đến thủ đô một chuyến, chỉ là không biết người này như thế nào, nếu có thể dạy dỗ ra một người như Chính Nhất, rõ ràng không phải là người thường. Xem ra lần này Uyển Tiểu Dao đến tỉnh Giang Thiên chơi một chuyến cũng rất có thu hoạch.

Chính Nhất tuy ra tay rất nhanh nhưng rõ ràng là đám côn đồ bị đánh rất nặng tay, đám người này nằm mãi trên mặt đất mà chưa thể đứng lên, trong đó có ba người bị tát mặt sưng vù như bánh bao, đã không còn nhìn thấy mắt đâu nữa. Đám người này xem như bị trừng phạt thích đáng, hơn nữa người ta đã không muốn truy cứu, Lý Nam cũng không muốn quản nhiều việc.

Ba người Lý Nam cũng không còn tâm tình đi dạo, thế là đi theo đường cũ quay về. Sau khi bắt xe đưa Uyển Tiểu Dao đến nhà khách thị ủy, Lý Nam và Chính Nhất quay về nhà.

Trên đường đi Chính Nhất dùng tay nói cho Lý Nam biết khi đụng mặt mấy tên côn đồ thì bản thân Uyển Tiểu Dao cũng bưng bưng khí thế, rõ ràng là người có luyện võ, hơn nữa thân thủ cũng không tệ.

- Như vậy Uyển Tiểu Dao cũng là cao thủ sao? Lý Nam thầm kinh ngạc, bản thân hắn thật sự không nhìn ra được điều này.

Chính Nhất nhếch miệng cười, tỏ vẻ Lý Nam không cần lo lắng, hắn đã đủ để đối phó với nàng.

- Nếu tôi so sánh với cô ấy thì sao?

Lý Nam tò mò hỏi, hần vừa nghĩ đến phương diện một cô gái xinh đẹp như Uyển Tiểu Dao cũng là cao thủ, thế là rất ngạc nhiên, cũng sinh ra cảm giác háo hức.

Chính Nhất suy nghĩ giây lát rồi nói rằng nếu tính tổng thể thực lực thì Lý Nam vượt qua Uyển Tiểu Dao, thế nhưng nếu như thật sự đánh nhau, Lý Nam không phải là đối thủ của nàng.

Lúc bắt đầu Lý Nam cảm thấy lời nói của Chính Nhất có mâu thuẫn, thế nhưng sau khi suy xét cẩn thận thì hiểu ra vấn đề. Bản thân hần có sức khỏe tốt nhưng không có kinh nghiệm chiến đấu thực tế, rõ ràng Uyển Tiểu Dao đã được bồi dưỡng rất có hệ thống, thế nên mình không sánh bằng được.

Nhưng Lý Nam vẫn rất mê hoặc về thông tin thân thủ của Uyển Tiểu Dao là rất tốt, xem ra phải hỏi Tạ Tiểu Ba, xem lai lịch của cô em họ này như thế nào.

Một cô gái xinh đẹp là sinh viên đại học Bắc Kinh, còn có thân thủ rất tốt.

Cô gái như vậy rõ ràng là không dễ tìm.

Điều này làm cho Lý Nam cảm thấy Uyển Tiểu Dao có vài phần thần bí.

Nhưng như vậy cũng tốt, cô gái này ít nhất cũng không phải đối thủ của mình.

Ngày hôm sau quá trình phỏng vấn tiếp tục được tiến hành, hôm nay chủ yếu là phỏng vấn những người tranh cử cấp phó.

Đến sáu giờ chiều thì xong việc.

Hai người có thành tích tốt nhất được công bố.

Thành tích được công bố tại chỗ, thế nên không thể làm giả được.

Đài truyền hình thành phố Vũ Dương tiến hành ghi hình toàn bộ quá trình phỏng vấn, sau đó tổng hợp lại thành một bản tin phát trong chương trình thời sự của đài truyền hình thành phố.

Vì thời gian phỏng vấn tương đối dài thế nên không thể phát hình tất cả được, như vậy cũng không có vài người có hứng thú xem cho hết.

Đài truyền hình tỉnh Giang Thiên không những đưa tin lên chương trình thời sự, thậm chí còn làm ra một chuyên đề, tập trung đưa tin về quá trình thử nghiệm cải cách nhân sự ở thành phố Vũ Dương.

Nhật báo Giang Thiên cũng có vài bài viết đưa tin trọng điểm về quá trình phỏng vấn cán bộ tranh cử của thị ủy Vũ Dương.

Ngày hôm sau nhật báo Vũ Dương nhanh chóng công bố hai người có tổng thành tích tốt nhất trong quá trình tranh cử công khai của phòng tổ chức thị ủy, hai người này sẽ phải tham gia một quá trình bày tỏ công khai.

Trước lúc tiến hành bày tỏ công khai thì mọi người đều có thể phản ánh tình huống về hai người này với phòng tổ chức thị ủy.

Nói cách khác thì đây chính là thời điểm khảo nghiệm cán bộ dựa vào quần chúng.

Nếu như trong quá trình này có bất kỳ người nào bị người dân gửi đơn thư tố cáo, kiểm tra thấy xác thực, như vậy cơ hội sẽ không còn. Cho dù điều tra không tìm được chứng cứ, nhưng nếu có người tố cáo, như vậy chắc chắn sẽ có ảnh hưởng trong quá trình khảo sát tiếp theo, cơ hội có được cũng nhỏ hơn.

Tất nhiên đối với một người bình thường, trừ khi thật sự có vấn đề, nếu không sẽ chẳng đi tố cáo bọn họ.

Ngày mùng một tháng mười hai kết thúc thời gian bày tỏ công khai, tất cả đều không có vấn đề gì, như vậy sau đó phòng tổ chức thị ủy sẽ họp lại để bàn bạc quyết định nhân tuyển.

Đây là bước đánh giá cuối cùng đối với hai người được đề cử, lúc này cũng không phải căn cứ vào thành tích thi viết hay phỏng vấn, chính là lúc so đấu về quan hệ.

Hai người được đề cử cuối cùng đều có tư cách tiến lên, như vậy sẽ chọn ai? Điều này cần thông qua sự bàn bạc của phòng tổ chức thị ủy, sẽ phải cố gắng chọn lựa người thích hợp.

Đến bây giờ công tác công tuyển chưa phát sinh bất kỳ vấn đề gì, bây giờ công tác mà tổ công tuyển cần phải làm chính là tổng kết giai đoạn công tác trước đó, cung cấp kinh nghiệm cho công tác mở rộng công tuyển công khai ra toàn thành phố về sau này.

Ngày mùng năm tháng mười hai phòng tổ chức thị ủy họp bàn thảo luận và cho ra quyết định, xác định nhân tuyển cuối cùng trong hoạt động công tuyển lần này.

Tất nhiên đây chỉ là nhân tuyển cuối cùng, tổng cộng có mười sáu nhân tuyển được thông qua công tuyển, trong đó có sáu người là nhân viên công tác của phòng tổ chức, trong sáu người này có hai người là trưởng và phó khoa, bốn người còn lại là khoa viên.

Lý Nam cảm thấy bất ngờ chính là Trương Vệ Bình xem tài liệu trong cuộc thi viết bị mình bắt được lại tranh cử thành công, trở thành trưởng khoa cán bộ số hai.

Xem ra người này thật sự có thực lực, chỉ là khi thi viết có vi phạm kỷ luật, nhưng khi đó bị Lý Nam thu tài liệu, thế nên không thể nói vi phạm quy chế thi mà thành công, người này có thể tiến lên rõ ràng là thực lực và năng lượng không tầm thường.

Đây cũng là chuyện tốt, ít nhất trước đó Lý Nam cũng đã ném cho đối phương một phần nhân tình, chôn xuống thiện quả.

Trương Vệ Bình cũng rất khách khí với Lý Nam, mỗi lần gặp mặt đều vui cười hơn hờ.

Điều này làm cho Lý Nam cảm thấy lần này mình được tạm thời điều động đến phòng tổ chức có được thu hoạch rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Vị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.